

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

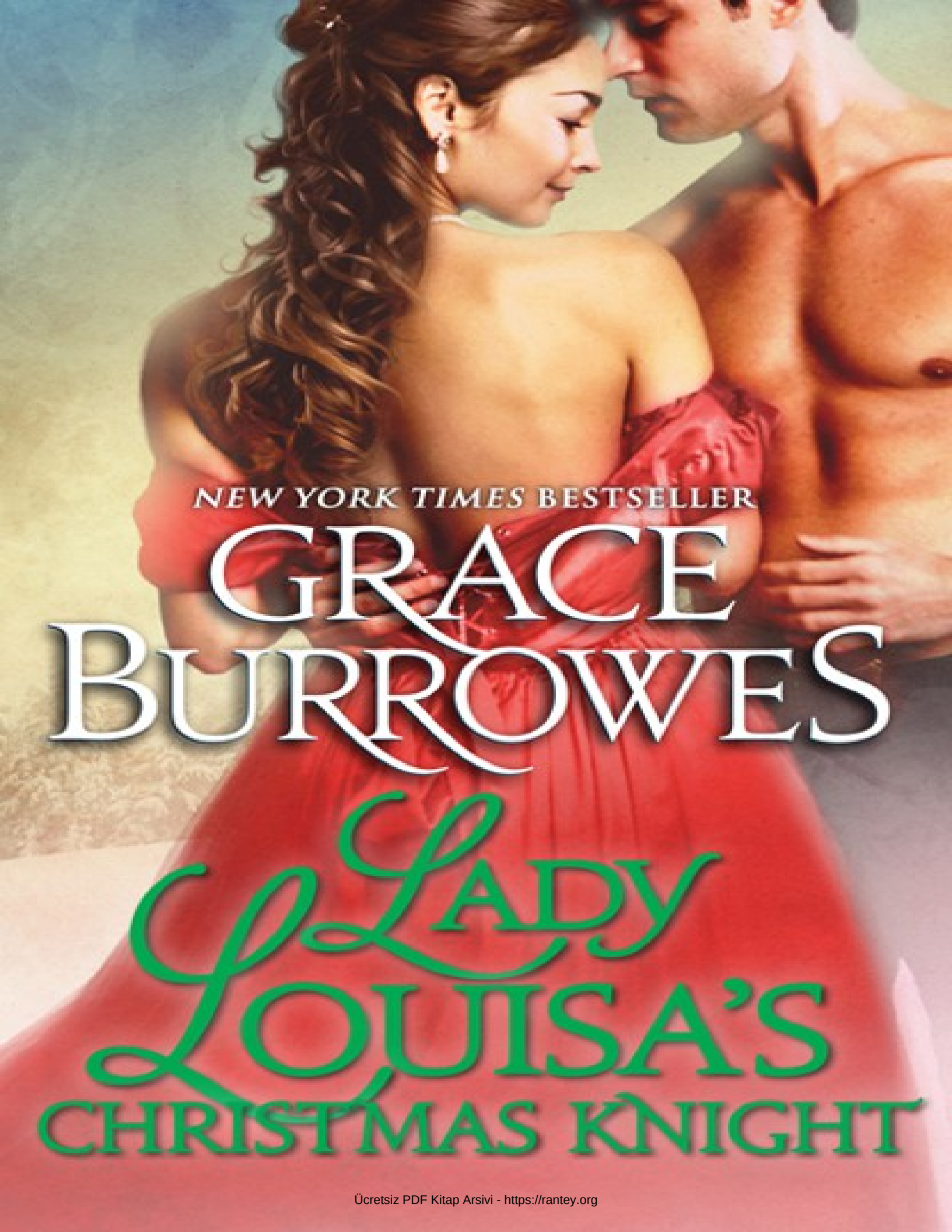
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GRACE
BURROWES

Lady
LOUISA'S
CHRISTMAS KNIGHT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LADY
LOUISA'S
CHRISTMAS KNIGHT

GRACI BURROWIS

Telif Hakkı © 2012 Grace Burrowes

Kapak ve iç tasarım © 2012 Sourcebooks, Inc. tarafından yapılmıştır. Kapak illüstrasyonu Anne Cain

Kapak fotoğrafı © Shirley Green Photography, LLC.

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks, Inc. firmasının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yolla -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Sourcebooks Casablanca, an imprint of Sourcebooks, Inc. tarafından yayımlanmıştır.

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

FAKS: (630) 961-2168

www.sourcebooks.com

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Windham Aile Ağacı Bir](#)

[İki Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Doku](#)

[z On](#)

[On bir](#)

[On İki](#)

[On Üç](#)

[On Dört On](#)

[Beş On Altı](#)

[On Yedi](#)

[Yazarın Notu](#)

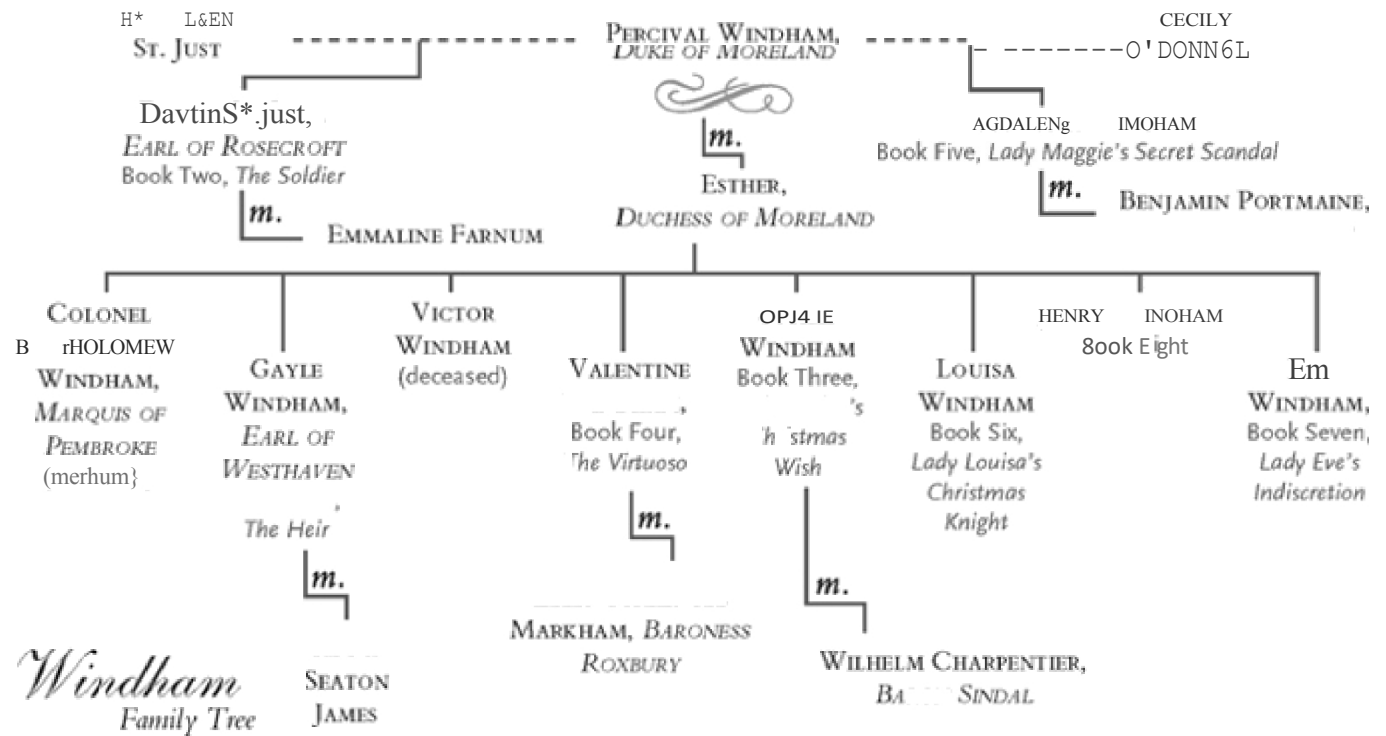
[*Damat Ekose Giydi'den Leydi*](#)

[*Havva'nın Patavatsızlığı'na Yazar*](#)

[Hakkında](#)

[Arka Kapak](#)

Bu kitap kardeşim Tom'a adanmıştır, duymaya çok ihtiyaç duyduğunuz ama duymadığınız nazik ve dürüst şeyleri söyleyebilen nadir insanlardan biridir. duymak istediğinizi biliyorum. Neyle uğraşırsanız uğraşın, Tom duruma hem mizah hem de bilgelik getirebilir. Chicky, sen haklıydın: peep- peep'ler her yere kaka yapıyor.

Bir

Sir Joseph Carrington, Korsikalıları bozguna uğratmak için üzerine düşeni yaptıktan sonra iki nimet arkadaşı edindi. Carrington hiç kimse tarafından aptal bir adam olarak görülüyordu ve ilk teselli kaynağı olan mataranın rahatlığını anlamıştı

-Şüpheli bir dostluk çeşidi olarak.

İkinci, daha iyimser teselli kaynağı ise Carrington'ın askere alındıktan kısa bir süre sonra tanıştığı Leydi Ophelia'ydı. Nazik gözleri ve sabırlı sessizliğiyle ona çok akıllıca öğütler vermiş ve arkadaşlık etmişti; ilkbahar ve sonbaharda sürekli olarak en az on domuz yavrusu doğurması onu Carrington'a daha da sevdirmişti.

"Neden üzülen tarafın sen olması gerektiğini anlamıyorum." Sir Joseph, Leydi Opie'nin sol kulağının arkasında, elinin altında sakinleşip sessizleşmesini sağlayan yeri kaşıdı. "Ben Londra'ya gitmek zorundayken sen burada, taşrada kalıp zavallı Roland'a çiftleşme dansında önderlik edebilirsin."

Sör Joseph'in de aynı kötü dansa katılacağı yer. Yerel avın coşkusu için Tanrı'ya şükürler olsun. Tazılara binmek bir adamı, Noel tatili yaklaşırken Kibar Toplum'un en azından birkaç haftalık toplu çılgınlığından koruyordu.

"Noel'e kadar döneceğim ve belki de bu yıl Noel Baba bana kendi küçük canlarımla ilgilenmem için bir eş bırakır."

Matarasından bir yudum aldı, küçük bir yudum. Eyerde saatlerce kalmadıkça ya da av tüfeğiyle ormanda saatlerce dolaşmadıkça, kar fırtınası yaklaşmadıkça ya da soğuk bastırmadıkça bacağı çok fazla ağrıyordu -genellikle.

"Bunu nasıl başardığını gerçekten bilmiyorum canım. On domuz yavrusu, yılda iki kez, en azından seninle tanışma zevkine eriştiğim süre boyunca."

Görünüşe göre bu mevsimde henüz yakalanmamıştı ve kış gelmişti. Bu, henüz sarhoş olmayan bir adamın çok yakından incelemediği bir düzeyde endişe vericiydi. Ophelia'nın doğurganlığı yaşamla ilgili temel bir doğruluk güvencesi sağlıyordu; bu güvence Sir Joseph'in şişesinin verdiğinden çok daha önemliydi.

"Bana biraz domuz yavrusu getirin leydim." Kulaklarını değiştirdi ve arkadaşı ağır başını onun eline doğru eğdi. "Bana pazarda satabileceğim ve zengin olabileceğim türden bebekler getirin. Daha zengin. Noel için on iki yavru iyi olur."

Rekoru on bir taneydi ve her biri yaşamıştı. Bu, Sör Joseph'in bir tür olumlu alamete umutsuzca ihtiyaç duyduğu iki yıl önceydi.

"Sürüsünü Besleyecek" aryasını bir bayram jig'i tarzında ıslıkla çalan bir seyis, Sir Joseph'e bineğinin hazır olduğunu haber verdi. Seyis zavallı Handel'i acımadan taciz edebilecekken, delikanlı Sir Joseph ile Leydi Ophelia arasındaki özel görüşmeye izinsiz giremezdi.

"Ben gidiyorum. Reynard için dua et."

Son bir okşama ve tırmalama ile Sir Joseph domuz arkadaşını komşularının yanına bıraktı.

Av toplantıları Sir Joseph'e geçit törenindeki bir orduyu hatırlatıyordu: tüm süslemeler görsel olarak etkileyiciydi ve her iki olaydaki büyük neşe ve şenlik kısmen sinir ve içkiyle besleniyordu. Her iki durumda da günün gündemi görünüşte erdemliydi ve yine de her şey plana göre giderse, topluluktan olmayan biri kanlı bir şekilde ölecekti.

Birinin tilki olması -sadece bir haşarat- ve av köpeklerinin sayısının çoğu zaman bire otuz kat fazla olması Sir Joseph dışında kimseyi rahatsız etmiyordu. Bir Aralık avı buluşmasının büyük neşesi içinde bile, hayvana duyduğu sempatiyi başka bir insan ruhuyla paylaşmaktan daha iyisini biliyordu.

"Küçük Mevsim tam bir baş belası."

Leydi Genevieve Windham sessizce konuşma zahmetine katlanmamıştı ve bu durum kız kardeşi Louisa'ya şaşırtıcı gelmişti. Doğru, bir insanın kız kardeşine homurdanması her zaman güvenli bir şey olmalıydı -Louisa'nın da Küçük Mevsim'e ihtiyacı yoktu-.

Ama üçüncü katın arka tarafında oturdukları için komşularının kulaklarının dibine kadar gelebiliyorlardı.

"Son iki hafta hariç hepsini kaçırdık," diye belirtti Louisa. "Babam ve onun av çılgınlığı için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Keklik avlamak gibi bir şey," dedi Jenny, kısrağının av kahvaltısına doğru ilerleyen diğer atlılardan uzaklaşmasına izin vererek. "Perhiz biter ve koca avı başlar, anneler hücumlarını bekleyen silahlara doğru ilerletir. Buna daha kaç yıl dayanabilirim bilmiyorum Louisa."

"İnsan çoğuna alışıyor." Bu tam olarak bir yalan değildi, ancak Jenny'nin nadiren moralinin bozuk olduğu anlar en azından yalan söyleme nezaketini gerektiriyordu.

"Evie ve benden biraz daha uzun süredir bu iştesin ve sana şikâyet etmemeliyim. Özür dilerim, Lou."

Jenny'nin ses tonu gerçekten pişmanlık vericiydi, çünkü Louisa'nın uzun zamandır arzulamayı bıraktığı, gerçekten iyi ve düşünceli biriydi. Louisa'nın koyu renk saçlarının aksine Jenny'nin melek gibi sarışın güzelliği, genel olarak neşeli mizacıyla uyumluydu. Umutsuzluğa kapıldığı bir anda annesi Louisa'nın yüz hatlarının cesur olduğunu söylemişti.

Ne yazık ki, bu hiç de yalan değildi.

Aşağıdaki çayırda, diğer atlılar sabahki avdan dönüyorlardı. Sallanan bir grup tüy Louisa'nın gözüne çarptı: iki sülün, bir tavus kuşu ve boyanmış bir devekuşu tüyü -aziz kuş bunu asla öğrenmesin -pembe.

Ve belli ki bu tüylü tazılar bir kokuyu takip ediyorlardı. Louisa çayırı taradı, sabahki avdan duyduğu zevk, avlarını gördüğünde buharlaştı.

"Jenny, hayırsever bir dürtünün beni ele geçirmek üzere olduğunu hissediyorum." Sir Joseph Carrington, bütün erkekler arasında, sürünün üzerine çullanmasını hak etmiyordu.

Jenny kısrağının omuzları üzerinde çözülmüş tek bir tutam yeyleyle oynamayı bıraktı. "En az beş yıldır hiçbir dürtüne boyun eğmedin, Louisa. Mantık senin tek yol göstericin... Tanrım."

"Tazılar isyan çıkarıyor," diye mırıldandı Louisa. "Zavallı adam onların geldiğini bile göremiyor."

Siyah bir kısrağa binmiş tek bir atlı, atını gevşek bir dizgin üzerinde çayır boyunca yürütürken, onun üstünde ve arkasında dört hanım tırıs gidiyordu

atları peşlerinde.

Louisa sekiz yıldır dürtülerini başarıyla bastırıyordu, Jenny bunu biliyordu. Bunu bastıramayacaktı. "Dikkatsizliğimin suçunu yaklaşan mevsime at. Sör Joseph'in dördüne birden karşı koyma şansı yok."

Madalyalı bir gazinin, bir kraliyet şövalyesinin, aynı zamanda bir dulun ve bir *babanın*, Isobel ve onun evlilik delisi yordakçıları tarafından kuşatılma ihtimali katlanılacak gibi değildi.

Louisa kısırağını dörtnala koşturarak bir derenin, iki kütüğün ve bir kazığın üzerinden geçerken Jenny de arkadan geliyordu. Sir Joseph Carrington, kardeşleri Bart ve Devlin'le birlikte Yarımada'da görev yapmıştı ve bu da onun Louisa'nın sorgusuz sualsiz saygı duyduğu erkekler sınıfındaki yerini daha da sağlamlaştırıyordu.

Ayrıca onu arkasından gelen kaderden kurtaracak kız kardeşleri, kuzenleri ya da teyzeleri de yoktu. Tabii ki ata binenlerin hiçbirisi de yardım etmeye cesaret edemezdi, yoksa kavgaya karışıp kendilerini akşamki baloda kasabadaki tüm bekâr kadınlarla dans ederken bulabilirlerdi.

Louisa insanın kaderiyle tek başına mücadele etmesinin ne demek olduğunu, bunun yalnızlığını ve yorgunluğunu biliyordu. Sör Joseph'in de bildiğinden şüpheleniyordu ve eğer bu küçük tuzaktan onu kurtarabilirse, kurtaracaktı.

Louisa, kısırağı diğer dört atının önünü iki düzine metre kadar keserken, "Sir Joseph," diye seslendi. "Günaydın! Mükemmel bir son koşuydu, değil mi?"

Sir Joseph Louisa'ya doğru bir bakış attı ve bu sayede Louisa onun tehlikeyi fark ettiğini görebildi. "Leydi Louisa, Leydi Genevieve. Günaydın."

Kendisine doğru yaklaşan sürüden çekinmedi. Selamlamak için şapkasını eğdi, sonra tekrar öne doğru baktı. Devlin, Sör Joseph'in sevkıyatta bir şeytan olduğunu söylemişti; cesur ve gözü kara. Görünüşe göre savaş içgüdüleri hâlâ çalışır durumdaydı.

Louisa göz ucuyla pembe tüylü Isobel Horton'un yaklaşan Yule mevsimine hiç de uygun olmayan bir duyguyla parladığını gördü.

Sana da mutlu Noeller, Isobel. "Jenny, av kahvaltısını hazırlamak için yardım istemiyor muydun?"

Sör Joseph'in yanına gelen Jenny'nin gülümsemesi bir azizi bile onurlandırabilirdi. "Evet, öyleydin. Sör Joseph, izninizle?" Kısırağını çevirdi.

"Oh, hanımlar! Isobel, Elspeth, sizi gördüğüme çok sevindim. Ve Isobel, bu çok kurnaz bir şapka..."

Sir Joseph bu manevrayı izledi, karanlık yüz hatlarında bir gülümseme belirdi. "İyi iş çıkardınız Leydi Louisa ve lütfen Leydi Genevieve'i bir daha gördüğünüzde ona teşekkür edin."

Louisa, *onu* gülümserken yakalamasın diye başını eğdi.

Carrington'ın sesi kulağa kolaylıkla yerleşmiyordu. Bas-bariton hırıltısı ne devlet okulunun ne de üniversitenin dolgun sesli harflerinden ve aristokrat müzikalitesinden yoksundu. Louisa onun bu yönünü seviyordu, güzel tavırları ve incelikli sözcük dağarcığı hoşuna gitmişti. Az önce ne olduğunu tam olarak bilmesi ve aksini iddia etmemesi daha da hoşuna gitmişti.

"Bir yudum ister misin?" Sir Joseph, üzerinde açılmış bir gül tomurcuğu bulunan gümüş bir şişe uzattı. Siyah eldivenli elinde küçük ve zarif duruyordu. "Merak ediyorsan söyleyeyim, içinde rom ve fındık likörü karışımı var. Kemikleri ısıtır."

Isobel ya da Jenny'ye de aynı teklifte bulunmuş olması muhtemel olsa da, bu jesti takdir ederek şişeyi kabul etti. Av alanında, "takımları kontrol etmek" ya da tazılar atılırken atları havalandırmak için sık sık durulurdu. Hava sert olduğunda, bu duraklamalar her zaman kişinin matarasında ne varsa ondan bir yudum içmesini gerektiriyordu. Hanımların bile ihtiyatlı bir yudum almasına izin verilirdi -Louisa ikinci koşudan önce matarasını boşaltmıştı.

"Bu... iyi." Hatta canlandırıcı. Biranın kendisi Sör Joseph'in vücut ısısıyla ısınıyor, içildiğinde ruhlara yumuşak bir ateş veriyordu. Louisa ikinci bir yudum aldı ve şişeyi geri uzattı.

Gerçekten de çok hoş bir kombinasyon.

Sir Joseph bir yudum aldı ve matara av ceketinin iç cebinde kayboldu. "Biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim leydim: Siz cesur bir binicisiniz, tazılara ayak uydurabiliyorsunuz, hatta ilk uçuşu yönetebiliyorsunuz ama yine de sarhoşlar ve ürkeklerle birlikte arkada gizleniyorsunuz. Merakımı uyandırdınız."

Louisa'nın deneyimlerine göre bir erkeğin merakını uyandırmak iyi bir şey değildi, gerçi çürük bir binici olmakla ilgili kısım eski bir süvari subayı için çok hoştu.

"Kız kardeşime eşlik ediyorum." "Ah."

Erkekler tek bir heceyle alay etme yeteneğine sahipti. Bazı erkeklerin. Louisa'nın beş erkek kardeşi de bu yetenekle doğmuştu ama yine de Sör Joseph'in kendisiyle dalga geçmek istediğini düşünmüyordu.

"Leydi Genevieve oldukça iyi ata biniyor," diye itiraf etti Louisa. İyi bir yalan mümkün olduğunca gerçeğe dayanırdı. Kardeşleri ona bunu da öğretmişti. "Yine de yufka yüreklidir ve öldürme riskine girmeyi sevmez."

"Anlıyorum." Gülümseme geri gelmişti, çok ince bir şekilde. Louisa bu gülümsemenin gerçek olup olmadığını görmek için adama dik dik bakmak istedi.

Ancak gözlerini dikip bakmak işe yaramayacaktı. Louisa, Sör Joseph'in atı geçmeye başladığında başka bir konuşma gambiti düşünmek için bir an durakladı. Hayvan zarif olmaktan çok uzaktı ama yine de kendini böyle topladığında, çeyrekler alçaldığında, tırıs adımları yükselip ritim tuttuğunda, insan ve hayvan zarif ve temelde... çekici görünüyordu.

"Bu kadar saçmalık yeter. Sakin ol, sen."

Carrington atıyla konuştuğunda sesi farklıydı; hırıltılı değil, mırıltılı ve sevecendi. Binici eliyle yelesini okşarken at rahatlayarak yürüyüşe geçti.

"O tam bir atlet Sir Joseph, ama sizin de ilk uçuştan kaçındığınızı fark ettim."

"Sonnet artık eve dönmek için sabırsızlanıyor. O ve ben bu konuda birbirimize benziyoruz - tanıdık çevrelerde çok rahatız. Leydi Louisa, gözleminize yanıt olarak söyleyebileceğim tek şey, savaşın kan sporuna bakış açımı değiştirdiği, öyle ki bu terimi bir oksimoron olarak gördüğümdür. Noel'den önce Kasabaya gidecek misiniz?"

Louisa, onomatopoeia, synecdoche ve anthropomorphism ile birlikte oksimoronun ne anlama geldiğini biliyordu. Mükemmel beyefendi bir oksimorondur. *Mükemmel hanımefendi de öyleydi.*

"Önümüzdeki iki hafta boyunca kız kardeşlerim ve ben, Majesteleriyle birlikte Mayfair'e taşınacağız."

"Bunun sevinmek için bir neden *olmadığını* mı tahmin ediyorum?"

Louisa ona bakmak için başını çevirdi ve bakışlarının ciddi olduğunu fark etti - çok mu ciddiydi? "Benimle alay mı ediyorsunuz, Sir Joseph?" Kardeşleri -her biri cesur adamlar

-Okullu kız küstahlığı cesaretlerinden birini feci bir sonuca götürmeden önce onunla dalga geçerlerdi. Onların saçmalıklarını hiç özlememişti.

Sir Joseph eyerine biraz daha yaslandı ve büyük bir güven verircesine etrafına bakındı. "Sanırım dertleşiyorum."

Doğruldu, gözlerini öne çevirdi ve konuşmaya devam etti. "İlkbahar ve sonbaharda Kasabaya giderim ve her seferinde büyük amcam Sixtus'a daha çok benzemiyor muyum diye düşünürüm. Hayatının son kırk yılında bir kez bile Londra'ya ayak basmadı ve her on yılda bir öncekinden daha mutlu olduğunu itiraf etti."

"Mülkünü miras aldığın adam bu olabilir mi?" "Çiftliğim."

Çiftliği binlerce dönümdü. Majestelerine göre bu araziler çok iyiymiş ve Sir Joseph onlara çok iyi bakıyormuş. Geceleri yıldızları görebileceği ve sabahları dörtlüde koşabileceği bir yerde çiftçilik yapabildiği için şanslı bir adamdı.

Şimdi önlerinde, Jenny ve arkadaşları ileri geri konuşuyorlardı, şüphesiz su tereli sandviçler ya da aynı derecede sürükleyici bir şey hakkında bir konuşma örüyorlardı.

"Londra o kadar da kötü değil," dedi Louisa. Londra sıkıcı, kalabalık ve çok konuşup az konuşan ve bu sırada eğleniyormuş gibi görünen şaşırtıcı bir yeteneğe sahip insanlarla doluydu. "Noel bizi çok kısa bir süre içinde Morelands'a geri götürecektir."

"İki hafta sonsuzluk olabilir."

Bunu teslimiyete benzer bir şeyle söyledi. Louisa onun dizginlerini bir eline aldığını ve av ceketinin içinde matarasını aradığını gördü, ama ne matarayı geri çekti ne de kişisel içkisinden bir yudum daha içti. Bir yudum daha içebilirdi. Ne de olsa iki hafta bir milyon iki yüz dokuz bin altı yüz saniyeydi.

Belki o da bir tot kullanabilirdi. Yüz ifadesi kasvetliydi ama zaten Sir Joseph'in yüz ifadesi genellikle kasvetliydi. Klasik anlamda yakışıklı bir adam değildi; yüz hatları asık suratlıydı, kaşları biraz ağırdı, burnu tam olarak düz değildi ama kalın ve biraz çengel gibiydi. Yine de Louisa onu gülümserken gördüğü için ona çekici gelmeyi başarmıştı.

Bir gün kilisenin bahçesinde küçük kızlarına gülümsemişti ama Louisa bu görüntüyü asla unutmamıştı. Sıcaklık, mizah ve şefkat dolu gülümsemesi onu gerçekten de çok çekici kılıyordu.

"Av balosuna katılacak mısınız, Sir Joseph?" "Bir tane var."

Evet, biri yaptı. Louisa bunun da onun gözü kara cesaretinden kaynaklandığından şüpheleniyordu. "Sana bir dans ayırayım mı?"

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz bu dürtüsünden pişmanlık duydu ama kendisi için değil. Dans etmek, partnerinin yarı yarıya yetkin olması koşuluyla hoşlandığı bir sosyal aktiviteydi. Onun için sorduğu sorudan pişmanlık duydu. Sör Joseph topallıyordu ve Louisa adamın dans edebilecek durumda olduğundan bile emin değildi.

Atını tekrar okşadı, siyah deri yumuşak bir vuruşla şık, kaslı bir tepeye indi. "Gezinti yolunu idare edebilirim. Bir sarabande ya da eski moda polonez genellikle akşamın erken saatlerinde yeteneklerim dahilindedir. Son yıllarda toplum içinde vals yapmaya kalkışmadım ve o zarafet içinde ölmeyi umuyorum."

"Gezinti yeri o zaman."

Av kahvaltısına yaklaşırlarken Louisa, Sör Joseph'in yaşlanıp bir daha balo salonunda bir kadını valsini nağmeleri eşliğinde gezdirmenin zevkini tadamayacağını düşünmemeye çalıştı. Louisa bu tür düşünceler üzerinde durursa, Sör Joseph'e acıma riskiyle karşı karşıya kalırdı. Gözünü budaktan sakınmayan bir cesarete, mükemmel bir koltuğa ve yarısı dolu bir mataraya sahip olan bir adamın onun acımasına hiç ihtiyacı olmazdı.

Louisa Windham, Joseph'i av kahvaltısı boyunca ve muhtemelen av balosunda da Bayan Fairchild ve onun kıkırdayan tanıdığı Bayan Horton'un arkadaşlığına katlanmaktan korumuştı. Sabahtan beri onu arıyorlardı, tilkinin kokusunu alan bir çift tazı gibi: gözleri parlıyor, birbirlerine anlamsız iltifatlar yağıdırıyor, bakışları avlarını ilk uçuşta arıyordu, sonra ikincisinde...

Yusuf ise ne şahsında, ne cüzdanında, ne de domuz etinde gözü olan güzel bir kadınla birlikteydi.

Leydi Louisa'ya atından inmesi için yardım etti ve bu sayede onun boyunun tahmin ettiği kadar iri olmadığını fark etti. Kadın yere düştüğünde, onunla ilgili küçük bir gerçeği daha fark etti: Sabahki hareketliliğe rağmen, narenciye ve karanfil kokusu üzerine sinmişti.

Pahalı ve parlak bir kış sabahının canlı havasında... Noelvari. Hoşuna gitmişti.

Aslında ondan hoşlanıyordu ama böyle bir itirafı asla hanımefendiye yüklemeyecekti. Yerel Kentli eşrafın arasına karıştığından beri geçen iki yıl içinde, misafir odalarının ve dans salonlarının kenarlarında, kilise bahçesinde ziyaretlerde bulunarak ve komşuların nezaketiyle ilgilenerek hatırı sayılır bir zaman geçirmişti.

Gözlemlediği kadarıyla Leydi Louisa, bir dükün evlenmemiş kızı için ne kadar mümkünse o kadar kendi bildiğini okuyordu. Aklından geçeni söylüyordu ve şımarık bir ağzı vardı.

Ayrıca şımarık bir poposu vardı. Özellikle de şımarık poposunu seviyordu. Binici kıyafetinin kalçalarını modaya uygun olandan biraz daha fazla göstermesi ve Yaratıcı'nın cömertliğini fundamentiyle gizlemek için hiçbir çaba sarf etmemesi hoşuna gitmişti.

Bir erkeğin elini sürebileceği bir kadındı... "Sir Joseph?"

Seyisler atları götürürken ondan bir adım geri çekildi. "Size bir tabak getireyim mi, Leydi Louisa? İçecek bir şey?"

Ne kadar zamandır orada durmuş, komşularının, tazıların, atların ve telaşlı hizmetkârların ortasında onun kışını düşünüyordu?

"Biraz yiyecek işime yarayabilir."

Kızın itiraz etmeyip kardeşini aramaya koyulması onu hem şaşırttı hem de memnun etti. "Ben de öyle. Gidelim mi?" Bir beyefendinin kabul edebileceğinden çok daha fazla onun yanında kalmaya istekli bir şekilde kolunu ona doğru uzattı.

Yine de Louisa Windham'a üstün sosyal konumunu kullanarak onu yakalanmaktan kurtardığı için teşekkür etse, muhtemelen ona şaşkın bir bakış atacak, konuyu değiştirecek ve ona açılış dansı sözü verdiğini unutacaktı.

Garip bir şekilde bunu dört gözle bekliyordu.

Açık büfe kuyruğunda birkaç sıra önlerinde Timothy Grattingly ve başka bir genç, sabah atı için ideal damızlık hakkında tartışmaya başladılar.

Kadın elindeki tabaklara elma dilimleri koyarken Joseph, "Sonnet'in kıymetini bilmezler," diye mırıldandı. "Baba tarafından iyi bir İngiliz tayı, damat tarafından ise saf İspanyol. Hayatımı birden fazla kez kurtaran bir orman tayı."

Louisa Windham sabırsız bakışlarını genç adamlara ve onların giderek artan anlaşmazlıklarına yöneltti. "Sonnet'in dört ayağı sağlam, kemikleri iyi ve akli başında. Bunun dışında pek bir önemi olduğunu sanmıyorum. Nereye oturalım?" Tazıların onu bulamayacağı, Louisa Windham'ın keskin sağduyusunun ve tatlı kokusunun tadını daha fazla çıkarabileceği bir yere. "Güneşin altında ve esintiden uzakta biraz sessizlik fena olmazdı." Hava Ev sahiplerinin ahırlarının korunaklı ortamında bile soğuktu.

Kadın ona hoşgörölü bir gülümseme göndererek stratejisini sezdiğini ima etti. "İşte," dedi. "Şu bank."

Louisa kuru bir çeşme ve ölü asterlerle dolu bir yatağı çevreleyen tahta bir bank seçmişti. Joseph tabaklarla ayakta dururken, Louisa içkileri bankın iki ucuna koydu, şapkasının düğmelerini açtı, eteklerini yeniden düzenledi ve kadınların doğasında olan türden bir telaş ve gecikmeye neden oldu.

Ne kadar aç olsa da, bacağı zonklamaya başlasa da buna içerlemesi gerekirdi. Bunun yerine, Louisa şapkasını çıkardığında, siyah saçlarından bir tutamın olması gereken yeri terk ederek boynunun sütunu boyunca kıvrıldığını fark etti.

Kadın fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünürken, adam fark etmekten kendini alamıyordu.

Belki de kasabaya, yani Mısır'ın تنها yerlerine yapılacak bir gezi o kadar da kötü bir fikir değildi. Bütün bir yıl boyunca uslu durmuş bir çiftçi beyefendinin Noel'de biraz dinlenmeye ihtiyacı olabilirdi ne de olsa.

"Bunları ben alayım." Uzanıp Yusuf'un elinden iki tabağı da aldı ve çenesiyle oturmasını işaret etti.

Boynunun kusursuz, solgun ve muhtemelen karanfil kokulu teniyle ya da parmaklarına değen o dolgun, koyu renk saç kıvrımının tam olarak verdiği hisle meşguliyeti, kışını onun yanındaki bankın üzerine koymak zorunda kalacağını fark etmesiyle yok oldu. Onu acımasız bir an bekliyordu. Birkaç saat at sürdükten sonra sağ bacağının eklemleri tam olarak güvenilir bir şekilde çalışmıyordu.

Başardı. Son birkaç santim için, bastonunu doğru dürüst kullanamayacak kadar inatçı yaşlı bir adam gibi, neredeyse bankın üzerine yığılacaktı.

"Ata binmek yaranızı rahatsız ediyor mu?" Leydi Louisa sorusunu yönelttikten sonra bir dilim elma yemeye başladı.

"Bir denge var. Çok fazla şey istersem kötüleşir; çok az şey istersem kötüleşir."

"Ve kimse sana bunu sormuyor, değil mi? Bir ısırık elma ister misin?"

Elmaları severdi. Sakatlığı hakkında konuşmaktan *hoşlandığından* emin değildi - şimdi biri sorduğuna göre.

"Savaş yaraları eski haber." Kadının elinden bir dilim elma aldı. Yemek için eldivenlerini çıkarmışlardı elbette, bu da onun zıtlığı fark etmesi anlamına geliyordu: Elleri nasırlıydı ve sağ elinin dört parmağının arkasında tüysüz bir iz bırakan beyaz bir yara izi taşıyordu. Elleri, aptal bir tek boynuzlu atın boynunu okşayan bir Rönesans goblen bakiresine ait olabilirdi.

Üç bacaklı bir tazı, tasmaındaki kızak çanları neşeyle şingirdayarak yanından geçerken kaşlarını çatarak onun eline baktı. "Başka bir yaralanma mı?"

"Bir Fransız askerinin beni dizginlerden kurtarmak için yaptığı bir girişim. Başarılı olamadı."

Tanrı'ya şükür. Joseph bu anıya zihinsel bir kapı kapattı -bu konuda ustalaşmıştı- ve yanındaki kadından bir elma ısırığı daha aldı. "Hiç sıkıldınız mı, Leydi Louisa?"

Tabağını temizlemek için oldukça kasıtlı bir çaba harcarken durakladı ve şaşkın bir kaşla ona baktı. "Buna ne sebep oldu?"

Mırıldanarak cevap vermiyor, yapmacık davranmıyor ya da yem atmıyordu ve hanımefendinin hem iyi bir kalbi hem de hoş bir görünümü vardı. Daha da iyisi, Joseph gecenin dansını onunla birlikte açacaktı.

Yusuf yaralı elini salladı. "Yaralardan bahsedince aklıma can sıkıntısı geliyor belki de. İyileşme süreci ilk yaradan daha büyük bir zorluktu. İnsan bir dükün kızlarının kendilerini eğlendirmek için ne bulduğunu merak ediyor."

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum. Telefonlaşıyoruz, hayır işleriyle uğraşıyoruz, kız kardeşlerimizle, evlilik yoluyla kardeşlerimizle ve kuzenlerimizle yazışıyoruz. Sosyal etkinliklere katılıyoruz ve şehirdeyken parkta geziyor ya da araba kullanıyoruz. Hepsi oldukça..."

Kadın sustu ve Yusuf'a, iyileşmesi pek de kolay olmayan bir yaraya göz ucuyla baktığı hissini verdi. Onun parmak eklemlerini okşadı. "Okudum."

Başka bir bakış, çok daha temkinli. "Okur-yazar olduğunuz sanılıyordu."

Domuzlarına çoğu zaman kitap okurdu. "Dergilerden ve klasiklerden daha fazlasını okuyorum Leydi Louisa. Çoğu zaman kendi başıma kalıyorum ve kış geceleri uzun ve soğuk oluyor."

Tabağındakileri inceledi ve koyu yeşil gözlerin daha fazla sorgulamasını engelledi. "Öyleler. Jenny onları dikiş dikerek ya da

Resim yapmalı, yaratmalı. Sophie, Sindal'la evlenene kadar baş fırıncımızdı, Eve sosyal ziyaretlerde annemin en iyi arkadaşı ve Maggie de Hazelton'da buzağı gözü yapmadığı zamanlarda hesap defterleriyle oyalanıyor."

"Kontes kız kardeşinizle iş meseleleri hakkında yazışıyorum." Ayrıca, Louisa'nın kısa konuşmasının kendisi için hiçbir faaliyet içermediğini de belirtti.

"Maggie ile mi?" Yemek yerken bir kez daha durakladı. "Tek bir beyefendiyle yazışacak kadar cüretkârdır ve kimsenin bundan haberi olmaz. Buna evde kalmış *kız kurusu derdi*. Mags'in kalbinin olması gereken yerde bir pound işareti olduğunu düşünürdüm. Meğer ne kadar az biliyormuşum."

Noel çöreklerinden bir ısırtığı özellikle dikkatle kopardı ve konuşmanın kenarlarında gizlenen bir Aile İşi olduğunu ima etti. Joseph punçundan bir yudum aldı ve bardağı kenara koydu.

"Dikkatli için leydim. Tarifin bir yerinde dönüşmüş elma şarabı var."

Bayram ekmeğinden aldığı lokmayı inceledi. "Her zaman böyle, değil mi? Av toplantılarında en iyi kıyafetlerimizi giyeriz, şirket gülümsemelerimizi takınırız, tabaklarımızı doldururuz ve yine de her zaman bir şeyler olur... ekşi punç, uyutulması gereken bir at, yarı yetişkin oğlu umutsuz görünmemeye çalışırken çalılar arasında öğrenen bir komşu." Çoğunlukla boş olan tabağını bir kenara koydu. "Özür dilerim. Belki de kız kardeşimi bulmalıyım."

Joseph kendini hiçbir zaman zeki biri olarak görmemişti ama sakatlığının yol açtığı hareketsizlik gözlem gücünü keskinleştirmişti. Güzel, kibar, unvanlı ve iyi giyimli Leydi Louisa, Kasaba'ya bir sonraki seyahatinden, belki de tüm seyahatlerinden korkuyordu. Toplum içinde bahsedebileceği hiçbir hobisi ya da eğlencesi yoktu ve ablalarının ikisi de evliydi.

Yine de, çok az tanıdığı bir adamı kurtarmak için ata binmişti, belki de av köpeklerinin çılgınlıklarını çok sık duyduğu için.

Yusuf matarasını çıkardı. "Hayat böyle olabilir, kenarları kararmış."

Çoğunlukla onu oyalamak için uzandı ve saçlarının hayal ettiği kadar ipeksi ve hoş bir dokunuşa sahip olduğunu görünce, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. O bir tutam saç için bir sone yazabilirdi.

Belki de yapardı.

"İkimizin de sağlığının iyi olduğu, gittiğimizde bizi özleyecek dostlarımız ve komşularımız olduğu, yiyecek yemeğimiz ve yatacak sıcak yataklarımız olduğu ve Noel'in yakında geleceği de doğru leydim." Gezinti yolunu paylaşacaklarından söz etmedi.

Onun dokunuşu karşısında irkilmedi. Ciddi yeşil gözleriyle onu inceledi. "Sen de bunu savaştayken öğrendin, değil mi? Minnettar olmayı öğrendin."

"Belki de öğrendim." Bir şeyler öğrenmişti -tarımla, yalnızlıkla ve iyi edebiyatla nasıl yetineceğini, belki de. Neredeyse.

"Ekselansları sizin de yarın Kasaba'ya gideceğinizi söyledi Sir Joseph, ama insan nedenini merak ediyor."

Sorusu fazlasıyla anlayışlıydı ve onu ciddi, *güzel* yeşil gözleri, hoş kokusu ve ipeksi saçlarıyla aniden yeniden değerlendirmesine neden oldu. "Hepimizin Kasabaya gitmesiyle aynı sebepten. Eğer bir eş bulacaksam ara sıra sosyalleşmeliyim. Bir yudum daha ister misin?"

"Evet." Kadın şişeyi aldı ve dudaklarına götürdü. Yusuf onun boynunun zarif dönüşüne bir kez daha hayran olurken, kadın sanki son damlasına kadar içmeye niyetliymiş gibi şişeyi yukarı doğru eğdi.

"Sör Joseph Carrington neden bir eşe ihtiyaç duysun ki?" O konuşurken Louisa balo salonunda dolaşan uşaklardan birinden bir fincan sıcak şarap aldı. Üstünde küçük tarçın parçaları yüzüyordu, bu da av balosuna ev sahipliği yapan ailenin tatil savurganlığının bir göstergesiydi. Kapı kemerlerine ökseotu asılmış ve kapılar çelenklerle süslenmişti. Yaprak dökmeyen bitki ve balmumu kokuları, sabahki yolculuktan bu yana yıkanmamış çok sayıda beden kokusu altında gizleniyordu.

Eve kendisi için şarap almadan uşağa el salladı ama Jenny reddetmeyecek kadar kibardı.

Jenny, "Belki de Sir Joseph çocukları olduğu için bir eş arıyordur," diye gönüllü oldu. "Küçük kızların bir anneye ihtiyaçı vardır."

"Belki de yalnız olduğu içindir," diye önerdi Eve. "Yakışıklı bir adam. Otuz yaşından fazla olamaz ve Maggie domuz yetiştirmenin oldukça kârlı olduğunu söylüyor. Alışılagelmiş erkek ahlaksızlıklarına meyilli görünmüyor, öyleyse neden bir karısı olmasın?"

Louisa şarabını yudumlarken, Sör Joseph'in kendisine baba diyen iki küçük kızla birlikte Pazar ayınlarına katıldığını hatırladı. "Sence yakışıklı mı?"

Dük kardeşlerin en küçüğü olan Eve Windham, erkek cinsinin herhangi bir üyesi hakkında nadiren fikir beyan ederdi. Umutları, takipçileri ve hatta teklifleri neşeyle toplar, ancak kalbinin herhangi biriyle meşgul olduğuna dair hiçbir ipucu vermezdi.

Eve'in bakışları balo salonunda, Sir Joseph'in tombul, solgun Leydi Horton'la sohbet ettiği yere gitti. Kadının en büyük iki kızı onu çevrelemiş, bir çift meraklı düvelerin yeni bir boğa yavrusunu köşeye sıkıştırması gibi onu kuşatmışlardı.

"Aptal olmayan erkekleri severim," dedi Eve. "Beni ve benimkileri geçindirebilecek bir adamdan hoşlanıyorum; baba olması hoşuma gidiyor - gerçi tüm bu serveti aktaracak oğullar isteyecektir - ve bir adamda bir çift geniş omuz da tam olarak rahatsız edici değil."

Jenny'nin sarı kaşları kalktı. "Senden, Eve, bu çok iyi bir onaylama. Eğer o sadece bir şövalye olmasaydı, haberinizi annemeiletirdim."

"Onun sadece bir şövalye olması önemli değil," dedi Eve, ama azarlaması yumuşaktı. "İçki iyi mi?"

Louisa burnunu kırıstırdı. "Çok tatlı. Bazı insanlar zenginliklerinden herkesi ve her şeyi haberdar etmek için tatilleri kullanmalı."

Jenny, "Bu gece huysuzsun," dedi. "Seni neşelendirecek bir şey biliyorum."

Eve'in dudakları kıvrıldı ve Louisa'nın kız kardeşleri arasında geçen bakış komplocu ve yaramazcaydı. Eve ve Jenny sarışın güzellikten daha fazlasını paylaşıyorlardı, gerçi Jenny söğüt gibiydi ve Eve daha küçük, daha kıvrımlı bir paketti. Louisa'nın diğer evlenmemiş kız kardeşlerinin her ikisinde de Louisa'da olmayan bir tür kibarlık, çevrelerindeki herkese karşı bir ruh sıcaklığı vardı.

Ve kıskandım, doğruyu söylemek gerekirse.

"Neşelenmeye ihtiyacım var," dedi Louisa, dönüşümün konusunu ele alarak. "Gecem Sör Joseph'le gezintiyle başladı ve dans kartım ondan sonra boş kaldı. Sindal şüphesiz bana acıyacaktır ama sevgili Sophie'nin yanına dönmek için dans pistinden bir tane atıyor."

"Deene yasta olmasaydı bizimle dans ederdi," diye gözlemledi Eve. "Ama o yas tutuyor." Ki bu utanç vericiydi. Deene Markisi Yeterince uzun boylu, iyi görünümlü bir adamdı ve her şeyden çok aile dostuydu, bu da Louisa'nın amaçları için onun güvende olduğu anlamına geliyordu.

"Lord Lionel Honiton yas tutmuyor," dedi Jenny, "ve şu anda merdivenlerden iniyor."

Bu yüzden bilmiş kız kardeş bakışları. Louisa elindeki çok tatlı ve ılık şarap kokteyli bardağını bir kenara bırakırken başını kaldırmadı. "Bugün ata binmeyi reddetti. Geleceğinden emin değildim."

Onu özlemiş de değildi, gerçi bunu söylemeye bile gerek yoktu.

"Akşam için kıyafetlerini seçmekle çok meşgul," diye yanıtladı Eve. "Yemin ederim kadınları gölgede bırakıyor."

Lord Lionel, Louisa'nın aklına Majestelerinin spaniel cinsi köpeğini getiren kahverengi gözleriyle altın sarısı bir güzelliğe sahipti. Louisa, Eve'in omzunun üzerinden lord hazretlerinin merdivenlerden inişini izlemeye koyulduğunda, her zamanki gibi Lord Lionel'in kıyafeti konusunda endişeli olduğunu gördü.

Dantel takmayı bilen yakışıklı bir adam, diğer özellikleri ne olursa olsun güzel bir yaratıktı. Lionel'ın şurasında burasında -Boğazına, manşetlerine... Ama altın sarısı danteldi, açık rengini ve mavi-altın takımını harika bir şekilde tamamlıyordu. Kravat iğnesi mükemmel bir şey olacaktı -belki de altın üzerine safir ya da topaz- ve manşetlerindeki kol düğmeleri de ona uyacaktı.

"Louisa akşam yemeği valsini Lord Lace'e saklıyor," diye mırıldandı Eve. "O adamın bir av balosu için benim mücevher kutumdakinden daha fazla altın taktığını iddia ediyorum."

"Standartları koruyor," dedi Louisa. Kasaba standartları, hatta Carlton House standartları -mücevherlerin gerçek olduğunu varsayarsak, ki Louisa bundan şüphe ediyordu. "Ve yeterince iyi dans ediyor."

Louisa ne söylediğini biliyordu, çünkü bu zevki birden fazla kez tatmıştı.

Biri Lord Lionel'la dans ettiğinde tüm odanın durup izlediği hissine kapılırdı.

Bunu biliyor gibi görünmesi beklenen bir şeydi. Lionel'in onu dans partneri olarak seçmesinin nedeninin, her şeyden önce uygun bir rütbeye sahip olması - bir dükün kızı bir markinin oğluyla dans edebilirdi- ve koyu renginin Lionel'in altın rengi erkeğini ortaya çıkarması olduğunu düşünüyordu.

Güzellik. Ayrıca iyi bir dansçıydı.

"Bu tarafa geliyor," dedi Jenny, hâlâ dolu olan bardağına bakarak. "Akşam yemeği vals için konuşmak üzere olduğunu söyleyebilirim, Lou, ve ev sahibesini selamlamaktan fazlasını yapmadan önce."

"İyi akşamlar, hanımlarım."

Louisa hırıltılı selamlama karşısında bir rahatlama iniltisi bastırdı. "Sör Joseph, iyi akşamlar." Kız kardeşleri reveranslarını yaptılar ve Jenny -çok şükür ona- nezaket gösterilerine başladı.

"Bugün tatil avı için fevkalade ılıman bir hava vardı, değil mi?"

Koyu renk resmi kıyafetleri içinde son derece ihtişamlı görünen Sir Joseph, Jenny'yi düşünüyor gibiydi. "İnsan Reynard'ın da aynı fikirde olup olmadığını merak ediyor. Muhtemelen her yıl en geç Nisan ayında kötü kış havası için dua etmeye başlar."

"Baharda," dedi Louisa, "o ve cadalozu muhtemelen aile meseleleriyle ilgileniyorlardır."

Sör Joseph'in dudakları kıpırdarken Eve ve Jenny acı çekmiş gibi görünmeyi başardılar. Aile meseleleri - *ne* ima etmişti? Louisa berbat içkisinin üzerinde yüzen tarçın parçalarına baktı.

"Belki de öyledir," dedi Sir Joseph. "Belki de mevsim ilerlemeden önce terzileriyle görüşmek için erkenden Kasabaya gitmeyi düşünüyordur. Tilkinin giyim alışkanlıklarını tartışmaktansa, Leydi Louisa, bana gezinti sözü verdiğinizizi hatırlatabilir miyim? Orkestra hazırlanıyor, ancak bugünün yorgunluğu sizi bana bu ayrıcalığı tanımayacak kadar yorsa bunu anlayışla karşılarım."

Ona danslarını reddetmesi için bir yol gösteriyordu. Jenny'nin arkasında Lord Lionel, Isobel Horton'la konuşmak için odadaki ilerleyişine ara vermişti. Kız surat asmayı bir sanat haline getirmişti ve onun koluna bir midye gibi yapışmıştı. Isobel'e tüm dikkatini verdi, kahverengi gözleri sanki varlığının ışığıymış gibi kadına çevrilmişti.

Sir Joseph'in bir kadına böyle bakması için ne gerekir?

"Louisa ayağa kalkma fırsatını nadiren kaçırmaz," dedi Jenny. Sesinde sanki Louisa bir konuşma işaretini kaçırmış gibi acil bir not vardı.

"Jenny haklı." Louisa bakışlarını Lord Lionel'in tavus kuşu ihtişamından Sir Joseph'in ağırbaşlı yüzüne kaydırdı. "Ne kadar çok ayağa kalkarsam, çene çalmak için o kadar az zamanım kalır ki, şüphesiz tahmin ettiğiniz gibi bu benim yeteneklerimden biri değil."

"Benim de değil." Dirseğini ona doğru kanatlandırdı. Hepsi bu kadar. Tekliflere bakılırsa, zorlayıcı bir basitliği vardı.

Lord Lionel Isobel Horton'un dans kartını karalarken, Louisa Sir Joseph'in koluna girdi. Onun yanında, gecenin açılışına doğru ilerlemeye hazırlanan diğer çiftlerin arasındaki yerini aldı ve

rahatsız edici bir düşünce tarafından saldırıya uğradı: Sör Joseph kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğü için mi *ona* ortak oluyordu? Bu onun hayırseverliği miydi?

Bu olasılık olması gerektiği kadar alçaltıcı değildi. Louisa bunu ilgi çekici buldu.

Skandal tehdidi ökseotu dalı gibi tepesinde sallanırken evlenemezdi, ama yakışıklı bir adamın kolunda balo salonunun çevresinde dolaşmasına izin verilmeliydi, değil mi?

İki

"Sana şiir okuyabilirim," dedi Sir Joseph, Louisa onunla birlikte odanın bir ucundan diğer ucuna kadar yürüdüğünde. "Şiir bizi sessizlikten korur ve yine de kimsenin düşünmesini gerektirmez."

Şiir mi? Louisa'nın kalbi sıkışmıştı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Oh, belki. Arada sırada başını sallayabilir ya da yelpazenle koluna vurabilirsin ve kimse sohbet etme zorunluluğundan kaçtığımızı anlamaz. Shakespeare sonelerine düşkün bir arkadaşım var." Louisa söyleyecek bir şey -herhangi bir şey- ararken durakladı, ama Louisa'yı bağışlayarak sessiz, neredeyse düşünceli bir okumaya başladı: "'Yılın o zamanı, sarı yapraklar, ya da hiç, ya da birkaçı soğuğa karşı titreyen dallarda asılı dururken, içimde görebilirsin...'"

Odanın diğer ucundaki Isobel Horton kapalı yelpazesıyla Lord Lionel'ın koluna vurdu.

Louisa, Sör Joseph'in pişmanlık ve samimiyet dengesini doğru kurarak başladığı bu soneye *bayılmıştı*. "Neden bunun yerine bana neden bir eş aradığınızı söylemiyorsunuz Sör Joseph?"

Yüzünü buruşturdu. Sorusu nezaketsizdi ama geri çevirmek de mümkün değildi. "Avlanmak mı? Tozluklarımın etrafta dolaşırken, blunderbuss'ım hazır ve uçuşun ortasında şüphelenmeyen küçük bir güvercini indirmeye hazır mı? Sanırım bu görüntü yanlış değil. İki nedenden dolayı bir eşe ihtiyacım var."

Bir eşe *ihtiyacı vardı*. Kadınlar bir kocaya hasretti, sevecekleri çocukların hayalini kuruyorlardı. Bir koca istemelerine izin verilmezdi. Cesur olabilirdi ve muhteşem bir şiir zevkine sahip olabilirdi ama Louisa Sir Joseph'i tokatlamak istiyordu, yelpazesıyla değil.

"İki sebep. Lütfen açıklayın."

Önlerindeki çift tarafından durmak zorunda bırakıldılar; bu çift, müzikle aynı anda ileri adımlar atamayacak kadar flört etmekle meşgul görünüyordu.

"Öncelikle, iki kız çocuğundan sorumluyum ve anne rolündeki yetişkin bir kadının etkisi onlar için arzu edilir bir durum."

Louisa, beyninin dilden zevk alan, konuşulan her cümleyi işitsel bir mimari olarak gören kısmında, Sir Joseph'in herhangi bir ilişkiyi kabul etmeden ebeveyn olduğunu ima etmeyi başardığını fark etti. Ne "Kızlarımın bir anneye ihtiyacı var," ne de "Çocuklarıma annelik edecek bir eş arıyorum," demişti.

Bu koşullar altında doğru bir iş tanımı yaptı.

"İkinci neden?"

Etrafına baktı. Öndeki çifte kumrular üç ayaklı bir birlik olarak ilerleyene kadar bekledi, kafalar konuşmayı sağlayacak kadar yakın eğilmişti. Louisa onları da tokatlamak istiyordu, belki de Sir Joseph'in topuzunun ucuyla.

"Bir başlık var."

Muhabbet kuşlarını unuttu ve neredeyse Lord Lionel'ı odanın öbür ucunda, Bayan Horton'un memesinin koluna yaptığı baskıdan dolayı unutuyordu.

"Pardon?"

"Bir unvan var." Konuşurken yorgun görünüyordu, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Baronluk iki yüz yıldan fazla bir süredir boşta ve Tanrı'nın izniyle boşta kalmaya devam edecek."

Abeyance. Abeyance, bir unvanın yüzyıllar boyunca soy ağacında ulaşamayacak bir yerde asılı kalmasına neden olabilir. Abeyance eski baronlukların başına, unvan sahibi sadece kadın torunlar bıraktığında gelirdi; bu torunlar çoğalır ve verimli olurlardı, bu da unvanın kime geçeceğini seçmeyi imkansız hale getirirdi, çünkü çeşitli varisler unvan üzerinde eşit haklara sahipti.

"Bu durumdan hiç memnun görünmüyorsun." Aslında sesi dehşete düşmüş gibiydi.

"Dördüncü bir kuzenin, Sixtus'un aynı adı taşıyan torununun, diğer tek yarışmacının, kısa süre içinde genç karısıyla mutlu bir olay beklentisi içinde olacağını umuyorum. Her yıl, bir önceki yıl yeni bir erkek kuzenin gelmiş olacağını umarak Noel yazışmalarını bekliyorum."

"Unvan istemiyor musun?"

Sarkan bir ökse otunun tehlikeli bir şekilde yakınında durdular ve o... ürperdi. Cesaretinden dolayı şövalye ilan edilen geniş omuzlu, açık sözlü adam ürperdi. "Leydi Louisa, naibimizin unvan dağıtma konusunda neredeyse müsrif olduğunu düşünün. Ya unvanı bir baronluğun üzerine çıkarmayı aklına koyduysa? Ya şövalyeliğimin savaşta kazanıldığını hatırlarsa? Ya onun büyük duygu kapasitesi cömert kalbini etkilerse ve... şövalyelik yeterince kötü. Bir baronluk neredeyse tahammül edilemez olurdu ve bundan daha kötüsü aklı başında bir adamı Bedlam'a göndermeye yeterdi."

Belki de Sir Joseph'in cesareti sınırsız değildi. Louisa'nınki kesinlikle değildi. "Siz Lord Somebody olurdunuz, Sir Joseph. Lordlar Kamarası'nda oturur, sosyeteye yeni giren kızlardan istediğinizi seçerdiniz."

Domuz yetiştiriciliğinin bile göz ardı edileceğini belirtmekten kendini alıkoymayı başardı. Çiftçilik ticaret değildi; katı bir şekilde tarımsaldı. Domuz pastırması, jambon, domuz yağı ve deri ihtiyaç maddeleri olduğundan, ülkedeki her unvan muhtemelen biraz domuz yetiştiriyordu.

Louisa adama dükler ya da düklerin kızları hakkında ne düşündüğünü de sormadı, eğer baronluklar neredeyse dayanılmazsa. "Kısmen bu unvan yüzünden evlenmelisiniz."

Sör Joseph içini çektikten sonra onları Demokles'in Ökseotu'ndan uzaklaştırdı. "Evlenmem *gerektiğini* söylemedim. Kızlar yüzünden bu fikre karşı değilim ama bir de şu uzak, mesafeli ama pek de teorik olmayan unvan meselesi var. Unvanlar sorumlulukları da beraberinde getirir ve kuzenim genç değil."

Dükün kızı onun ne demek istediğini anladı: Bir varise ihtiyacı vardı. Bir unvan iki yüz yıl boyunca boşta kalmamalı, ancak hemen ardından miras yoluyla Kraliyet'in açgözlü pençelerine düşmemeliydi.

"Belki bu yıl kuzeninizin birlikteliği verimli olur."

"Bu onun üçüncü birlikteliği olmasına rağmen, bu yönde dualar ediliyor."

Önlerindeki çift fısıldaşıyordu, başları o kadar yakın eğilmişti ki genç adam daha az uygunsuz bir öpücük çalabilirdi.

"Sir Joseph, susadığımı fark ettim. Gezinti alanını terk edip biraz serinlemek istesek gücenir misiniz?"

Hiçbir şey söylemedi. Onu diğer çiftlerin arasından çekip çıkardı ve daha kalitesiz, pek de sıcak olmayan, öğürtücü derecede tatlı şarabın ikisini de beklediği masaya yöneldi. Kadın da onunla birlikte gitti ve

Akşam, mevsimsel sosyal yükümlölükleri yerine getirmek ve stratejik olarak asılmış ökseotu dallarından kaçmak için bitmek bilmeyen bir egzersiz olarak önünde uzanmasına rağmen içkisini yudumladı.

Bu arada odanın öbür ucunda Bayan Horton bastırıyor, Lord Lionel gülüyor ve orkestra çalmaya devam ediyordu.

"Kısa ve başarılı bir kur yapmanın sırrı, umutsuz bir kadın seçmektir."

Lord Lionel Honiton'ın ahbabları, aralarından birinin bu çıkışına tahmin edilebileceği gibi güldüler. Lionel iyi bir konyaktan bir yudum aldı -Petersham ev sahipliği yapıyordu ve konyağını içenlerin ve hizmetçilerini okşayanların ille de arkadaşları olması gerekmediğini anlayamayacak kadar şehirde yeniydi.

Lionel, ocağın yanındaki minderli sandalyeye uzanmış olan nüktedana, "İşareti kaçırıyorsun," diye söylendi. "Umutsuz bir kız, evlilikle sonuçlanan kısa bir flörtün sırrıdır, kabul ediyorum, ama yine de *ailesi* umutsuzsa daha iyi olur, bu durumda anlaşmalar bu işin *başarıyla sonuçlandığını* görecektir."

Bunu bir tur sağ-hos, duy-hears ve what-whats ile birlikte konyak sürahisinin bir kez daha dolaştırılması izledi.

"Ve sonra" -zeki adam kadeh kaldırır gibi kadehini kaldırdı- "düğün gecesi var."

Daha fazla yuhalama ve tepinme, çünkü saat geç oluyordu ve sürahi büyük bir hareket görüyordu. Aynı adamlar yemekten önce bir kadının onuruna yapılan bir hakaret yüzünden neşeyle birbirlerine laf atıyorlardı. Dört saat sonra, etek giyen her şeye sataşmaya ve aynı uğurda birbirlerini alkışlamaya hazır, büyümüş de küçülmüş okul çocuklarına dönüşüyorlardı.

Topluluk, bırakın ailesini, terbiyeli bir genç kadında umutsuzluk yaratmak için kaç Mevsim gerektiğini tartışmaya başlarken, Lord Lionel kadehini doldurdu.

"Sabah pişman olacaksın," dedi sağından bir ses.

Lionel bardağı iki avucunun arasında tutarak ellerinin sıcaklığının sıvıyı ısıtmasına izin verdi. "Böyle bir şey yapmayacağım. Çok ayıksın, Harrison.

Sabaha yaklaşırken bile yurt dışında olacağım."

şömine rafına yaslanan Harrison görsel olarak çekiciydi, Lionel'ın İskandinav rengiyle zayıf ve koyu bir tezat oluşturuyordu. Aynı zamanda son derece ciddiye ve bu da Lionel'ın daha esprili görünmesini sağlıyordu. Sonuç olarak, Lionel için yararlı bir birliktelikti.

"Gün ışığında yurtdışında olacaksın." Harrison'ın ses tonu alaycı, hatta küçümseyiciydi.

"Belki de sabah eve döneceğim, çünkü bu terim teknik olarak cadı saatinden sonra geçerlidir, ama gün ışığına gelince" -Lionel bir yudum daha almak için durakladı- "Tanrı beni bağışlasın."

"Buralarda olacaksın çünkü Leydi Carstairs'in Noel kahvaltısı yarın ve büyük olasılıkla Windham kardeşlerin üçü de orada olacak. Bütün yıl o üçlünün gözüne girmeye çalıştın."

"Öyle mi?" Lionel esnedi, uyluklarının üst kısmını kaşıdı ve içkisine baktı. "Üç tane mi dedin?"

Harrison'ın kara gözleri kısıldı.

Elijah Harrison bir asalaktı. Portreler çiziyordu, bu da bir beyefendi bile olmadığı anlamına geliyordu, ancak birinin ya da bir başkasının varisi olduğu için unvanı vardı ve hoş görülüyordu. Naip de kendisini sanatın hamisi olarak görüyordu ve Harrison da Carlton House sosyetesinde belli bir itibara sahipti.

"Moreland'ın evlenmemiş üç kızı var," dedi Harrison. "Hepsi güzel, hepsi iyi giyinmiş ve sen sadece hangisinin en az işe yarayacağına karar vermeye çalışıyorsun."

Harrison'ın ses tonu suçlayıcı olsaydı Lionel telaşlanabilirdi ama Harrison sadece gerçekleri, hem de sıkıcı gerçekleri söylüyormuş gibi konuşuyordu.

Sıkıcı, *doğru* gerçekler.

Lionel, "Hangisinin portresini yaptırmakta ısrar edecek kadar kibirli olduğuna karar vermeye çalışıyorsunuz," diye cevap verdi. "Ya da üçünü birden yaptırmak için Majestelerine başvurmayı düşünüyor olabilirsiniz."

Konuşurken imalı sözlerinin üzerinde nazikçe asılı kalmasına izin verdi.

"Bir erkeğin bir kadını alenen takip edip, özel olarak kötülemesini hiçbir zaman çekici bulmadım. Çaresizlik kokuyor." Harrison Lionel'in elindeki bardağa baktı. "Çaresizlik ve onursuzluk. Size iyi geceler dilerim, lordum."

Zarif bakışları ve sinsi imalarıyla uzaklaşırken Lionel'ın ayağını kaldırıp yaklaşan piçin kışına sokmak için can atmasına neden oldu. Harrison haklı olduğu için değil -Lionel umutsuzluğa kapılıyordu ve onuru nadiren kötü amaçlar için uygun bir kılıf olarak görüyordu- aynı zamanda Petersham'ın tombul, kıkırdayan üst kat hizmetçilerinden biriyle biraz eğlenmek niyetinde olduğu için bu dürtüsüne direndi. Önemsiz bir ressamla herkesin önünde kavga etmek bu şansı tamamen ortadan kaldırıracaktı.

Sir Joseph iki gün boyunca oyalandı. Bu iki gün içinde düzenli olarak Leydi Opie'yi ziyaret etti, Londra'daki evinin kâhyasına birkaç not karaladı, arazi kâhyasıyla gezintiye çıktı, kiracılarını çağırdı -tekrar- ve yapmak istemediği bir yolculuğu başka bir şekilde erteledi.

Ama mecburdu. Louisa Windham'la yaptığı tuhaf tartışma Joseph'in aklına, eyerinin altındaki meşhur çapak gibi takılmıştı. Sözcükleri ona yüksek sesle söyleyene kadar -bir eşe ihtiyacı vardı- ihtiyaç tam olarak baskı yapmamıştı, ancak dırdır ediyordu. Şimdi, ağrıyan bir diş gibi, farkındalığını asla terk etmeyecek gibiydi.

"Ne zaman döneceksin?"

Kucağında çırpınan Amanda, son kelimeyi en az beş heceli bir mırıltıya dönüştürdü. "Baa-aaa-aaa-aaa-cek?"

"Evet, baba." Fleur binici ceketini kirli küçük eldivenleriyle kavradı ve sol dizini tırmalamaya başladı. "*Ne zaman* döneceksin?"

"İkinizi de üzerime tünemeye davet ettiğimi hatırlamıyorum." Yine de oradaydılar, her biri kendi seçtiği bölgeye çökmüştü ve her biri sabun, lavanta ve başka bir şey kokuyordu - belki de büyücü.

"Hep uzaklara gidiyorsun," diye karşı çıktı Amanda. "Ama eğer gitmeseydin, artık bizi görmeye hiç gelmezdin."

Fleur nakarata hemen katıldı. "*Eskiden* bizi yatırırdın."

"Eskiden bebeğiniz. Ne tırabzanlardan aşağı kayan ne de gün boyu bir adamdan midilli isteyen sessiz küçük şeyler."

Amanda iri kahverengi gözlerini ona çevirdi. "Noel için bize midilli getirebilirsin. Her zaman çok iyiydik."

"Evet," diye onayladı Fleur. "Hemşirenin pazartesi den beri tuza ihtiyacı olmadı!"

"Bugünün Salı sabahı olduğunu belirtmeme izin verin." Joseph, Fleur'un başparmağını ağzına götürmesine nazıkçe engel oldu. "Noel'de size midilli getireceğim diye umutlanmayın. İkiniz de çok gençsiniz ve kış mevsimi ata binmeyi öğrenmek için uygun bir zaman değil."

Fleur'un çenesi yakışksız bir şekilde çıkıktı. "Eğer erkek olsaydık, şimdiye kadar midillilerimiz olurdu."

Amanda şiddetle başını salladı, koyu renk bukleleri zıplıyordu. "Fleur haklı. Eğer erkek olsaydık, derslerimizi dinlerdin."

"Eğer erkek olsaydınız, lanet olası bir unvanı miras alabilirdiniz."

Kelimeler mırıldanıyordu, ama hassas kulakların tek bir heceyi bile kaçıramayacağı kadar uygunsuzdu.

"Babam *lanet* olsun dedi." Fleur kıkırdamasını engellemek istercesine elini ağzına götürdü. "*Lanet* kötü bir kelime. *Lanet* olsun, *lanet* olsun, Allah *belasını versin* ya da-" demememiz gerekiyordu.

"Kes şunu." Joseph daha büyük olan elini Amanda'nın ağzına koymak için bir kolunu ona doladı. Yine de sayıca üstündü ve Amanda hemen ayağa kalktı.

"Ya da *lanet* olsun ya da *lanet* olsun ve patlasın. Eğer erkek olsaydık, bize nasıl küfredileceğini ve hatta nasıl geçirileceğini *öğretirdin* ve biz de nasıl uzak-"

Sonunda iki küçük kız kucağından kıkırdayarak indi, kıkırdamaları birkaç metre öteye kaçışırken arkalarından çağlıyordu.

"Yeter, ikiniz de." Boyunun tamamına kadar yükseldi ve onlara kaşlarını çatarak baktı. "Bu şekilde çorabınıza bir parça kömür koymaktan başka bir şey kazanamazsınız. Kasabadan döndüğümde, her birinizden mükemmel bir davranış, hizmetçilerden ve Bayan Hodges'tan övgü dolu raporlar ve bu isyan ve ayaklanmadan daha fazlasını beklemeyeceğim."

Onun ses tonuyla hemen sustular, gülümsemeleri önce ona sonra da birbirlerine yönelen belirsizlik dolu bakışlara dönüştü.

Joseph, sadece ara sıra gördüğü bir düzine çocuğa daha ebeveynlik yapmak için uygun olmadığını -hiç de uygun olmadığını- düşündüren o çöküşü yeniden hissetti.

O kararsız bakışların titreyen çenelere dönüşme ihtimaline tahammül edemeyerek tek dizinin üzerine çöktü ve -düşüncesi bile tüylerini ürpertti- iki damla kadın gözyaşı döktü. "Bana bir veda öpücüğü verin, ben de yoluma gideyim. Ben yokken dualarınızı edin, birbirinize çok acımasızca sataşmayın ve Bayan Hodges'a dikkat edin."

"Evet, baba."

Kollarını uzattı ve kızlar ilerledi, önce Amanda - büyük olan, risk almaktan kendini sorumlu tutan kişi - sonra Fleur, sadık takipçisi. Usulca yanağını okşadılar ve o da gitmelerine izin verdi.

"Ve tırabzanlardan uzak dur."

Söyleyecek başka bir şey bulamayınca fidanlıktan ayrıldı, atına bindi ve atını Londra yönüne doğru çevirdi. Yollar kuru, hava güzeldi ve Joseph'in atı - yaklaşık beş mil sonra- görünüşe bakılırsa uslu durma havasındaydı, bu da Joseph'i kara kara düşünme göreviyle baş başa bıraktı.

Bir eşe ihtiyacı yoktu ama bakmakla yükümlü olduğu kişilerin onları idare edecek yetişkin bir kadına ihtiyacı vardı ve böylece bir eşe sahip olacaktı. Karısı, Joseph'in Sir Joseph'in kızlarının sergilediği "avam" renklerinden yakınıken kulak misafiri olduğu Bayan Hodges ile ne yapacağını bilirdi.

Koyu renk saçlar ve koyu renk gözler Kral 2. Charles'a ya da İberyalı karısına hiç yakışmamıştı, değil mi? Bugünlerde kadınlar başka bir standarda tabi tutuluyordu; açık renk saç ve açık tenin güzel olduğunu, koyu renk saçın ise...

Louisa Windham'ın siyah saçları ve siyah gözleri vardı ve bu kombinasyon onda çok hoş duruyordu. Huzurlu bir kadın değildi, üzerinde belli belirsiz bir hoşnutsuzluk, belki de can sıkıntısı havası vardı. Ama Joseph, Louisa Windham'a bir eşe olan ihtiyacını dile getirmiş ve bu unvanın düşüncelerinde yer ettiğini ona itiraf etmişti.

Başlık.

Kuzen Sixtus Hargrave Carrington, Joseph'i sağlığının iyi olmadığını konusunda uyarmak için mektup yazmıştı. Yıllık mektubun Noel'den bu kadar gün önce gelmesi sadece bu noktanın altını çizmek içindi: Sixtus bu yılın sonuna kadar yaşamayı beklemiyordu.

Beklemede olan bir unvanda en az üçte bir hisseye sahip olan herhangi bir taraf, bu unvanın kendisine verilmesi için dilekçe verebilirdi. Hargrave ve Joseph, her ikisi de eşit haklara sahip olmalarına rağmen, aralarında bir seçim yapılması için dilekçe vermeyi zımni bir anlaşmayla reddetmişlerdi. Adamlardan birinin erkek çocuğu olmadan ölmesi halinde, unvan diğerine geçecekti.

Ve bu... Joseph, Leydi Louisa'nın onu bir gezinti boyunca hoplayıp zıplamaktan kurtardığı -ya da belki de kendisini kurtardığı- zamanki rahatlamasını düşündü. İkisini de kibar konuşma girişimlerinden kurtarmak için şiir okumayı teklif edişini düşündü. Aklına onun

kızlarını onaylamayan bir çalışanın merhametine bıraktılar.

Boyama - iki çocuğun da yardım edemediği ya da kontrol edemediği *bir şey*.

"Hayatım bir peri masalı değil," diye atına bilgi verdi Sir Joseph, "ama oldukça katlanılabilir. Bakmakla yml öldüğüm kişilerin geçimini sağlayabiliyorum. Bir ölçüde mahremiyetim var ve zaman zaman takdir eden bir dinleyici kitlesine kitap okumak için kaabiliyorum."

At homurdandı.

"Pekala, hoşgrl bir seyirci."

Sıradan bir şövalye topallayabilir; bir lord vals yapmalıdır. Sıradan bir şövalye en sevdiği damızlık dişi domuzuna Shakespeare okuyabilirdi; bir lordun en sevdiği damızlık dişi domuzunun *olması* muhtemelen yasaktı. Sıradan bir şövalye güzel, siyah saçlı bir bayana uzaktan hayran olabilirken, bir lord...

Bir lordun ilgilenmesi gereken bir unvanı ve veraseti vardı, bu yüzden ona oğullar doğuracak bir hanımefendiye sahip olmalıydı.

Yusuf atını tırısa kaldırıp sallantılı bir drtnal koşturdu ve dördüncü kuzeninin bir an önce sağlığına kavuşması için dua edebilmek amacıyla aklından hanımlar ve valsle ilgili tüm düşünceleri çıkardı.

"Aşkım, bu sabah dışarı çıkacağını sanıyordum." O konuşurken, Moreland Dükü Majesteleri, düşesinin kaşlarındaki hafif atıklığı anında değerlendirdi ve özel oturma odasında ona katılmak için rotasını değiştirdi. Kaşlarının atıldığını gördü ve kapıyı arkasından kapattı.

Otuz yılı aşkın süredir birlikte olduğu gelinini rahatsız eden her neyse, bunu ondan saklamaya çalışacaktı. Aptal kız. Eğer avcı "ekip gitmiş" olsaydı, Majesteleri onu takip etme ve araştırma ihtiyacı hissetmezdi.

"Taze ay var mı?" diye sordu düşesin yanında yerini alarak.

Ama Majesteleri aptal değildi. Dk'n gözünde çayın amacının kremalı kekleri yıkamak olduğunu biliyordu. Ařırđ durumlarda çay, dondurucu bir günde bol miktarda konyağı karıştırmak için yeterli bir ortam olarak hizmet edebilirdi.

Sırf ay içmek için çay içmek yetersiz bir girişimdi ve Majesteleri bu konuda Majesteleri'nin tutumunu çoktan anlamıştı.

"Westhaven ve Anna'yı kızlarla birlikte alışverişe gönderdim," dedi Grace. "Eve yalvarmaya çalıştı ama kız kardeşleri buna izin vermedi."

"Seni şüpheli arkadaşlığıma terk ediyorum." Ve onu çay tepsisindeki şüpheli ikramlara terk ediyorum: çörekler, tereyağı, reçel ve bal. Sıcak bir çörek ya da birkaç dilim stollen bile yoktu. "Sophie baronuyla ev işlerine gittiğine göre, bu Noel'de stollenimizi kim yapacak dersin?"

"Sophie'nin tarifini nereden aldığını düşünüyorsun, Moreland?"

Onun kendisine o büyülü ses tonuyla Moreland demesine bayılıyordu. Yanağına bir öpücük kondurdu. "Annenden, çünkü senin yemek yapmaya olan ilgin benim ılık bir fincan çaya olan ilgime neredeyse eşit. Seni bu megrim krizine sokan nedir, aşkım? Seni gezmeye çıkarayım mı? Gunter'lere pikniğe göndereyim mi?"

"Louisa bana önümüzdeki bahar Morelands'de kalıp kalamayacağını sordu."

Grace arkasına yaslandı ve zihinsel olarak zekâsının o kısmına, yani parlak politikacı ve başarılı eski süvari subayı kısmına geçmeye çalıştı.

Karısının eline uzandı, onunla kurduğu fiziksel bağ sayesinde edindiği ince bilgilere ve güvenceye ihtiyacı vardı. "Bu da ne demek oluyor Esther? Louisa hiç de çekingen ve mutsuz bir tip değil."

Ama Louisa, Kızları olarak bilinen o geniş, haritası çıkarılmamış bölgeden geliyordu. Majesteleri beş yetişkin kızını seviyordu ve onları korumak için seve seve ölürdü ama onları *anlamaya* gelince... Tamamen başka bir türün zihinsel süreçlerini kavramaya çalışabilirdi.

"Bunu uzun uzun düşündüm," dedi Majesteleri, "ve haklısınız. O üzülecek bir tip değil. İç gözlem yapmaktan çok eyleme geçme konusunda babasına çekmiş."

"Dürüst olduğun anlarda benden çay dükkanındaki bir boğa olarak bahsetmiştin Esther."

"Yakışıklı bir boğa." Kadınların belli etmeden yer değiştirdiği o incelikli yöntemle yaklaştı. "Sevecen ve sevimli bir boğa, genellikle beni oldukça memnun eden bir boğa."

"Böyle bir iltifat o kapıyı kilitlememe neden olacak, Esther Windham." Gün ortasında kilitli bir kapıya ihtiyaç duymalarının üzerinden çeyrek yüzyıl geçmişti ama ökseotu evin her yerinde ortaya çıkmaya başlamıştı ve

Düşesin belirli bir gülümsemeye sahip olması için standartların korunması gerekiyordu.

Başını eğdi, ağzının kenarlarında o gülümsemenin başlangıcı gizleniyordu. "Louisa hakkında."

Majesteleri öncelikleri bilirdi, çünkü bunlar yüce bir unvana sahip olmanın özü ve ruhuydu. Düşesini rahatlatmak onunla flört etmekten daha fazlasını içeriyordu. Bir kolunu onun beline dolayarak başını omzuna yaslamasına izin verdi.

"Sevgili Louisa'mız hakkında," dedi Majesteleri, düşesin alnına bir öpücük kondurarak. "Almack's'ta içkisini yudumlayanlar kadar güzel bir genç hanım. Sizi endişelendiriyor, bu yüzden ben de endişelenmeliyim."

"Sanırım onun mantığını kavradım, ama siz de bana düşüncelerinizi anlatmalısınız. Sanırım evlenmemiş en büyük kızı olarak, küçük kız kardeşlerini gölgede bırakmamak için Morelands'da kalmayı düşünüyor."

Majesteleri, teorisini düşünürken bir eliyle karısının buğday sarısı saçlarını okşadı. Karısının saçlarını bozmamaya dikkat ediyordu; bir düşesle evli olan bir adam bu tür şeylerin ustalığını öğrenmişti.

"Düşünceleriniz mantıklı ve Louisa da mantıklı. Hâlâ kızların doğum sırasına göre evlenmesi ya da hiç evlenmemesi gerektiğine inanan pek çok insan var. Louisa'nın bir süvari subayı olması gerektiğini tekrar söyleyeceğim. Bunun için gerekli cesarete ve mükemmel bir koltuğa sahip."

"Ayrıca açık sözlü fikirleri ve yetkisi dışındaki konularda sorumluluk alma eğilimi."

"Bazı konularda annesine çekmişse kızı suçlayamazsınız."

Esther öne doğru oturdu ve adama dik dik baktı, ta ki adam kızarmış tüylerine gülümseyene kadar. O da gülümsedi ve adama yaslandı. "Utanmaz adam ve sen bir düksün."

"Aynı zamanda bir baba. Louisa'yla asi fikirleri hakkında konuştun mu? Bu kadar çabuk pes etmesine izin verilemez, Esther. Genç erkekler mankafadır. Bunu gençlerin kendileri dışında herkes bilir ve Louisa hiçbir kesimden gelen mankafalığa tahammül edecek biri değildir."

"Percival, ya Louisa haklıysa?"

Düşesin sesindeki küçük umutsuzluk notası, Majesteleri'nin hayati organlarını alarma geçirdi. "Doğru mu? Sadece üç sezon sonra kovalamacadan vazgeçmek mi? Bu saçmalık, tamamen saçmalık, Esther, düşün-"

Parmaklarını dudaklarına götürerek ona gül kokusu ve ağzına değen yumuşak tenin hissini verdi. "Altı Mevsim, Percival. Altı Mevsim, yani beş Mevsim boyunca boş dans kartıyla etrafta dolaşmak zorunda kaldı, almadığını bilerek güvendeydi ve bu arada kız kardeşlerinin evlenmemesinin kendi suçu olduğuna kendini ikna etti."

Majesteleri makul davranıyordu. Makul davrandığı zamanlarda en tehlikeli olduğu zamanlardı.

"Maggie evlendiğinde otuzunu geçmişti, aşkım. Erkekler aptaldır, sorun da bu. Temel doğalarımızın çılgılık atan taleplerinin ötesinde olgunlaşmak için zamana ihtiyacımız var, bir kadının-"

Sustu. Tam bir aptaldı ve sadece merhametli bir Tanrı'nın lütfu ve sevgili düşesinin zekâsı sayesinde cehennemden gelen evlilikten kurtulmuştu.

"Ben de ondan vazgeçmek istemiyorum Percival, çünkü Louisa'nın yumuşak bir kalbi var ve harika bir eş ve anne olabilir, ama onun her sezon işkence gördüğünü görmek..."

İşkence görmüş. İşkence, bir babanın evlatlarından herhangi biriyle ilgili duymaktan hoşlanacağı bir kelime değildi, ama özellikle de güzel, gururlu ve gerçeklerle yüzleşen kızı için.

"İyi dans ediyor." Louisa'yı annesine karşı bile savunması gerekiyordu. "Ona soran birkaç kişiyle."

"Çok sayıda dili akıcı bir şekilde konuşabiliyor."

"Peki neden bir diplomatı seçmedi? Genellikle iyi ailelerden geliyorlar ve son yıllarda onlardan yeterince ayak altında gördük."

"Çok iyi okur." "Bazılarına göre korkunç derecede."

"Matematiği tüm Oxfordlulardan daha iyi anlıyor."

"Percival, bu onun mutlu bir geleceğe sahip olmasını sağlayacak bir özellik değil."

Majesteleri koltuktan kalktı, böyle bir dürüstlük karşısında adım atma ihtiyacı duydu. "Akli olması Louisa'nın suçu değil. Zarif, sarışın ve yapmacık olmaması da onun suçu değil. Sen asla şımarmadın Esther ve senin muhteşem boyundaki hiçbir kadına şımarık denemez."

Zarifti, evet - Grace bunu kolayca başarıyordu - ama narin değildi. "Lord Hubert'e purosundan bir nefes alıp alamayacağımı da hiç sormadım."

"Hubert bir günlüğüne de olsa seksen yaşında. Genç bir hanım böyle bir huysuzla başka nasıl flört edebilir ki?" Ancak yaşlı Hubert'in çocuksu bir ruh hali vardı ve purosundan çektiği bir nefes -birkaç konyak sonra- çok daha fesat bir imaya dönüşmüştü. Majesteleri, adamla günün ayık ışığında yaptığı sessiz konuşmayı hatırlayınca ürperdi.

Majesteleri eteklerini buruk bir şekilde düzeltti. "Bir kadının daha hafif olmasının ona Carlton House setinin aşırı beslenen züppelerinin sahip olmadığı bir ağırlık avantajı sağlayacağını savunarak, kürsümü rekor sürede Brighton'a götürmekle asla tehdit etmedim."

"Naibe hakaret etmek istememişti." Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki Naip bunu bu şekilde algılamayacak kadar iyi bir insan olduğuna inanıyordu.

"Percy, altı yıl içinde gençler Louisa'yı takdir etmeyi öğrenemediler, ama Louisa'nın da davranışlarını pek yumuşatmadığı doğru."

"Bunu yapmak zorunda kalmamalı." Karısının yanındaki koltuğuna yeniden oturdu. "Cesurdur, zekidir, çok sadıktır - kız kardeşleri için yapmaya çalıştığı fedakârlığa bakın. Ona bir arkadaş bulmalıyız, Esther."

Düşesin kaşları kalktı, bu da Majesteleri'nin karısının onu yönlendirdiğinden farklı bir sonuca vardığını gösteriyordu. Ekselansları'nın duyduğu memnuniyet muhtemelen yirmi çift av köpeği bir geyik ya da tavşanın peşinden avazı çıktığı kadar bağırmaaya başladığında tilkinin hissettiklerine benziyordu.

Majesteleri onun elini tutmadı ya da başını omzuna koymadı. "Ben daha çok Sophie ve Sindal'la bir süre kalmasına izin vermeyi ya da belki de gelecek baharın Sezonundan tamamen muaf tutmayı düşünüyordum."

"O noktaya gelebilir, ama önce diğer seçenekleri araştıralım, olur mu?"

Karısına dumanı tüten bir fincan çay doldurdu, tam istediği gibi hazırladı ve kendisi için bir tane doldurmadan ona uzattı. "Onu Kasaba'da tatil sezonunu bekleyenler arasında bulacağız. Sadece kendimizi zorlamalıyız. Aralarından seçim yapabileceğimiz yeterince kişi var - şimdi ile Noel arasında bir damat bulmak ne kadar zor olabilir ki?"

Üç

"Dün parktayken annem bana ilginç bir soru sordu." Eve konuşurken orkestra eşliğinde hafifçe sallanıyordu. "Senin hakkında bir soru."

Louisa sallanmak istiyordu; dans pistinde döne döne odayı dolaşmak istiyordu ve Lionel verdiği sözü unutmazsa birkaç dakika içinde bunu başaracaktı.

"Ne tür bir soru?"

"Mannering'e ya da belirli bir genç adama düşkün olup olmadığınızı sordu."

Louisa en küçük kız kardeşine ters ters bakma isteğine direndi. Kalabalık bir balo salonunda çılgılık *atmak olmazdı*. "Ne dedin sen?"

Eve'in yüz ifadesi sempatikti. "Cevabımı düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Ne söylememi istiyorsun?"

Louisa'nın içini bir rahatlama ve minnettarlık kapladı. Kardeşler sahip olunabilecek en iyi arkadaş türleriydi. "Ona bir rahibe manastırına katılmayı düşündüğümü söyle, ama dans etmenin serbest olduğu bir yer bulamıyorum."

"Louisa, bu ciddi bir durum."

Öyleydi. Bu, Windham ebeveyn geleneğine uygun olarak, Majestelerinin her şeye burnunu sokma eğilimini hoş göreceğinin bir göstergesiydi. "West Riding'deki St. Just'u ziyarete gideceğim."

"West Riding'de bekarlar var, Rahibe. Ve uzun, soğuk kışlar."

Ve Aziz Just, diğer kardeşleri gibi evlilik mutluluğuna kesin bir inançla bağlanmıştı, Louisa'ya şüpheli bir sığınak sunacaktı.

"Söyle onlara... Tanrı aşkına Eve, sence bir liste mi arıyorlar?" Müzik sona erdiğinde Louisa sesini alçalttı. Lord'u gördü

Lionel kart odasının kapısının yanında arkadaşlarından ayrılır ve odayı geçmeye başlar.

"Bir liste kötü bir fikir olmayabilir. İki liste, biri mümkün olanlar, diğeri de imkansız olanlar."

"Hepsi imkânsız." Louisa'nın gençlik çılgınlığının kanıtı herkesin gözleri önünde olduğu sürece hepsi imkânsızdı. Küçük, kırmızı deri ciltli bir kitabın hayalleri Louisa'nın zihninden buharlaşarak yerini Lionel'ın lavanta ve altın rengi bir gece kıyafetiyle yaklaştığı gerçeğine bıraktı.

Louisa ametist diye tahmin etti. Lord Lionel bu gece ametist takacaktı.

"Yarın sabah," dedi Eve sessizce, "ne yapılabileceğini görmek için kütüphanede toplanacağız. Jenny'ye haber vereceğim."

"Ben de bir kez olsun yakışıklı bir delikanlıyla akşam yemeği valsinin tadını çıkarayım." Elbette bu kadar eğlenmeye hakkı vardı.

Lord Lionel pisti terk eden dansçıların arasından geçip ördekler arasındaki bir kuğu gibi görünürken Eve hiçbir şey söylemedi. Boyu, göz kamaştırıcı kıyafeti, aristokrat yakışıklılığı... Louisa yaklaşan erkeğe bakakaldı, Lord Lionel Louisa'nın elini öperken diğer tüm kızların onu izlediğini düşünerek bir anlığına eğlendi.

Mücevherleri gibi cazibesinin de özden çok görünüşte olması çok kötüydü.

"Leydi Louisa. Leydi Eve. Sanırım dansım birazdan başlayacak."

"Bu onur tamamen bana ait olacak."

Louisa elini adamın parmak eklemlerine götürdü ve gerçekten de adamın kıyafetini süslemek için ametistleri seçtiğini fark etti. Dantelli kravatı için ametist ve altın bir iğne, ametist kol düğmeleri ve eğer yanılmıyorsa, saatinin kösteğinde narin bir altın zincir boyunca uzanan küçük bir ametist alayı vardı.

Adam eğildi, kadın reverans yaptı, takdim sesi duyuldu ve sonra kadın adamın kollarındaydı.

"Gül renklerini çok iyi kullanıyorsunuz leydim." Lionel'in özgünlüğü gardırobuyla sınırlıydı, çünkü pek çok erkeğin yaptığı gibi, Louisa'nın gözlerinin içine bakıyormuş gibi kirpiklerini indirdi, oysa Louisa onun aslında dekoltesine baktığını görebiliyordu. "Ve bu geceki seçimlerimle çok güzel uyum sağladılar."

Ona mı yoksa kendisine mi iltifat ediyordu?

"Balo elbisesi giymiş bir domuz kolunuzda büyüleyici görünür, lordum." Adam gözlerini kırıştırdı ve Louisa'nın cevabının pek de yumuşak olmadığından şüphelenmesine neden oldu. Louisa hasarı onaracak herhangi bir kelime bulamadan müzik başladı.

Lord Lionel usta bir dansçıydı. Kararlı bir şekilde hareket ediyordu; bir kadının, işlerin başında kimin olduğunu merak etmesine izin vermiyordu. Odada ilerlerken Louisa kendi kendine onun bu yönünü sevmesi gerektiğini söyledi.

Ayrıca ona eşlik edebilecek kadar uzun boyluydu ve ametist -ya da sahte ametist- takmaktan çekinmiyordu. Louisa onun kollarında bir-iki-üç yaparken, Lord Lionel'ın ailesini yatıştırmak için flört edebileceği erkekler listesinin başlangıcı olabileceğini fark etti.

Ama *nasıl* flört edeceğinden tam olarak emin değildi.

Ve Lionel bu kadar yaklaşmışken, hem erkekçe bir eforun hem de paçuli kokusunun üzerine serpiştirilmiş -çok keskin değil, Tanrı'ya şükür- oldukça güçlü bir puro dumanı kokusu aldı.

Paçuli Louisa'nın sevdiği bir koku değildi.

Paçuli giyen bir adamla evlilik yakınlıklarını hayal etmeye çalıştı ve bir koca almayacağı için şanslı olduğu sonucuna vardı. Kokular karanlıkta yoğunlaşma eğilimindeydi.

"Bütün akşam bu dansı ve onu takip eden saatlerde size eşlik etmeyi dört gözle bekliyordum leydim."

"Ben de öyle. Kart odasında gizleniyorsunuz ve eminim ki bu durum orada bulunan tüm genç hanımlar için bir hayal kırıklığı olmuştur."

Elbette bu kabul edilebilir bir yanıtı? Ona ya da onun göğsüne doğru gülümsedi. "Cesaretimi topluyorum, bir kısmı Dutch."

Onu kolunun altında döndürdü -kız kendisine yaklaştıkça efor kokusu biraz daha güçlendi- ve vals pozisyonuna geri getirdi. "Noel'e kadar şehirde olacak mısınız leydim?"

"O kadar uzun değil. Sen?" Ve onu daha önce olduğundan biraz daha yakın tutuyor muydu, yoksa tutmuyor muydu?

"Duruma göre değişir."

Gözlerindeki bir şey değişti, soğudu ya da ısındı -Louisa hangisinin olduğunu anlayamadı. Belki de Lord Lionel'ın gazı vardı. "Duruma göre değişir mi?"

"Birincisi, sahip olunacak arkadaşlık."

Kolunun altında bir tur daha attı ve Louisa dansın bitmesini diledi. "İyi bir arkadaşlık her zaman bir lütuftur."

"Gerçekten de öyle." Cevabı anlamsızdı, ama sanki sözleri anlam ve yankıyla, alâmetler ve vaatlerle doluymuş gibi sundu.

Dans bitip de bitmek tükenmek bilmeyen açık büfe kuyruğuna girdiklerinde Louisa, Lord Lionel ile birlikte olmanın, tanıdığı diğer genç erkeklerle birlikte olmak gibi bir çaba gerektirdiğinin farkındaydı. Özellikle de kendisinden beş yaş küçük kadınların inanmayan bakışlarına maruz kaldığında bu çaba daha da artıyordu.

Bir de kendisinden beş yaş büyük kadınların acıyan bakışları vardı.

Louisa'nın ne sindirimine ne de konuşma girişimlerine yardımcı olan bir sürü bakış.

Lord Lionel yemeğini yerken -Lord Lionel ısırıklar arasında parmaklarını yavaşça yalarken ona bakma gibi tuhaf bir eğilimi vardı- Louisa da yemeğini yedi. Arada bir başını kaldırıp arkadaşının kendisini incelediğini görüyordu. Yemeğin sonunda ayrıldıklarında, adamın kendisine *bakışlarını* tarif edecek bir kelime bulmuştu.

Hoş bir kelime değildi, ama Louisa kelimeler gerçekte çınladığında onlara saygı duyardı ve Lord Lionel'ın ona bakışını düşünürken aklına gelen kelime "sahiplenici" ya da "spekülatif" hatta "düşünen" bile değildi.

Aklından çıkmayan kelime "açgözlülük"tü. Adamın ona bakışı tamahkârcaydı.

"Tanrı'ya şükür bitti." Lionel erkeklerin kart oynadığı odanın bir köşesindeki sandalyeye yığıldı. "Leydi Ponsonby'yi aynı akşamda üç kez götürdüğümünden beri yaptığım en zor işti."

Yakın masalardaki birkaç yaşlı adam bu patavatsızlık karşısında kaşlarını çatı, ama muhtemelen aynı işi kendileri de yapmışlardı, Leydi P talepkâr ve tutarsız -ama büyüleyici bir şekilde ahlaksız- bir yapıya sahipti.

"Dinle, dinle." Lionel'in elinden kaptığı bardağı minnetle kaldırdı.

"Teşekkür ederim." Lionel, Grattngly'nin konyağından derin bir yudum aldı; Louisa Windham'la dans etmek susuzluk çektiren bir işti. "Bir madalya verilmeli

Sohbetten, mizah duygusundan ve partnerinin onu odada yönlendirmesine izin verme becerisinden yoksun bir kadınla hem vals yapacak *hem* de yemek yiyecek dayanıklılığa sahip herhangi bir erkek için."

Bir sandalye gıcırdadı ve Elijah Harrison kasvetli bir köşeden çıktı. Lionel'a soğuk bir tavırla başını salladı ve odadan çıktı.

"Yaklaşan kurbağa." Bu gözlemi minnetle mırıldandı ve sonra etrafı ikinci bir gözlem için yoklarmış gibi etrafına bakındı. Hiçbir şey duymayınca boğazını temizledi. "Yine de söylemeliyim ki Honiton, Leydi Louisa ile çok etkileyici bir çift olmuşsunuz. Kız çok güzel hareket ediyor."

Lionel gülümsedi. "Madem bu kadar güzel hareket ediyor, neden onunla dans eden birkaç kişiden biriyim, özellikle de vals söz konusu olduğunda?"

Brendisinden bir yudum daha aldı -ne de olsa bedavaydı- ve Louisa Windham'ın tereddütlü gülümsemelerine ve garip konuşmalarına bir ömür boyu katlanıp katlanamayacağını düşündü. Harrison'ın Lionel'ın Windham kızlarını evlilik adayı olarak seçtiği yolundaki son suçlaması aklına geldi.

Lionel aslında borçlarını temizleyecek, anne babasını susturacak ve ağabeylerinin yakasından düşmesini sağlayacak herhangi bir olasılık arıyordu. Windham kardeşler bir markinin oğlu için kesinlikle uygundu, ama uygun ve arzu edilir birbirinden çok farklı şeylerdi.

Lionel konyağından bir yudum daha alarak, "Diğer iki kız kardeş daha güzel," diye ekledi.

Grattingly, "Onlar da öyle mavi horoz değiller," dedi. "Altın sarısı ve neşelidirler ve bir dans sırasında flört etmeye çalışan bir adama Ozan'ın sözlerini söylemezler."

"Evet, ama Leydi Genevieve dayanılmaz derecede tatlı, her kelimesinden insan sevgisi akıyor. Yetimhaneleri falan ziyaret etmemi beklemesin diye bir yıldan kısa bir süre içinde ondan çılgılık atarak kaçardım. Bir erkek, haftada bir kez karanlıkta kulağına Paternosters okurken onu çevirdiği için şanslı sayılır."

Gerçeği söylemekten başka bir şey yapmasa da, minnetle kıkır kıkır güldü. "Ufaklık güzel bir kucak dolusu yapabilir ve arkadaş canlısı."

Leydi Eve Windham, Grattingly gibi tombul, yaşlanmış üniversite öğrencilerine ya da yoksul küçük oğullarına acırken sık sık görülebilen güzel, canlı, küçük bir şeydi.

Lionel, Grattingly'nin içkisini bitirirken, "Leydi Eve'in birkaç yıl önce malulen emekli olduğunu duydum," dedi. "Gerçi rahatsızlığının doğası

bir gizem olarak kalır. Sakat bir eş, şu anda kıvrımları ne kadar sağlam olursa olsun, özellikle de küçük rahatsızlığı taşradaki bazı düklük mülklerinde spor yapıyorsa, düşünülmemesi gereken bir lanettir."

"Bunu duymamıştım," dedi Gratingly. Lionel, adamın bakışlarının kart odasının kapısının önünde üç tanrıça gibi duran Windham kardeşlere takılmasını izledi. Üçünün de yıllar önce kapılmış olması gerekecek kadar güzel, yeterince süslü, yeterince soyluydular.

Eğer Lionel Louisa Windham'la evlenmek zorundaysa, evliliğin yakınlaşma zamanı geldiğinde onun ağzını tıkayabileceğini düşündü. Ağzını tıkayıp gözlerini bağlayabilirdi -veraseti güvence altına almak adına çok garip şeyler yapılmıştı- ya da süngerci evinden uzak durabilirdi.

"Biraz daha konyak, Gratingly." Boş bardağı adama doğru itti, o da büfeye doğru koşarak uzaklaştı. Gratingly hareket edince Lionel, Harrison'ın zayıf ışıklı köşesini paylaşan başka bir adam gördü.

Joseph Carrington bacağını bir tabureye dayamış oturuyor, iki eliyle uyluğunu ovuşturuyordu. Alçak ışıktaki, zavallı piçin yüz hatları şeytani bir ifadeye bürünmüştü, her yer karanlık ve gölgeler içindeydi, sanki yarası onu öfkeliendiriyordu.

Belki de öyleydi. Carrington hayatını topallayarak sürdürüyordu ve muhtemelen güçlü kuvvetli bir kadını sadece vals yaparak mihraba çekebilmenin zevkini hiçbir zaman tadamayacaktı.

Moreland Dükü'nün, kızlarının utanmadan sömürdüğü komplocu bir damarı vardı. Siyasi entrikalarını severdi, Westminster koridorlarında entrikalar çevirmeyi severdi, Lordları, kendisi kavalcı olarak tanımlanmadan, kendi ayarında dans ettirmek için ipleri çekmeyi severdi.

Bu yüzden bir sabah parkta ata binmeye gittiğinde, yanında bir de damat olması koşuluyla, hem Louisa'ya hem de Jenny'ye eşlik etmekten büyük mutluluk duydu.

Majesteleri hâlâ ara sıra kırmızımsı kahverengi yapraklarını dökmekte olan bir meşenin altında durdu. "İşte genç Mannering, dün geceki kıyafetleriyle dışarıda.

Pek iyi değil. Hanımlar, sizi tanıştırmadan geersem beni bağışlar mısınız?"

Louisa hem kendisi hem de Jenny adına konuştu. "Yolunuza devam edin, Majesteleri. Jenny ve ben Lady's Mile'da bir tur atacağız."

Dük kırbacıyla selam verdi ve Jenny ile Louisa'yı gülümsemeye bırakarak uzaklaştı.

Jenny, "Bizi dün geceki eğlenceden sonra hâlâ yarı denizde olan bir sürü gençle tanıştırdı," diye gözlemledi. "Sence Lord Mannering'in kulağına ne fısıldamak istiyordur?"

"Belki de bize sadece bir seyisle dörtnala koşma şansı vermek istiyordur," dedi Louisa, "ve ben de onu bu konuda ikna etmeye niyetliyim."

Topuğuyla atına sertçe vurdu ve Serpentine'e doğru yola koyuldu. Jenny onun yanına düştü ve suyun kenarına vardıklarında, yürüyüşe geri dönmeden önce birkaç yüz metre boyunca atlarını dörtnala koşturdular.

"İyi bir dörtnal yeterli değil," dedi Louisa, atını sertçe okşayarak, "ama hiç yoktan iyidir."

"Özellikle de günler kısaltmaya başladığında," dedi Jenny. "Ve sabahlar çok tempolu olabiliyor. Şuradaki siyah atın üzerinde kim var?" İlerideki ağaçların arasındaki patikadan büyük siyah bir at geçiyordu, binicisi rahat bir zarafetin resmiydi.

"Sanırım bu Sör Joseph. Noel yaklaşırken Kasabaya gelmeye can atacağından emin değildim." Louisa birkaç dakika daha Sör Joseph'in atı piaffe olarak bilinen daha zor bir tırısı kaldırmasını izledi.

"Oldukça başarılı bir çift."

"Yüce Tanrım." At kontrollü bir şekilde arkaya doğru kayarken Louisa sessizliğe gömüldü; ön tarafı nefes kesici bir güç ve kontrol gösterisiyle kalkıp dengelenene kadar ağırlığını yavaşça aşağıya, kalçalarına doğru dengeledi.

"Aziz Just atlarına bunu yapmayı öğretebilir mi?" Jenny bastırılmış bir ses tonuyla sordu. "Buna ne dendiğini bile bilmiyorum."

"Bu bir pesade," dedi Louisa, "ve hayır, St. Just'un atları bunu yapamaz çünkü gerekli güce sahip olmak için çok gençler ve kardeşimiz muhtemelen manevrayı öğretecek sabırdan yoksun."

"Çok mu zor?"

"Bunun yıllar alacağından şüpheleniyorum."

At etkileyici duruşunu bıraktı ve Carrington eldivenli eliyle hayvanın boynuna vurdu. Jenny alkışlayınca Carrington'ın başı yukarı kalktı ve bakışları etrafta döndü.

"Hanımlar, dinleyicimiz olduğunu bilmiyordum. Günaydın."

Sör Joseph'in sesi Louisa'yı her zaman şaşırtmıştı, törpülenmiş, pürüzsüz değildi. İnsan ne kadar denese de o sesi unutamazdı.

"Sir Joseph, günaydın," diye cevap verdi Louisa. "Atınıza saygılarımı sunarım. Noel buluşmasında kullandığınız atın aynısı, değil mi?"

"Aynı. Sonnet, hanımlara günaydın de." At bir ön ayağını geriye attı ve biniciden görünür bir işaret almadan parlak başını eğdi.

Jenny'nin gülümsemesi daha parlak olamazdı. "Ne kadar muhteşem! Louisa, listeni Sonnet'i de kapsayacak şekilde genişletmeliyiz. Uzun boylu, esmer, yakışıklı ve hem görgü kurallarına hem de dans etme yeteneğine sahip."

"Bir liste mi?" Sör Joseph atını tekrar okşadı ama bu sefer Louisa'ya daha çok iğdiş edilmiş atın tepesini okşuyormuş gibi geldi. "Yeni bir binek mi arıyorsunuz, Leydi Louisa?"

Jenny homurdandı, sefil herif, sonra da bunu öksürük nöbetine dönüştürdü.

"Ben değilim. *Genevieve*, dörtlüla koştuk, neden Majestelerini Lord Mannering'in elinden kurtarmıyorsun? Ben birazdan yetişirim."

Jenny yeterince uysal bir şekilde gitti -Mannering'in Majesteleri'nin senyörlerin saygınlığı hakkındaki nutuklarından birinden kurtarılmaya ihtiyacı vardı muhtemelen- ama Louisa'nın bir hareketi üzerine Jenny damadı da yanına aldı.

Sör Joseph, yüz ifadesi okunamaz bir halde onun gidişini izledi. "Mannering'in bir eşe ihtiyacı var." Sesi bu durumdan memnun değil gibiydi.

"Böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin?"

"Erkekler dedikodu yapar," diye mırıldandı Sir Joseph karanlık bir sesle. "Ve bizim dedikodumuz kadınlarınkinden daha kötü çünkü kendimizi skandal çorbasıyla sınırlamıyoruz. *Dedikodularımızı* konyak, porto şarabı ve daha kötüsü üzerinden yapmalıyız."

Skandal çorbası, başka bir isimle bir fincan çay. "Atları Majesteleri'nin bilinen son bulunduğu yere doğru yürütelim mi?"

"Leydim nasıl isterse."

Louisa atını Sir Joseph'in yanına doğru çevirdi ve bunu yaparken de majestelerinin neden bir eşe ihtiyacı olduğu aşikâr olan genç bir adama yaklaştığını merak ediyordu. "Mannering neden kulüplerde evlilik niyetlerini dile getirsin ki?"

"Çünkü o da kendi yaş ve türündeki çoğu erkek gibi geceleri biraz kılık değiştirmeye izin veriyor." Sir Joseph'in bakışları atının yelesine sabitlendi. "Söylendiğine göre annesi ona kasabanın olağan eğlencelerini karşılayacak kadar para vermeyecekmiş. Bu yüzden evlenmek istiyor, o zaman daha büyük bir harçlık ve en azından onu oyalayacak yeni bir eşin ilgisine sahip olacak."

"Demek istediğin," dedi Louisa yavaşça, "bir metres tutmaya gücü yetmiyor."

Atlar ayaklarının altındaki kuru yaprakları çtırdatırken Sir Joseph'in dudakları büzüldü ve Louisa'nın iliklerine hüznü bir duygu işledi. Tatil duygusal bir dönemdi, sorun da buydu. Melankolisinin evlenmemiş olmasıyla ve ailesinin onun için boş yere aradığı nişanlı adayıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Dürüstçe cevap vereyim mi, Leydi Louisa?"

"Eğer istersen, belki bana sadece Louisa diyebilirsin. Mannering'in özel hayatı konusunu açmamalıydım."

Neden böyle bir yakınlık teklif ettiğini açıklamasını istemedi, belki de hiçbir resmiyetin sorusundaki bariz merakı yok edemeyeceğini anladığı için. Çaresizliğini.

"Bana kız kardeşinizin bahsettiği listeden bahsedin." "Anlatmak zorunda mıyım?"

"Hayır." Atını patikadaki bir tümseğin etrafından dolaştırdı. "Sanırım tahmin edebiliyorum. Bütün bu saçma sapan işlerden yoruldun ve pes etmeye hazırsın."

Gülüp onun tahminini reddedebilir, kendi durumu hakkında onunla alay edebilir, konuyu tamamen değiştirebilirdi.

Ya da dürüstlüğü dürüstlikle karşılayabilirdi. "Açık konuşacağım efendim. Haksız değilsiniz. Ailemi tarladan emekli olmama izin vermeleri için ikna etmeye çalışıyorum ki kız kardeşlerim ciddi ciddi koca arayabilsinler." *İkna* etmek, belirsiz bir yalvarışın kibar bir tanımıydı, ancak Louisa kız kardeşlerinin eş bulma şansını artırırsa yalvarırdı.

"Ama sevgi dolu ebeveynleriniz kuşatmayı sürdürmeye kararlı, değil mi?"

Ses tonunda hiçbir yargılama yoktu. Aksine, dudakları yine düz bir çizgi halinde sıkışmış olmasına rağmen sesi dertleşiyormuş gibi geliyordu.

"Sanırım tereddüt ediyorlar." Sonunda tereddüt ediyor gibi görünüyorlardı - her ne kadar Majesteleri'nin Mannering ile baş başa görüşmesi pek hayra alamet olmasa da.

Sir Joseph hiçbir şey söylemedi, bu da Louisa'ya onu yan bakışlarla inceleme fırsatı verdi. Yüz ifadesi ciddiye ama çatık kaşlı değildi. Louisa'nın atı küçük bir su birikintisinde gönülsüzce ürkerken, Sör Joseph'in ağzının hayal ettiğinden daha dolu olduğunu, dudaklarının klasik zarif yay şeklinin erkek versiyonuna dönüştüğünü fark etti.

Ne kadar güzel. Hırlayan bir adamda çekici bir ağız.

"Bunu daha iyi ne yapabilir, Leydi Louisa? Ödün vermemek, yorgunluğun sizi pişman olabileceğiniz bir seçime yönlendirmesine izin vermemek için size ne kararlılık verirdi?"

Leydi Louisa. Leydi Louisa'nın öylesine yaptığı bu davete kayıtsız kalmayacaktı ve ne yazık ki konuyu değiştirmeyecek ya da uzaklarda bir yerde konuşması gereken bir tanıdığı varmış gibi davranmayacaktı. Sarsılmaz cesaret abartılan bir şeydi.

"İnsan bunu neyin daha katlanılabilir kılacağını pek bilemiyor. Sizde de benzer bir yorgunluk mu seziyorum Sir Joseph?"

"Belki, ama düşünmem gereken çocuklarım da var ve bu da yardımcı oluyor."

Merakla ona baktı. "Bu, burnunu tutup yeterli çeyizi olan potansiyel bir eşi işaret edebileceğin anlamına mı geliyor?" Peki ne tür bir eş gösterecekti?

Dolgun dudakları kıvrıldı. "Tam tersine. Bu, tüm bu işle ilgili ne kadar hayal kırıklığına uğramış olursam olayım, kibirli bir seçim yapamayacağım anlamına geliyor."

"Hayal kırıklığına uğramış." Kelimenin tadına baktı ve ne yazık ki uygun buldu. "Genç erkeklerin hepsi büyü bozucu değil."

"Sanırım öyle değil, tüm genç hanımlar da öyle, ancak sürecin kendisi hala bir düzeyde cazip değil."

Majestelerinin kızlarından ayrıldığı noktaya varmışlardı ve dükten hiçbir iz yoktu. "Babam bir yerlere gitti. Eğer onu bulamazsak, eve kendi yolumdan gideceğim."

"Eşlik edecek biri olmadan olmaz, Louisa Windham."

Şimdi onun gerçek ismini kullanıyordu, şimdi ses tonu Naip'in mali aşırılıklarını tartışırken Dük'ünki kadar sert ve tavizsizdi. "Şehirde yanımda uygun bir refakatçi olmadan herhangi bir yere gideceğimi ima etmek istememiştim. Lord Lionel Honiton hakkında ne biliyorsunuz?"

Soruyu ona, sert üslubuna misilleme olarak ve aynı zamanda ona dürüst bir cevap vereceği için yöneltti.

"Bir tavus kuşu kadar kibirli olduğunu biliyorum, ama bunun dışında, muhtemelen çoğu meslektaşından daha fazla ahlaksızlığa düşkün değildir." Bunu öylesine çalışılmış bir soğukkanlılıkla söylemişti ki Louisa'nın merakı uyandı.

"Birçok genç erkek kibirlidir. Lionel çekici bir adam."

"Belki, ama sen de aynı derecede çekicisin Louisa Windham, daha da çekicisin çünkü ne mücevherlerle süsleniyorsun ne de kozmetik ürünlerle gösteriş yapıyorsun ve senden daha az donanımlı hanımlara üstünlük tasladığını görmüyorum."

Adam onu azarlamaya cüret ediyordu ama Louisa yine de ima edilen iltifattan ters bir zevk duymaktan kendini alamadı. "Güzellik solar," dedi Louisa. "Bütün güzellikler. Eğer Lord Lionel kendini beğenmiş biriye, zaman onu güzelliğinden çok yakında vazgeçirecektir." Sör Joseph'in Shakespeare'i ezbere okuduğu anı hiç beklenmedik bir anda Louisa'nın aklına geldi: "Yılın o zamanı, soğuğa karşı titreyen dallarda sarı yaprakların, ya da hiç, ya da birkaçının asılı durduğunu görebilirsin..."

"Öyle olacak." Sir Joseph, Louisa'nın geçmesi için bir dalı geride tuttu. "Seninki seni asla terk etmeyecek."

"Kahvaltıdan önce dalkavukluk yapmaya mı çalışıyorsunuz, Sör Joseph?"

Sorusu karşısında dudakları kıpırdadı, kısa süreli, göz kırpıp fark edemediği bir mizah iması. "Dalkavukluk yapabilecek bir yapıya sahip değilim. Dürüstsün Louisa Windham, ailene sadıksın ve benim atlattığımdan çok daha fazla sosyal mevsime dayanacak kadar cesarete sahipsin. Neyin önemli olduğunu anlayan bir adam için bu özellikler zamanla daha az değil, daha fazla çekici hale gelir. Bir sabah seni yine ata binerken görebilecek miyim?"

Ona cesur, sadık ve dürüst dedikten sonra *şimdi* konuyu değiştiriyordu. Doğruyu da söylemişti, pohpohlama konusunda hiç yeteneği yoktu. Hem de hiç.

"Sanırım günün erken saatlerinde ata binmeyi tercih ediyorsunuz?"

"Tabii ki. Modaya uygun saatler egzersiz için gerçek bir fırsat sunmuyor ve Pazar günü kilise geçit töreni daha da kötü. Öte yandan, eski Londontowne'ı en iyi haliyle görmek, 'tüm o güçlü kalp hareketsiz yatarken' onu görmek için de söylenecek bir şey var."

Başını eğdi. "Coleridge mi o?"

"Wordsworth. 'Westminster Köprüsü'nde bestelendi.' Nemli ve kalabalık bir metropolün bile pastoral bir incelemesini yapıyor, şairin bu konudaki yeteneği o kadar büyük ki."

Louisa için bir şiir dizesi, bir kuzgun için parlak bir yem gibiydi, hatta Sir Joseph Carrington'ın gelişigüzel savurduğu bir dize bile. Belki de özellikle ondan bir dize. "Bu şiiri bildiğimi sanmıyorum ve Wordsworth'ü de çok iyi bilirim."

Sir Joseph siyah atının üzerinde otururken, yapraklar donmuş toprağa karşı sessizce kayarken ve güneş ışığı Serpentine üzerinde parıldarken, Louisa için bir sone okudu. Ona verdiği şiir, Londra'da taze, pırıl pırıl bir sabahı, doğaya ve bozulmamış kırlara aşık bir adam için bile güzel ve değerli bir şey olarak tanımlıyordu.

Sir Joseph sustuğunda, Louisa sanki şafak vakti büyük bir şehrin sessizliği onları sarmış gibi hissetti ve ardından gelen sessizlikte üç şeyin farkına vardı.

Birincisi, Joseph Carrington'ın sesi şiir için yaratılmıştı. Sesini şiire verdiğinde, tıpkı bir viyolonselın düşük gamlardan ve sıkıcı egzersizlerden solo repertuara geçmesi gibi, Sir Joseph de lirik, hatta güzel bir şekilde konuşuyordu.

Fark ettiği ikinci şey ise uygunsuz ve tamamen *aptalca* bir ağlama isteğiydi. Söylenen sözün güzelliği onu gözyaşlarına boğduğu için değil - gerçi bazen boğabiliyordu - ve şiirin kendisi çok güzel olduğu için de değil. Berrak bir sonbahar sabahında şehir hakkında edindiği tek bir izlenimi anlatan kısa, güzel bir soneydi.

Louisa'nın kötü zamanlanmış ağlamaklı dürtüsü üçüncü farkındalığın sonucuydu: Daha önce hiçbir erkek ona bütün bir soneyi okumamıştı ve muhtemelen bir daha da okuyamayacaktı.

Sir Joseph seyislere el sallayarak, iyi niyetli seyislere her zaman mırıldandığı şeyi, komutanının ona Yarımada'da öğrettiği ilk şeyi mırıldandı. "Bir süvari kendi bineğine bakar."

Damatlar, pastoral Surrey'in bir köşesini süsleyen şirin küçük arazinin başka yerlerinde biriken sayısız işle ilgilenmeye gittiler.

"Noel'de çorabına kömür koyacaklar," diye homurdandı Sir Joseph atına. "Orada oturup bir kadına -bir *hanımefendiye*- kubbelerden, gemilerden falan bahsetmeme izin verdin. Bir erkek güzel ve zeki bir kadına şiir okuduğunda en azından güllerden bahsetmelidir."

Üzengi demirlerini deriye geçirdi, kolanı gevşetti ve atına ters ters baktı. "Ben senin o boş kafana uygun büyüklükte bir başlık bulmaya çalışırken sen dur. Nergisler daha iyi olurdu - nergisler ve yalnız bulutlar."

Sonnet ahır koridorunda bir kuzu gibi uysal bir şekilde dururken, yularını her zamanki kancasında bularak uzaklaştı.

"Kuzular da fena olmazdı, gerçi Blake'i eksantrikler dışında kimse okumaz."

At başını eğdi ve Sir Joseph'in ceketine sürtünmeye başladı. Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra Joseph geri adım attı. "Pis hayvan. Günün geri kalanında at gibi kokacağım."

Ve bu da sorunun bir parçasıydı. Serpentine'in yanında otururken, sabahın ilk ışıkları Louisa Windham'ın koyu renk saçlarında bakır rengi vurgular bulurken, Joseph onun narenciye ve karanfil kokusunu içine çekmişti. Kısa bir şiir bile ona bu alışılmadık, Noel'e özgü kokuyu içine çekmesi için birkaç dakika vermişti.

"Okuduğum şiire tahammül etti," dedi atının dizginini çözerken. "En azından kuleler ve tiyatrolar hakkında kısa bir şiirdi."

Sonnet tekrar, bu sefer Sir Joseph'in kalçasına sürtünmeye çalıştı.

"Sefil hayvan, beni kış üstü düşürmeye mi çalışıyorsun?" Atın kulağının arkasını kaşdı, bu da Leydi Opie'yi hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı. "Ona hangi şiirin okunduğu umurunda bile olmazdı."

Yemeklerini alması şartıyla.

Louisa Windham, Sör Joseph'e yemekten de zevk alan bir kadın gibi göründü. Kavisliydi. Çok güzel kavisliydi. Sir Joseph alnını atın boynuna yasladı.

"Bir leydiyi, bir dükün kızını, sıradan bir askerin dokunuşundan çok daha üstün bir kadını, en sevdiğim damızlık domuzumla karşılaştırdığımda üzücü bir durumdayım, atım."

Sonnet uzun siyah kuyruğunu tembelce salladı.

"Kısırlaştırılmışsın." Sir Joseph doğruldu ve bir elini hayvanın omzunda gezdirdi. "Sonuç olarak zamansız şiirsel atlayışlardan kurtuldunuz. Aynı takası yapmaya henüz hazır değilim."

Sir Joseph, kış günü kadar güzel ve alımlı Louisa Windham'ı atının üzerinde otururken izlerken, başına gelebilecek en şiddetli zevk ve acıyı bir arada yaşadı. O kadar güzeldi ki, bilinçsizce

Zarif ve etkilenmemişti ve onu görmek bile bir zevkten, ondan ayrılmak ve her zaman ondan ayrılacağını bilmek zevkin tam tersiydi.

"Keder, belki." Neredeyse uyuklayan atını düşündü. "Biraz dramatik ama yanlış değil."

Ne Sir Joseph diğer takımları çıkarırken, ne hayvanı tımar ederken, ne de hayvanı kabarık samanlarla dolu bir ahıra götürürken at itiraz etmedi.

Sir Joseph, Sonnet'in yularını çıkarırken, "Sanırım günün büyük bir kısmını burada geçireceğim," dedi. "Samanla karnınızı doyurun, güzelce uzanın. Bacağım bana kar yağacağını söylüyor, o yüzden dua et de şiir okuyan benliğimi en kötüsünden önce Kasaba'ya geri götüreyim."

Sir Joseph ata son bir kulak arkası kaşıntısı verdi, ahırın kapısını kapattı ve yuları asmak için topallayarak uzaklaştı. Bir adamın ata, bir domuzu özlediğini söylemesi pek hayra alamet değildi.

Hiç de iyi değil.

Sir Joseph, Surrey kırsalındaki üç katlı büyük malikânenin arka tarafındaki mutfağa girdiğinde hâlâ bu mutsuz durumu düşünüyordu.

Ahırda çok fazla oyalanmıştı ve şimdi yemek zamanıydı. Bir düzine sandalye geri çekildi; bir düzine çift ayak tahta döşemede yumuşak bir gök gürültüsü çıkardı. Bir düzine yüksek, mutlu ses kırışlara kadar yükseldi.

"Bu babam! Babam sonunda geldi!"

Sir Joseph'in etrafı ateşli kucaklaşmalarla doluydu; küçük parmaklar onu, giysilerini, ellerini tutuyordu; ve iyi bakılmış çocukların güzel, sağlıklı kokularıyla: sabun, nişasta, lavanta, küçük Ariadne'nin boynuna yapıştığı yerde çikolata sıcaklığında bir nefes.

Ariadne'nin elleri dışında herkesten dikkatlice kurtuldu - en küçüğü olduğu için en inatısı da o olabilirdi - ve narenciye ve karanfilin verdiği hazzı, çocuklarının güvende, mutlu ve iyi bakıldığını bir kez daha görmenin verdiği tatminle karşılaştırmamaya çalıştı.

Dört

Louisa kenarları özenle iğlenmiş ipek mendillere bakıyormuş gibi yaparken Eve, "Birkaç isim daha var," diye fısıldadı. "Bu akşam yemekten sonra seni onlarla eğlendireceğiz ve bir kez olsun burnunu kitaplarından uzak tutup dikkatini vereceksin, Lou."

Louisa, Wordsworth yerine Sir Joseph Carrington'ın çakıllı bariton sesiyle okunan Wordsworth'ü duymaya devam ederken Eve ve Jenny'nin muazzam listesine dikkat etmek zorlaşıyordu. Kulağı tırmalayan bir ses değildi bu, ama şiir okumakla meşgul olduğunda sağlam, kesinlikle erkeksi bir sestti. Sir Joseph Blake'i nasıl seslendirecekti?

*"Mutlu olduğum, dans ettiğim ve şarkı
söylediğim için bana zarar vermediklerini
düşünüyorlar..."*

"Louisa." Jenny biraz sert konuştu. "On bir gün daha en azından kendi geleceğinle ilgileniyormuş gibi yapabilirsin."

"On bir gün ya da iki yüz altmış dört saat. Ayrıca yaklaşık on altı bin dakika," dedi Louisa dalgınca, elini kenarlarında beyaz kar tanelerinin dans ettiği parlak kırmızı ipek bir adağın üzerinde gezdirirken. *Tam olarak on beş bin sekiz yüz kırk dakika.*

"Böyle söyleyince," dedi Jenny burnunu kırıstırarak, "kulağa sonsuzluk gibi geliyor."

Dokuz yüz elli bin dört yüz saniye kulağa daha çok sonsuzluk gibi geliyordu. Louisa'nın bakışları hediyelik eşya dükkânının sunduklarından birine takıldı ve bir an için kalbi hızlandı. Cilt doğru boyuttaydı ve deri doğru kırmızı tonundaydı, ancak küçük kitabın üzerinde ince bir çizgi halinde altın süsleme vardı. Louisa sayfaları incelediğinde boş olduklarını gördü.

"Bir günlük," dedi tan d k bir bariton. "Gerçi Fleur için bir tane alırsam, Amanda için de bir tane almam gerekir ve Tanrı korusun Amanda'ya Fleur'un sevdiği renkte ya da tam tersi bir renkte bir tane vermem gerekir."

Sir Joseph, al yanaklı ve çatık kaşı, Louisa'nın elindeki kitaba baktı. Piccadilly yakınlarındaki kalabalık bir d kk nda görünmesine rağmen uyumsuz olan bu adamı görünce içini bir rahatlama duygusu kapladı.

"Günaydın, Sir Joseph. Anladığım kadarıyla kızlarınız için Noel hediyesi arıyorsunuz?"

Eldivensiz elini saçlarında gezdirdi ve etrafına temkinli bir şekilde baktı. " ok geç kaldım. İki de mantık çerçevesinde iyi davrandılar. M rebbiyeleri onları  ımarttığımı düşünüyor ama onlar sadece  ocuk ve görevlerine yeni ba layan acemiler gibi çok çalışıyorlar. Teşvik için Noel'de bir ya da bir a  jeton uygun olur. Sonra da bana resimler çizip, şiirler yazıyorlar ve biri de istemiyor -Louisa Windham, bana gülüyor musun?"

Günlüğü bir kenara bıraktı ve tüm babacan öfkesiyle ona sarılmak gibi saçma bir dürtüye kapılmaktansa kolunu onunkinin arasından geçirdi. "Bana Majestelerini hatırlatıyorsunuz. Ben küçük bir kızken, aile pikniklerine bile süvari seferi düzenlerdi. Onun işaretiyle ata biner ve hücum emrini verene kadar tırıs giderdik. Karde lerime ayak uydurmaya çalışırken çok eğlenirdim. Şimdi bana kızlarınızdan bahsedin."

"Onlar..." Tekrar etrafına bakındı. "Kız karde leriniz kapıdan size işaret ediyor."

"Kız karde lerimi rahatsız etme." Louisa, Sir Joseph'in kendisine kapıya kadar eşlik etmesine izin verdi ve orada Jenny ve Eve'in aniden Berkeley Meydanı'na gidip Gunter'e uğramaları gerektiğini ve Sir Joseph'in de onlara katılmasından başka bir şey yapamayacaklarını görünce çağırdı.

Alı veri  çabalarından vazgeçmek için bahane arayan bir adam gibi kabul etti ve yine de şans eseri -ya da bir çift i Ğ zar kız kardeş- Eve ve Jenny kol kola girip  nden gittiler, Louisa'yı Sir Joseph'in koluna girip arkayı getirmesi için bıraktılar, uçak ve hizmetçi de uzaktan takip ediyordu.

Topallaması onu yava latmadığı gibi, bu konuda bilinçli de görünmüyordu. Louisa'yı, Musa'nın Kızıldeniz'i dağıtırken yaptığı gibi, onun için ayrılan müşteri kalabalığının arasından geçirdi.

"Bana kar gibi kokuyor," diye mırıldandı Louisa. Havada bir serinlik, rüzgârda bir müjde hissi vardı.

Berkeley Meydanı'nın biraz daha az kalabalık çevresine yaklaşırlarken Sir Joseph ona baktı. "Bu kömür dumanı kokusu, Louisa Windham. Çok derine çekilmemesi konusunda uyarılırsınız."

Kapıyı açmak için ona doğru eğildi, yakınlığı Louisa'nın burnuna kömür dumanından başka bir şey olmayan bir koku getirdi. Sedir ağacı ve baharat, Noel'in ve... Sör Joseph'in kokusu. Koku hoştu ama aynı zamanda... rahatlatıcıydı. Kızları onu bu kokusundan tanıyacaktı, tıpkı Louisa'nın babasının defne romunu tanıdığı gibi.

Ve yine şans eseri -ya da aynı iki kız kardeşin şansına- Gunter's, dört müşteriyi bir arada ağırlayacak iki masanın yan yana bulunamayacağı kadar çok müşteriye sahipti. Eve ve Jenny pencereye yakın bir yer seçerek Louisa'yı Joseph'le birlikte birkaç adım ötedeki köşe masaya oturttu.

Louisa'yı kalabalık bir lokantanın izin verdiği kadar edepli bir şekilde oturttu, sonra da masaya yaslanıp kendini birkaç santim alçaltarak onun karşısına yerleşti.

Louisa, "Bu sana acı veriyor," dedi ve yüzünü buruşturmasına neden olan bu sözlerden pişmanlık duydu.

"Merhamet nesnesi olmak bana acı veriyor ama siz bacağımdan bahsediyordunuz, değil mi?"

Louisa söyleyecek bir Geyler ararken, kız kardeşlerinin niyetlerini düğünmeye bağladı. Burada, biraz kaba olsa da uygun bir beyefendinin yanında bir süreliğine mahsur kalmıştı ve onunla nasıl sohbet edeceğine dair tüm fikirler onu terk etmişti.

"Tekrar dikkat çekmek istememiştim... yani... Denemiyordum..." Sıcaklık boynundan yanaklarına doğru tırmanırken Louisa sessizliğe gömüldü.

Sör Joseph ona gülümsedi, nefes kesici bir iyilikseverlik ifadesi onu sadece yakışıklı değil, aynı zamanda... bir şekilde *sevgili* kılıyordu.

"Özrü kendine sakla, Louisa Windham. Topallıyorum ve topalladığım için mutluyum. Kardeşlerinizin müdahalesi olmasaydı, sahra cerrahı beni sadece dikiş, kemik düzeltici ve dinlenmeye ihtiyacı olan bir uzvumdan kurtaracaktı. Şimdi bu iştah açıcı konuyu bir kenara bırakıp kızlarıma Noel hediyesi konusunu ele alalım mı?"

"Evet, lütfen. Bana Fleur ve Amanda'dan bahset."

Bir çift lavantalı dondurma ve bir tabak ılık erikli tartı mideye indirirlerken Louisa, ailesinden olmayan bir adamla çocukları hakkında yaptığı ilk tartışmada kendini büyülenmiş buldu. Ağabeyleri çocuklarından bahsederdi, Tony Amca kızlarının üzerine titrerdi, babası durmadan soyuyla övünürdü ama Sir Joseph bu iki genç hanım için *endişeleniyordu*.

"Onlar zaten dişi," dedi garson tabakları toplarken. "Neredeyse bebeklikten itibaren dişi zihinlere ve dişi yöntemlere sahipler. Kız kardeşi olmayan ve annesini çok az hatırlayan bir adam kendini... korkak bulur."

Louisa'nın ailesindeki erkekler korkutulmaktan söz etmezlerdi, ona karşı değil. "Nasıl yılgın?"

Sir Joseph'in kaşları çatıldı. "Küçük zihinleri aynı anda hem sinsi hem de masumdur. Duygularında açık ve aynı zamanda anlaşılmaz olabilirler. Tutkulu ve çekingendirler." Üçüncü parmağıyla masanın ahşabının damarlarında gezinmeyi bıraktı ve Louisa'ya baktı. "Onlar zaten sizin gibiler leydim. O büyüleyici, bilinemez niteliğe sahipler."

Büyüleyici mi? Bilinemez mi? Utançla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık Louisa'nın orta yerinden yukarı doğru kıvrıldı.

"Majesteleri bana abaküsüm derdi." Louisa, Sir Joseph'in kendisine yeniden gülümsediğini fark edince bu itirafı ağzından kaçırdı. Gülümsemesinde tam bir nefes almayı zorlaştıran hüznünlü bir şefkat vardı.

"Sen bir abaküs değilsin, Louisa Windham. Gözleri olan herkes bunu anlayabilir."

Söylediklerinden son derece emin görünüyordu.

"Ben bir abaküsüm. Kafamda matematik yapabiliyorum." Bu övünmek gibi geldi, bu yüzden Louisa tekrar denedi. "Aslında kafamda matematik yapmadan edemiyorum. Eğer sayılarla ilgili bir problem düşünürseniz, ben onu yazmadan önce zihnimde kendi kendine çözülür. Yazabilirim ama bu, düşünerek bir cevaba ulaşmaktan daha uzun sürer."

Başını eğdi, gülümsemesi soldu. "Aldatmakla mı suçlandınız?"

Soru hem anlayışlı hem de acı vericiydi. Louisa başını sallarken, iki metre ötede Jenny ve Eve kahkahalara boğuldu. "Mürebbiyemiz beni cezalandırmak istediğinde, kız kardeşlerim her zaman matematik yapabildiğimi açıkladılar. Kardeşim Victor onlar için bir gösteri düzenledi ve babam bana abaküsüm demeye başladı. Majestelerinin bu ismi onayladığını sanmıyorum."

Louisa nedenini bilmesine de bu son sözü söylememeliydi. Joseph nazikçe, "Bunu bir sevgi ifadesi olarak söyledi, Louisa," dedi.

"Biliyorum." Yine de onun bunu onayladığını duymak bir şeyleri hafifletti. "Yine de Fleur ya da Amanda'dan abaküs diye bahsetmeyeceğine söz ver."

"Aklından bile geçirme." Ona bir kez daha gülümsedi ve sonra Eve ile Jenny'nin masasını ve üzerindeki boş tabakları gözden geçirdi. "Sizi eve götürüyim mi hanımlar? Rehberliğiniz çok yardımcı oldu ve kız kardeşleriniz buzlarını bitirmiş görünüyor."

Yararlı. Bu fikir ilginçti. Zekice değil, anlayışlı bir şekilde doğrudan değil, heykelsi değil, Louisa'nın alışık olduğu ters iltifatlardan hiçbirisi değil, sadece yardımcı.

"Regent Caddesi üzerinden geri dönebiliriz," dedi Louisa. "Vitrinleri inceleyerek daha fazla fikir edinebilirsiniz."

"Bu bir kadın taktiği." Sir Joseph beceriksizce ayağa kalktı ve bir an dengesini dener gibi oldu. "Siz buna vitrinlere göz atmak diyorsunuz. Wellington buna keşif derdi."

Louisa'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve pelerinini omuzlarına örttü, kumaşı avuçlarını omuzlarında hızlıca gezdirerek yumuşattı. Bir sonraki anda, kurbağaları çenesinin altından bağlıyordu, sanki...

Onun. Kızlarına, atlarına ve domuzlarına baktığı gibi ona da bakacaktı. Sör Joseph, Louisa'nın çenesinin altındaki düğümün tam da böyle yapılması gerekiyormuş gibi kaşlarını çatarken, Louisa o domuzları kıskanıyordu.

Adam bir adım geri çekilip Louisa'ya göz ucuyla bakmaya başladığında, Louisa çenesini yarım santim kaldırdı. "Yapabilir miyim, Sör Joseph?"

"Eldivenlerinizi takın leydim. Kehanetiniz gerçekleşti." Pencereleere doğru başını salladı ve sonra omuz silkerek paltosunu giydi.

"Kehanetim mi?"

"Kar yağıyor, Louisa. Evde olsaydım, Fleur ve Amanda kızağı çekmem için bana yalvarırlardı."

Sesi o kadar vatan hasretiyle doluydu ki Louisa kalbinin sıkıştığını hissetti. Onun için, özlediği kızları için ve kendisi için. Küçük kırmızı kitap herhangi bir miktarda hâlâ ortalıkta olduğu sürece, onu bir abaküs olarak görmeyen bir adamla doğaçlama bir tatlı, Louisa'nın umabileceği en iyi Noel hediyesiydi.

Joseph Louisa'yı kapıya kadar geçirirken, Leydi Eve ve Leydi Jenny bir tanıdıklarıyla selamlaşmak için bir dakika rica ettiler. Fleur ve Amanda kilise bahçesindeki arkadaşlarıyla sürekli aynı gecikmeyi yaşıyorlardı.

"Gelin, Sir Joseph. Hareket etmeye devam edersek, Eve ve Jenny sonunda bize yetişecek. Eğer sabırla ve neşeyle beklersek, sonsuza dek dedikodu yaparlar."

Louisa kolunu onun koluna doladı ve ona bir tür komplocu olduklarını, mevsimin genel saçmalığına karşı birleştiklerini düşündüren bir gülümseme verdi.

"Yetişkin bir adamın oyuncak bebekler, topaçlar ve masal kitaplarıyla oyalanmasını izlemek istiyorsunuz o zaman?"

"Kız kardeşlerimin Pamela Canterdink'in nişan yüzüğüyle uğraşmasını izlemekten iyidir."

Tabii ki. Şimdi hem kalabalık hem de bir santim karla kaplı sokaklarda gezinmeyi düşündü. Louisa ile çok iyi zaman geçiremeyebilirdi ama yol arkadaşından ayrılmak için acelesi yoktu.

Bir dükün kızı onun dokunuşunun çok üstündeydi ve bu utanç vericiydi. Fleur ve Amanda, Louisa'nın üvey anneleri olmasına bayılacaklardı.

Onunla bu küçük, sıradan ilişkiyi paylaştıktan sonra *Joseph* ona hayran kalmıştı. Fleur ve Amanda'nın en çok hangi hediyelerden hoşlanacağı konusunda hayal gücünü kullanırken gösterdiği ciddiyete, Moreland'ın ona taktığı beceriksizce lakabı açıklarken gördüğü kırılganlığa bayılmıştı.

Abaküs, gerçekten. Yüce bir unvanın bir adama zerre kadar sağduyu kazandırmadığının kanıtı.

"Joseph, baksana!" Kaldırımı çıktıklarında Louisa durakladı, dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi. "Böyle bir kar yağışı her şeyi temiz ve yeni yapar. İnsanın yüreğini sevindiriyor, özellikle de Noel'den hemen önce."

Ona sadece "Joseph" diye hitap ederek onurlandırmayı bırakmıştı. Kirpiklerine ve kaşlarına kar taneleri düşen, gözlerini gülümseme aydınlatan bu kadının görüntüsü gibi bu da yüreğini sevindirdi. Yusuf başını kaldırdı ve bir serserinin bir tabelanın üzerine astığı ökse otu dalını gördü. Meydanda, mevsimlik bir sokak korosu Handel'in "Hallelujah Korosu"nun gösterişli bir versiyonunu çalmaya başladı.

Ve bu onun kalbini daha da sevindirdi.

Sağduyu ya da başka bir abartılı değer onu durduramadan Joseph dudaklarını Louisa'nın yanağına değdirdi ve kendine iyi bir doz verdi

tarçın, karanfil ve kadın sıcaklığı. "Mutlu Noeller, Louisa Windham."

O Noel öpücüğünü kendisi için çalmıştı -geçen yıl son derece iyi bir adam olmuştu- ama bu zahmeti için en azından bir azar işitmeyi bekliyordu.

"Serseri." Louisa yüzünü eğdi ve onu sokağın aşağısına doğru götürdü. "Pratik yapmıyorum. Kardeşlerim ayak altındayken, yılın bu zamanında kimse onların iğrenç öpücüklerinden kurtulamazdı. Yakında ziyarete gelecekler ve sizi temin ederim ki Yeni Yıl'a kadar beni ökseotunun altında yakalamak için çok daha hızlı olmanız gerekecek."

Azarlar gibi, bu da Joseph'in bir anlık küstahlığıyla beslenen bir erkeğin hayal gücünü bastırmak için hiçbir şey yapmadı.

"Yeni yıla kadar, leydim, tüm meyveler toplanmış ve ökseotu bir kenara atılmış olacak."

Planlanmamış güzel bir gezintiye ve Joseph'in sadece bir şövalye olmasaydı, tek bir tatil öpücüğünden daha fazlasını memnuniyetle sunacağı bir kadınla vakit geçirmenin beklenmedik güzel zevkine hoş bir fiyonk koyan bir gülümsemeyi paylaştılar.

Moreland Düşesi Esther, eşi için dumanı tüten bir fincan doldurdu.

"Günün bu saatinde çikolata mı yiyoruz?" Majesteleri sordu. "Şikayet ettiğimden değil elbette."

"Arada bir çay içmek için kahramanca direniyorsun Percival, ama bugün berbat bir gün ve bir konuda senin düşüncelerine ihtiyacım var."

"Bu yüzden çikolatalı kekler." Genç bir koca olarak, görgü kurallarını hiçe sayarak pastaları büyük bir hızla mideye indirecek olsa da, hiçbirinden kendine yardım etmedi.

"Ve sandviçler ve üzümler," diye ekledi Esther. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Ona gülümsüyordu, otuz yıllık evlilikten sonra bile Esther'in içini hoş bir şekilde titreten nazik, hoşgörülü bir gülümsemeydi bu.

"İlgi çekicisin canım, her iki anlamda da. Benim ilgimi çekiyorsun ve sen de biraz entrika çeviriyorsun. Bütün bu tatlılık ve dalkavukluk da neyin nesi? Bu kadar uğraştığına göre çok kötü bir şey olmalı."

"Kötü değil. Bugün neden Prinny'nin kulağına fısıldamıyorsun?" "Prinny birçok şeyde ustadır," diye cevap verdi Majesteleri. Fincanını kabul etti ve bir yudum aldı. "İlk güzel metresiyle birlikte olan genç bir adam gibi para harcıyor - benzetme için özür dilerim, canım - saçma eğilimlerini izne çıkmış bir alay gibi şımartıyor ve çoğu kişinin ona verdiğiinden çok daha fazla kurnazlık saklıyor."

"Bu da soruyu yanıtlamıyor." Bir tabağa birkaç sandviç ve bir salkım üzüm koydu. "Ondan kaçıyor musun?"

"Hiç de değil. Yarın onunla görüşeceğim ve bu görüşme sırasında ona ne nutuk çekeceğim, ne öğüt vereceğim, ne de o iğrenç pavyonlarına, şeflerine ve sanat koleksiyonlarına harcadığı onca para için onu azarlayacağım. Kraliyet maliyesinin ne gibi bir utanç içinde olduğunu ima etmeyeceğim."

"Yazık adama, Percy. Mali durumunu düzeltecek bizim Westhaven gibi bir oğlu yok. Kızını ve torununu kaybetti, evliliği ulusal bir üzüntü ve tacı bile kendisine ait değil. Kayda değer hiçbir serveti yok."

Grace'in ifadesi değişti, dudaklarında alaycı bir mizah belirdi. "Bir vuruş, Esther. Çok hissedilir bir vuruş. Fonları yönetme konusunda Prinny'den daha iyi değilim. Benim daha iyi olan doğama hitap ediyorsun ve bunu yapmandan nefret ediyorum."

"Sandviçlerinizi yiyeceğiniz majesteleri. Bu haftaki yemekte ve muhtemelen gelecek haftaki yemekte sayıyı tamamlamak için bazı arkadaşlara ihtiyacım var."

Dükün ağzı üç sandviçten ilkinin hızla mideye indirdi. "İki akşam yemeği mi? Kaç kişi?"

"En az yarım düzine adam düşünüyorum, hepsi de bekâr. Kimsenin aklına gelmesin diye biraz siyasi sohbet etmelerini istiyorum-"

Dudaklarına bir üzüm koydu. Kadın adamın bakışlarına karşılık verdi ve yavaşça, kasıtlı bir şekilde, adamın kendisine lezzetli bir meyve ısırtığı yedirmesine izin verdi. "Bu haftaki siyasi yemeğe ev sahipliği yapmamı istiyorsun, aşkım -yine başka bir siyasi yemek- bu arada biz de kızlarımızın önünde bazı adaylarla hava atacağız. Fena bir kumar değil Esther."

Majesteleri bunu kızların önünde gösteriş yapmak olarak görecekti, tersi değil. Esther onu bunun için sevdi ve ona üzüm yedirdi.

"Kısa sürede buraya gelebilecek çok sayıda gelecek vaat eden genç milletvekili düşünebilirim Esther, ancak kızlarımız daha yükseği hedeflemeyi hak ediyor."

"Milletvekilleri genellikle liyakat ve torpille yükselir." Kızları sevgiyi, sadakati, şefkati, akıllı bir arkadaşlığı ve *bebekleri* hak ediyordu. "Sizin himayeniz

genç bir adamın kibar dünyanın geri kalanı tarafından olumlu görülmesini sağlamak için yeterlidir."

"Daha fazla dalkavukluk." Majesteleri bir çay kekine uzandı, sonra tereddüt etti ve arkasına yaslandı. Esther tabağa iki tane koydu ve kocasına uzattı.

"Dürüst dalkavukluk." Kadın pastaları dağıtırken, o da iyi ailelerden gelen, kabul edilebilir siyasi eğilimleri olan bir düzine genç adamın adını saymaya devam etti.

Bu ikisi için de bir uzlaşmaydı. Esther bunu biliyordu, Majesteleri de biliyordu ama bundan bahsetmediler. Soylu unvanlara sahip varisler yerine genç oğullar, en iyi aileler yerine iyi aileler, tüm süslemelerle süslü bir balo yerine politik akşam yemekleri. İnsanlar Moreland'ın kalan kızları için koca arayışını genişlettiğini fark edeceklerdi.

Fark ederlerdi ama konuşmazlardı. Cesaret edemezlerdi.

Majesteleri son çikolatalı pastaya uzandı. "Esther, madem bu kadar zahmete giriyoruz, Joseph Carrington'ın adını da konuk listesine ekle."

"Sir Joseph?" Esther kendine yarım fincan daha çikolata koymaya gitti ama kabın boş olduğunu gördü. Bu, yemeğini kocasıyla paylaştığında da oluyordu. "Şehirde mi?"

"Beklenen turları yapıyor. Varlıklı bir Şövalye Komutanı, sadece soylu biriymiş gibi davranamaz."

"Kendisi pek politik biri sayılmaz, o halde onu neden davet ediyoruz? Sör Joseph'in sosyal bir koşturmaya maruz kalmaktansa emekli bir hayat sürmeyi tercih edeceğini hissediyorum."

"Onu iki nedenden dolayı davet ettim. Birincisi, onunla tazılar ve atlar hakkında konuşabilirim ki bu da muhtemelen kızların önünden geçeceğimiz tüm laleleri ve milletvekillerini atlatır."

Mantıklı bir gerekçe olsa da, davet edilen genç erkeklerin taşrayı sevmediklerini de gösteriyordu ki bu da Windham kızlarıyla uyumları açısından pek hayra alamet değildi. "İkinci sebep nedir?"

Majesteleri son üzüm salkımını aldı, bir tanesini kopardı ve karısına uzattı. "Carrington zaman zaman Prinny'nin küçük projelerine cömertçe bağışta bulunuyor. Para sahibi sınıf Majestelerinin çılgın girişimlerinin yükünü ne kadar çok üstlenirse, hükümetin bunu yapması o kadar az beklenecektir. Carrington'ın cömertliği her zamanki gibi ödüllendirilmeli ve eğer Sör Joseph'e iyiliğimi gösterirsem, Prinny'nin bu adamı dikkate alma olasılığı artar."

Ona bir üzüm daha yedirdi. Esther amacına ulaştığı için -kızları adına yapılan bu sosyal girişimler için Majestelerinin desteğini almak- sessiz, alçakgönüllü Joseph Carrington'ın muhtemelen bir unvanın yükünü isteyecek ya da takdir edecek son adam olduğunu belirtmekten kaçındı.

Kocasının yedirdiği üzümleri yedi ve akşam yemekleri için oturma düzenini düşündü.

"Ona cevap yazmalısın." Emmie St. Just - Rosecroft Kontesi'ydi sadece bu unvan kaçınılmaz olduğunda - mektubu kocasının elinden aldı, gözlüklerini kulağından çıkardı ve yatağın başlığına yaslandığı yerde onu öpmek için eğildi. St. Just, onu havalanması için bıraktığında biraz sersemlemiş görüldüğünü tahmin etti.

"Neden sevgili Lou'ya yazamıyorsun?" Kucağına oturan Emmie'nin burnunu silmek için sarı örgüsünün ucunu kullandı. "Siz hanımlar ve yazışmalarınız Wellington'ın istihbarat ağını utandırır." Wellington'ın kendisi de aynı düşünceyi dile getirmişti.

"Kardeşlerine yazıyorsun, bazı subay arkadaşlarına ve adamlarına yazıyorsun, yazıyorsun-" Adam onunla bu küçük tartışmayı daha iyi yapabilmek için onu göğsüne doğru çekerken nefesi kesildi. Evli bir adam kısa sürede eşiyle iyi bir tartışmanın püf noktalarını öğrenirdi. "Anne babana yazıyorsun. Neden kız kardeşine de yazmıyorsun?"

Onun şakağını öptü, lavanta kokusunun bir ipucunu yakaladı. "Kız kardeşlerime yazıyorum."

Bir erkek için, kollarındaki karısının nedenlerini ve ikna çabalarını sıralamadan önceki o küçük duraksamadan daha tatmin edici bir şey var mıdır? "Zar zor okunabilen notlar yazıyorsunuz. St. Just, ne zaman Sırtımı ovuyorsun ve Louisa'nın durumu önemli."

"Eşimi rahat ettirmek de önemli. Louisa'nın durumunun neden ciddi olduğunu düşünüyorsun?" St. Just, nedenini tam olarak söyleyemese de karısıyla aynı fikirdeydi.

Emmie daha da yaklaştı. "Sesi çaresiz geliyor, St. Just. Savaş yorgunu, yalnız. Size sığınmak istemesinin onun için kolay olduğunu sanmıyorum."

Sığınak onunla değil -herkes için şüpheli bir güvenlik kaynağıydı- ama onunla, karısı ve çocuklarıyla birlikte. Bu önerme kaya gibi sağlamdı. Karısının yuvarlak poposunu okşadı.

"Louisa yardıma ihtiyacı olduğunu kabul edecek son kadın olsa da *bizimle* birlikte sığınak. Konu gönül meseleleri olduğunda bu kadar kendine yeten ve duygusal olmayan bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştım."

Louisa başka konularda da erkek kardeşlerinin yardımını istemişti. Bu düşünce St. Just'ı duraksattı.

Emmie, vücutlarının birbirine bu kadar yakın olduğu bir yerde güzel şeyler yapan bir iç çekti, ancak bu, Aziz Just'un isteklerinin eldeki konuda geçerli olmayacağını gösteriyordu.

"Mantık bolluğunu duygusuzlukla karıştırıyorsunuz, St. Just. Louisa'nın çok hassas bir kalbi var ve onun için endişeleniyorum. Daha önce bizi ziyaret etmek istememişti, hele bahar mevsiminde hiç."

Talebin zamanlaması gerçekten de şüphe uyandırıcıydı. "Bize başvurduğu için bir anlamda memnunum, gerçi bu benim bencilliğim."

Emmie başını kaldırarak, her kocanın ciddi bir çalışma anlamına geldiğini bileceği bir ifadeyle Aziz Just'a baktı. "Senin yakışıklı vücudunda bencil bir kemik bile yok, St. Just. Louisa'nın baharı bizimle geçirmesini istiyorsanız, bizimle yaşamasını istiyorsanız, o zaman onu hoş karşılarız."

Tartışmaya gerek yok. Aziz Just karısını öptü, çünkü karısının ona çok iyi bir şekilde bahsettiği koruyucu içgüdüleri sevdiklerine de kolayca yayılıyordu. "Lou'nun tamamen geri çekilme zamanının geldiğini sanmıyorum. Henüz doğru adamla tanışmadı."

"Yani ona cevap vermeyi geciktiriyorsun." Emmie tekrar adamın göğsüne doğru eğildi ve burnunu adamın boğazına doğru çekti. "Bir stratejin olduğunu fark etmeliydim. Yine de ona yazacağım ve tatil sonrası bir ziyaret için davetiye göndereceğim."

Bahara daha aylar vardı. Bir davet Lou'ya dört gözle bekleyeceği bir şey verebilirdi ama asla bir ziyaretle sonuçlanmayabilirdi.

"Peki ya beni davet etmeye ne dersiniz, Emmaline St. Just?" Önce kızın yanağını, sonra da kaşını öptü. "Benim de küçük bir karşılamaya ihtiyacım var, biliyorsun. Bütün gün beni terk ediyorsun, kızlarımızla gezip tozuyorsun, hatırladığından bile şüphe edecek bir adam bırakıyorsun-" Emmie onun vücuduna biraz daha rahat yerleşirken surat asmaya ara verdi. "Bu çok hoş bir davet, karıcığım. Kabul etmeyi düşüneceğim."

Kadın ona hafifçe gülerken, St. Just Carrington'a -bugünlerde Sir Joseph'e-Louisa'yla ilgili küçük bir keşif yapması için bazı emirler göndermeyi aklına not etti. Bir durumu fark edilmeden keşfedebilecek biri varsa o da Carrington'dı ve adamın kara kara düşüncelere dalmaması için ara sıra görevlendirilmeye ihtiyacı vardı.

Emmie onun boynuna doğru içini çekti, gözlerini kapatıp huzurun nimetlerine şükretmesine neden olan nefes nefese bir zevk rüzgârıydı bu. "Em, bu bahar yetişkin bir kadınla birlikte olmak istemenin özel bir nedeni var mı?" Onları çocuklarına, atlarına ve birbirlerine odaklanmış, emekli bir hayattı. "Yalnız mısın?"

Başının arkasını avucuna yasladı ve bir cevap beklerken hareketsiz kaldı.

"Bildiğim kadarıyla bir daha beklemiyorum, Aziz Just, eğer sorduğunuz buysa. Yine de tüm bu gevezelikleri bitirirseniz, belki de yakında sözlerimi yalanlarsınız."

"Bu hoşuna gider miydi?" Gözlerini kapadı, onu bir kez daha çocuklarına gebe, pembe, ondan, hayattan ve barındırdığı her şeyden memnun gördü. Bu düşünce boğazının ağrmasına ve göğsündeki nefesin sıkışmasına neden oldu.

"Başka bir bebeğe bayılırım Devlin. Neredeyse sana taptığım kadar." Yumuşak bir sesle konuştu ve elini en nazik okşamalarla Devlin'in saçlarında gezdirdi.

"Eğer tekrar beklemek istiyorsan, Em, o zaman belki sabaha kadar bekleyebilirsin."

Beş

"Benimle yer değiştirin." Louisa Jenny'ye gülümsedi, kalabalık resmi salonun avizelerini neredeyse gölgede bırakan parlak, sahte bir gülümsemeydi bu.

Jenny de gülümsedi ve karşılığında ilginç bir dedikodu fısıldayacakmış gibi başını eğdi. "Lord Lionel ile Bay Samuels'in arasına oturmamı mı istiyorsunuz?"

Louisa'nın istediğı de buydu; güzel, sarışın kız kardeşini masanın altı koltuk aşağısında flört ederken ve şakalaşırken görmek, böylece Louisa'nın Lionel'ın uykulu bakışlarına daha fazla katlanmak zorunda kalmamasını sağlamak. "Lütfen."

Jenny başıyla onayladı ve uzaklaştı. Odanın diğer ucunda, tatil kıyafetleri içinde gözleri kamaşmış genç milletvekillerine gülümseyen Eve kaşlarını kaldırdı. *Siz ikiniz az önce ne hakkında fısıldaşıyordunuz ve bana ne zaman söyleyeceksiniz?*

Açıklamalar için daha sonra vakit olacaktı. Louisa avını bir köşede gördü, on dakika önce bulunduğu köşede ve bakışları hâlâ içkisine odaklanmıştı.

"Sör Joseph." Adam ona göz kırptığında Louisa gülümsemesini azalttı. "Sizi tekrar görmek bir zevk."

Memnun görünmüyordu. Şaşkın ve rahatsız görünüyordu. "Leydi Louisa, memnun oldum, elbette."

Kış meltemi ölü yapraklarla vals yaparken ve güneş Serpentine üzerinde parıldarken şiir mırıldanan bu sesi rüyalarında duymuştu. "Majesteleri, Sör Joseph'e izin verir misiniz? Beni akşam yemeğine götürecekt."

Dük misafirine göz kırptı. "Şanslı adam. Diğer konu hakkında daha fazla konuşmalıyız Carrington. Louisa." Dük kızını selamladı ve geri çekildi, ancak Louisa babasının hafifçe uyarıcı bakışını yakalamadan önce değil.

"Başka hangi mesele, Sir Joseph?"

Kollarını birleştirdiklerinde kavalyesinin dudakları kıvrıldı. Louisa kendini onun ağızını izlerken buldu, gerçek bir makale gülümsemesini bekliyordu.

"Domuz, iftlik hayvanı, eğer biraz daha az kaba bir kelime isterseniz. Özellikle de Gloucestershire bahçe domuzları ve bunların ticari açıdan uygulanabilirliğı. Bir bayanı akşam yemeğinde eğlendirmek için uygun bir konu değil."

Boştaki elini saçlarının arasında gezdirdi. Aynı hareket, Louisa'nın kardeşi Westhaven Kontu'na da özgü bir hareketti; o değerli kişi de ne yapacağını bilemez ve öfkelenirdi. Louisa refakatçisine biraz daha yaklaştı.

"Kurtarılmaya ihtiyacınız olduğunu düşündüm. Babam, dük ya da düşes olmayan çoğumuzun belirli kurallara göre davranması gerektiğini anlamıyor. Hayvanlarınızla ilgili olarak sizi rahatsız edecek. Summerdale'e kızlarını henüz denize indirip indirmediğini soracak. Bay Trottenham'ın kısrağının Newmarket'teki ikinci yarışta kaybetmesinin ne kadar kötü olduğunu söyleyerek masanın yarısına kadar bağıracak."

Sör Joseph'in yüzündeki gerginlik biraz azaldı. "O halde fena bir dük olmayabilirim. Hangi konuların kabul edilebilir, hangilerinin uçuk olduğu, hangilerinin erkekler arasında hoş görülebileceğı ama kadınlar arasında hoş görülemeyeceğı hakkında hiçbir fikrim yok... Kimse bunları yazmıyor ki bir adam ihtiyaç duyduğunda anlayabilsin."

Louisa odanın köşesindeki uşağın düşesle göz göze gelmeye çalıştığını gördü. "Bilmemeniz hoşuma gitti Sör Joseph."

"Cahil olmam hoşunuza gidiyor. Eksantrik bir kariyer mi kuruyorsunuz Leydi Louisa? Bir balo salonunda, bir müzikalde daha dolaşmaktansa, gömleğimde Yaşlı Hookey'nin kendi emirleriyle tüm İspanya'yı silahsız dolaşmayı tercih ederim."

"Biliyorum." Kelimeler ağızından dökülürken Louisa elinde bir içki olmasını diledi. Sir Joseph'in matarasından bir yudum içmek iyi giderdi. "Yani, nasıl hissettiğini biliyorum. Sanki saatin akrep ve yelkovanı hareket etmeyecekmiş gibi, sanki ruhun bedenini terk etmiş ve tavandaki aşk tanrısının arasına tünemiş, bekliyor, bekliyor, akşamın bitmesini bekliyor. Ertesi gece de aynı şey olur, sanki Noel bir tatil değil de kısa bir ertelemenin başlangıcıymış gibi."

"Tüm Londra, kaçırılmaması gerektiğı söylenen sosyal toplantılardan gizli bir korku içinde mi?" Adam ona, seslerini alaltmalarına gerek kalmayacak kadar yakın duruyordu -kadın adamın sedir ağacı kokusunu alabilecek kadar yakındı- ve kadın yerinden kıpırdamadı.

"Ben de aynı şeyi merak etmiştim. Sıraya girelim mi?"

Louisa'ya anne ve babasını düşündüren küçük bir sahiplenme jestiyle elini kolunun üzerine koydu. Sör Joseph'i Majestelerinin pençesinden kurtarmakta haklıydı. Jenny'yi Lord Lionel'ın ısıltılı arkadaşlığıyla geçireceği bir geceye maruz bırakmakta da haklıydı.

İki çift ileride, Jenny, eskortunun kolunda simpering ve ışıldıyordu, sarışın güzelliği kendi iyi görünümüne hayranlıkla uyuyordu.

Bu manzara Louisa'yı kıskandırmalıydı - olduğundan çok daha fazla kıskanmalıydı. Bunun yerine umutluydu. Jenny güzel nesnelerden hoşlanıyordu ve Lionel da kesinlikle öyleydi. Belki Jenny ve Lord Lace ortak bir nokta bulabilirlerdi ve sonra kim bilir bundan neler doğabilirdi?

"Bana atınızdan bahsedin, Sir Joseph. Onu kendiniz mi eğittiniz?"

Bir nefes verdi, şüphesiz akşam yemeği sohbeti olan çetin sınav için zihinsel olarak kollarını sıvamıştı. "Sonnet çok zeki küçük bir çocuk gibidir. Onu eğlendirmek gerekir, yoksa yaramazlık yapar. Hileler, haute école, sık sık yapılan gezintiler her şeyden çok binicinin kendini savunması için."

Atın sesi ne yazık ki çok hareketli bir sosyete kızına benziyordu ve Louisa da aynı şeyi söyledi. Konuyu çorba tabağı boyunca devam ettirmeyi başardı ama sonra işler daha da zorlaştı. Görünüşe göre komşuları Louisa'nın Sir Joseph'le, Sir Joseph'in de Louisa'yla sohbet etme ayrıcalığını kazandığına karar vermişlerdi. Belki de parlamento yemeğinden duyduğu hoşnutsuzluk Louisa'nınkinden fazlaydı, ki bu da pek mümkün görünmüyordu.

Üçüncü kez çıkarıldığında, Louisa çaresiz kalmaya başlamıştı.

"Brighton'daki Regent's Pavilion'u gördünüz mü, Sir Joseph?"

Bu soru potansiyel olarak garipti; Naip nazik bir ev sahibiydi ama masasında sadece otuz kişi oturuyordu ve sıradan bir şövalyenin kraliyet konukları arasında yer alması pek mümkün değildi.

"Yaptım, bir yıl kadar önce. Bu..." Şarap kadehine kaşlarını çattı. Sör Joseph'le yaptığı bir tartışma bu tür duraksamalarla noktalanıyordu, bu da Louisa'nın akşamın çok erken saatlerinde payına düşenden çok daha fazla şarap içtiği anlamına geliyordu. "Muhteşem bir yer. Tarif edebileceğim hiçbir mimari deneyime benzemiyor, her bir detay ölümlü gözleri memnun etmek ve şaşırtmak için planlanmış."

"Brighton sahilinde dev soğanların patlamasının muhteşem olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Kısmen çevrelerindeki konuşmaların rastgele kesilmesi, kısmen de Louisa'nın ses tonundaki kuşkuculuk sayesinde, bu yorum masadaki genel şamataadan sıyrıldı.

Sükûnet önce bir sarkmaya, sonra da düpedüz bir sessizliğe dönüştü.

"Biraz daha şarap, Leydi Louisa?" Sir Joseph sürahiye işaret etti ve Leydi Louisa başıyla onayladı. İkisi için de doldurdu, masanın aşağısında Jenny, Lord Lionel'a topazın mı yoksa Polonya kehribarının mı rengini daha iyi tamamladığını sordu ve en uçta, Majesteleri, kışın bu yıl hızla ilerlemeye kararlı görüldüğü birkaç ılıman gün geçirmenin ne kadar hoş olduğunu belirtti.

Louisa ne şarabını içebildi ne de bir lokma daha yiyebildi.
côte de boeuf aux oignons glacés.

"Anladığımı kadarıyla," dedi Sir Joseph usulca, "mimarinizde Doğu temalarını tercih etmiyorsunuz, Leydi Louisa?"

Sanki Louisa *yine aynı şeyi yapmamış* gibi rahatça konuştu.

"İngiltere'nin kendine has çok güzel mimari tarzları var," diye idare etti. "Egzotik olana ve bu kadar masraflı olana ne gerek var?"

Şarap kadehini sapından tutarak çevirdi, bardak yaralı elinde kırılğan görünüyor. "Egzotik olanın, farklı olanın, alışılmadık olanın kendine has bir güzelliği olabilir."

Masanın başında oturan Majesteleri boğazını temizledi. "Peki senin şu kısrakla ne yapacaksın Trottenham? Eğer k a z a n a m a y a c a k s a ve dizginlere alışamayacaksa, onu yetiştirmek pek mantıklı değil, değil mi?"

Louisa'nın yüzünü renkten renge sokan bir başka yüklü yorum. Trottenham bir cevap verdi, Eve sahada güzel bir kısrak varken tayların kazanmak için daha çok çabaladığına dair bir espri yaptı ve şirket onun bu çıkışına kibar kahkahalarla karşılık verdi.

Louisa başının ağrıdığını söylemeyi düşündü ama masadan kalkmak sadece dedikoduları körükleyecek ve belki de böyle bir kınamayı hak etmeyen Sir Joseph'i kötü etkileyecekti. Yine de sessizliğe çekilebilirdi ve öyle de yaptı.

Kucağında birleştirdiği ellerini sıcak bir şey kapladı. Aşağı baktığında Sör Joseph'in yaralı parmaklarının parmak eklemlerini bir, iki kez yavaşça okşadığını gördü. Bu konuda göze batmıyordu. Karşısında ve hatta diğer tarafında oturan kişi bile onun böyle bir teklifte bulunduğunu bilmiyordu.

Louisa elini avuç içine doğru çevirdi ve bir an için Sir Joseph parmaklarını onunkilerle birleştirip nazikçe sıktı. "*Fortran et haec olim meminisse...*"

"*Juvabit.*" Louisa yarı fısıltıyla alıntıyı tamamladı. Adamlarına metanet aşılamaya çalışan Aeneas, bir gün böyle anları hatırlamanın bile bir gülümsemeye neden olabileceğini öne sürdü.

Sir Joseph parmaklarını tekrar sıktı, bunun şoku zevkle savaşıyordu. Louisa'nın sosyal hayattaki yanlış adımlarından sonra kimse ona teselli ya da güvence vermeye çalışmamıştı. Ailesi bir şekilde yardıma koşardı ama hatalarını örtbas etmek için, onu teselli etmek için değil.

Joseph Carrington tek kelime etmeden teselli ve anlayış teklif etti. Louisa onun bu iyiliğine karşılık veremedi o an sona ermiş, Joseph Carrington'ın eli gitmiş ve Louisa'nın ortasına doğru yayılan hoş sıcaklık bu alışverişin gerçekleştiğinin tek kanıtı olmuştu.

Yine de "yılmayan cesaret" ifadesi zihninde yeni ve ilham verici bir anlam kazandı. Louisa şarap kadehini tabağından birkaç santim uzağa itti.

"Tatlılar için biraz yer ayırın Sör Joseph. Ekselansları tatlıları sever, bu yüzden yemeğimizi bitirmek için bazı hoş ikramlar alacağımızdan eminim. İkramlar arasında erikli puding de olursa hiç şaşımam."

Başka bir adam olsaydı, gurur okşayıcı bir cevap verirdi: *Arkadaşlığınız yeterince iyi, Leydi Louisa. Şu anda gördüğüm yüz ifadesinden daha tatlı ne olabilir?*

İşkembe, tabii ki. Sör Joseph'e göre işkembeye tahammül edebileceğini sanmıyordu. "Tatlılara çok düşkünüm. Son günlerdeki havanın tadını çıkarıyor musunuz leydim?"

Seni parkta görmedim ama yine de son birkaç sabah ılık geçti. Şu kar serpintisi sayılabilecek kadar bile uzun sürmedi."

İşkembe değil. Sir Joseph parkta onu aramış ya da en azından yokluğunu fark etmişti. Sabahın keskin ışığında, sadece onun eğlenmesi için güzel bir şiir okuyan adamın görüntüsünü hatırladı. Bir kadına böyle bir şiir okuyan bir adam gerçekten de cesurdu.

Ayrıca anlayışlı. Louisa, Sir Joseph'in eline uzanmamak için iç kaynaklarını harekete geçirdi. Bunu yapabileceği ve onun da bunu anlayacağı fikri

-Yeterince güçlüydü. "Hava çok güzel ama uzun sürmeyecek. Kız kardeşlerimle bahse girdim, eve dönmeden önce yine kar göreacağız."

Ve sonra, Tanrı'ya şükür, tatiller ve ülkeye dönüşün getirdiği huzur ve sessizlik gelecekti.

"Burada gizleniyorum çünkü kibar bir konuşma yapacağına güvenilemeyecek, düşünceli bir sanatçıyım. Mazeretiniz nedir, Sir Joseph?"

Joseph, saksı palmiyelerine yakın minderli sandalyeyi örten karanlığa baktı. Elijah Harrison -Lord unvanını kullanmıyorum- muhafazakâr gece elbisesi içinde sıkılmış ve sanatsal bir şekilde solgun görünüyordu.

"Benim de kibar konuşmalar yapmayacağıma güvenilebilir," dedi Sir Joseph. "Gerçi benim durumumda, aksi yöndeki çabalara rağmen. Neden bir dükün kızlarını boyamak için taşraya gitmiyorsun?"

Harrison'ın dudakları büküldü. "Dük'ün kızları henüz taşrada bulunmuyor. Eğer bir kocayı cezbedecek kadar güzellerse ya da yeterince süslülerse, balo salonlarında dolaşıyorlar. Onlardan burada mı saklanıyorsunuz?"

"Seviyorum." İçki onu dürüst ya da umursamaz yapıyordu.

Joseph'in bir eşe ihtiyacı vardı -bunu düşüncelerinde bir emir gibi düzenli olarak tekrarlıyordu- bu yüzden her gece davetlileri arasından seçim yapıyor, Mayfair'in düşmanca bölgesini onun için keşfe çıkmaya niyetleniyordu.

Ve her gece kendini kâğıt odasında, ateşin başında, diğer uyumsuzlar, ayyaşlar, kumarbazlar ve korkaklarla birlikte konyak içerken buluyordu.

-Tabii Louisa Windham'ın da bulunduğu bir toplantıya denk gelmediyse... Bu durumda da Louisa'nın odada dans edişini görerek kendine eziyet edebileceği bir yerde kara kara düşünüyordu.

"Orkestra çok formda," dedi Harrison -hiçbir şey söylemeden.

Bir erkek tatil düzenlemelerinden bıkmadıysa, güzel bir form. "Peki neden dans etmiyorsun?"

Harrison sandalyesinde aşağı doğru kaydı. "Günün büyük bir bölümünü oturarak geçiriyorum, işimin büyük bir kısmı için güneş ışığı şart. Sende biraz dostluk duygusu olsaydı Carrington, ben burada sıcak ve rahat bir şekilde uyurken beni görmezden gelirdin."

Diğer adamın sözlerinde gerçek bir sinirlilik vardı, sanki Joseph onu çok ihtiyaç duyduğu uykusunda gerçekten rahatsız ediyormuş gibi. Joseph ayağa kalktı ve konyasını Harrison'ın dirseğinin yanına bıraktı.

"Hoş rüyalar. Eğer bir çift küçük çocuğun -kızların- portresini isteseydim-"

Sustu. Erkeklerin kâğıt oynadığı bir odada bile iş konuşmak pek uygun bir davranış sayılmazdı.

Harrison biraz doğrulup oturdu. "Küçük kızlar mı? Kaç yaşında?"

"Altı ve yedi. Onlar iyi kızlar. Söylenirse kıpırdamadan otururlar." İki dakika kadar. Çok çabuk büyüyorlardı ve bir portre, Joseph'in hafızası zayıfladığında değerli bir şeyin görüntüsünü canlı tutacaktı.

"Kasabada mı?" Adam komisyonu değerlendiriyor gibi görünüyordu ki bu bir sürprizdi.

"Kent."

"Kimin çocukları bunlar?"

"Benim." Bunu söylemek iyi hissettirdi, son bir haftadır tek yaptığı onları ve Surrey'deki kardeşlerini özlemekken, bu tekil ama yasal gerçeği kendine hatırlatmak iyi geldi.

Harrison'ın kaşları kalktı. "Stüdyoma gel. Daha fazla konuşuruz."

Yusuf başıyla onayladı ve kapıya yöneldi. Koridora ulaştığında, orkestranın canlı bir gavotte'a doğru ilerlediğini duyabiliyordu, iki yüz terlikli ayak senkronize bir şekilde ilerliyordu. Balo salonuna doğru giderse, Leydi Louisa Windham'ı bir züppenin kolunda dönerken, gülümserken ve zarif görünürken bulabilirdi.

Kız kardeşleriyle birlikte setlerin arasında durur, onların solgun güzelliğini kendi dünyevi güzelliğiyle utandırır. Genç erkekler yaklaşırdı -son düklük yemeğinden bu yana çok çeşitli genç erkekler- ve şanslı birkaçına Louisa dans teklif ederdi.

Joseph her akşam, Kuzen Hargrave'in sağlık durumunun kötü olduğu ve kızların bir anneye ihtiyacı olduğu konusunda kendi kendine sessizce nutuk çekmeden önce bu rutini olabildiğince uzun süre izledi.

Gerçekten de ılıman havanın faydasını gören bacağını yokladı ve sonra adımlarını balo salonuna doğru değil, bahçenin sağladığı huzur ve sessizliğe -ve göze batmayan çıkışa- doğru çevirdi.

Louisa akşam yemeği valsini Lionel'a saklamıştı -onu akşam için karşıladığında bunu yapmasını istemişti- ve işte oradaydı, Isobel Horton'un çılginca vuruşan gözlerine gülümsüyordu.

Lanet olsun ve patlat.

Ama Louisa dün gece Lionel'la akşam yemeğinde vals yapmıştı - artık ona Lionel, Louisa'ya da Louisa diyecekti - ve ondan önceki gece de polonez dans etmişti.

Louisa Lionel'in, Naip Köşkü'ne yönelik eleştirilerinin yol açtığı son dedikodu yağmurunu yatıştırmasına yardım etmeye çalıştığı izlenimine kapıldı. Bu çok nazik bir davranıştı ama fikir yine de oldukça alçaltıcıydı.

Louisa'nın kız kardeşlerinin ikisi de dans pistine çıkmıştı. Ne de olsa bir hanımefendi akşam yemeğinde yanında bir refakatçi olmadan olmak istemezdi.

Aslında bir leydi, kız kardeşleri, yiğitleri ya da potansiyel bir akşam yemeği refakatçisi olmadan balo salonunun kenarında gizlenirken görülmek istemezdi. Louisa biraz daha oyalanırsa Westhaven onunla birlikte ayağa kalkacaktı.

Bu işe yaramazdı. Kardeşi bir kardeş için oldukça iyi dans ediyordu ama Louisa'nın uğraşmak isteyeceği son şey onun acımasıydı. Kadehini bir kenara bırakıp balo salonundan çıktı ve adımlarını bahçelerin sağladığı temiz havaya ve yalnızlığa doğru çevirdi.

Orkestra gavotte boyunca zıplayarak ilerledi ve balo salonunun zeminindeki tepinme ve gümbürtüler sona erdi.

Sir Joseph omzunun üzerinden bir bakış attı.

Kimse kış bahçesinin meşalelerle aydınlatılmış gölgelerine kaçmayı düşünmeden gitmiyim.

Gerçi artık çok geçti. Fransız kapılarından yalnız bir figür çıktı ve titrek ışıktaki uzun, ince ve sevimli bir şekilde bir an durdu.

"Burada yalnız olmamalısınız leydim." "Sir Joseph?"

"Bu tarafa." Kapının yanına yerleştirilmiş meşalelere yaklaştı, sekiz adım ötedeki kafesten sarkan ökse otunu görmezden geldi. "Size içeri kadar eşlik edebilir miyim?"

"Olmayabilirsin." Gece esintisinde narenciye ve karanfil kokusu bırakarak onun yanından geçti. "Biraz hava almam lazım."

"Şurada bir bank var." Onu eldivenli bileğinden tuttu ve duvar boyunca uzanan gölgelerdeki taş bankın yanına götürdü. Burada, ev sahiplerinin duvarla çevrili

Terasta, bir düzine meşalenin alevleri geceyi neredeyse ılıman hale getiriyordu. "Havanızı alın, sonra sizi balo salonuna geri götüreceğim."

Kadın otururken bekledi. Leydi Louisa kendini zarifçe yere bırakıp eteklerini düzeltme gösterisinde bulunmadı. Bir hışımla yere çöktü ve eldivenlerini çıkardı. "Siz de bana katılabilirsiniz Sör Joseph. Birazdan akşam yemeği valsine başlayacaklar."

Zorluğu anlayana kadar şaşkın bir erkek anı geçti. "Vals yapmaktan hoşlanıyorsunuz ve bu sefer oturmak istemediniz."

Kaşlarını çattı ve Sör Joseph'in aklına küçük Fleur'u getirecek bir tavırla burnunu kırıştırdı. "Hangi kadın akşam yemeği valsinde oturmak ister? Oturacak mısınız?"

Çok sinirliydi ama kızgınlık ya da öfke duymuyordu. Sanki kızlarından birini değerlendiriyormuş gibi, Sir Joseph içgüdüsel olarak Louisa Windham'ın biraz incinmiş, biraz sinirlenmiş ve biraz da incinmekten ve sinirlenmekten yorulmuş olduğunu biliyordu.

Ona doğru bir el uzattı. "Birkaç yıldır vals yapmadım ve hatırladıklarım da çok az ve silik. Belki total bir askere acır ve hatırlayıp hatırlayamayacağına bakarsınız?"

Onun gülmesini bekliyordu. Kötü günlerinde topaldı ve çoğu gün en azından yaşlı bir at gibi sağlam değildi. Sakatlandığından beri vals yapmamıştı, bir daha da yapmayı ummuyordu çünkü bu dans zarafet, denge ve biraz da cambazlık gerektiriyordu.

Ayrıca istekli bir ortak.

Louisa çıplak elini onunkinin içine koydu ve ayağa kalktı. "O zevk bana ait." Ayağa kalkarken dudakları büküldü ama elini bırakmadı. "Liderlik etmeme izin vermemelisin."

Yüzlerce çifti yüzlerce vals yaparken izlemiş ve Kıta'da ilk popüler olmaya başladığı zamanlarda bu danstan kendisi de keyif almıştı. Adımlar basitti. Hiç de basit olmayan şey, Louisa Windham'ın oldukça yaklaşıp avucunu kendi avucuna sıkıştırdığını hissetmesiydi.

"Bir an için sadece dinlemeyi seviyorum," dedi, "müziği *içimde* hissetmek, sizi hareket ettirmek, adımlarınızı yükseltmek ve size hafiflik aşlamak istediğini hissetmek için."

Saçları Yusuf'un çenesini gıcıklayacak kadar yaklaştı. Kızın eli omzuna yerleşti ve orkestra çalmaya başladığında kızın hafifçe sallandığını hissetti.

açılış barlarına başladı. Müziğin ritmiyle hareket etti, neredeyse onun kucağında dururken bile onu değiştirmesine izin verdi.

Louisa Windham'ı vücuduna yakın tutuyor olmak, ellerinin altında onun sıcak, dişi şeklinin olması, *içinde* hissettiği muhteşem bir ayrıcalık duygusuydu. Temiz ve biraz baharatlı kokusu, bu kadar yakındayken daha tatlıydı.

Kucağında hayalindeki kadar uzun değildi. Onun vücuduna tam oturuyordu... mükemmel.

Ve ayrıcalık ve merak duygusuyla birlikte bir tahrik akımı da gizleniyordu. Louisa Windham güzel, sevimli, akıllı ve cesur bir kadındı ama aynı zamanda Joseph'in onu gördüğü andan itibaren çekici bulduğu yetişkin bir kadındı.

Cümle doğru hissedene kadar bekledi, parmaklarını nazikçe onunkilere doladı, sonra partneriyle birlikte hareket etti. Kadın da onunla birlikte hareket etti; zarafetin vücut bulmuş hali, güneş ışığı kadar ağırlıksız, kahkaha kadar akıcı.

"İyi yönetiyorsun," diye fısıldadı, gözleri yarı kapalı. "Sen doğuştan yeteneklisin." Kötü bir diz ve şüpheli bir kalçadan muzdarip bir adamdı, ama Louisa Windham'ın partneri ve on sekiz parçalık bir orkestranın müziğiyle Joseph Carrington dans etti.

Birlikte ne kadar uzun süre hareket ederlerse o kadar iyi dans ediyorlardı. Louisa onun liderlik etmesine, onu bir o yana bir bu yana yönlendirmesine, dönüşlere ne kadar hız vereceğine ve onu ne kadar yakından saracağına karar vermesine izin verdi. Kendini müziğe ve dolayısıyla biraz da ona bıraktı ve yine de onu da kendine bağladı.

Valsi bu kadar seven bir kadınla dans etmek erkeğe bedensel bir güven veriyordu. Onu daha da yaklaştırdı, harika bir şekilde yaklaştırdı ve ona bu kadar keyif veren şeyin sadece ona sarılmanın verdiği fiziksel zevk değil, onun güveninin kalbinde yarattığı sıcaklık olduğunu fark etti.

Topal bir askerle, bir domuz çiftçisiyle dans ediyor ve bundan keyif alıyordu.

Çok geçmeden müzik tatlı bir son ritimle sona erdi ama Louisa kapanış reveransını yapmadı. Bunun yerine Joseph'in kollarının arasında durdu ve alnını onun omzuna koydu.

"Sir Joseph, teşekkür ederim."

Ne yapmalı? Uyarılma damarlarında sessizce mırıldandı, Louisa Windham'ın narenciye ve karanfil kokusu beynine yayıldı ve sağduyunun sesi kulaklarında çınlamaya başladı.

Eğil, aptal. Hanımefendinin elinin üzerine eğil, hemen.

Bir elini yavaşça kadının sırtında gezdirdi, parmaklarının altındaki kasların ve kemiklerin hatlarından zevk aldı. "Geçen gece..."

Kadın geri adım atmadı ama adam onun omurgasına yayılan gerginliği hissetti. "Yemekte mi?" "Özür dilerim. Bunu söylemek istemiştım ama uygun zamanı bulamadım. Ben

hiç konuşmuyorsun, Louisa, ve ne kadar az görgü..." Ne söylemeye çalışıyordu? Bir hanımefendiyle tartışmanın doğru olmadığını biliyordu ama bu daha fazlasıydı. "Ne kadar güzel ya da farklı olursa olsun, Prinny'nin Köşkü bir savurganlıktır ve sizin de çok mantıklı görüşleriniz var."

Yanağını onun saçlarına yasladı ve bu anın ona verdiği her zevki ezberlemeye çalıştı:

Hiç de iyi idare edemediğı bir konuşmanın telafisini yapmanın hazzı.

Vücudunun onunkinin yanında olmasının verdiği zevk, harcadıkları efordan dolayı sıcak ve yine de kollarında sessiz.

Temiz, tatlı ve ona özgü kokusunun verdiği haz. Ona yakın

kalmak için gösterdiği basit istekliliğın verdiği haz.

Ayak parmaklarının üzerine çıkıp onu öptüğünde, tüm bu zevkleri bir zevkle daha yok etti, öngöremediğı, en çılgın hayallerinde bile tasavvur edemeyeceğı bir zevk.

Bir kadın öpüşme alıştırması yapmalıdır, yoksa hedeflediğı yanağı ıskalar ve tamamen kazara dudaklarını bir erkeğın ağızına değdirir.

Louisa'nın zihninin bir köşesi, beyninin düşünme yeteneğine hayret ederken, bir başka köşesi de yakından bakıldığında, sedir ağacının ipucunun altında, Sir Joseph'in keteninin gerçek lavanta kokusu taşıdığını, Majestelerinin Moreland konutlarını kokulandırmak için keseler içinde sakladığı çiçeğın tatlı, yumuşak versiyonu olduğunu fark etti.

Bundan daha yakın, dudakları onunkilerin üzerindeyken, öpücüğü de yumuşaktı. Nazik, tatlı ve çekiciydi. Ellerini yukarı kaydırarak adamın boynunun arkasında birleştirdi.

Görünüşe göre nazik bir öpücük bile bir kadının dengesini tehdit edebilirdi, belki bir erkeğinkini de. Joseph duruşunu genişletirken Louisa da onun uzun gövdesine doğru eğildi. Joseph'in eli saçlarının arasına kayarak ensesinde sabitlendiğinde Louisa, dans partneri olduktan sonra bir erkek hakkındaki izlenimlerinin neden farklı olduğunu merak etti.

Sir Joseph'in ağız onunkine karşı tatlıydı, şaşırtıcı derecede görkemli bir dokunsal buket, hayati organlarına kadar uzanan his sarmaşıkları vardı. Öpücüğü, ağzının yavaşça tadına bakması, ona hem baygın hem de cesur, hem el üstünde tutulan hem de meydan okunan hissettirdi.

Louisa bu öpücükte neyin eksik olduğunu fark etti: Sir Joseph'in acelesi yoktu. Beceriksizce davranmıyordu. Kızın boynuna ekşi şarap solumuyordu. Kızın göğüslerini sabah hamuru gibi yoğurmuyordu.

O da etkilenmemiş değildi. Şişkinlik vardı. Hafif değildi, ya da belki bu boyutlar onun için normaldi?

Adam biraz kıınıldadı, böylece vücutları birbirine o kadar yakın değildi ve olası uyarılmışlığının kanıtı Louisa'nın incelemesi için artık mevcut değildi. Louisa alnını adamın kravatına dayadı ve hiç akli yokken mantıklı davrandığı için ona sessizce teşekkür etti.

Erkekler tuhaf yaratıklardı. Savaşta yaralanmış olanlar, yürüdüklerinden daha zarif bir şekilde ata binebilir ve dans edebilirlerdi; ona asla uygunsuz bir el sürmemiş olanlar, hayal ettiğinden daha tatlı ve ilgi çekici bir ilk öpücük verebilirlerdi.

Ev ve mutluluk kokusu taşıyanlar unvansız, sosyal olarak emekli ve taşrada meyve bahçesi domuzları yetiştiriyor olabilirler.

Yeni tıraş edilmiş bir yanağın olması gereken yerde daha fazla ağızla karşılaşmamak için nişan alma konusunda çalışması gerekecekti. Bu farkındalıklar rahatsız ediciydi ve şimdi Sör Joseph muhtemelen onun hakkında düşünmesini istemediği düşüncelerle eğleniyordu. Daha da kötüsü, onun hakkında merak etmemesi gereken şeyleri merak ediyordu ve böyle olması gerektiği için ona karşı bir kızgınlık hissediyordu.

Adam iç çekti ve Louisa onun göğsüne yapışmış olduğunu fark etti.

Onun geniş, kaslı göğsüne.

"Leydim, bu dans her açıdan ne kadar güzel olsa da, korkarım akşam serinlemeye başladı ve size balo salonuna kadar eşlik etsem iyi olacak."

Louisa onu bir kez daha kokladı, burnu tam adamın boğazındaydı, vücut ısısı güzel kokuları -lavanta, sedir, baharatlar- saf ve güçlü kılıyordu ve geri adım attı. *Ona her* ne anlatmaya çalışıyorsa *-her açıdan-* haklıydı. Bir dans ve bir öpücükten sonra akşam aniden serinlemişti ve Louisa'nın kız kardeşlerinin yanına dönme vakti gelmişti.

"Majesteleri." Joseph, Westhaven Kontu'nun şehir evinin yeşilliklerle süslü girişinde saygıyla eğildi, ancak Westhaven'ın giden misafirinin kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Tanrı aşkına Carrington, selam vermeni tercih ederim."

"Hayır, Majesteleri, yapmazsınız. Eğer selam veriyor olsaydım, bu savaşa geri döndüğümüz anlamına gelirdi ve ikimizin de bunu istemesi mümkün değil."

Wellington'ın dudakları kıvrıldı. Olgun yaşlarda, 1.80'den biraz daha kısa boylu, kadınlar arasında popüler ve işine geldiğinde cazibesini konuşturabilen yakışıklı bir adamdı. "Benimle tartışıyor musunuz Sör Joseph? Eski alışkanlıklar zor ölür."

"Dürüst olmak gerekirse, Majesteleri. Şu anki ortamda başka türlü davranmak saygısızlık olur, ayrıca anlamsızdır."

Majesteleri, kendisine "İhtiyar Hookey" lakabını kazandıran özelliğiyle homurdandı. "Yağcılığınızı bırakın. Şu küçük ithalat işiniz nasıl gidiyor?"

Yarımada'da görev yapmanın sorunu buydu. Bir adam askere alınabilirdi ama hiçbir zaman üstlerinin dikkatinden tamamen muaf tutulamazdı. Wellington sık sık kurmaylarından ailesi olarak söz eder ve onları zaman zaman evinde bir araya getirirdi.

"Küçük işim büyüyor, Majesteleri. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Dük eldivenlerini, silindir şapkasını ve bastonunu sessiz bir uşaktan aldı. "İnsan ilginizi kaybedip kaybetmeyeceğinizi merak ediyor. Subay arkadaşlarınızdan bazıları bunu yapabiliirdi. Bacağın nasıl?"

"Servis edilebilir derecede sağlam."

"Çoğumuz için söylenebilecek kadar iyi. Bu şekilde kalmasını sağla. Mutlu Noeller." Ekselansları sözlerinin altını anlık bir bakışla çizdikten sonra kapıdan çıkıp gitti.

"Lord Westhaven sizi şimdi kütüphanede görecektir Sör Joseph."

Joseph uşağın peşinden kasaba evinin derinliklerine girdi ve bu konutun kasvetli, kemikleri donduran bir kış gününde bile nasıl bu kadar hoş bir havaya sahip olabildiğini merak etti. Evin bir ışıltısı vardı, Joseph'in çeşitli konutlarında olmayan huzurlu bir niteliği vardı ve mevsimlik yeşillikler, yontulmuş portakallar ve çelenkler bunun sadece bir parçasıydı.

Joseph, Westhaven Kontu'nun kütüphanesine götürülürken, Louisa Windham'ın ağabeyinin de aynı mutlu, yerleşik kaliteye sahip olduğunu fark etti, ancak Westhaven hiçbir şekilde neşeli bir adam değildi. Yine de iyi görünümlü bir şeytandı: uzun boylu, koyu kestane rengi saçları ve kız kardeşininkinden daha zümrüt yeşili gözleri vardı. Düklük unvanı başına geldiğinde burnu ona iyi hizmet edecekti.

"Sir Joseph, memnun oldum. Tepsi için zili çalayım mı?"

"Gerek yok lordum. Fazla vaktinizi almayacağım."

"Yine de oturmaya devam edin." Westhaven malikâne masasının arkasına oturmak yerine ocağın yanına gitti ve neşeli bir ateşi dürttü. "Çay tepsisi konusunda da bana hak vereceksiniz. Majestelerinin ziyareti beni acıktırdı."

Westhaven'ın arkası dönükken, Joseph kendini rahat bir deri koltuğa yerleştirme gibi hantal bir işi halletti. "İsterseniz bir tepsi sipariş edin lordum. Bir fincan sıcak şeyi geri çevirmem."

Westhaven maşayı yerine koydu ve elleri kalçalarında, döndü. "Çay mı, kahve mi, çikolata mı?"

Çikolata şımartılmış kadınlar için bir içkiydi... ya da muhtemelen mutlu bir evliliği olan kontlar için.

"Çay iyi olur."

Westhaven Joseph'e bir bakış attıktan sonra uşakla konuşmak için kapıya yöneldi. Joseph, aniden soğuyan havanın tam anlamıyla düğümlediği sağ uyluğundaki kaslara masaj yapmak için bu özel anı kullandı.

"Wellington'ın ziyareti sürpriz oldu," dedi Westhaven ateşin yanında rahat bir sandalyeye otururken. "Bence dükkânlar sadece varlıklarıyla bile insanları tedirgin etmekten zevk alırlar. Majesteleri Carlton House'a gidiyordu ve oraya uğradığında Naip'i bile tedirgin ettiğinden şüpheleniyorum." Westhaven bu ihtimal karşısında eğlenmiş görünüyordu.

"Tanrı biliyor ya, Wellington aklına estiğinde esasını rahatsız edebilirdi." Bu belki saygılı bir ifade değildi ama doğrudu.

"Aziz Just da aynı şeyi söyledi. Lanet Korsikalı'nın da işini bitirdi, Tanrı'ya şükürler olsun." Westhaven, her biri bir tepsi taşıyan iki uşağı içeri buyur etti. Hizmetçiler gittikten sonra öne doğru oturdu ve önündeki cömertliğe kaşlarını çatarak baktı. "Bunun en azından yarısını yememe yardım edin Sör Joseph, yoksa karım sağlığım hakkında beni uzun uzun sorguya çekecek."

onu bir daha gördüğümde. Mutfakta casusları var ve benim ondan gizlim saklım yok."

"Hiçbirini tutmaya da çalışmıyorsun."

"Saklamıyorum."

Sör Joseph, Westhaven'ın yakışıklı yüz hatları öylesine yardımsever, öylesine *sevecen* bir gülümsemeye dönüşürken izledi ki, Joseph'in böyle bir ifadeyi daha önce nerede gördüğünü hatırlaması bir anını aldı.

"Hiç kimse size babanız Westhaven'a benzediğinizi söyledi mi?"

Kont çaydanlığı tepsinin birkaç santim üzerine kaldırarak durakladı. "Moreland'a benziyor mu? Hayır, pek değil. Çayınızı nasıl alırsınız?"

Görevden alınmasına rağmen Westhaven dükal bir nitelik kazanmaya başlamıştı ve bu da Joseph'i ziyaretinin amacından daha da rahatsız ediyordu. Kont ona çay servisi yaptı, sıcak tereyağlı çöreklerden ikram etti ve şaşırtıcı miktarda yiyecek ortadan kaybolana kadar siyasi ve mali konuşmalara devam etti.

Yusuf saate baktı ve sıcacık ateşin yanındaki rahat koltuğunda biraz daha kalırsa yirmi yıl uyuyacağına karar verdi.

"Bu görüşmeyi neden ayarladığımı merak ediyor olmalısınız lordum." "Biraz merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

Başka bir şey değil. Joseph adamın bilgeliğine hayranlık duysa da içerlemişti. "Üvey kardeşin St. Just'tan bir mektup aldım."

Kont'un yüz ifadesi değişmedi. "Kardeşim sizi böyle soğuk ve kasvetli bir günde buraya getirecek ne söyledi?"

Üvey kardeşi değil, *erkek kardeşi*; anlamlı bir düzeltme. "Kız kardeşiniz Leydi Louisa için bazı endişelerini dile getirdi ve benden keşif yapmamı istedi..." Westhaven askeri bir yer değildi. Joseph ayağa kalkıp yürümek istedi ama bu hem garip hem de kaba bir hareket olurdu. Ayrıca, bir kadının beklentilerini "keşfetmek" de pek kibar bir davranış sayılmazdı.

"Louisa'ya göz kulak olmanı mı istedi? Özel bir nedeni var mı?"

Yeşil gözler Joseph'in üzerinde sabit duruyordu, Aziz Just'unkilere çok benzeyen ama biraz daha çekingen gözler. "St. Just'un sözlerine bakılırsa, lordum, kız kardeşiniz cepheden geri çekilmeyi organize ediyor ve bu konuda onun kararını kolaylaştırma eğiliminde değil."

Joseph çikolata kabına bakarken Westhaven işaret parmaklarını dikleştirip yavaş bir ritimle dudaklarına vurdu.

Westhaven, "Louisa bir korkak değil," dedi.

"Aziz Just drammatizme düşkün biri değildir."

Joseph bir arkadaşımdan gelen bu isteği uzun uzun düşündü ve bunun bir komutandan gelen bir emir *olmadığını* kendine hatırlattı. Joseph, Louisa Windham'ın çevresinde zaman geçirerek kendine işkence etmeye meyilli olsa da, o hanımefendinin dans ettiği ya da sohbet ettiği erkeklerin listesini kimseye bildirmeye meyilli değildi - özellikle de kendi adı böyle bir listede yer alacaksa.

Westhaven asıl burnunu kırıştırdı. "Aziz Just küçük kardeşleri için endişeleniyor. İnsan biraz anlayışlı olmalı. Konuyu neden bana getirdiniz?"

"Eğer hanımefendinin çıkarlarının korunması gerekiyorsa, o zaman kardeşleri onun şampiyonu olarak hizmet etmek için benden daha uygun değil mi?"

Daha fazla dudak tıkırdatma, hiçbir şey ele vermeyen yeşil gözlerden daha fazla inceleme. "Hiç kız kardeşiniz yok, değil mi Sir Joseph?"

"Benim ne kız kardeşlerim, ne kadın kuzenlerim, hatta ne de teyzelerim var. Kızlarım var." Ayrıca oğullarım da var, ancak kibar çevrelerde onlardan bahsedilmemeliydi.

"Kız kardeşler de aşırı derecede can sıkıcıdır, canım." Westhaven açıklamalarını yaparken kendine bir fincan çikolata daha doldurdu. "Korunmaya, hatta kollanmaya ihtiyaç duyarlar ama bir erkek kardeşe her ikisi için de fazla fırsat tanımazlar. Kardeşlerim ve ben bu konuda hemfikiriz. Kız kardeşler kendi iyilikleri için fazla inatdırlar *ve benim* kız kardeşlerim söz konusu olduğunda, onlar aynı zamanda çok da zekidirler."

"Leydi Louisa fevkalade zeki bir kadın." Joseph, Westhaven Kontu'na daha fazla bir şey söylemeyecekti ama adamın kız kardeşlerinden şikâyet etmeye hakkı yoktu. Hem de hiç.

"oğu erkeğe göre kadınlar olağanüstü zeki olamazlar, Sir Joseph. Louisa bunu anladı ama kendine zararsız bir adamı koca olarak kapmak için kurnazlıklarını kullanmamaya karar verdi."

Louisa Windham zararsız bir adamla yetinirse kalbi kırılırdı. z kardeşinin bunu anlamaması can sıkıcı ve hayal kırıklığı yaratıcıydı. Sir Joseph bunun Louisa'yı nasıl hissettireceği üzerinde durmamaya çalıştı.

"Zararsız olmayan bir adam *onu* tuzağa düşürmek isteyebilir, lordum. O ve kız kardeşlerinin çok zengin olduğu söyleniyor."

Westhaven'ın yüz ifadesi karardı. "Kontesim de aynı şeyi önerdi ama Louisa, Eve ve Jenny sosyal hayatta birbirlerine çok iyi bakıyorlar.

ayarlar. Anladığım kadarıyla Aziz Just, sizin gözetiminiz altında safları güçlendirmeyi amaçlıyor?"

"Öyle bir şey, ama az dans ettiğim ve daha da az konuştuğum için en iyi casus ben değilim."

Westhaven'ı harekete geçmeye ikna edeceğini ve Joseph'i Aziz Just'un isteğini yerine getirmekten kurtaracağını umarak bu çirkin kelimeyi kullandı.

"Bir casus." Westhaven çok farklı bir gülümsemeyle gülümsedi. Memnun, hesaplı - bu aynı zamanda düğün babasının bir parlamento planı üzerinde çalışırkenki halini de akla getiriyordu. "Aynen öyle. Bir casusa ihtiyacımız var. Durumu izlemek için kendi çabalarımın neden anlamsız olacağını anlayabiliyorsunuzdur. Louisa ilk akşam yemeği valsinden önce beni kaçırdı, Jenny ve Eve de ona yardım eder. Majesteleri güvercinler arasında daha da bariz bir kedi olurdu ama kimse *sizin* niyetinizden şüphelenmezdi Sör Joseph." Bu son gözlemden sonra gülümsemesi soldu ve yerini odaklanmış bir kaş çatmaya bıraktı. "Sizden yardım istemek bana ne kadar acı verse de, kardeşimin isteğine gerçekten katılmalıyım."

Joseph beceriksizce ayağa kalktı, lanet olası bacağına, lanet olası eski komutanına ve kendisine geçici bir ilgiden fazlasını göstermemesi gereken bir kadına duyduğu lanet olası saygıya içerledi. "Kız kardeşini gözetlemeyeceğim, Westhaven. Bir hanımefendiyi gözetlemek onurlu bir davranış değildir ve o hanımefendi ailesinden daha iyisini hak ediyor. İyi günler."

Westhaven kıskanılacak bir rahatlıkla ayağa kalktı. "O kadar hızlı değil, lütfen. İsteğimi yeniden ifade etmeme izin verin."

"Bir talepte bulunmadın, Westhaven. Ve gerçekten gitmem gerekiyor." Ağırbaşlı bir geri çekilme pek mümkün değildi, hele ki Joseph'in sağ bacağı acı verici bir şekilde tutulmuşken. Kapıya doğru biraz ilerlemeyi başardı ama Westhaven'ın elini kolunda buldu.

"Tek istediğim bir dakika Sör Joseph."

Adamın kendi kız kardeşine bir casus yerleştireceği bir an. Sir Joseph, Westhaven'ın geri adım atmayacağını tahmin ediyordu ve adamın ne planladığını duymak en iyisi olabilirdi.

"Dinliyorum."

"Bir şeyler içmek ister misin?"

Joseph, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş yarım düzine sürahi ve şişenin durduğu büfeye bakmaktan kendini alamadı. "Söyleyeceğini söyle, Westhaven. Leydi'ye yardım edebilecek konumda birinin

Louisa, St Just'ın endişelerinden haberdar edilmeli, her an Kent'e geri çağrılabilir sanal bir yabancından değil."

"Sen bir komşusun, yabancı değil. Aziz Just ve Lord Bart ile birlikte hizmet ettin, Majesteleri ile tazılara biniyorsun. Majesteleri seni seviyor."

Bu şaşırtıcı haber Westhaven için bir fark yaratmış gibiydi. Joseph'in de ilgisini çekmişti ama bir düşesin onayı bile bir anlam ifade etmiyordu.

"Westhaven, ailenize ve özellikle de kız kardeşiniz Leydi Louisa'ya büyük saygı duyuyorum. Benden onun mahremiyetini zaten ihlal ettiğimden daha fazla ihlal etmemi istemeyin.

bugün buraya geliyor."

"İyi o zaman, onun mahremiyetini ihlal etme." Westhaven elini bıraktı ve Joseph'e değerlendirici bir bakış attı. "Ama ne kadar kabul görmese de onu bir şampiyon olmadan bırakma. Kontesim ve ben, Noel için ailemin yanına gitmeden önce, önümüzdeki haftadan itibaren sürgüne gideceğimiz için bu rolü üstlenemem. Babamı bu işe bulaştırmaya cesaret edemem, çünkü kendisi çöpçatanlık işine el atmaya karar verdi. Louisa bunu bilseydi, bir iki kitaptan başka bir şey almaya vakit bulamadan kuzeye giden ilk trende olurdu."

Windham'ların evindeki dostça, çoğunlukla erkeklerin katıldığı siyasi akşam yemeği Joseph'e daha anlamlı geldi. Gerçekten de politik bir yemektir. Louisa'nın zararsız bir fikir alışverişinden rahatsız olmasına şaşmamalıydı.

"Louisa babasının çöpçatanlık yaptığını biliyor mu?"

"Niyetini açıkladığından şüpheliyim ve Majesteleri de çoğu zaman onun planlarına ortak oluyor."

Tanrı cennette. Dışarıdaki soğuk Joseph'in karnına yerleşmiş gibiydi. "Taşrada avlanmayan her yoksul küçük oğul, şu andan itibaren Noel'e kadar Majestelerinin gözüne girmeye çalışacak."

"Zorluğu görüyorsunuz."

Westhaven geri çekildi ve Joseph'in hayal gücünün bahçelerde, merdiven altlarında, antrelerde ve özel salonlarda Leydi Louisa'ya yaklaşıldığı sahneler üzerinde dolaşmasına izin verdi; ökseotu ve bayram kokteyli, bunları kullanacak akıllı olan her genç adama yardım etmek için hazırды.

Mutlu Noeller, gerçekten.

"Dans etmeyi çok seviyor," dedi Joseph, yarı nefes nefese. "Louisa mı?"

Westhaven kendi kız kardeşi hakkında bunu nasıl bilmez? "Evet, Leydi Louisa. Dans kartının dolu olduğundan şüphelenmeyecektir çünkü babası

aptalın biri ona yanlış bir şey söyleyene kadar değil."

"Louisa aptallarla başa çıkabilir."

Mesele bu değildi -öz kardeşi aptalın tekiydi- mesele, onu dans pistine çıkaranın kendi çekiciliği değil de babasının entrikaları olduğunu fark ettiğinde incinecek olmasıydı.

"Ona göz kulak olacağım ama ne sana ne de St. Just'a haber vermeyeceğim," dediğini duydu Joseph. "Ne babana ne de annene haber vereceksin ve ben de Louisa'ya ne hakkında olduğumu söyleyeceğim."

Westhaven'ın kaşları kalktı. "Ben olsam bunu tavsiye etmezdim. Kaçamak manevralar yapacak ve çabalarınızın amacını boşa çıkaracaktır."

"Kendi kız kardeşini anlamıyorsun, Westhaven. Sizden ayrılıyorum ve tatilden önce Kent'e dönmek zorunda kalırsam size haber veririm."

Joseph, Westhaven'ın yüzünde kısa süreli de olsa bir şaşkınlık görmenin mutluluğunu yaşadı. Ve sonra bir gülümseme daha, bu seferki tatlı ve biraz da bilmişti. "Teşekkür ederim o zaman. Ve iyi şanslar."

Joseph Westhaven'a iyi günler diledi ve ön kapıdaki uşaktan şapkasını, eldivenlerini ve bastonunu aldı. Westhaven'ın kütüphanesine kapanmış, erkeklerle birlikte bir kadeh konyanın tadını çıkarıyor olması gerekirken, Joseph bunun yerine karanlık, dondurucu kış öğleden sonrasına tek başına topallayarak geri döndü.

Altı

"Nedir bu?" Ellen Windham kocasının az önce komodinin üzerine fırlattığı küçük kitabı eline aldı.

"Şiir." Lord Valentine kendini yatağa bıraktı ve çizmelerini çekiştirdi. "Oldukça yaramaz bir şiir. Bazılarını müziğe uyarlamayı düşünüyorum."

Ellen onun yanına oturdu ve bir sayfa çevirdi. "Venüs en sevecen dikenini sadece senin için ayırdı..." diye alıntıladı. "Aşk tanrısı pişmanlık duymadan, hem aşkı hem de nefreti tek bir kaptan döndürüyor..." Valentine ayağa kalkıp pantolonunu ve çoraplarını çıkarırken bir süre daha okudu.

"Bana katılacak mısın, Karıcığım, yoksa o fesat dizelerle aklını mı karıştıracaksın?"

"Bazıları çok güzel. Çoğu." Kitabı bir kenara bıraktı ve ocağın yanında yarı giyinik duran kocasına baktı. "Sen de çok güzelsin."

Ona gülümsedi ve elini uzattı. "Kitabı bu tür şeyleri toplayan Louisa'ya göndermem gerekiyor ama sen benim için güzel bulduğun şiirleri seçebilirsin, ben de onları düzenlerim."

Ona doğru geldi ve kendisini kucaklamasına izin verdi. "Şu anda Kasaba'da olmamızı isteyen bir yanın var mı Valentine? Noel neredeyse geldi ve ailen orada toplanmış durumda."

"Kasabaya sadece bir günlük mesafedeler ve burada senin ve bebeğin yanında çalışabildiğimde kompozisyonlar daha kolay akıyor. Bunun için endişeleniyor musun?"

Onun göğsüne doğru başını salladı. "Aileni seviyorsun. Onlar da senin müziğinin bir parçası."

Valentine çenesini onun şakağına dayadı, düşünceli hissettiğinde bunu yapmaya meyilliydi.

"Majesteleri bebekle daha fazla vakit geçirmekten hoşlanacaktır," diye mırıldandı. "Morelands'a gitmek için birkaç gün erken yola çıkabiliriz. St Just çoktan yola çıktı ve Westhaven da her an Surrey'den ayrılabilir."

Ellen onun kollarında gevşedi, taşıdığını bilmediği ince bir gerginliği bıraktı. "Bu hoşuma gider. Yarın sabahın ilk ışıklarında dışarıda olursam, daha erken bir kalkış için gerekli ayarlamaları yapmaya başlayabilirim."

Sabahları yataklarında asla yalnız kalmazdı. Evlilik *diyalogunun* incelikli ve dolambaçlı diliyle, Valentine'ı sabah olduğunda da yatakta oyalanmayacağı konusunda uyarmıştı.

"Şimdi seninle yatağa, karıcığım." Kollarını onun boynundan çekti. "Yıkanmayı bitireyim, sonra da erkenden yatarız." Vurgulamak için onun yanağını öptü ve meramını anlatmak için yeterince uzun süre yanında kaldı.

Ortasına gelen hoş bir sıcaklıkla Ellen onun ne demek istediğini anladı. Onun ne demek istediğini *her zaman* anladı ve kocasının abdest alışını izlemek için bornozunu çıkarıp yorganın altına girdi. Neredeyse bir yıllık evlilikten sonra bile, Valentine'i soyunurken izlemek hala o kadar ilgisini çekiyordu ki, Louisa'nın neden yaramaz şiirler topladığını sormayı unuttu, bu şiirler ne kadar güzel olursa olsun.

Gardırobunu Lord Lionel'inkiyle uyumlu hale getirmeye çalışması Louisa'yı bazı gerçeklere ikna etti:

Birincisi, çoğu genç kadının sadece saatler ya da günler değil, haftalar, hatta ömürler boyunca giysileri ve aksesuarları üzerinde titremesini sağlayan nitelikten yoksundu. Böyle bir farkındalık, uzun zamandır kabullenilmiş bir gerçeği dile getirmenin yoluydu. Sadece can sıkıntısı bile Louisa'yı Lionel'in kıyafet seçimlerini tahmin etmeye itmişti.

İkincisi, Louisa'nın babası yine iş başındaydı, yani düğ oğullarını evli Kapalı, ve Şimdi vardı Louisa kendisi içinde onun çöpçatanlık hedefleri. Daha da kötüsü, Majesteleri, hafta sonunda Morelands'a gitmeden önce neşeyle bir akşam yemeği daha planlayarak ihlalcile komplot kuruyordu.

Ve bu yıl belediye binasında sergilenen ökseotunun tarifi mümkün değil.

Louisa'nın üzerinde biraz suçluluk duygusu toplamaya çalıştığı üçüncü farkındalık, Lionel Honiton'ın anlamsız umutlarını farkında olmadan besliyor olmasıydı.

İyi dans ederdi.

İyi giyinirdi.

Noel Baba'nın bayram hediyelerini dağıttığı gibi güzel iltifatlar dağıttı. Kadın kapalı yumruğunu onun erkeksi çenesine indirmek isteyene kadar hoşgörüyle gülümsedi.

Kibar toplum, kız kardeşlerin doğum sırasına göre evlenmeleri gerektiğini savunuyordu, bu yüzden Louisa teorik bir egzersiz olarak Lionel ile evlenmeyi düşünmüştü. Teorik olarak bile bu fikir tamamen başarısız olmuştu. Karanlıkta Paçuli, daha yakından incelendiğinde, üzücü bir düşünceydi.

Uzak bir gelecekte bir gün, Louisa'nın gençliğindeki patavatsızlıkları ve yanlış adımları görmezden gelebilecek bir adam çıkabilirdi, her ne kadar bunlar ciddi yanlışlar ve korkunç patavatsızlıklar olsa da. Yine de bu hatalar yirmi yıllık bir mesafeye düştüğünde, daha az feci bir perspektifte görüneceklerdi. O kadar önemsiz hale geleceklerdi ki Louisa bunları müstakbel eşiyle bile paylaşabilecek ve sırları yüzünden reddedilmeyecekti.

Umut ediyordu. Ancak Lionel hiçbir şekilde müstakbel eş olmaya uygun değildi.

Şimdiki meydan okuma, başka kimseyi cesaretlendirmeden Lionel'ın cesaretini nazikçe kırmak haline gelmişti, bu yüzden Louisa dikkatini şimdiki meydan okumaya çevirdi.

"Lord Lionel'ın arkadaşlarına bakmalısınız," dedi Jenny tekrar, amacı oldukça farklı olsa da en az Majesteleri kadar acımasız olduğunu kanıtlayarak. "Deene hem Majestelerini hem de Aziz Just'u dostları arasında sayabilir, Sör Joseph, Aziz Just ve Bartholomew ile birlikte hizmet etmiş güvenilir bir komşumuzdur ve hatta Hazelton bile Maggie onunla evlenmeden önce ailemizle iyi ilişkiler içindeydi."

Louisa, "Hazelton anahtar deliklerini dinliyordu ve her kibar toplantının korkulu rüyasıydı," diye karşı çıktı.

"Artık onunla çok iyi anlaşıyorsunuz," diye söze karıştı Eve. "Lionel'ın şık bir yay ve biraz moda anlayışı dışında pek bir özelliği yok. Mali durumunun kötü olduğu söyleniyor."

Louisa kız kardeşleriyle birlikte bir başka balo salonunun kenarındaki eğrelti otlarının arasında oyalandı, ancak görece mahremiyetlerinde bile Eve sesini alçalttı.

"Lionel ile evleneceğin için üzülmene gerek yok." Bunu söylemek daha zor olmalıydı, çok daha zor.

Jenny bir eğretili otunun yaprağının ucunu kopardı. "Onunla tartıştınız mı?"

"Henüz değil." Louisa kız kardeşinin yeşilimsi parmaklar edinmesini izledi. eğretili otu yaprağını parçalayarak. "Umarım iş o noktaya gelmez."

"Başka bir flört seçin," dedi Eve, balo salonunu incelerken ses tonu tüyler ürpertici derecede pratikti. "Benim için işe yarıyor, ama her sezon üç ya da dört tane seçtiğimde daha iyi hizmet alıyorum. Asla tek başlarına kalmazlarsa küstahça fikirlere kapılma ihtimalleri azalır."

Louisa cevap vermek için etrafına bakınırken, Timothy Gratingly onlara yaklaştı. "Bay Gratingly." Louisa elini uzattı. Onu gördüğüne pek sevinememişti ama onun gelişi, hiç kuşkusuz uzun sürecek bir görüşmeyi kısa kesmişti.

Kız kardeşlerinden yorucu bir sorgulama. "Akşam yemeği valsi geldi mi?"

"Şimdiden mi?" Minnettarlıkla gülümsedi ama bu Louisa'ya daha çok alaycı bir ifade gibi geldi. "Dakikaları, hatta saniyeleri sayıyordum! Gelin leydim, dans pistinde bize yer kalmasın."

Louisa ayağa kalktı, ama Lord Lionel'la daha fazla oyalanamayacağını aklının bir köşesinden geçirerek, bu hantal aptalla bir daha aynı odada kalamayacağına karar verdi; bir vals için gerekli olan on dakika -ya da altı yüz saniye- boyunca bile.

"Kış bahçesinde biraz hava alabilir miyiz Bay Gratingly? Dışarı çok soğuk ama itiraf etmeliyim ki açık büfe için biraz erken sıraya girmek istiyorum."

"Vals yapmak istemiyor musun?" Yüz ifadesi şaşkınlığı yansıtıyordu ve Louisa gerçekten de ilk kez bir ayağa kalkma teklifini reddettiğini hatırlıyordu.

Louisa'nın yanında, Jenny eğretili otuyla oynamayı bırakmış ve eldivenlerini tekrar giymişti. "Eğer dans etmeye niyetliyseniz, Bay Gratingly, size yardımcı olabilirim."

Jenny'nin teklifi ileriye dönük olmanın ötesinde *hızlıydı*. Ayrıca muazzam bir fedakarlık yapacağı için Jenny'nin karakterine tamamen uygundu.

"Saçmalık." Louisa kolunu Gratingly'nin koluna doladı. "Bay Gratingly bana minnettar kalacaktır."

Ama görünüşe göre aldırımıyordu. Balo salonunda konservatuarın aksi yönünde ilerlediler, herkesle ve genç kızlık halasıyla sohbet etmek için durdular. Hatta Gratingly'nin birlikte olduğu Lionel'a bile rastladılar.

Louisa gülümsemeye ve sıkılmış görünmemeye çalışırken, birbirlerine üstü kapalı nezaket gösterilerinde bulundular.

Lionel bu gece lavanta, altın ve beyaz giysiler içindeydi. Louisa'nın yelek, ceket, pantolon ve çorap için sembolik değişkenler içeren algoritması zihninde uçuştı. Haftanın ilerleyen günlerinde, pembe, altın ve beyaz bir takım sunmak için yelek ve çorapları değiştirecekti. Ondan sonra kahverengi, altın ve beyaz olacaktı...

"Gidelim mi?" Louisa minnetle onu selamlayarak açık kapıdan seraya doğru ilerledi ve yüzünde nemli, topraksı havanın dokunuşunu hissetti. Burası bir kış bahçesine göre oldukça iyi aydınlatılmıştı ve balo salonundan kaçmak için burayı kullanan başka çiftler olmasına rağmen oldukça sessizdi.

"Oturalım mı?" Minnetle sordu. "Ayaklarımı yerden kesmek benim için sorun değil." O sevimsiz gülümsemelerinden birini daha sundu.

Louisa ilk gördüğü bankı işaret ederek, "Şu bank iş görür," dedi.

"Önce ünlü Noel orkidesini bulmaya ne dersiniz? Bana çiçek açtığı söylendi ve Botanik Derneği her gün onu çizmek, koklamak ve özelliklerini incelemek için geliyor."

Louisa orkideleri daha önce de görmüştü ama Grattingly onu elinden tutup kış bahçesinin derinliklerine doğru çekiyordu. "Ev sahiplerimizin koleksiyonlarında orkidelerle övündüklerini bilmiyordum."

Çakıllı patikadaki gölgeli bir dönemeçte minnetle durdu. "Şuraya oturalım."

Louisa ile balo salonuna giden yol arasında durdu. Grattingly'nin boyu L o u i s a 'nıkinden uzun değildi, ama Louisa'nın yolunda öyle tıknaz duruyordu ki, Louisa'nın içinde sürünen bir şey canlandı göbek.

"Bay Grattingly, kış bahçesinde açık kapıyı görerek oyalanabilecekken, seçtiğiniz yer-oof!"

"Seçtiğim yer mükemmel," dedi Grattingly vücudunu Louisa'nınkine yapıştırırken. Louisa'yı sırtını bir ağaca yaslayıp patikanın dışına, gölgelerin içine doğru itti.

"Bay Grattingly! Ne cüretle-"

Islak dudaklar Louisa'nın çenesine kondu ve şarap ekşisi nefesin kokusu başını doldurdu.

"Elbette, buna cesaret edebilirim. Seni buraya getirmem için bana yalvardın. Göğüslerin neredeyse korsenden düşmek üzereyken, bir erkeğin nasıl davranmasını bekliyorsun?"

Elini Louisa'nın elbisesinin yakasına soktu ve parmaklarını göğsünün etrafında birleştirdi. Louisa bir an için düşünemeyecek kadar sersemlemişti, sonra korkudan daha güçlü bir şey kükreyerek öne çıktı.

"Seni sümüklü, küstah, kokuşmuş, sarhoş, akılsız alçak!" Adamı sertçe itti ama adam kıpırdamıyordu ve o kalın, ıslak dudaklar iğrenç bir şekilde büzülüyordu. Louisa kafasının içinde kardeşi Devlin'in sesini duydu, ona dizini kullanmasını söylüyordu ki Grattingly aniden onun üzerinden kayarak toprak zemine kık üstü düştü.

"Affedersiniz." Sör Joseph iki adım ötede durmuş, paltosunun düğmelerini rahatça açıyordu. Yüz ifadesi de ses tonu kadar sakindi ama paltosunu Louisa'nın omuzlarına bıraktığında bile bakışlarını Grattingly'den ayırmadı. "Umarım rahatsız etmiyorumdur."

"Değilsin." Louisa adamın ceketini omuzlarına aldı, ceketin taşıdığı vücut ısısı kadar sedir kokusu da onu rahatlatıyordu. "Bay Grattingly de şimdi gidiyordu."

"Sen de kim oluyorsun da," diye tükürdü Grattingly ayağa fırlarken, "bir hanımefendiyi keyif yaparken rahatsız ediyorsun?"

Yolun aşağısında bir yerde bir kapı kapandı. Louisa sesi uzaktan fark etti, tıpkı iyi bir kitabın ortasında olmasına rağmen dışarıda yağmur başladığında fark ettiği gibi.

Gerçi bu iyi bir kitap değildi. Louisa içgüdüsel olarak, hiçbir uyarı ya da irade olmaksızın, hiç de iyi olmayan *bir şeyin* ortasında olduğunu biliyordu.

"Zevkime düşkün değildim, seni sersem." Bu sözleri sert bir öfkeyle söylemek istemişti ama Louisa'yı dehşete düşüren şey, sesinin titremesiydi. Dizleri de ona güven vermemeye başlamıştı, bu yüzden sert bankın üzerine çöktü.

"Burada neler oluyor?" Lionel Honiton patıkada duruyordu, arkasında üç ya da dört kişi daha toplanmıştı.

"Hiçbir şey," dedi Sir Joseph. "Hanımefendi bir megrim geliştirdi ve kısa süre içinde ayrılacak."

"Bir megrim!" Minnettarlıkla ayağa kalktı ama Louisa'ya biraz yalpalamış gibi geldi. "O kaltak çok daha büyük bir şey almak üzereydi."

."

Sör Joseph de diğerkonuklar gibi gece eldivenleri giymişti. Grattingly'nin gıdalarına vurulduğunda bu kadar yüksek ve belirgin bir ses çıkarmamaları gerekirdi.

Lionel öne çıktı. "Acele etmeyelim. Minnettarım, özür dilerim. Hepimiz biraz sinirli olduğunuzu görebiliyoruz. Bir adam sarhoşken söylenenlere kimse alınmaz, değil mi?"

"Sarhoş değilim, göt herif. Sen-"

"Bu bir özür değil." Sir Joseph eldivenlerini çıkardı. "Benim yardımcılarım sizinkileri çağırarak. Toplanan kalabalıktan biri aval aval bakmayı bırakıp hanımefendinin kız kardeşlerini ona getirebilirse çok memnun olurum."

Lionel onları uzaklaştıran kadar başka bir şey söylemedi, sadece küçük kalabalığın her bir üyesine sert bir bakış fırlattı. Louisa'nın ne olduğunu bilmediği bir şeyler mırıldanarak kirli pantolonuyla yürüyüp giden Grattingly için kimse bir şey söylemedi.

Sir Joseph izin istemedi. Louisa kendini ona yaslama ve kendi kendine birkaç küfür mırıldanma dürtüsüyle savaşıırken, o yanına oturmak için kendini alçalttı.

"Louisa?" Sesindeki nezaket sinir bozucuydu. "Sağ salim misin?"

Başını salladı ama bu bir yalandı. Eğer Joseph gelmeseydi, o kalabalık dağınık bir elbiseden ya da Grattingly'nin saten giysili kışındaki kirin tozunu almasından çok daha kötüsünü görecek.

"Titriyorsun." Sir Joseph ona bir mendil uzattı. "Sonra titreme gelir. Bazen ben de hesaplarımı döküyordum. Bir keresinde, sonsuz dehşetime rağmen ağladım. Neyse ki bu rezalete sadece atım şahit oldu."

"Grattingly de mi seni öpmeye çalışıyordu?"

"Aferin kızım." Bir adam iki aptal kelimeye nasıl böyle bir onay ve sıcaklık sığdırabilirdi? "Bir yudum ister misin?"

"Özel demlemen mi?"

Ona matarasını uzattı. "Başka hiçbir şey bu kadar etkili olamaz. Tekrar sormak zorundayım Louisa: Zarar görmedin mi?"

"Biraz çürüklerim olacak. Bizi buraya kadar takip ettin mi?" "Etmedim. Buraya sıcaklık ve sessizlik için geldim."

Yalan söylüyordu. Cesurca bir iş çıkarıyordu ama Louisa'nın tanıdığı Sir Joseph ilk kez gerçek dışı şeyler söylüyordu. Yine de, Sör Joseph yanında sakince otururken ve özel içkisi hayati organlarında canlandırıcı bir sıcaklık bırakırken, Louisa bu sessizliğin ve sıcaklığın bir kısmını geri kazanmasına izin vermeye başladı

denge. "O salakla gerçekten de silahlar için buluşmayacaksın, değil mi?"

Sör Joseph şişeden bir yudum aldı, sonra şişeyi ona geri verdi. "Minnettarlıkla kılıçları seçebilirim, ancak her ikisiyle de kendimi iyi ifade edebilirim. Wellington dans pistindeki yetkinliğin yanı sıra personelinden de bunu isterdi."

"Anlıyorum." Şişeyi ona uzattı.

"Sende kalsın. Ne görüyorsun?"

"Kardeşlerim bir köşeye çekilir, sanki kadınları bir hanımefendinin adı için düello yapıldığını hiç duymamış gibi planlar fısıldarlardı. Sen ise burada oturmuş, benim adıma düello yapmayı umduğunu bana rahatça itiraf ediyorsun."

Onunla ya da herhangi biriyle tartışmak istiyordu. Sözlü olarak kavga etme ihtiyacı saldırıya uğramanın bir başka tepkisiydi ama bunu bilmek yine de Louisa'yı kurtarıcısına karşı hayırsever yapmıyordu.

"Aslında kardeşleriniz benden durumunuza göz kulak olmamı istemişti ve ben de bu sıfatla hizmet etmek için izninizi almanın bir yolunu henüz bulamamıştım. Ben şöyle düşünüyorum Louisa: Birincisi, güzel benliğini bu mesele için zahmete sokmaman gerektiğini söylersem bana haksızlık etmiş olursun. İkincisi, gözlemledikleri birkaç ayrıntıyı şimdiden tüm dünyaya yayan bir izleyici kitlesinin önünde onurunuz iyice zedelendi. Grattingly'nin özür dileyecek kadar zeki olduğunu varsayarak özrünü kabul edebilirim, ancak bu sizin itibarınızı düzeltmek için hiçbir şey yapmayacaktır."

"Ve bir düelloda savaşmak mı?"

"Belki de değil, ama en azından onurumu korumaya hizmet edecek, değil mi?"

Döndü ve alnını adamın etli omzuna dayadı, durumun tüm önemi soğuk, pis kokulu bir çamur kayması gibi üzerine çöktü. Nefesi göğsünde sıkıştı ve başının arkası çarpmaya başladı.

"Mahvoldum, değil mi? O ahmakla konservatuarda aptalca bir dönüş yaptım ve yıllarca kendime iyi davranmamın hiçbir anlamı kalmadı. En azından bir günah işlemiş olsaydım, gelecek yıllarda beni eğlendirecek bir anım olabilirdi. Ama hayır, bunların hiçbiri olmadı. Şüphesiz Grattingly'yi buraya ben çektim, tıpkı birçok adamı bahçelerde ve salonlarda sonlarına sürüklediğim gibi. Bitmek bilmeyen kötülüğüm yüzünden Grattingly'nin kokuşmuş nefesini, çürüklerini ve-"

Sir Joseph'in kolları ona sarıldı. Kız kardeşleri onları bulana kadar Louisa, hüngür hüngür ağladığını kimsenin anlamayacağına kendini neredeyse ikna etmişti.

Sir Joseph'ten başka kimse.

"O lanet piç kurusuna kendim meydan okumayı düşünüyorum." Ekselansları Moreland Dükü pencereye doğru yürüdü ve askeri bir hassasiyetle topuğunun üzerinde döndü. "Aziz Just çoktan Kuzey'den aşağıya doğru yola çıktı ve Valentine'ın ona doğru gönderilen herhangi bir çağrıya kulak vereceğini biliyorum. Bu çok kötü, Carrington. Bu çok kötü."

"Cuma günü bu saatlerde bu iş de bitmiş olacak, Majesteleri."

"Senin için belki, ama Louisa'm için ne olacak? Ya kız kardeşleri için?" Majesteleri el yordamıyla bir okuma koltuğunun koluna uzandı ve Joseph'in soğuk bir gecede yerleşebileceği kadar garip bir şekilde yerleşti. "Peki ya sevgili düşesim? Sessizleşti. Bu olay olduğundan beri beni azarlamadı. Moreland Düşesi dükünü azarlamayı bıraktığında doğal düzen tehlikeye girer."

Joseph sandalyesinden kalktı ve büfeye gitti. Birkaç sürahiyi kokladı, Armagnac'ta karar kıldı ve yaşlı adama bir içki doldurdu. "Tıbbi amaçlar için, Majesteleri."

Moreland uzatılan bardağı aldı ama sadece tutmakla yetindi. "Karımın gazaptan öleceğini düşünmeseydim, Tanrı adına, kendi meydan okumamı yapardım, Carrington."

Joseph koltuğuna geri döndü. "Düello tam olarak bir şikâyetin kan davasına dönüşmesini engellemek için yapılır, Majesteleri. Grattingly'nin ailesi Windham'ların başına bela açabilecek kadar zengin ve hırslı bir aile ve itiraf etmeliyim ki oğullarınızdan ikisi Leydi Louisa'nın refahını bana emanet etti."

Majesteleri bir çift keskin mavi gözünü Yusuf'un yüzüne dikti. "*Sordular* Sen mi? *Bana* söylemeden mi?"

Joseph her şeye rağmen bir içki içmenin iyi olacağına karar verdi ve kendisi için bir bardak konyak doldururken tartışmalarını düzenlemek için biraz zaman kazandı. "Lanet olası kötü hava."

"Lanet olası havaya lanet olsun, en azından yine kar yağmıyor - henüz." Majesteleri içkisini bir yudumda geri attı ve bardağını uzattı. "Oğullarımın kız kardeşlerine bakma işini sana devretmeleri de neyin nesi?"

Sir Joseph'in bir unvanla iş yapmak istememesinin nedenlerinden biri de buydu. *Başka* unvanlarla, kendini beğenmiş yaşlı adamlarla ya da mantıktan çok nüfuza *sahip* ve kendini beğenmiş genç adamlarla uğraşmayı gerektiriyordu.

"St. Just, yokluğunda Louisa'nın sosyal durumuyla ilgilenmemi takdir edeceğini söyledi. Bu durumu Westhaven'a bildirdim, ancak o da Kent'teki ailesine katılmadan önce oraya uğraması gerektiğini söyleyerek Surrey'e gitti."

Majesteleri ikinci içkisini de ilki kadar çabuk içti. "Tahminimce, ki bu sadece bir tahmin, Lou kuzeye doğru kaçmakla tehdit etti ve Aziz Just da ona doğru kaçarsa uyarmak istedi. Çocuk çok fazla savaştan dolayı hâlâ biraz ürkek. Majesteleri de onun için endişeleniyor."

Majesteleri ise en azından biraz daha düşünceli görünüyordu.

"Bir içki daha, majesteleri?"

Dük boş bardağına hüzünlü bir bakış attı. "Olmasa iyi olur. Majesteleri aşırı içki içmeyi pek hoş karşılamıyor. Bu durum açık bir kafa gerektiriyor."

"Öyle, o yüzden size gerekçemi açıklamama izin verin."

Dük hazretleri, Joseph'i baştan sona kadar tek bir sözünü bile kesmeden dinledi. Joseph iddialarını dükün önüne serdiğinde dükün oturma odasına bir sessizlik çöktü; bu sessizliği sadece ateşin tıslaması ve patlaması ile kış rüzgârının pervazlı pencerelere vuran uğultusu bozuyordu. Ekselansları alevlere bakmayı bıraktı ve misafirine döndü. "Bu durumu düşesimle görüşmeliyim, Carrington. Böyle bir şey sosyete de yaygınlaşmadan önce bir aşk evliliği yaptığım için şanslıydım. Oldukça iyi sonuçlandı ve umarım babam ve annem bunu iyi döşenmiş göksel bir köşeden not ediyorlardır. Onları bir hanedan birlikteliği idi."

Joseph bu uyarıyı anlamıştı: Hafta sonuna kadar hayatta kaldığını ve söz konusu kadının planlarından birini kabul ettiğini varsayarsak, onun dünyadaki mutluluğu onun sorumluluğu haline gelebilirdi. Bu beklenti olması gerektiği kadar ürkütücü değildi, tam tersine bir Noel hediyesi gibi belirliyordu

alıcının tatlılarıyla orantısız.

"Endişenizi anlıyorum, Majesteleri. Eğer Leydi Louisa planımdan **m e m n u n** değilse, teklifimi derhal geri çekeceğim."

Yusuf kurnaz mavi gözlerin incelemesine maruz kalırken bir sessizlik daha oldu.

"Pekala, Carrington. Louisa'yı sana göndereceğim, ama düşesimle bana şans dile. Çıkan tartışmanın Majestelerini tekrar

"Büfedeki bütün sürahileri boşaltırdım."

Joseph, Louisa'nın kendisine katılmasını beklerken sürahilere baktı. Dükün on iki, Westhaven'ın kütüphanesinde ise altı tane vardı. Louisa kapıda belirdiğinde, Joseph neşeli ateşin yakınındaki bir yerden kendi küçük şişesini - yedek şişesini, çünkü Louisa artık ikisinden daha iyisine sahipti- düşünüyordu.

"Sir Joseph. Majesteleri benimle konuşmak istediğinizi söyledi."

"Aslında ona sizinle evlilik konusunu görüşüp görüşemeyeceğimi soruyordum."

Matarasını bir kenara bıraktı ve Louisa'nın odadan fırlayıp avazı çıktığı kadar bağırmasından cesaret aldı.

Yedi

"Ne istiyorsunuz?" Majesteleri, Carlton House'daki dalkavuk kâtipler arasında en saldırgan olan Hamburg'muş gibi konuşuyordu. Değildi ama küçük adam kraliyetin hakaretlerine dayanmaktan sapıkça bir zevk alıyordu. Naip, bu dondurucu, fırtınalı ve işe yaramaz günde onu memnun etmeyi kolay buldu.

"Majestelerinin beni affetmesini çok rica ediyorum, ama yıl yakında sona erecek ve bir de şu mesele var-"

Prinny yüzüklerle süslenmemiş bir elini salladı, hava kraliyet romatizmasının kötü bir hal almasına neden olmuştu. "Lanetlenmiş onur listesi ve asalet unvanları. Başka bir şey düşünmüyor musun, Humbug?"

"Bana başka pek az şey düşünmem için para ödüyorsunuz, Majesteleri ve krallığın ihtişamının ve kalıcı asaletinin sembolü olarak, karşılaştırılabilecek hiçbir şey yok-"

"Sakla onu dostum, yoksa sana benden daha az para veririm."

Görünüşe göre bu, imrenilen kraliyet tacizinden samimi bir tehdide dönüşmüştü. Hamburg'un kel kafası pembeleşti ve budaklı dudakları sessizliğe büründü.

Naip iyi döşenmiş koltuğuna uzandı ve önündeki uzun listeyi taradı. Çoğunlukla sarhoşlar ve hırsızlar, arada sırada da bir fahişeyle evlenen sarhoşlar ya da hırsızlar. Aralarından birkaçı, kraliyet lütfu için ellerini uzatmadan önce çeşitli projelere bağışta bulunacak kadar kurnazdı.

"Sana Joseph Carrington'ı listeye eklemeni söylediğimi sanıyordum." Wellington ve Moreland'dan gelen önerilerin ardından

Hamburg tam da bu. Adamı hatasında yakalamak - eğer bir hataysa -Kasvetli bir günü aydınlattı.

"Sör Joseph yakında bir baronluk miras alacak, Majesteleri."

Naip listeyi bir kenara bıraktı ve bir uşağa kendisine bir porsiyon daha şarap doldurmasını işaret etti. "Hangi baronluk? Mirastan feragat etmeleri için aralarında sadece bir varis bulunan unvanları biliyorum ve bunların sayısı da çok az."

"Sör Joseph'in durumu belirsiz, Majesteleri. Diğer tek aday çocuksuz, hasta ve oldukça yaşlı."

"Abeyance." Abeyance sıkıcıydı, aynı zamanda oldukça nadirdi. "Başka bir olasılık varsa, neden bunun için dilekçe vermedi? Neden ikisi de değil?"

"Anladığım kadarıyla iki taraf da diğerinin şansını elinden almak istemiyor."

Hamburg kraliyet dairesini incelemeye, küçük sansarın birçok kez gördüğü portreleri ve atamaları incelemeye koyuldu. Elleri arkada olmasına rağmen Naip, adamın bir şekilde kıpır kıpır olduğunu hissediyordu.

Ekselansları tekrar bir el salladı ve odanın etrafında konuşlanmış dört uşak geri çekildi, sonuncusu kapıyı sessizce kapattı.

"Humbug, bana söylemediğin ne var?" Naip, özel olarak Kraliyet Sırları olarak adlandırdığı ses tonunu kullandı; kısmen komplocu, kısmen itirafçı, kısmen de uzun süredir acı çeken paterfamilias. Bu ses tonunu kullanarak Parlamento'nun tüm oturumlarından çok daha fazla şey yapılabiliyordu.

"Baronluğun merkezi, Ekselansları..." Hamburg gergin bir penguin gibi bir o yana bir bu yana gidip gelmeye başladı.

"Hadi git, belki kendine bir içki koyarsın. Tepsimizi ihmal ettiğimizde mutfak surat asıyor ve siz de oturabilirsiniz. İnsanların etrafımızda dolanmasına tahammül edemeyiz."

Hamburg başını salladı, kırmızı kadife çorabın en ucuna oturdu ve porselene uzandığında eli hafifçe titredi.

"Baronluk merkezi Hamburg hakkında mı?"

"Evet. O konuda." Boş fincanına baktı. "Görünüşe göre Charles II gününden bir süre önce bir iletişimsizlik ya da bir hata olmuş olabilir."

"Bir dizi hata vardı, bunların arasında intihar da vardı."

Hamburg, muhtemelen kraliyetin bu çıkışına gülmesi gerekip gerekmediğini anlamak için çay fincanından başını kaldırıp baktı. Sonuçta ortaya çıkan şey Hamburg'un gülümseme versiyonuydu, kraliyet sindirimini bozmaya yaklaşan geçici, hastalıklı bir şeydi.

"Oldukça, Ekselansları. Bu çok daha küçük bir hataydı, aslında çok küçük.

Interregnum döneminde, baronluk koltuğu kestaneler için bir ev olarak hizmete sunuldu ve bunlardan çok sayıda olduğu için burası çok kullanıldı."

Kestaneler için ev bulmak kulağa kirli ve pahalı bir iş gibi geliyordu, özellikle de kestanelerin kendileri kraliyet tebaasının bir sınıfı olduğu için son yıllarda çılgınca çoğalmıştı. "Bu okulu destekliyor muyuz?"

"Krallık bir miktar destek sağlıyor, ancak hayırsever patronlar da var. Birkaç tane."

Her Noel'de ellerinde küflü portakal kasalarıyla etrafı koklamaya gelen bir çift huysuz dul. "Foundling Hastanesi, Hamburg'daki özel bağışçıların cömertliğine güvenerek çok üzücü bir duruma düştü. Çaresiz çocuklar için böyle bir kaderi düşünmek bize acı veriyor."

Kraliyet Sırdaşlığı tonu, Kraliyet Hoşnutsuzluğu'nun bir göstergesi olarak bir kenara bırakıldı. İş için şehirlere gelen ve hiçbir iş bulamayan köylüler, Korsikalıların yenilgisinin ardından toplanan askerler ve ticaretten para kazanmaya alerjisi olan soylular arasında hayırseverlerin sayısı oldukça azdı.

Hamburg tekrar duvarlardaki tabloları incelemeye koyuldu. "Sör Joseph'in devamsız bir ev sahibi olmakla yetinebileceğini umabiliriz. Birçokları öyle yapar."

"Senin çocuğun yok, değil mi Hamburg?"

Kırmızı çorabının üzerinde doğruldu. "Kesinlikle hayır, henüz Bayan Hamburg diye biri yok."

Kraliyet sarayına atfedilen tüm sefahate rağmen, özellikle parlak bir Püriten olmasa da, en azından bir Püriten'in işinde kaldığını düşünmek Majestelerini memnun ediyordu.

"Hamburg, Sör Joseph'in mülkünün zenginleşmediğini fark etmeyeceğini mi sanıyorsun? Kâhyanın raporlarına bakıp da evinin barkının yendiğini görmeyeceğini mi sanıyorsun? Çocukların büyük bir hızla ayakkabı eskittiğini fark etmeyecek mi?"

"Bunu hiç düşünmemiştim. Bu zorluğu ilk fark ettiğimde Sir Joseph, Wellington'ın ekibinde görev yapan sıradan bir baydı. Yüce Tanrı'nın

aklımda soruna bir çözüm vardı." "Gulyabani gibisin, Hamburg, ama pratik."

Hamburg, doğu duvarının üzerinde sinirli bir saray mensubuyla göz göze gelme yarışına girerken, Naip de seçenekleri değerlendiriyordu. Kraliyet beyni ayık olduğu zamanlarda pratik, diğer zamanlarda ise duygusal bir yapıya sahipti. Kraliyet Hazretleri, Yuletide mevsimi göz önüne alındığında, kendini yarı yarıya ayık ve yarıdan fazla duygusal hissediyordu.

"Wellington, Sir Joseph'ten övgüyle bahsediyor. Daha geçen gün gelip onu öve öve bitiremedi. Ondan önceki hafta da Moreland aynı melodiyi mırıldanıyordu."

"Wellington'ın eski personeline büyük bir sevgi beslediği biliniyor, Majesteleri."

İnsanların basit gözlemlere katılmasını sağlamak, hükümdar olmanın en yorucu yönlerinden biriydi. Yanında bir uşak olsaydı.

"Bize sürahiye getir Hamburg, bu berbat hava bizi üşütmesin."

Hamburg bir kukla çevikliğiyle ayağa fırladı.

"Wellington Sir Joseph'i onaylıyor - nişancılığının emsalsiz olduğunu söyledi - ve biz de Sir Joseph'i onaylıyoruz. Oldukça lezzetli bir domuz yetiştiriyor ve güzel sanatları unvanlı üstlerinin çoğundan çok daha iyi takdir ediyor. Eğer bir vikont unvanı isteseydik, Sir Joseph vatansever yüreğiyle birkaç giysi ve bir dua kitabı isteyen birkaç sevgili küçük oğlan ve kız çocuğunu kabul ederdi."

Hamburg yavaşça döndü, elinde bir tepsinin üzerindeki sürahi ve kadeh vardı. "Bir vikontluk mu, Ekselansları?"

"En azından. Domuz etimizi oldukça takdir ediyoruz. Şimdi bana şu lanet içkiyi getirin, üzerinizi çıkarın ve uşakları içeri gönderin. Bazı mektupların patentini aldıktan sonra bizi tekrar rahatsız edebilirsiniz."

O budala ifade geri gelmişti. Hamburg tepsiyi hükümdarının dirseğine bıraktı, gülünç bir şekilde eğildi ve elinde listeyi odadan çıktı. Majesteleri içkisine bir yudum daha alkollü içki ekledi - mevsimi olduğu için, içkisinden derin bir yudum aldı ve uşaklar kraliyet ayağının altındaki yastıkları yeniden düzenlerken arkasına yaslandı.

Düşünülen plan, hak eden bir şövalyeye fayda sağlayacak, iki nüfuzlu dükü memnun edecek ve sadık bir pengueni rahatlatacaktı. Bunların hepsi çok iyiydi, ama Naip'e değersiz bir günde zevk veren şey

Kış günü, birkaç düzine İngiliz yetimi doyurma, giydirme, barındırma ve güvende tutma ihtimali de vardı.

Hem *de* kamu maliyesinden *ya da* kraliyet kasasından tek kuruş harcamadan.

"Ekselanslarına bana evlenme teklif edip edemeyeceğinizi mi sordunuz?"

Louisa sesini sakın tutmaya çalıştı ama bu büyük bir çabaydı. Joseph her zamankinden daha ciddi ve yorgun görünüyordu.

"İşin o noktaya gelmeyeceğini umabiliriz. Oturabilir miyiz?"

Kanepeyi işaret etti ama Sör Joseph'in neredeyse topalladığını görünce fikrini değiştirdi. "Bacağınız sizi rahatsız ediyor."

"Öyle." Yalan söylememişti. Açtığı saçma konuya rağmen onun bu yönünü seviyordu.

"Isı yardımcı olur mu?"

Başını eğdi ve ona baktı. "Öyle. Bu hava öyle değil. Yine de Gratingly tabancaları seçti, bu yüzden endişeleniyorsanız, bir kılıç savaşında total kalabilirim."

Louisa yükseltilmiş ocağın üzerine bir çift minder attığında, adam sustu.

"Ben sizi dinleme nezaketini gösterirken ateşin yanında oturabiliriz Sör Joseph."

Ona elini uzattı ve Louisa bir yastığın üzerine yerleşti. Kendi inişi biraz garipti, kendini yastığa bırakırken sağ bacağını düz tutması gerekiyordu. Yüzünü ona döndü, bu da oyun bacağını ocak perdesine daha da yaklaştırdı.

"Eğer çay için zili çalacaksanız ya da başka türlü kaçamak manevralar yapacaksanız, leydim, bu konuda iyi olabilirsiniz."

"Kaçamak manevra yok, efendim. Joseph. Hazır olduğunuzda ateş edin." Açık sözlüydü. Onun bu yönünü de seviyordu. Ayrıca düklük personelinin arayan kişiyi ocak taşlarının üzerinde otururken görmesine izin vermeyecekti.

"Ateş, edeceğim. Lionel Honiton'a aşık mısınız?"

"*Ne oluyor-?*" Soru tarafsızdı, endişe verici bir şekilde ilgisizdi.

"O iyi bir genç adam, Louisa. Bunu bilmem için sebeplerim var çünkü rahmetli eşimin ikinci dereceden kuzeni. Ailesinin içinde bulunduğu koşullar nedeniyle kendi yolunu çizmek zorunda ama o kış bahçesinde olanları yeterince gördü ve bunu sana karşı kullanmayacaktır."

Louisa kollarını dizlerine doladı ve alnını ön kollarına dayadı. "Bu da Lord Lace'in o günden bu yana geçen dört gün içinde neden ne beni çağırdığını ne de kız kardeşlerimle dans ettiğini açıklıyor."

"Beni çağırdı."

Louisa başını çevirip Sir Joseph'e baktı. "Şaşırmış gibisiniz." "Grattingly onun arkadaşı ya da ahabası. En azından içki arkadaşı. Lionel Grattingly'yi özür dilemesi için cesaretlendirdiğini ve adamın özür dilemeyeceği konusunda beni uyardığını bilmemi istedi."

"Ama sevgili Lionel sizin yardımcınız olarak görev yapmıyor, değil mi?"

Sir Joseph kaşlarını çattı ve sağ elini kalçasında aşağı yukarı gezdirdi. "O da Grattingly'nin hizmetkârı değil. Ondan isteseydim, eminim benim hizmetimi görürdü ama müstakbel eşinizin bu karmaşayla ne kadar az ilgisi olursa o kadar iyi."

"İşte bu çok tuhaf." Louisa konuşurken Sör Joseph'in eline baktı. "Bir adamın eş olmadan önce evlenme teklif ettiği izlenimine kapılmışım ama Lionel'ı ortalıkta göremiyorum. Belki de perdelerin arkasında gizleniyordur?"

Lionel Honiton'ı bu şartlar altında kabul edeceğinden değil, hiçbir şart altında. Patchouli bir yana, Lionel tam *da* geçmişinde skandal olan bir eşe katlanamayacak türden bir eştı.

"Umarım buralarda değildir. Eğer çayla ilgilenmiyorsanız, size büfeden bir şeyler doldurabilir miyim?"

"Bu benim büfem, Sör Joseph. Gerekirse kendime bir içki koyabilirim. Dalga mı geçiyorsun?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Evet. Açık sözlü olabilir miyim?" "Elbette."

Gülümsemesi biraz daha parladı ve iri, ciddi adamı bir an için arsız gösterdi. Louisa, Sir Joseph'in kalçasına masaj yapmak için kullandığı eli izlemek yerine Sir Joseph'in ağzına odaklandı.

Sonra gülümsemesi sert bir rüzgârdaki mum gibi söndü. "Lionel'in mali durumuyla ilgilenirsem, eminim sana teklifte bulunmaya ikna edilebilir."

"Bir ilgi-" Louisa ateşten yayılan sıcaklığa rağmen üşümeye benzer bir şey hissetti. "Bana bir koca mı alacaksın?" *İşler bu kadar vahim miydi?*

"Lionel karımın favorisiydi. Buna benim açımdan gecikmiş bir ailevi sadakat duygusu diyebilirsiniz."

Louisa ne kadar çabalasa da hakaret duygusu üretemiyordu. Başka biri olsa bu planı küçümseyerek, öfkeyle ya da -iyi bir günde- küçümseyici bir eğlenceyle karşılardı. Sör Joseph'ten gelince, bu, güven içinde dost olarak kabul edebileceği onurlu bir adamın davranışuydı.

Ya da belki de asıl zorluk, içgörülerini beynine isteksizce teslim eden bir kalbin mahremiyetinde, onu bir arkadaştan daha fazlası olarak görmeye başlamış olmasıydı.

"Lionel'le evlenecek miyim, yoksa kız kardeşlerim koca bulana kadar onunla nişanlı mı kalacağım?"

Eli hareketsiz kaldı. "Onunla evlenmek istemiyor musun Louisa? Yakışıklı, aptal değil ve özellikle ahlaksızlığa meyilli değil. Uygun bir rütbesi var-"

Louisa, Sör Joseph'in ellerini kenara itti ve sol elinin topuğuyula uyluk kaslarının göbeğini okşadı. Bir şey yapmak - herhangi bir şey - ona en tuhaf hayal kırıklığı duygusu için bir odak noktası verdi.

İşte yakışıklı, uygun bir adamla, iyi dans eden ve güzel giyinen bir adamla - başkalarının onun gibi bir kadın için uygun göreceği bir adamla- evlenme fırsatı yakalamıştı, her ne kadar yanlış adam olsa da.

Bunu iliklerine kadar biliyordu, düşünen beyniyle biliyordu ve kalbiyle biliyordu. Bu bilginin ona hangi anda geldiğini söyleyemezdi ama böyle bir bilgi beyni ya da kalbi tarafından görmezden gelinemezdi. -Onunki gibi.

Lionel yanlış adamdı. Sör Joseph... yanlış adam değildi, gerçi şimdi onunla evlenmek de pek doğru değildi. Küçük kırmızı bir kitabın görüntüsü Louisa'nın zihninde kötü bir penny gibi belirdi.

Sir Joseph onun elini kenara itmeye çalıştığında, o daha yakına kaydı. "Senden daha iyi bir açt yakalayabilirim. Lionel'la evlenmeyeceğim ve bir yeşim taşı olduğu kadar bir jilt olarak da ün kazanmamayı tercih ederim."

"Ama kız kardeşlerin... Louisa, *yapmamalısın-Tanrım*, bu iyi hissettiriyor."

"Kız kardeşlerim evlenmeye meyilli değiller." Louisa da kendisini arayan kişinin hanımefendiliğine katlanmaya meyilli değildi, bu yüzden onun bacağına bırakmadı. Tanrı aşkına, yıllarını kardeşi Victor'un birkaç santimle ölmesini izleyerek geçirmişti... "Ekselanslarına Jenny ve Eve'in bu güveni benimle paylaştıklarını söyle, ben de matarana zehirli bir şey koyayım, Joseph Carrington. Burada, dizinin üstünde bir düğüm var." Başparmağıyla adamın kuadrisepslerinin kordonlu uzunluğu boyunca ilerledi. "Birkaç düğüm."

"Louisa, eğer kız kardeşlerin evlenmeye meyilli değillerse, o zaman Lionel ile konuşmaların bitmesi için gereken süre kadar nişanlı kalabilirsin. Nişanlanmak seni skandaldan korur, aileni rahatlatır ve benim de ihtiyacı olan bir akrabamla ilgilenmemi sağlar."

Pantolonunun kumaşının altındaki kaslara biraz daha sertçe gömüldü. "Kız kardeşlerim evlenmek istemediklerini düşünüyorlar ama *evlenecekler*."

"Geleceği görebiliyor musun?"

Sesi biraz gergin çıkıyordu. Louisa onu incittiği sonucuna vardı ve baskıyı hafifletti. "İkisi de çocuk özlemi çekiyor, mutlu evlilikleri olan kardeşlerimizi özliyor ve yaşlanan anne babalarına bakmayı, yeğenlerine bakmayı düşünüyorlar. Daha iyisini hak ediyorlar."

"Peki ya sen?" Sesi onun adına fevkalade öfkeliydi.

"Kitaplarım var, Sir Joseph. Teleskoplarım var. Edebi tanıdıklarım yazışıyorum. Kendim de yazmaya çalışıyorum. Özellikle sıkıldığım zamanlarda kalkülüs çalışıyorum. Benim doğam yalnız ve basittir -ne?"

Kendi eliyle onun elini kapattı. "Tamamen dürüst davranmıyorsun Louisa. Bu plana karşı gerçek itirazın nedir?"

Louisa elini ne geri çekti ne de Sir Joseph'in üzerinden çekti. Ayrıca hayal kırıklığını görmesin diye onun bakışlarıyla da karşılaşmadı. Ateş sırtını ısıtıyordu; Sir Joseph'in eli ise tamamen farklı bir sıcaklık veriyordu ve lanet olası adam onu Lionel Honiton'ın üzerine atmaya çalışıyordu.

Buna katlanılamazdı. "Biri Lionel'a şiiirden hoşlandığımı söylemiş. O kişi sen olabilir misin?"

"Olabilirdi." Ellerini birleştirmek için yer değiştirdi. Louisa'nın ayağa kalkıp volta atmaya başlayacağını mı sanıyordu? "Birçok insan şiiirden hoşlanır."

"Lionel onlardan biri değil. Geçen hafta -tüm bu saçmalıklardan önce- Hirtschorn'un mews'unda bana yaklaştı ve Marvel'in o yaramaz parçasını anlatmaya başladı."

"Nazlı Hanımına." Sir Joseph'in sesi şaşkıındı. "Umarım bunu ona siz önermemişsinizdir."

"Tabii ki hayır, her ne kadar çekici, ikna edici ve isabetli olsa da iyi bir parça değil. 'Yeterince dünyamız ve zamanımız olsaydı, hanımefendi, bu naz suç sayılmazdı...' Kaşlarını çatı ve ona baktı. "İkna edici miydi?"

Louisa kendi kendine iç geçirdi, çünkü şiiri okuyan Joseph olsaydı, gerçekten de ikna edici olurdu.

"Kraliyet tantanası gibi okunduğunda etkisini yitiriyor. Bu şiir, azimli bir servet avcısı için değil, ateşli bir şövalye için yazılmıştır."

"Yani sevgili Lionel'ı hitabet yeteneği yetersiz olduğu için mi reddediyorsunuz? Bu pek adil görünmüyor. Hitabet Lordlar için iyidir Louisa, ama skandalları önlemez ve kesinlikle seni şık tutmaz."

Azarlarken onun elini sıkıca kavramıştı. Louisa kızgınlığına rağmen Sör Joseph'in elini tutuş şeklinin hoşuna gittiğini itiraf etti. Elinde hiçbir çekingenlik ya da gevşeklik yoktu. Eğer onun yayınlanmış bir yazar olarak yaptığı talihsiz gezintiyi öğrenirse, ne olursa olsun elini bu şekilde tutmaya istekli olabilirdi.

Kalbi bir an durdu, sonra bir düşünce billurlaşınca hızlandı: belki olasılıktan da fazlası. Muhtemelden de öte olması için *dua etti*.

"Sir Joseph, kendi çeyizim beni şık tutacak. Eminim Lionel'ın ezberden okumasının ardındaki fikir de Lionel'ı şık tutmaktı."

"Çok az bilgiye dayanarak önemli bir sonuca varıyorsun Louisa Windham. Bir şiir bir evlilik ihtimalini yok etmemeli."

Ve bir soru bir evlilik ihtimali yaratmamalıydı, ancak tüm geleceğinin dengede olduğu düşünöldüğünde, Louisa yine de soruyu sordu.

"Bir öpücüğe ne dersin?"

"Sir Joseph, Honiton'un takım elbisesini Louisa'ya mı sunacak?" Moreland Düşesi Esther'in kaşları çatılmadı ama yakından bakan biri kaşlarını *hafifçe* çatmış olduğunu söyleyebilirdi.

"Beni buna inandırmak istiyor. Biraz daha çay, aşkım?" Majesteleri bu teklifi otomatik olarak yaptı; Majesteleri sert ve sıcak bir fincan çaya bayılırdı.

"Yarım fincan. Louisa'nın Lord Lionel ile flört etmekten fazlasını yaptığını bilmiyordum. Ailesi kesinlikle yeterli ama çocukta belli bir eksiklik var..." Kocasından dolu bir fincan çayı kabul ederek konuşmasını sonlandırdı. "Teşekkür ederim, Percival."

Majesteleri karısının yanına yerleşti ve kolunu onun omuzlarına doladı. "Honiton'a asıl itirazın nedir Esther? Honiton olmazsa Sir Joseph'in bir acil durum planı var."

Çay fincanını yere bıraktı ve başını kocasının omzuna yasladı. "Benim itirazlarımın pek önemi yok, değil mi? Eğer Louisa Lord Lionel'ı istiyorsa, ben de sen de ona engel olmayacağız. Yine de Noel'i bu şekilde kutlamak istemezdim, Percy."

"Onu istediğini düşünmüyorsun." Büyük olasılıkla, Majesteleri Louisa'nın bu konudaki fikrini biliyordu, ancak bu tür içgörülerini nasıl edindiği, ihtiyatlı bir kocanın çok sık araştırmadığı bir konuydu.

"Emin değilim ama geçen hafta gördüğüm bir şey, Sir Joseph'in Lionel adına yaptığı cömert teklifin kabul edileceği konusunda beni şüpheye düşürdü."

Majesteleri iki kek dışında hepsini yemişti ve onları da Majestelerinin dikkati dağılmasın diye tabakta bırakmaya karar verdi. "Ne gördün aşkım?"

"Bunu daha önce açıklamam gerektiğini düşüneceksin, Percy, ama o zaman buna pek önem vermemiştim."

"Son kekleri istemediğine emin misin, Esther?"

"Nasıl düşünebiliyorsun-lütfen onları ye, Percival. Aksi takdirde hizmetçiler onlar için tartışacak."

Dük iki keki de ağzına attı. Leydisinin bunları tüketmesini *emrettiği* düşünülürse, tatları özellikle güzeldi.

"Percival, Louisa'yı Sör Joseph'i öperken gördüm."

"Gördünüz mü-? Yüce Tanrım!" Ekselansları daha kekelemeyi ve öksürmeyi bitirmeden dükün sırtına birkaç sert darbe indirmişti. "Louisa'yı Sör Joseph'i öperken mi gördün? Yaşlanıyor olabilirim canım, ama gençliğimden hatırladığım kadarıyla, bu iş genellikle tersi şekilde yönetilir. Erkek, genç kızı öper."

"Her zaman değil." diyerek ona ters bir bakış attı.

Evet. Uzun zaman önceki flörtlerinin çeşitli anıları, kızının -kızını görmüş olan- böyle bir uygunsuzluğa kalkıştığını görebilen bir babanın o anki şaşkınlığını bastırdı.

"Esther, sen yaramaz bir düşessin. Bu yönünü seviyorum ama günler önceki bir öpücüğün şu anki zorluklarla ne ilgisi var?"

"Yüzünü gördüm, Percy. Sanırım onun yanağını okşamak istemişti ama öpücük tamamen başka bir şeye dönüştü. Sör Joseph bundan faydalanmadı. Yine de onun dikkatini *çektı ve tuttu*. Bence onu şaşırttı ve o zamandan beri bu sürprizi düşünüyor."

"Domuz yetiştirmesine rağmen Sir Joseph çok iyi bir adam. Louisa çok daha kötüsünü yapabilirdi. Yeni bir onur listesi hazırlandığına göre Naip'e ondan bahsettim."

Majesteleri bir an sessiz kaldı. Çay kekleri kalmadığından, Majesteleri sevgili düşesiyle bir kucaklaşmayı ve bir başka ebeveynlik mücadelesini paylaşmanın zevkiyle yetindi - her ikisi de çay keklerini kolayca geride bıraktı.

"Yani Sör Joseph'in acil durum planı bu mu? Louisa'ya kendisi mi teklif edecek?" "Onun kabul etmesini beklemeyecektir. Bunun geçici bir durum olacağını düşünüyor. ama şüphelerim var."

Bir sessizlik daha, bu arada majesteleri sevgili hanımefendiye bir kez olsun kendi sabrını göstermenin keyfini çıkarıyordu.

"Percival, ne söylemiyorsun?"

"Louisa ve Joseph arasında gördüğün o öpücük?"

"Sessiz bir terasta güzel bir vals yapmışlardı. Dansın sonunu, yalnız kalmak için gittiğim ikinci kat balkonundan yakaladım."

"Ben de terasın karşısında, galerinin Fransız kapılarında özel bir an yaşıyordum. Dansın sadece birkaç bölümünü gördüm, ama Esther? Heathgate'in evindeki balo salonunu hatırlıyor musun?"

"Duvarın tamamı aynalarla kaplı. Gösterişli ama demek istediğinizi anladım. Louisa ve Joseph birbirleriyle dans ederken bize çok benziyorlar. Louisa'nın durumun potansiyelinin farkında olduğunu sanmıyorum."

"Durduğum yerden Carrington'ın yüz ifadesini görebiliyordum Esther. Büyülenmiş, kendinden geçmiş, kafası kulaklarının üzerinde, ne dersin de. Louisa ne olup bittiğini tam olarak anlamamış olabilir ama Sör Joseph anlıyor. Noel sabahı uyandığında her dileğinin gerçekleştiğini gören bir adam gibi görünüyordu."

"O halde sadece dengede olanı gördüğüne değil, aynı zamanda onu ele geçirecek cesaret ve beceriye sahip olduğuna da güvenmeliyiz."

"Aynen öyle, aşkım."

Majesteleri düşesin şakağına bir öpücük kondurdu ve Yüce Tanrı'ya, eğer cesaret ve beceri gençleri yola getiremezse, o zaman kör şehvet, iyi yerleştirilmiş ökseotu ve iyi bir miktar bayram içkisi gibi daha güvenilir metaların onları yola getirebileceğine dair sessiz bir ricada bulundu.

Joseph, İspanya'da hayatını birden fazla kez kurtarmış olan içgüdülerine başvurmaya çalıştı -Louisa'nın elinin pantolonuna basit bir dokunuşunun neden olduğu kaynayan uyarılmayı fark etmeyen bağımsız, analitik zihinsel işlevler.

Zihninin bu kısmı, onun elini sadece kalçasını okşamasını engellemek için tuttuğuna inanmak istiyordu.

Amaç, Leydi Louisa'yı hak etmek için hiçbir şey yapmadığı bir skandaldan korumak. Tercih edilen plan, onu Honiton'la güvenli bir şekilde nişanlamaktır; bu, ona az önce açıkladığınız gibi, her yerde bir dizi sorunu çözecektir.

Kadını sevgisiz bir eşe teslim etmenin Joseph'in kalbini kırarak olmasının hiçbir önemi yoktu.

"Bir öpücükten bahsettin, Louisa. Eğer Honiton'un evlilik ödülü olmasına itirazınız bu konudaki yeteneksizliğinden kaynaklanıyorsa, size hatırlatmak isterim ki onlarca yıl sürecek evlilik mutluluğu onun yeteneklerini geliştirmek için bolca fırsatınız olmasını sağlayacaktır."

Ona kızgın bir bakış attı. "Yıllarımı *aptal olmayan* bir çocuğa nasıl öpüşülür?"

"Erkekleri şaşırtmak isteyen kadınların kullandığı anlaşılmaz bir kodla konuşuyorsun Louisa. Honiton'u eş olarak kabul etmeden önce onun öpücüklerini incelemek istediğini mi söylüyorsun?"

Yusuf sesini yükseltmedi ama bir kadınla tartışmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. *Tekrar ediyorum.* Domuz çiftliklerinin şövalyeleri arasında bile böyle bir şey yapılmazdı. Yanındaki budala kadının karanfil ve narenciye kokusuyla arasına mesafe koyma dürtüsü, ancak ayağa kalkmaya çalışırken yapacağı gösteriyi düşünerek engellendi.

Gerçekten de dizinin üstünde bir düğüm var.

"Evlenmeyi düşündüğüm her erkeğin öpücüklerini kesinlikle incelemek isterim ve sakın bana bunun aptalca bir fikir olduğunu söylemeyin. Merak ettiyseniz, öpücüğünüz hiç de eksik değildi."

Bu gözlemine, tatlı kıvrımların, yumuşak, meraklı dudakların ve özel bir vals anılarını, onun en iyi çıkarlarını görme kararlılığının yatması gereken yere koyarak ona ateşledi.

"Bu zarif muhasebe için teşekkür ederim." Öne doğru eğildi ve iki elini ocak taşlarına dayadı. "Gitmem gerekiyor, bu yüzden Honiton'a vereceğin vesayeti düşünmen için seni yalnız bırakayım ki o da aynı övgüyü hak edebilsin."

Güçlü bir kavrayış onu dirseğinden yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Westhaven kadar konuşkan, Majesteleri kadar gururlu, ikisinin toplamı kadar inatçı ve muhtemelen hayatta olan ve ölmüş tüm Windham erkeklerinin toplamı kadar kalın kafalısın. Neden bir baston kullanmıyorsun?"

Yusuf, yanındaki kadının bakışlarına dayanmaya çalışırken dengesini test etti. "Baston mu? Sence bir baston saygınlığımı koruyabilir mi? Otuz yaşımı geçeli çok olmadı leydim ve şu lanet olası -affedersiniz, kesik kesik- hava olmasaydı, kutsanmış bir pire kadar çevik olurum."

Bir hanımefendiyle tartışıyordu ve *bu* hanımefendi olduğu için ayrılmadan önce bir özür dilemesi gerekiyordu. "Özür dilerim. Baston mükemmel bir fikir."

"Honiton'la evlenmek değil."

Kötü mizacı kaybolmuştu ve ciddi yeşil gözleriyle Yusuf'a bakıyordu. Kızın kolu hâlâ Yusuf'un koluna dolanmıştı ve Yusuf ruhunu kurtarmak için yerinden kıpırdayamazdı.

"Hayatım, hayatının geri kalanını kitaplar ve yeğenlerinle geçirmek korkunç bir fikir, kız kardeşlerini de aynı kadere mahkum etmek gibi. Toplum güçlülerin düşmesini sever ve senin bu hatanla kız kardeşlerinin evlilik umutları, yarıştan çekilmedilerse bile, yara aldı. Ben dulum, Louisa. Kızacak, dedikodu yapacak bir eşe sahip olmanın bile bu düşüncenizden daha iyi olduğunu söyleyebilirim. Çok tutkulusun..."

Onun ağzını izliyordu, neredeyse o son, acı veren samimi sözleri fısıldayan aptal ağzı izliyordu.

"İnsanlar konuşuyor o zaman?"

Louisa'nın karakterini neşeyle paramparça ediyorlardı, kadınlar erkeklerden çok daha fazla. Joseph başını salladı ve hiçbir şey söylemedi.

"Babam önüme bazı seçenekler koymanızı önerdi. Ahlaksızlığa pek düşkün olmayan ve öpücük çalmaktan hiç hoşlanmayan bir adamla evlenmemi öneren bu çılgınca tekliften başka ne öneriyorsun?"

Şimdi onun ağzını izliyordu. "Gördüğüm diğer tek seçenek Louisa Windham, benimle evlenmen." Louisa'nın kırbacını savurması, gülmesi ve bu varsayımla büzüşmesi için kendini hazırladı. "Bir şey söyle Louisa. Seni aşışlamak istemiyorum, umarım bunu biliyordursun."

"Siz domuz yetiştiriyorsunuz ve ben bir dükün kızayım diye hakareti kabul edeceğimi mi sanıyorsunuz?"

Kadın hâlâ uzaklaşmamıştı ve karanfil ile narenciye'nin rahatsız edici kokusu Joseph'in farkındalığına doğru ilerliyordu. "Bu göze çarpan bir gerçek ama aynı zamanda çocuk sahibi olmam gerektiği de bir gerçek Louisa, bir de şu lanet olası unvan meselesi var. Aradığın samimi birlikteliği sana sunamam."

"Samimi derken, zimmete geçirilmemiş demek istiyorsun."

Bir kez daha başını salladı. Sadece onun yanında durmak, kolunu onunkine dolamak, parmaklarını birleştirmek -*bu* ne zaman olmuştu?

Kaşları çatık bir şekilde onun yanından geçip ateşe baktı. "Çocukları severim. Dürüstler. Turtayı çalıp çalmadıkları konusunda yalan söyleyebilirler ama her lokmanın tadını çıkardıkları konusunda kendilerini kandırmazlar. Çocuklar iyi bir hikâyeyi severler. 'Zihni geliştirmiyor' diye canlı bir masala burun kıvrırmazlar. Eve ve Jenny çocuklara bayılırlar."

Ne diyordu?

"Louisa, daha iyi bir pazarlık olmasa da gerçekte bir evlilik teklif ediyorum."

Bu kadar yakından, yeşil gözlerindeki altın rengi benekleri görebiliyordu. Ateş ışığı koyu renk saçlarındaki kırmızı ışıltıları ortaya çıkarıyordu ve parmaklarını bu ışıltıların üzerinde gezdirmemek, ona dokunmanın vereceği sıcaklığı ve yumuşaklığı hissetmemek için elinden gelen tek şey buydu.

"Bir kez öpüştük." Sessizce konuştu ve bakışlarını indirdi. "Sana büyük saygı duyuyorum Joseph Carrington, ama o öpücükteki çabalarımın seni pişman edecek kadar unutulmaz olup olmadığını merak ediyorum."

Elini bırakma ve kendini soyma disiplini toparlamaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, sözleri şaşkın zihnine hemen kaydedilmedi.

Ona *çok mu* saygı duyuyordu? "Louisa, çabaların... unutulmaz değildi."

Kızın gözlerindeki kırılmanın üzerine soğuk kibarlığın düştüğünü gördü, omurgasının bir parça sertleştiğini hissetti ve yanlış bir şey söylediğini anladı. Ne kadar ince olursa olsun bu geri çekilmelere tahammül edemezdi. "Louisa, öpüştüğümüzden beri başka bir şey düşünmedim ve sana da çok saygı duyuyorum. Hem de çok."

Joseph izlerken, Louisa Windham'ın zarif boynunda güzel ve pembe bir kızarıklık belirdi.

"O öpücüğü benim de bir iki kez düşünme fırsatım oldu," dedi. Kadının sesinin biraz boğuk olabileceğini düşündü.

Umut, bütün bir Noel umudu, göğsünün ortasında çiçek açtı. "Belki şimdi küçük bir hatırlatma istersiniz?"

Ona bir hatırlatma yapmaya bayılırdı. Öğleden sonranın geri kalanını alan ve giysilerinin odanın içinde dağıldığını gören bir hatırlatma. On iki gün sürecek hatırlatmalar çok işe yarayacak, Joseph'in vücudunun belirli bir bölümü derhal kendisini Kötü Yönetimin Efendisi olarak atayacaktı.

Onu zorlamayacaktı ama ileride rastgele bir güvensizlik dizlerini tehdit ederse kendisine destek olması için bir baston alacaktı.

Louisa bakışlarını onunkilere dikti ve yüz hatlarını görsel olarak inceliyor gibiydi. Joseph onun bakışlarına sonsuza kadar katlandıktan sonra, Louisa kollarını yavaşça onun boynuna doladığında bir nefes aldı. Onu taciz etmeyecekti. Bu iffetli bir öpücük olacaktı, güven veren bir öpücük-

Louisa Windham'ın bir erkeğin nasıl öpüleceği konusunda *herhangi bir* hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Joseph'in ağzını nazıkçe ele geçirdi, aklını yağmaladı ve onun en iyi niyetini çaldı. Kolları ona dolandı ve onu vücuduna sıkıca sabitledi. İçten bir centilmen ilgisinin izinden giden şehvet, büyük ve hızlı bir atın üzerinde dörtmala *koşarak* onun dizginlerini *dümdüz etti*.

Yine de başka hiçbir şeyi düzleştirmede. Yusuf kadını gücendirmemek için vücudunu başka yöne çevirdiğinde, kadın göğüslerini ve kalçalarını ona yasladı ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmadı.

"Louisa-

Aptal kadın onun bu teklifini, dudaklarını diliyle mühürlemek için kullandı. Tanrım, tadı bile karanfil ve portakal gibiydi.

"Öp beni, Joseph Carrington..." Kadın emirlerini onun ağzına karşı mırıldandı ve o da yerine getirdi. Tanrı adına, içindeki her şeyle itaat etti ama zorla değil.

Gizliliğe başvurdu, diliyle ağzının köşeleriyle alay etti ve ellerini aşağıya, kalçalarına doğru kaydırды. Kadın, ensesindeki saçlara dolanmış bir eliyle karşılık verirken, adam daha da yaklaştı ve kadının kendisine karşı hissettiği duyguyu daha fazla hissetmek istedi. Elleriyle kalçalarının genişliğini öğrenmeyi seviyordu, onun kadınsı şeklini seviyordu, vücutlarının birbirine sıkıca bastırılmış hissini seviyordu.

Ama *onu* da önemsiyordu, bu yüzden öpücükten uzaklaştı ve yanağını onun şakağına dayadı. Kız da en az onun kadar hızlı nefes alıyordu ve bu gözlem ona hiç de azımsanmayacak bir zevk veriyordu.

"Benimle evlenir misin, Louisa Windham? Daha iyi bir alternatif varken bunu yapmamanız gerektiğini size belirtmek zorunda hissediyorum."

Sekiz

Louisa'nın ifadesi soğudu ve Yusuf'un kibarca reddetme ya da reddetmekten daha kötüsü, "düşünmek" için zaman isteme başlangıcı olmadığını umduğu annesine benzedi.

"Öğütlerin çok kibarca Joseph Carrington, ama işe yaramıyor. Yakışıklısın, zekisin ve sana nasıl öpüşüleceğini öğretmek için onlarca yılını harcamak zorunda kalmayacağım. Bana bu niteliklerin bir erkeği evlilik için yeterli kıldığı söylendi."

Teklifini kabul etmişti, ona büyük saygı duyuyordu ve onun yakışıklı ve zeki olduğunu düşünüyordu?

Louisa böyle bir lütufta bulunulduğunu inkâr edercesine ona bir düşese yakışır bir kibirle baktı. "Grattingly'nin sana zarar vermesine izin vermeyeceksin Joseph. Yine de ona bir ders vermek için sana izin veriyorum."

Şefkatli ve koruyucu bir kalp o zaman.

"Sen merhametli birisin. Bunu bilmek güzel." Kollarını onun etrafında tuttu, kucağındayken vereceği her türlü öğüt ve azara katlanmaya hazırды.

"Ben pratik biriyim." Pratik bir kadına hiç de yakışmayan bir hareketle adamın boynunu okşadı. "*Bak* Joseph, yine kar yağıyor."

Sesinde şaşkınlık ve zevk vardı ve bu anı güzelce yaldızlıyordu. Yusuf onun başının üzerinden pencereye baktı, gerçekten de büyük, tembel kar taneleri nemli bahçeye doğru süzülüyordu. "Gitsem iyi olacak o zaman." Kadının ağzının tadına baktı ve onun geri adım atmasına izin verdi.

Bırak onu. Sanki yapabilirmiş gibi.

"Dikkatli olacak mısın?" Louisa tam bir eş gibi davranarak adamın saçlarını alnından uzaklaştırdı.

"Ben kara alışkınım Louisa ve atım da oldukça güvenilirdir."

Dudakları düzleşti. "Grattingly'yi kastetmiştim. Belli nedenlerden dolayı, o adamın onur kurallarına uyacağına güvenmiyorum."

"İşimi şansa bırakmayacağım."

"Bu havada dışarı çıkmandan ben de hoşlanmıyorum Joseph. Akşam yemeğine kalman için seni ikna edebilir miyim?"

Onun yanında oturup hem sohbet etmeye *hem* de ellerini ondan uzak tutmaya çalıştığı bitmek bilmeyen bir yemek mi? "Belki gelecek hafta. Eve dönerken duyuruyu yerleştirmekle ilgilenirim."

Memnun olmamış ama yatışmış görünüyordu. "Bir tarih belirleyecek miyiz?"

Bu da neydi? "Bu genellikle hanımefendinin ayrıcalığıdır. Ben bu konuda sizin emrinizdeyim." Kısa bir süre dizlerinin üzerine çöküp özel bir ruhsat almasına izin vermesi için yalvarmayı düşündü. Ayağa kalkmak bir sorun olabilirdi ama kadının izin vereceğini düşünürse bu sorunu seve seve halledebilirdi.

Gözlerinde anlaşılmaz bir kadın ışığıyla onu inceledi. "Yapılacak en stratejik şey gelecek bahara kadar beklemek, sezonu bir baloyla değil, muazzam bir düğün kahvaltısıyla açmak olacaktır."

Kendisine büyük saygı duyan zeki nişanlısı muhtemelen şu an ile aylar sonraki herhangi bir düğün tarihi arasındaki saniyelerin tam sayısını söyleyebilirdi. "Birkaç ay içinde çok şey olabilir, Louisa."

"İlkbaharda yapılacak bir düğün kızlarınızın bu fikre alışması için zaman kazandıracaktır, Sir Joseph."

Yusuf'un zihninin gerisinde bir kuşku filizlendi; niyetinin sandığından daha zeki olduğuna dair bir kuşku.

"Düğünün hemen gerçekleşmesini istediğimi itiraf etmem için beni köşeye mi sıkıştırıyorsun?" Louisa'nın Yule mevsiminde kendi çatısı altında olması fikri, Joseph'in kalbinde, kızlarına kışın ortasında ata binmeyi öğretmekle ilgisi olmayan bir kasvet uyandırdı.

"Cesaretimi kaybedeceğim, Joseph."

Böylesine muhteşem, cesur ve sevgili bir kadının ona bu itirafı yapması hakareten çok iltifattı. Yine de sesi çok ağlamaklıydı, çok şaşkıındı.

"Sağduyu biraz acele etmeni gerektiriyor Louisa. Sonunda ölebilirim ve dul eşim olarak sana her türlü nezaket gösterilir."

Gözlerini kırptırdı ve adamın gözleri önünde saygınlığını yeniden kazandı. "Sonunda ölmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim. Eğer programınıza özel bir ruhsat ve düğün sığdırabilerseniz hafta sonunda evlenmiş olacağız."

Rahatlama duygusu, o anın tadını kaçırmış olma hissiyle savaşıyordu. "Peki nerede evleneceğiz? Sanırım ikimiz de Kent'teki cemaatin üyeleriyiz."

"St. George'u tercih ederim."

"Mükemmel düşünce." Tatile çıkmadan önce, toplum burnunun dibinde onurunun haklılığını görsün. "Ayrıntıları planlamayı size bırakıyorum ve kendi zevkimin sadelik ve sevkıyattan yana olduğunu bildiğinize güveniyorum."

Onu öptü - sadelik ve çabuklukla, aynı zamanda bir karanfil kokusu ve göğsünün göğsüne kısa süreli de olsa nefis bir baskısıyla. "Öyleyse git başımdan. Kız kardeşlerimin iyi dileklerine katlanmalıyım ve bunun için seyirciye ihtiyacım yok."

Ciddiydi. Elinde dua kitabını tutan bir şehit olsaydı bakışları daha metanetli olamazdı.

Onun yanağını uzun uzun öptü -bir şehit değildi- ve ondan ayrıldı. Birkaç dakika sonra atına bindiğinde - kolayca bindi

-Joseph merakla, son yarım saat içinde bacağının ağrımalarının tamamen durduğunu fark etti.

"Başarılı bir evliliğe." Westhaven kadehini konuğununkine dokundurdu ve mükemmel içkisinden bir yudum aldı. "Yine de söylemeliyim ki, kız kardeşimle nişanlanmanıza neden olan koşullar umurumda değil."

"Başarılı bir evlilik istemiyorum," dedi Sir Joseph, uzaklaşıp Westhaven'ın kütüphanesindeki kitap raflarından birini incelerken. "Ben mutlu bir evlilik istiyorum ve kız kardeşiniz de bunu hak ediyor. Kontesiniz için de aynı şeyi söyleyeceğinize inanıyorum."

Yapardı. Westhaven kadehini bir kenara bıraktı ve masumca birkaç şiir kitabına bakan adamı düşündü.

"Louisa'nın mutlu bir birliktelik sağlamak için elinden geleni yapacağından şüpheleniz mi var?"

Sir Joseph kaşlarını çatarak kırmızı deri ciltli küçük bir kitaba doğru baktı. O da içkisini bir kenara bıraktığında, Westhaven karşıdaki kitaplığa yaslanarak bir pozisyon aldı.

"Niyetim konusunda hiçbir şüphe duymuyorum. Leydi Louisa'nın cömert bir kalbi var, her şeye rağmen annesinin dünyaya tarafsız bakma yeteneğini paylaşıyor."

Tanrı cennette. Moreland Düşesi'nin pratik zekâsını yakın ailesi dışında çok az kişi bilirdi. "Kadınlarım üzerinde bir çalışma yapmışsınız."

"Louisa benimle evlenirse, yakında onlar da benim kadın akrabalarım olacaklar, değil mi?" Konuşma hiç de istenildiği gibi gitmiyordu. Daha da kötüsü, Sir Joseph raflardan rastgele koparmak için küçük kırmızı bir cilt seçmişti. "Bu

güzel."

Ayrıca pahalı deriyle ciltlenmiş bir felaketti. "Bu sadece bir kitap, Sir Joseph."

"Şiir çok güzel: 'Kendini kaptırmış bir tanrı gibi yanında oturuyor, beni nazikçe parçalara ayıran o kahkahayı izliyor ve kabul ediyor...'"

"Sayfayı çevirdiğinizde çok farklı bir ton alıyor." Westhaven cildi konuğunun elinden dikkatle aldı, yırtılmasın diye. Cehennem gibi skandal olmadığı zamanlarda güzel bir şiirdi. Bazılarını yatak odalarının mahremiyetinde Anna'ya okumuştı.

Carrington, Westhaven'ın kitabı raftaki diğer arkadaşlarının arasına geri koymasını izledi. "Bu çeviriler hoşuna gidiyor mu?"

"Bazıları. Bir araya gelmemizin amacının birbirimize şiir okumak olduğunu sanmıyorum." Westhaven bu gözlemine bir doz dukalık küçümsemesi kattı - kendisinin de söylediği gibi, bu konuda oldukça iyi olmaya başlamıştı.

Carrington'ın dudakları büzüldü. "Hayır, öyle değil. Anlaşmaları görüşmek üzere toplandık ve beni Majesteleri ile bu egzersizi yapmaktan kurtardığınız için size teşekkür etmeliyim."

"Çünkü mü?" Gerçi Majesteleri de bu işle uğraşmak zorunda kalmadığı için minnettardı.

"Ben senin tabakandan değilim Westhaven, bunu anlıyorum. Majesteleri de anlıyor ve sizin gibiler arasında evlilik bir ticaret olduğu ölçüde, bunun pazarlığı da karmaşık ve hassas olmalı. Louisa'yı eşim olarak almak için ne sizin servetinizden bir kuruşa ihtiyacım var ne de bunu istiyorum."

Oh, ünlü. Önce şiir, şimdi de tüccar sınıfının dayanılmaz gururu Louisa'nın mutluluğuna engel olmalı. "Oturalım mı?"

Sör Joseph yanan ocağa doğru bir bakış fırlattı, yüz ifadesinden Westhaven'ın görmekten rahatsız olduğu bir özlem okunuyordu. "Eviniz fevkalade iyi ısıtılıyor lordum."

"Kontesim ev içi huzursuzluk çekmeme izin vermeyecektir. Louisa'nın da senin talihsiz kişiliğine karşı aynı şekilde dikkatli olacağını umuyorum. Kendinizi buna teslim etmenizi tavsiye ederim."

"Durum böyle olursa, dayanacağım."

Gülümsediler ve rahat koltuklara yerleştiklerinde Westhaven, Louisa'nın her şeye rağmen iyi bir seçim yaptığını ummaya başladı. "Kız kardeşimin sana güçsüz bir şekilde gelmesine izin vermeyeceğim."

"Oh, tabii ki hayır." Sir Joseph sandalyesinde biraz daha alçaldı. "Bunu yapmak leydiye hakaret etmek olur. İsteddiğiniz düzenlemeyi yapın, ancak evlendiğimizde Louisa'nın seçeceği bir hayır kurumuna benzer bir meblağ bağışlayacağımı unutmayın."

Ve şimdi işler hassaslaşmıştı, çünkü Sir Joseph'in sevimsiz kökenlerinden gelen bir adamın, işin içindeki rakamların büyüklüğünü anlaması pek mümkün değildi.

"Bu çok cömert bir davranış Carrington, ama bu Louisa'ya, ne onun ortaklığına ne de kendisine değer verdiğinizi göstermez mi?"

Sir Joseph içkisine baktı. "Tam tersini açıkça ortaya koymalı: Ona o kadar değer veriyorum ki, herhangi bir anlaşma olmaksızın onunla evlenmekten memnuniyet duyarım."

Westhaven kapıya bir bakış attıktan sonra pencerenin dışından süzülen yağmur damlalarını inceliyormuş gibi yaptı. *İsteddiği* şey kontesiyle görüşmekti -Westhaven'ın burnuna güvenilecekse, o hanımefendi şu anda mutfakta Noel yemeklerini denetlemekle meşguldü. Anna, Sör Joseph'in düşüncelerinin gerçekten de kadınsı mantık olarak adlandırılan o kaprisli gezintilere uyup uymadığını bilebilirdi.

Gerçi şövalyelik unvanına sahip olsa bile bir çiftçi beyefendinin Sir Joseph'in önerdiği şemaya uyması mümkün olmadığı için bunun bir önemi yoktu.

Yıllarca hukuk okumuş olmak, Westhaven'ın utanmazca başvurduğu yalan söyleme konusunda insana belli bir kolaylık sağlıyordu. "Bir taslak hazırlayıp avukatlarınıza göndereceğim, Sör Joseph." Yeterince tröst, bakiye ve yasal şaşırtmacayla Sir Joseph'in gururunun fazla hırpalanmaması gerekirdi.

Westhaven kendini bir tarihe bağlamadı, çünkü evlilik bir kez oldu bittiye getirildiğinde, tartışmalar bir aile kavgası statüsüne indirgenebilirdi.

"Lütfen Westhaven, ama belgeyi bana gönderin. Sıradan bir şövalyenin özel işlerine avukat kabul etmesi gerekmez. Size ve tüm dünyaya açıklamak istediğim şey, Louisa'ya ailesinden tek kuruş almadan sahip olacağım."

"Evinizdeydim, Sir Joseph."

Sör Joseph sağ bacağını uzattı, çağrının niteliği düşünüldüğünde duruşu biraz rahattı. "Mahallenin tipik sakinlerinin meraklı halleri göz önüne alındığında, eyaletin yarısı da öyle."

"Biz dostuz," dedi Westhaven. "Samimiyiz."

"Bir grup dedikoducu başka bir isimle anılıyor. Kilise avlusunda papazın gözetimi altında birbirinizin işlerini öğrenemezsiniz, bu yüzden herkesi ve her şeyi aramanız gerekir. Ne demek istiyorsunuz?"

Westhaven'ın evinin Kent'te değil Surrey'de olmasının bir nedeni de bu dedikoducu unvanlardı.

"Demek istediğim şu ki, Sir Joseph, eğer evinizin bir dükün kızını barındırmak için yeterince konforlu olduğunu kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, o zaman bu eşleşme için endişelenirdim."

Sir Joseph ev sahibini incelemek için yavaşça başını çevirdi. "Bırakın kendi kız kardeşinin evlenmesini, genel olarak evliliğe kaygıyla bakmayan her erkek aptaldır. Biraz daha alabilir miyim?"

Boş bardağını uzattı.

"Elbette. Bir ev sahibi olarak ihmalkâr davrandım, bunun için beni affedin." Westhaven büfede Sör Joseph'in bardağını doldururken -ve kendi bardağını- bir yandan da düşüncelerini gözden geçirdi. Majesteleri haklıydı: Sör Joseph aileye iyi bir katkı sağlayacaktı. Adam düklük gibi önemsiz bir şeyden korkmuyordu. Windham'la evlenecek biri için böyle bir omurga gerekliydi.

Aslında Sir Joseph bu niteliği Westhaven Kontesi'nden daha az biriyle paylaşıyordu.

Westhaven kadehlerini odanın diğer ucuna götürürken, "Kadeh kaldırışımı gözden geçirmeme izin verin," dedi. "Kendi sevgili eşimle tadını çıkarmayı düşündüğüm gibi uzun, mutlu ve sevgi dolu bir birlikteliğe."

Sir Joseph bardağı kabul etti ama tereddütlü görünüyordu. *Sevgi*, yeni yeni oluşmaya başlayan kardeşçe dostluğun sınırlarını zorluyordu ama *verimli* olması adamın yüzünün kızarmasına neden olabilirdi. Carrington içkisinden bir yudum aldı ve ev sahibi ile konuk arasında sessizlik yayıldı.

Kardeşler, ebeveynler, tüccarlar ve diğer sıkıntılarla uğraşan Westhaven sessizliğin değerini öğrenmişti. Belki de çiftlik hayvanı yetiştirmek insana aynı dersi veriyordu.

"Sir Joseph, konuşmamız gereken başka bir şey var mıydı?"

"Evet." Sir Joseph'in dudakları inceldi ve kaşlarını çatarak ciddi bir şekilde yağmaya başlayan kara baktı. "Şu sürahiyi buraya getirsen iyi olur diye düşünüyorum."

Bir dükün varisi, belki karısının şalı, nakışı, en sevdiği kitabı, saç fırçası ya da terlikleri dışında hiçbir şey *getirmezdi*.

Ya da sabah çikolatası.

"Belki de önce beni konu hakkında aydınlatsanız iyi olur."

Sör Joseph'in ağzında dolaşan gülümseme neredeyse muzipti ve Westhaven'ın, konuğunun katı adaba aykırı davranışlarının kasıtlı olduğundan şüphelenmesine neden oldu. Böyle bir davranış Louisa'nın kendisine yakışırdı. Westhaven konuğuna -biraz daha saygılı gözlerle- tekrar baktığında -Adam artık gülümsemiyordu.

"Kızlarım ve oğullarım hakkında konuşmak istiyorum ve ölümüm halinde hepsi için bir vasiye ihtiyacım olduğu gerçeğini."

Westhaven bacak bacak üstüne attı ve pantolonunun kıvrımlarını düzeltti. "Babalığın nimetlerinin sizin durumunuzda iki kızınızın ötesine geçtiğini bilmiyordum."

"Louisa da öyle ve şimdilik böyle kalmasını tercih ederim."

Westhaven, iş, siyaset ve aile içi huzurun bir ilkesi olarak, bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğünde -örneğin, zeki, kitap kurdu, açık sözlü, güzel kız kardeşi için ideal bir eş- bunun her zaman gerçek olamayacak kadar iyi *olduğuna* inanıyordu.

"Oğullar doğurma konusunda kaç kez kutsandın Carrington?"

"Sekiz ve benzer durumda dört kız kardeşleri var. Bunlar Kent'teki evimi paylaşan iki kızıma ek olarak."

Sekiz. Windham kardeşlerinin toplam sayısı, meşru ve başka türlü. On iki piç çocuk... Kral 2. Charles on iki piç çocuk doğurmuştu. İnsanın bu kadar dayanıklı bir adamın

dahil. Ve tıpkı Majesteleri gibi Carrington da görünüşe bakılırsa yan darbeleri için iyi bir hazırlık yapıyordu.

Westhaven sürahiye getirdi.

"Mektubunuz var." Jenny, Louisa'nın kucağına iki mektup bıraktı.

Louisa çay arabasını getiren uşak gidene kadar cevap vermedi. "Ve bana teslim edilmesi bütün gün mü sürdü?"

"Yoğun bir gün geçirdin," dedi Eve ateşin yanındaki koltuğundan. "Yine de bu yükün altından harika bir şekilde kalktığını söylemeliyim."

"Alışveriş mi?" Kız kardeşleri başından beri onun yanındaydı ve Majesteleri'nin daha savurgan düşüncelerini sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyorlardı.

Jenny çay tepsisini kanepenin önündeki alçak masaya koydu. "Yarın şafakta düello yapacağını bilmenin gerginliği."

Yaklaşan evlilikle hiçbir ilgisi olmayan bir huzursuzluk Louisa'nın içini biraz daha sıktı. "İşte bu."

"Mektuplarını oku, canım." Üç kız kardeşe de çay koyarken Jenny'nin yüzü sakindi. "Sör Joseph kendini onurlu bir şekilde aklayacaktır. Önemli olan tek şey bu."

Eve'in ağzı bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde bozuldu. "Bu namus meselesi çözdüğünden çok daha fazla sorun yaratıyor gibi görünüyor. Kadınlar bundan hiç bahsetmez ve hayal ürünü bir hakaret yüzünden saçma sapan bir saatte birbirimizin beynini patlattığımızı görmezsiniz."

"Eve." Jenny'nin sesi azarlama ile keskindi.

Louisa mektuplarını taradı, kız kardeşlerinin ilgisine hem minnettarlık hem de kızgınlık duyuyordu. "Haklı... Benim de Valentine'dan bir mektubum var."

"Kelimeler mi, yoksa sana yine bir kompozisyon mu gönderdi?" Jenny bir çay fincanı kaldırdı. Louisa başını salladı ve kardeşinin zarif, akıcı el yazısını taradı. "Kelimeler. Eş seçimimden dolayı beni kutluyor - sanki ben

bir seçim."

Eve ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Sen yaptın."

"Ben de öyle yaptım." Gerçi Joseph'ten başka biriyle evlenme fikri, aile onurunu -ve kendi onurunu- korumak dışında herhangi bir nedenle düşünülemezdi ve öyle de kaldı. "Ellen'in sağlığı çok iyi, bebeğin de öyle ve Val size en içten selamlarını yolladı..." Çini tıngırdadı, ateş patladı

Louisa sonraki birkaç satırı okurken midesi bulandı ve içi soğudu.

"Canım?"

Eve ve Jenny birbirlerine endişeli bir bakış attılar. Valentine evlenene kadar onların tercih ettiği eskortları, sırlarını açtıkları erkek kardeşleri, kadınların hassasiyetlerine en çok sempati duyan kişi olmuştu.

"Sör Joseph'i ziyaret etmeliyim." Louisa mektubu dikkatle katladı ve ayağa kalktı. Bu dünyada yapacağı son şey de olsa, niyetlendiği kişiyi ziyaret edecekti.

"Bu gece mi? Sevgilim, hava çoktan karardı ve yemeğe oturduğumuzda burada olmazsan..."

"Anneme baş ağrısı ya da kadın şikayeti olduğunu söyleyeceğiz," diye araya girdi Eve. "İkisi de gayet makul. Sizinle gelmekten mutluluk duyarım."

Jenny dudaklarını büzdü. "İkinizin de başı ağrıyor olamaz."

"Yalnız gideceğim," dedi Louisa. "Yürüyerek gideceğim. Sadece birkaç blok ötede, başıma peçeli bir başlık takacağım ve uşaklardan biri bana eşlik edecek. Bu kar insanları sokaklardan uzak tutacak ve Sir Joseph beni eve bırakacak."

Planı tartışmaya açık bir şekilde uygunsuz ve muhtemelen de tehlikeliydi. Onu durdurmadılar. Denemediler bile.

Şeref alanında hayatta kaldığınızı varsayarsak, yeni eşinizin İspanya'da yaptığınız zinadan haberdar olmaması için ne kadar ödemeye razı olurdunuz?

Sir Joseph nota baktı, kelimeler özensiz ve bilinmeyen bir elle yazılmıştı. Bu küçük mektup o günkü yazışmalarla birlikte gönderilmişti, ne bir adres ne de bir posta adresi vardı ve Joseph'i soğuk, sefil bir gün boyunca rahatsız etmişti.

Birileri evlilik kuyusunu onun için zehirlemeye kararlıydı ve daha tören bile yapılmamıştı.

Yine de bu tam anlamıyla bir şantaj tehdidi değildi, henüz değil. Çözüm basitti elbette. Joseph'in tek yapması gereken Louisa'ya çoğu erkeğin meşru çocuklarından daha fazla piçi olan bir adamla evlendiğini söylemek ve çok saygı duyduğu bir kadının hak etmediği silik bir kız kurusu hayatına doğru kaçışını izlemektir.

"Genç bir bayan sizi görmek istiyor, efendim."

Joseph bakmakta olduğu defterlerden başını kaldırdı. Davranışları ve bir dereceye kadar görünüşüyle değerli bir ihtiyar olan uşakđı dikkatle nötr bir ifade takınmıştı.

"Sana bir isim verdi mi, Sylvester?"

"Hayır, efendim. Ona eşlik eden uşak Moreland üniforması giyiyordu."

"Onu içeri alın ve mutfakđı akşam yemeği için iki tepsi göndermelerini söyleyin."

"Çok iyi, efendim." Sylvester başıyla selam verip geri çekildi ama kısa süre sonra yanında Louisa Windham'la döndü. Joseph, onu gömlek kollarıyla yakaladığı için bir an için üzöldüğünü biliyordu ama eğer evlenirlerse, onu bundan çok daha gayri resmi anlarda bulacaktı.

Ne zaman evlendiler?

"Genç bayan, efendim."

"Teşekkür ederim, Sylvester. Hepsi bu kadar ve kapıyı arkanızdan kapatın."

Joseph masadan kalkıp okuma gözlüklerini cebine koyarken, Louisa kırmızı kadife elbisesiyle kapının yanında duruyordu. Yanakları ya soğuktan ya da mahcubiyetten pembeleşmişti. "Merhaba Joseph. Kapıyı açık bırakmalıyız."

"Bu durumda, son iki saattir bu ateşten çıkarmak için harcadığım tüm ısıyı kaybedeceğiz." Joseph odayı geçti ve onun elini avucunun içine aldı, parmakları avucuna karşı soğuktu. "Eğer edep konusunda endişeliysen, sana nişanlı olduğumuzu hatırlatabilir miyim Louisa? Nemli paçaların yürüyerek geldiğini gösteriyor ve buraya sadece bir uşakla gelmiş olman çoktan fark edilmiş olabilir."

"Çoğunlukla ara sokaklarda kaldık."

"Öyle mi?" Mutfaktan uşakđını çağırarak ve adama, genç hanımların hava karardıktan sonra Londra'nın ara sokaklarına girmelerine izin vermenin aptallık olduğuna dair İsyân Yasası'nı okumak istedi. Ama Louisa soğuktu, sessizdi ve gözlerinin etrafında Joseph'in hoşlanmadığı bir gerginlik vardı. "Ateşin yanına gel. Yolda yemek var."

Louisa'nın elini kendi elinin içinde tuttu ve ocağın önündeki kanepede onun yanına oturdu. "Eğer ağlamak istiyorsan, Louisa, bir not göndermen yeterli olurdu."

Kara kaşları kalktı. "*Düellodan* bir gece önce nişanımızı bozan bir not göndereceğimi mi düşünüyorsun?"

Yusuf sessiz bir an için nişanlısına baktı. Soğğun verdiği kızarıklığın altında solgundu ve gözlerinin altındaki gölgeler kötü uyuduğunu gösteriyordu. "Bir not gönderseydin seni suçlamazdım Louisa. Ağlıyor musun?"

Soruyu tesadüfi bir soru gibi göstermeyi başarmıştı ama onu kirli havada, hava karardıktan sonra neredeyse tek başına dışarı gönderen başka ne olabilirdi, anlamakta zorlanıyordu. Onu kaybetme fikri...

Bu bir rahatlama olmalıydı. Louisa'yla evlenmek en hafif tabirle zor olacaktı ama yine de Sör Joseph onun elini bırakmadı.

"Ağlayarak gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu dikkatli bir sesle, nişanlandığı tutkulu kadına hiç de uygun olmayan bir sesle.

"Bilmiyorum ve sana centilmence bir klişe teklif etmiyorum, Louisa." Ona basit gerçeği söylemek şaşırtıcı derecede kolaydı. Tüm gerçeklerin bu kadar basit olmasını diledi.

Omuzları biraz gevşedi. "Ağlamayacağım. Yani, niyetim yok."

Yemek tepsilerinin gelmesiyle bu çınlayan güvenceye cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu. Louisa kendi tepsisine kuşkuyla baktı.

"Ye Louisa. Muhtemelen ailenle akşam yemeğini kaçıracaksın ve geceleri kar fırtınalarına göğüs gereceksen, karnını doyurmalısın."

"Çok fazla yiyorum."

Eğer geçirmiş olsaydı, kendi sözleri karşısında daha fazla dehşete düşmüş görünemezdi. Joseph, kızın yüzünün kızardığını görmemek için ikisine de birer kadeh şarap doldurmakla meşguldü.

"Eğer kadınsı özellikleriniz bir gösterge ise, vücudunuzu en iyi şekilde doldurmak için tam olarak doğru miktarda tüketiyorsunuz. Yemek yiyelim mi?"

Mutfak onun tercihlerine uygun olarak kızarmış sığır eti, ekmek ve tereyağı, kaşarlı patates püresi ve biraz haşlanmış armuttan oluşan basit bir yemek göndermişti. Onun önüne böyle sıradan bir yemek koymaktan utanmalıydı ama evlenirlerse -evlendiklerinde- onu birçok kez kütüphanede bir tepsi alırken yakalayabilirdi.

Birkaç dakika sonra, "Bu sığır eti tam kıvamında pişmiş," dedi. "Mutfağınız size çok iyi bakıyor."

"Son zamanlarda çok iyi davranıyorlar. Bir dükün kızının yakında benim mütevazı benliğimi ve asamı eline alacağına dair söylentiler var."

Kadının iltifattan memnun olduğunu gördü ama şarabından bir yudum alarak gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

"Louisa, arkadaşlığınızdı ne kadar hoşlansam da, varlığınızdı ne kadar gurur duysam da, lütfen bana neden burada olduğunuzu söyleyin."

Cevap vermek yerine çatalıyla armutlarını itti. "Valentine'dan bir mektup aldım."

Yusuf çatalı onun elinden aldı, armuttan bir ısırık kopardı ve dudaklarına götürdü. "Ve?"

Çataldan bir ısırık aldı ve bunu yaparken onun bakışlarını tuttu. "Bunlar da güzelmiş." Joseph sabır göstermeye çalışırken o da yavaş yavaş yemeye devam etti. "Valentine üniversitede Lionel, Grattingly ve birlikte spor yaptıkları arkadaşlarıyla birlikteydi."

"Çünkü," dedi Joseph ona bir ısırık daha armut vererek, "Oxford'un amacı Beau Monde'un oğullarının birbirleriyle kuşak dayanışması kurmasını sağlamaktır."

O mezun olduğu okul hakkında hüküm verirken, Louisa çatalı onun elinden aldı ve armuttan bir ısırık daha aldı.

"Çünkü," dedi kadın, çatalı Yusuf'un ağzına tutarak, "yaşlandılar. Valentine sana bir uyarı gönderdi."

Yusuf dudaklarını tatlının etrafına kapattı ve dilinde bir tatlılık patlamasıyla armut, tarçın ve konyağın tadını aldı. "Bu uyarı da ne?"

Onu çataldan kurtarmadı.

"Grattingly üniversitede birkaç düelloya katılmıştı. Valentine rakiplerinden ikisini destekledi."

Joseph armut ve cennetten bir lokma daha yutarken bakışlarının Louisa'nın ellerinde gezinmesine izin verdi. Güzel ellerdi ve yarın karşılaşacağı şeye rağmen -belki de karşılaşacağı şey yüzünden- o elleri kendi üzerinde hissetmek istiyordu.

"Ben de ikinci oldum. Yarımada'daki yaşam, ordu yataklarının pire üretmesi gibi kabadayılık gösterileri üretiyor gibiydi."

Durakladı, paylaştıkları çataldan kendine bir ısırık armut yedirdi. Çok da güzel bir ağzı vardı. "Bunu bana bir ara anlatırsın, değil mi?"

"Pireler hakkında mı?"

"Wellington'ın seferi hakkında. Bart'ın mektupları kulağa eğlenceli bir şeymiş gibi geliyordu, ama eğlenceli bir şey Devlin'in eve neden bu kadar

içler acısı durumunda."

"St. Just'un şimdi çok daha iyi olduğunu duydum, ama evet Louisa, ordu hayatı hakkında bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım. Lord Valentine'in bana uyarısı neydi?"

Joseph'in onun güzelliğiyle gözlerini doyurması, ona kurnazca bir tatlı yedirmesi ve sabah kendisini neyin beklediğinin farkında olması arasında bir şeyi anlaması armutlar bitene kadar sürdü: Louisa Windham -sonradan Louisa Carrington olacaktı- korkuyordu.

Onun için. Korku teninin solgunluğunu, gözlerinin altındaki gölgeleri ve ağzının etrafındaki gerginliği ortaya çıkardı. Bunu görünce, Grattingly'nin davranışının kışkırttığı öfke, kaynayan bir öfkeye dönüştü.

Onun için. Yusuf ona her armut yedirdiğinde bir anlığına gözlerini kapatan kadın için.

"Valentine, her iki düello için de Grattingly'nin tabancaları sağladığını ve Valentine'in iki arkadaşının da doğru nişan almadıklarını söyledi. Sola çekmişler, iki adam da yaralanmış, biri ağır, Grattingly'nin ise burnu bile kanamamış."

"İlginç."

Joseph sanki onunla çoktan evlenmiş gibi bir kolunu Louisa'nın omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına doğru çekti. "Eğer Grattingly'nin tabancalarını kullanacaksam, biraz sağa nişan alarak bunu telafi edeceğim. Sanırım delip geçeceğiz, canım. Bu konuda endişelenmemeye çalışacaksın."

"Endişelenmeden edemiyorum." Adamı yarı kucaklamasına izin verirken bile, sanki üzerinde bir otorite görüntüsü tutmaya çalışıyormuş gibi kaskatı kesildi.

"Gururum okşandı, biliyorsun."

Niyeti ona bakmaktı. "Yarın bu saatlerde *ölmüş* olabilirsin ve seninle evlenmeyi kabul eden kadının *endişelenmesinden gurur mu* duyuyorsun? Joseph, o adamın sana zarar vermesine izin vermemelisin."

İkisinin de kontrol edemeyeceği bir şey yüzünden kendini kaybetmesin diye onu öptü. Öpücüğü onun endişesini umursamaz bir gösteriye dönüştürmek yerine, ona bir rahatlama, güven verme ve hatta endişesi için minnettarlık öpücüğü sundu.

"Joseph..." Artık soğuk olmayan eli adamın çenesini kavradı. "Bu hiçbir şeyi çözmez."

Saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sinirlerimi yatıştırıyor ve beni yaklaşan çileden uzaklaştırıyor."

"Bu bir çile mi?" Endişe yeşil gözlerini ısıltı ısıltı yapıyordu. Yusuf, beyefendiliğinin bu gözlerde boğulmaması için yanağını onun avucuna çevirdi.

"Tabii ki hayır. Bu en ufak bir sıkıntı, ama ben sizin yufka yürekli yapınıza uyuyorum."

"Bana yalan söylemiyorsun değil mi? Yalan söyleyerek sinirlerimi yatıştırmaya çalışmıyorsun değil mi? Bana yalan söylememelisin, Joseph. Asla."

"Louisa, ben Wellington'da nişancıydım." Onun avucunu öptü. "Elime verdiğin her ateşli silahı, arbaleti, uzun yayı ya da oku kullanabilirim ve bıçak, kılıç ve muştayla da iyi bir hesap verebilirim."

Bakışları onun yüzünü aradı. "Çok vahşisiniz. Sizi kızlarınızla birlikte kilise bahçesinde izlerken kimse bundan şüphelenmezdi."

"Bu tamamen farklı bir vahşet gerektirir." Ve Leydi Ophelia'yı bile içine alan bir sıla hasretine dayanabilme yeteneği.

"Kızlarını seveceğim, Joseph." "Ve onlar da sana tapacaklar."

Bu ona küçük ama samimi bir gülümseme kazandırdı. "Ekselansları ile çay içtim."

Adam onu tekrar öpmek istiyordu ve kadın evdeki önemsiz şeylerden bahsediyordu. "Belki de *bu* bir çileydi?"

"Sanırım Majesteleri bana öğüt veriyordu ya da beni kutsuyordu."

Joseph nişanlısının yanağına bir öpücük kondurdu, Noel'e özgü karanfil kokusu aldı ama bu onun asi hayal gücünü yatıştırmaya yetmedi. Joseph araya mesafe koymak yerine, burnunu Louisa'nın çenesinde gezdirecek kadar yakınında durdu. "Ne tür bir tavsiye?"

"Öp beni, Joseph Carrington."

Zevkle. Adam onu tatlı ve nazikçe öptü, ta ki kadın onun yanında yumuşakça inleyen sıcak, kemiksiz bir ağırlık haline gelene kadar ve sonra kadın onu tatlı ve nazikçe öptü.

Louisa kanepede onun altına sırt üstü uzandığında, Joseph ne evcil domuzunu özlüyor ne de düellolar hakkında endişeleniyordu. Ancak, zihninin mantıklı düşünme yeteneğine sahip son köşesinde, Louisa'nın ondan kendisine yalan söylememesini istemesi -asla- ve ona vermeyi arzuladığı sözle karşılık verememiş olması onu fazlasıyla rahatsız ediyordu.

Dokuz

"Nereye gitmiş olabilir?"

Esther Windham'ı sadece Tanrı'nın takdiri endişeye sevk ederdi ve Majesteleri bu tür felaketlerin ne zaman geleceğini bilmeyi kendine iş edinmişti. Neyse ki o akşam için planlanmış bir şey yoktu.

"Çayını iç, canım. Güzel bir karışımdır ve sinirlerini yatıştıracaktır." Çay fincanını aldı ve en kocacan gülümsemesiyle ona uzattı, ancak o berbat şeyden nasıl bu kadar çok içebildiği açıklanmaya muhtaçtı.

"Percival Windham," diye cevap verdi soğuk bir sesle, "bana patronluk taslamakla kendini tehlikeye atıyorsun."

Çok daha iyiydi, yine de yüz hatlarına sert bir ifade yerleştirmişti. "Louisa'nın bir uşak alıp kuzeye gittiğini mi söylüyorsunuz?"

Grace bir nakış kasmağı aldı ve iğneyi kumaşa batırdı. "Dükkânlar bu saatte kapalı Percy ve Louisa son dakika tatil alışverişi yapacak biri değil. Neden Oxford Caddesi'ne doğru gitsin ki?"

"Aşkım, Sör Joseph'in evine gidiyor olabilir mi? Sabahı olaylı geçebilir."

"Aman Tanrım." Majesteleri nakış kasmağını bir kenara fırlattı. "Sence yeminini beklemeye mi gitti? Sör Joseph'in ölmesi halinde onu daha kötü bir skandalın içinde bırakabilecek bir melodrama kendini kaptırmak için mi?"

"Hayır, bilmiyorum. Sanırım nişanlısıyla biraz vakit geçirmeye gitti, giderek daha çok sevdiği bir adam. Sör Joseph onu tehlikeye atmayacak kadar çok önemsiyor. Eve ve Jenny'yi alalım ve keyifli bir akşam yemeğinin tadını çıkaralım."

Grace koltuktan kalktı, gözlerinde kararlı bir ışık vardı. "Louisa'nın kız kardeşleri onun nereye gittiğini bilecek ve böyle bir şeyi bizden saklamayacaklardır."

Dük, refakatçisini kabul eden karısının elini okşadı. Majesteleri Louisa için diğerlerinden daha fazla endişeleniyordu, bir keresinde Louisa'nın *anlamadığı* bir çocuk olduğunu söylemişti.

Belki de anneler kendilerine en çok benzeyen yavrularını nadiren anlıyorlardı.

Majesteleri kızlarının tercih ettiği salonda durakladı ve kapıyı tıklattı. "Gelin güzellerim. Ziyafete gitmeliyiz."

Jenny kapıyı açtı. "Yemek vakti geldi mi?" Anne ve babası dışında eski neşeli İngiltere'deki herkesi kandırabilecek bir gülümseme takınmıştı.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Eve, Jenny'nin yanında belirmiş ve nispeten yalancı, neşeli bir ifade takınmıştı. "Soğuk hava her zaman acıktım."

"Louisa nerede?" Majesteleri sordu. Kocasının kulağına göre, düşesin sesinde belirgin bir buyurganlık notası vardı.

"Başı ağrıyor." "Hafif bir karın ağrısı."

Louisa'nın kız kardeşleri aynı anda konuşmuş ve sonra birbirlerinden başka her yere bakmışlardı.

"Ne utanç verici," diye mırıldandı Majesteleri. "Her iki acıyla da alçalmak. Hızla iyileşmesi umuduyla ona bir parça kek ayıracağız. Gelin canlarım."

Karısının gözlerinde bir an için parlayan şaşkınlığı görmezden geldi, çünkü Ekselanslarının onu çocukların önünde asla suçlamayacağını biliyordu. Küçük kızları uysal bir şekilde arkasından giderken, düşes akşam yemeğine Ekselanslarının kolunda gitti ve Ekselanslarının tahminine göre yemek oldukça keyifliydi.

Düşes, tatlı servisi yapıldığında Louisa'nın odasına bir parça çikolatalı kek gönderilmesini bile hatırladığında Dük gurur duymuştu.

"Tatlı için planladığım şey bu değildi Louisa Windham."

Sir Joseph, Louisa'nın kulağının dibinde bir şeyler mırıldandı ama Louisa onun ağırlığını üzerinde hissedince itiraz edemeyecek kadar büyülenmişti. "Daha önce hiç yetişkin bir adamla güreşmemiştim."

"Sürpriz unsuru sana yardımcı oldu. Sen benim karım olduğunda, orada bulunacak şaşırtıcı zevkler ne olursa olsun, kendimi kendi ocak halımın üzerinde bulacak kadar kolay boyun eğmeyeceğim."

Louisa onu iyice bastırdığı sonucuna vardı, çünkü adam halının üzerinde yattığı yerden kıınıldamadı.

"Joseph, az önce dilini mi kullandın-?"

"Seni tadıyorum, pek çok kez burnumu okşadığın Noel kokusunun tadını çıkarıp çıkarmadığını görüyorum."

Sesi mırıltılı bir nitelik kazanmış, Louisa'nın karnının altından aşağıya doğru kıvrılıp alçak ve tatlı bir hal almıştı. "Sizinle evli olmaktan keyif alacağıma inanıyorum, efendim."

"Sus." Burnuyla kızın kulağının kıvrımını takip etti, bu da kızın harika bir şekilde titremesine neden oldu. "Vicdanımla güreşiyorum ve madam, bu akşam en azından bir mücadeleden galip çıkmaya niyetliyim - yine de benimle evli olmanın bazı kısımlarından çok keyif alacağınızdan emin olabilirsiniz."

"Biri bunun olacağını umuyordu-oh, *Joseph*..."

Yer değiştirmiş, vücudunu onunkine daha sıkı bastırmıştı, böylece onun uyarılmışlığını hissedebiliyordu.

"Hanımefendi sessizliğe gömüldü. Şüphesiz, mucizeler mevsimi geldi çatı."

Louisa gözlerini kapattı, böylece Joseph'in göğsündeki elinin uyandırdığı muhteşem hisleri daha iyi değerlendirebilecekti. Adam ne yapacağını biliyordu, onu nazıkçe ama içinde her yöne ısı saan bir güvenceyle tutuyordu.

"Kıyafetlerimin çıkarılmasını istiyorum," dedi onun ağırlığına doğru kıvrılarak. "Giysilerini çıkarmak istiyorum." Birdenbire evlilik fikri -Yusuf'la evlilik- çekici bir cazibe kazanmıştı.

Joseph ön kolları ve dizleri üzerinde biraz doğruldu ve Louisa onu kaybettiği için çığlık atmak istedi. "Beni korkutuyorsun, Louisa Windham. Hatırlat da düğün gecemiz için yatak odamızdaki tüm bağları, bıçakları, kırbaçları, tıkaçları ve göz bağlarını çıkarayım."

Gözlerini açıp ona bakarken sesindeki gülümsemeyi duydu. "Bunu komik mi buluyorsun? Hayatımda ilk kez bir erkeğe tutku duyuyorum."

ve sen eğleniyor musun?"

Gülümsemesi kayboldu ama gözlerindeki sıcaklık kaybolmadı. "*İlk defa* mı Louisa?"

Yüzünü onun omzuna sakladı. "Beni duydun."

Başının arkasını büyük bir avucuyla kavradı ve Louisa'nın diğer her şeye dair farkındalığını ortadan kaldıran rahatlatıcı, tahrik edici bir sağlıklı erkek bolluğuyla onun üzerinde yükseldi.

"Sana zevk verebilirim Louisa, ama vicdanım yeminlerimizi tamamen yerine getirmeme izin vermiyor."

Louisa, Joseph'in iyi niyetli olduğundan şüpheleniyordu. Onun lanet vicdanını İskoçya'ya kadar dövmek istiyordu. "Neden olmasın?"

"Çünkü Grattingly eğri tabancalar kullanıyor ve çünkü sana çok fazla değer veriyorum." Bu sözleri o kadar nazik bir şekilde söylemişti ki, Louisa'ya bir şiirin son beyiti gibi gelmişti. Ailesinin ihtiyacı olan son şey, bir tutku gecesinden doğabilecek gayrimeşru bir torundu.

Tek bir tutku *anından*. "Bahsettiğiniz bu zevk nedir?"

Onun kıkırdadığını hissetti. "Çok şüpheli konuşuyorsun, Louisa. Bir erkeğin değer verdiği bir kadına verdiği samimi hazdan bahsediyorum, eğer istersen senin de verebileceğin bir haz ve evlendiğimizde seni sık sık ziyaret edeceğim bir haz."

O tehditlerini sıralarken Louisa elini onun saçlarında gezdirdi. Adamın kendisi gibi esmer olmasına, kusursuz, ısıltılı bir sarışın tanrı olmamasına sevindiğini düşündü ve sesi bile esmer olmasına rağmen saçları parmaklarının altında yumuşacıktı.

"Bana ders verme, Joseph. Öp beni."

Adam sustu ve Louisa gözlerini kapattı, adamın dudaklarının kendi dudaklarının üzerinde gezinmesini bekliyordu. Bunun yerine, dudaklarını Louisa'nın omzunun boynuyla birleştiği yerde kullandı; dudaklarının dokunuşuyla sıcaklıkla çiçek açan hassas, savunmasız bir yerdi.

"Sabırsız olma, Louisa."

Louisa sabırsız *doğmuştu*, beyinleri sadece oyalanıp tökezleyenleri beklemek zorunda kalmıştı ama Joseph ağzını tekrar boynuna götürdüğünde Louisa'nın beyni tökezledi.

"Bunu sevdim, Joseph."

"Ne kadar uygun. Ben de bundan oldukça keyif alıyorum."

Sesi kendini beğenmiş geliyordu. Louisa'nın umurunda değildi. Ortasından yavaş ve tatlı bir sıcaklık yükselirken Louisa, Joseph'in gömleğini belinden çekti.

"Acelen mi var Louisa?"

Bir erkek ne zaman basit bir soruya bu kadar tembel bir sıcaklık katmıştı? "Eğer seni soymamı istemiyorsan, o zaman kendin çıkar."

Louisa'nın nefes alması için geçen süre içinde ayağa kalktı, tişörtünü başına geçirdi ve yeniden boynuna sokuldu.

"Daha iyi." Çok, *çok* daha iyi. Teninin sıcaklığını, kaslarının ve kemiklerinin tam hatlarını ellerinin altında hissetmek gerçekten de daha iyiydi.

"O zaman biraz değişime aldırılmazsın." Tekrar hareket etti, bu sefer onun tarafına geçti. "Mumları üfleseyim mi Louisa?"

Adam onun yanında uzanmış, başını elinin üzerine koymuş, gözlerinde tuhaf bir ışıkla onu inceliyordu. Onun her şeyini görmek istiyordu ama adamın da kendisinin her şeyini görmeyi beklediğini fark etti. Giysilerini çıkarma konusundaki cüretkâr açıklaması, cesaretinden çok daha önce dörtnala koşan bir arzu tarafından yapılmıştı.

"Evet, lütfen mumları söndürün."

Adam sadece pantolonu ve çizmeleriyle odanın içinde dolaşırken Louisa bir an için onu izlemekle yetindi. Bol miktarda kas, yürüyüşündeki hafif düzensizliğe rağmen bir tür sinsi zarafet gördü ve düşüşünün ardındaki uyarılmışlığının kanıtını gördü.

Ya da o öyle sanıyordu. Latince'den tercüme edemediği bazı ifadeler ve kelimeler vardı ve işe yaramaz, aptal, geveze kardeşleri onun yardım taleplerini çok komik bulmuşlardı.

"Hâlâ fikrini değiştirebilirsin Louisa," dedi Joseph, kendini halının üzerine bırakıp çizmelerini çıkarırken. "Birkaç gün sonra evleneceğiz ve bundan daha büyük yaklaşımların hiçbir gayrimeşru yanı kalmayacak."

Louisa ateşin aydınlattığı gölgelerin onun yüz hatları üzerinde oynaşmasını izledi. "Bu bana hep saçma gelmiştir. Aynı eylem sabahları günahdır ama geceleri kutsaldır, tabii bazı sihirli sözcükleri söyleyip doğru elbiseyi giyersen."

"Bir radikal ve bir kâfirle evleniyorum." Yusuf kanepedeki yastıkları yere attı ve onun yanına uzandı. "Çok hararetli tartışmalarımız olacak."

Şans eseri önden bağlanan elbisesinin düğmelerini açmaya başladı. Elleri vücudunun geri kalanıyla orantılı olarak büyüktü ve sağ avucunun topuğunda bir mürekkep lekesi vardı.

"Kolay kolay vazgeçmemen hoşuma gidiyor, Joseph. Bazı canlı tartışmalarımız *olacak*."

"Tartışabiliriz bile Louisa." Gülümsedi, sonra göğüs kemiğinin üzerine eğildi ve burnundan nefes aldı. "Seninle uzunca bir süre evli kalmaya niyetliyim ve sosyalleştiğin erkeklerin çoğu kadar centilmen tavırlara sahip değilim."

"Birbirimize sesimizi yükseltecek miyiz?"

Bir parmağını yavaşça Louisa'nın göğüslerinin kabarıklığı üzerinde gezdirdi. "Sana asla öfkeyle sesimi yükseltmeyeceğim, Louisa Windham, yakında Louisa Carrington olacak."

İç çekti, gözlerini kapadı ve boğazında bir yumrunun yükseldiğini hissetti. Joseph yavaşça, neredeyse saygıyla onun giysilerini gevşetirken, Louisa ikisinin de bir ev dolusu çocuğun arasında yaşlandıklarını, akşam yemeği masasındaki heyecan verici tartışmaların, odalarının mahremiyetinde şefkatli bir sevginin habercisi olduğunu hayal etti. Bunu beklemiyordu, bunun kendisine ait olabileceğini düşünmemişti, ama orada yatarken, niyetlendiği şey onu nazikçe samimi dokunuşuyla tanıştırtırken, arzuyla birlikte hoş ve tatlı bir şeyin kıpırdadığını hissetti.

Umut hissetti. Kendisi için umut, bu beklenmedik evlilik için umut. "Louisa, canım, mahrem kıyafetlerin bir keşif gibi."

Adam, kenarları yeşil, altın ve beyaz ipliklerle çobanpüskülü deseninde işlenmiş kırmızı ipek kreasyonuna bakıyordu.

"Jenny bunları bizim için yapıyor ve bu kalıntılar da onun tasarımı."

Önü bağcıklı, eski moda bir yapıya sahip olan bu elbiseler genellikle şehir giyimi için uygun görülmez. Biraz *manevrayla*, bir hizmetçinin yardımı olmadan giyilip çıkarılabilirdi... Ya da bir nişanlının yardımıyla.

Joseph bağcıkları çözmeye başladı, Louisa'nın daha önce birçok kez hissettiği küçük çekiş ve çekişlere neden oldu, ancak hiçbir zaman bu hislere katılmasını sağlayacak bir bağlamda değildi.

"Majesteleri kadınlarının bu kadar girişimci olduğunu biliyor mu acaba? Leydi Jenny bunlarla bir servet kazanabilir."

Louisa elini onun saçlarında gezdirdi. "Sinirlerimi yatıştırmak için mi konuşuyorsun?"

Kadının kalçalarını kenara itti, sonra da kombinezonunun fiyonklarını açmaya başladı. "İşe yarıyor mu?"

"Gergin değilim Joseph, huzursuzum. İçimde."

Onu dudaklarından öptü. "Yüksek sesle konuştuğun şeyler, Louisa. Seninle yapmak istediğim şeyler..."

Yalan söylememiştir, huzursuzdu ama aynı zamanda nasıl devam edeceğinden de emin değildi, bu durumdan *nefret ediyordu*. Joseph Louisa'nın kombinezonunun fiyonklarını çözmeyi bitirdi ve Louisa hayatında ilk kez çıplak göğüslerinin üzerinde yetişkin bir erkeğin bakışlarının ağırlığını hissetti.

"Dik dik bakıyorsun, Joseph. Bu yaptığın hiç hoş değil."

"Tişörtüm olmadan bana baktın."

"Bu farklı." Louisa gözleminin mantıksızlığını vurgulamak yerine kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmaya çalıştı. Joseph nazik bir acımasızlıkla buna engel oldu.

"Leydi Jenny sana yeni bir kalça takımı yapmalı, Louisa. Bağcıkları bu kadar sıkı olmayanlardan. Bu, evlendiğin kocan olarak senden ilk isteğim olacak."

Yine de gözlerini göğüslerinden ayırmadı ve Louisa onun bakışlarını görsel bir okşama gibi hissetti. "Daha bol paça kullanırsam elbiselerim sığmaz."

"Ama sevgili eşim, *nefes alabileceksin*." Doğrulup bacak bacak üstüne atarak Louisa'nın kalçasına tünedi. "Yaratıcı, kadınsı varlıklarınızın çok çekici bir şekilde dağılmasını cömertçe sağladı ve isterseniz tamamen yeni bir gardırop yaptırabiliriz, ancak karımın nefes alabilmesini isterim - özellikle de ara sıra bana bağıracaksa."

Elini göğüs kafesinin üzerine koydu, dokunuşu sıcaktı, avuç içi hafifçe nasırlaşmıştı. Bunun hissi, böylesine mahrem bir vücut parçasına temasın yakınlığı Louisa'nın gözlerini kapatmasına neden oldu. Uzun, sessiz dakikalar boyunca, adam göğüslerinin şeklini ve hissini öğrenirken ve kendisi de yeni ve garip zevkler öğrenirken sadece onun eline odaklandı.

"Bundan zevk almalı mıyım?"

Ona dokunmayı bırakmadı. "İnsan öyle olduğunu umuyor. Ben kesinlikle öyleyim." Ses tonu düşünceli, neredeyse bağımsızdı. Louisa, giderek artan uyarılmışlığının bulanıklığı içinde, adamın aklına bu kadar hâkim olmaması gerektiğine dair bir kararlılık kıvılcımını hissetti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan elini uzatıp *onun* göğsünü keşfetti. Joseph'in parmakları sol meme ucunun etrafında tembelce dolanırken hareketsiz kaldı.

sonra ilerlemelerine devam ettiler.

Onun da meme uçları vardı. Eğer onlar da Louisa'nın anatomisinin benzer kısmında uyandırılan hislerin yarısına duyarlı olsalardı...

"Cesur bir kadınla evleniyorum." Yusuf onun elini tuttu, parmak eklemlerini öptü, sonra avucunu tam kalbinin üzerine koydu. "Cesur kadınlara bayılırım."

Louisa onun sözüne güvenerek ayağa kalktı ve onu öptü. Ondan bir şey öğrenmişti: öpüşürken kendini birazcık tutmak zevkin daha da alevlenmesini sağlıyordu.

Ve sonra kendini tutmak mümkün olmadı. Joseph'in onu ağızları hâlâ birbirine kenetlenmiş halde haliya indirdiğinin, elinin karnının üzerinde gezindiğinin ve sırtı ocak halısının altındaki zemin tarafından güvenli bir şekilde desteklenirken bile onun omuzlarına yapıştığının farkındaydı.

"Bacaklarını aç, Louisa."

Louisa, Joseph'in ağzının meme ucuna yaklaşmasının ıslak, sıcak zevkini hissettiğinde kelimeler bir hırıltıya dönüştü. Dizindeki eli, emrinin anlamını nazikçe pekiştirdi ve sonra parmakları monsunun üzerindeki buklelerin arasından geçti.

Etekleri ne zaman belinin etrafında toplanmıştı?

Louisa ellerini onun saçlarında gezdirirken, gece vakti aceleyle nişanlısının yanına gelmesinin gerçek sebebinin bu olup olmadığını merak ediyordu. Bir not göndermek yerine açgözlülük etmiş, yarın en kötü şey olsa bile en azından onunla şok edici yaklaşımlar yaşayabileceğini hissetmişti.

Joseph'in düellodan sağ çıkamayabileceği fikri, vücudunda yükselen ihtiyaç ateşiyle iç içe geçerek sarmal bir aciliyet yarattı.

"Joseph, daha fazlasını istiyorum. Daha yakın olmak istiyorum."

Hiçbir şey söylemedi ama parmaklarını kadının anatomisinin mahrem bir bölgesinden geçirerek rahminden yukarı doğru yayılan his şoklarına neden oldu. Dokunuşunda bir zevk vardı ama aynı zamanda korkunç bir huzursuzluk da uyandırıyordu.

"Tekrar, lütfen."

Onu öptü. "İstediğin kadar sık."

Lanet adam her yerdeydi; göğsü Louisa'nın göğsüne bastırıyor, ağzı Louisa'nınkini yutuyor, eli... Bir bacağına Louisa'nın kalçasına atmış, Louisa eliyle yaptıklarına karşılık kalçalarını sallarken onu sabitliyordu.

Onun tüm dokunuşlarıyla boğuluyordu ve nefes almakta da zorlanıyordu. "Yapamam... Bilmiyorum..."

"Biliyorum. Sabırlı ol. Çok yakınsın."

Adam baskıyı biraz daha artırdı ve Louisa'nın içinde bir şeyler değişti. Yanındaki adamdan uzaklaşmaya çalışan şey sadece ona tutunabildi ve içinde, ayrılmak için zorlanan şey, burkucu zevk spazmlarında giderek daha sıkı bir şekilde bir araya geldi. Kadın çırpınıyor, tırnaklarını kaslı erkek etine batırıyor ve iç çekmelerle inlemeler arasında gidip gelen sesler çıkardığını duyuyordu. Tüm bunlar olurken Joseph onu dayanılmaz denecek kadar yoğun bir zevk yağmuruna tutuyordu.

Duyguları yatıştığında, Louisa buruşuk, dağınık giysilerden oluşan bir su birikintisinin ortasında yan yatmış, Joseph'in göğsüne yapışmış, bacaklarını kalçalarının üzerine çekmiş ve yüzünü onun boğazına dayamıştı. Tuhaf Latince parçalar ve cümleler nihayet ona bir anlam ifade ederken, duyguları - bedeninin ta kendisi- hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Bu evli olmanın bir parçası mı?"

Joseph'in eli yavaşça saçlarını okşadı ve Louisa bir an için soruyu duymadığını düşündü -ya da belki de yüksek sesle söylememiştir.

"Bu benimle evli olmanın bir parçası."

Sözlerinde Louisa'nın çözümleyemeyeceği kadar dağınık bir ima vardı. Eski şiir pasajlarına, kardeşlerinin evlilik bağlılığına, kendi ebeveynlerinin bağlılığına dair içgörüler, düşünceleri yerine geçen sisin içinde yüzüyordu. "İnsan bunu tekrar tekrar yapabilir mi? Art arda? Arka arkaya dokuz kez?"

"Eğer bir kadınsa ve boş vakti varsa yapabilir. Bizler bu tür bir tempoyu tutturmakta zorlansak da, doğru bir arkadaşla bunu denemek kesinlikle zevkli olacaktır."

Adamın ses tonu Louisa'nın onun için doğru kişi olduğunu ima ediyordu ama bu Louisa'nın soğukkanlılığını geri getirmedi. "Neden kimse genç bir bayana böyle şeylerden bahsetmez?"

"İngiltere'nin dört bir yanındaki genç erkekler sevgililerine böyle şeyler fısıldıyor. Şanslılarsa belki yaşlılar da fısıldıyordur." Tutuşunu değiştirdi, Louisa'yı kışından kavradı ve halının üzerine oturtmak için onu üzerine kaldırdı.

"Bir zalimle evleniyorum." Adamın göğsünün sıcaklığına sarıldı ve kollarının onu sardığını hissetti.

"Bunu düşünmekten memnun görünüyorsunuz."

Alçakgönüllölük, Louisa'nın o anda sahip olabileceğinden çok daha fazla öz disiplin ve kıyafet gerektirdiğinden, nişanlısının üzerine rahatça yerleşti. Adamın giysileri sayesinde uyarılması, az önce zevk aldığı hislerin anılarını çağrıştıran, cinsel organına karşı ilgi çekici bir baskı yarattı.

"Genelde sürprizlerden hoşlanmam, Joseph Carrington." "Usulüne uygun olarak uyarıldım."

"Bunu sevdim. Uykuya dalıyorum."

Onun tacını öptüğünü hissetti. "Dinlenmeyi hak ettin. Yeterince canlandığında sana evine kadar eşlik edeceğim."

Louisa iç geçirdi, gözlerini kapadı ve içine büyük bir memnuniyet ve müstakbel koca kokusu çekti. Sör Joseph'in evliliğe katacağı en büyük değer onur ve zengin bir mülk olduğunu düşünmüştü ama yanılmıştı.

Buna ek olarak, nezaket, zekâ ve tutku konularında Louisa'nın nefesini kesen bir cömertlik getirmişti. Hatta tüm erkekler arasında Joseph Carrington'ın bir gün kendisini *anlayabilecek* kapasiteye sahip olabileceğini ummaya bile cesaret etti.

Louisa uykuya dalarken, onun aynı zamanda çok şanslı ve istikrarlı, isabetli bir nişancı olması için dua etti. Tüm bunları başarabilirse -ve *gençliğindeki patavatsızlıkları geçmişte kalırsa*- evlilikleri onun en ateşli hayallerini bile aşacaktı.

"Majesteleri, size düellonun yasadışı olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Grattingly henüz gelmemişti ve Moreland Dükü'nün yolunu bulduğu Hyde Park'ın köşesi çok تنها olmasına rağmen Joseph sesini alçalttı. "Yasadışı, değil mi? Ne yazık. Gecenin karanlığında düşesini ve rahat yatağını terk edip bir yerlerini dondurmanın zevki kaçırılmamalı. Oldukça dinlenmiş görünüyorsun, Carrington."

"Öyleyim." Joseph atından indi, kış şafağının soğuşunda bile bacağında en ufak bir sertlik hissetmediği için memnundu. Eğer sabahı atlatabilirse, kükreyen ateşlerin önünde, ocaktaki kilimlerin üzerinde hanımıyla birlikte yarı çıplak bir şekilde oyalanmaya özen gösterecekti.

"Dinle, Carrington." Moreland, yarı yaşındaki bir adama yakışan kıvrak bir zarafetle parlak doru atından indi. "Hiç kimse

Israr ederseniz hemen geleceğim ama dün en küçük oğlumdan bir not aldım."

"Lord Valentine?"

Majesteleri başını salladı ve eldivenli eliyle atın boynunu okşadı. "Sanırım ikinci yaklaşımınız."

Joseph dükün bakışlarının yönünü takip edince şık bir şehir arabasının çamurlu yolda ilerlediğini gördü. "Harrison. Ona lanet olası bir at arabası getirmesini söyledim."

"Tanrı aşkına dostum, kendi arabam şu ağaçların hemen arkasında bekliyor." "Ya süslü arabanızın her tarafını kanatırsam, Majesteleri?"

"Eşeklik etme. Valentine sana bir uyarı gönderdi. Güvercinle ve postayla gönderdi, bu yüzden dikkate alın: Grattingly'nin tabancaları, en azından on yıl önce kullandıkları, sola çekildi. Onlar aile yadigârı, bu yüzden Valentine onları hâlâ kullanacağını düşünüyor."

"Lord Valentine'ın uyarısı dün bana ulaştı, Majesteleri. Bana ulaşmasını sağladığınız için teşekkür ederim."

"Tanrı aşkına, sen de Louisa kadar kötüsün."

Joseph bakışlarını Harrison'ın süslü şehir arabasından ayırıp -sıradan bir portrecinin böyle bir araçla ne işi olabilirdi ki- Moreland'ın yüz hatlarını inceledi. "Affedersiniz?"

"Nişanlı karın, Louisa. O iflah olmaz biri. Kızın *her yandan* sevgi dolu bir ailesi var ama yine de kendi yolunu çizmek zorunda. Her zaman kendi yolunu çizmek zorunda kaldı ve tabiri caizse sende eşiyle karşılaştığından şüpheleniyorum."

Dük bir şeyler anlatmaya çalışıyor, Joseph ise Harrison'ın arabasının üzerindeki armayı seçmeye çalışıyordu. "Burada bulunmanız hâlâ tavsiye edilmiyor, Majesteleri. Muhtemelen idam suçu işlenecektir."

Moreland elindeki kırbacı pırıl pırıl tarla çizmelerine vurdu. "Beni dinle genç adam: Ne baban, ne kardeşlerin, ne amcaların, hatta ne de üçüncü bir kuzenin var. Eğer sahip olduğun tek şey evlilik yoluyla bir baba adayıysa, o zaman Tanrı adına, alacağın şey budur."

Moreland'ın azarlama biçiminde yüreklendirici ve tanıdık bir şey vardı. Beklenmedik ve hoş bir sıcaklık Joseph'in göğsünde çiçek açtı. "Majesteleri, öncelikle teşekkür ederim, ikinci olarak da siz de Louisa kadar kötüsünüz."

"Bunu nereden bulduğunu sanıyorsun? İnsan Arthur'a ne diyeceğini merak ediyor, eğer bir gün arabasından inmeye cesaret ederse."

Süslü araba durmuştu ve "Arthur "dan söz edilince Joseph hayranlıkla baktığı armanın kime ait olduğunu anladı. "Onu sen mi çağırdın?"

"Ben mi?" Majestelerinin masum bakışı bir tiyatro dehasının eseri idi. "Wellington'ın istihbarat toplama yeteneğine ancak düşesim rakip olabilir. Kraliyet ailesinden birini böyle karanlık işlere bulaştırmaya kesinlikle kalkışmazdım."

"Tabii ki hayır."

Wellington arabasından indi, Moreland'ı gördü ve kocaman gülümsedi.

"Majesteleri! Gezinti için güzel bir gün, ancak buradaki amacımız yaklaşan

Yule mevsimine pek uygun değil. Carrington, iyi günler." Moreland ve Wellington dükal bir şenlik havası içinde eğlenirken, Joseph bir taksinin Elijah

Harrison'ın ağırbaşlı kıyafetlerini taşıdığını görerek rahatladı. Taksiden inen ikinci bir adam da

Harrison'dan biraz daha ince bir tarz.

"Harika," dedi Moreland. "Lord Fairly tıbbi ihtiyaçların karşılanabilmesini sağlamak için bize katılıyor." Fairly uzun boylu, sarışındı ve Joseph'in bakışlarının üzerinde durmasına izin vermediği siyah bir çanta taşıyordu.

"Lordum. Harrison." Joseph yabancının önünde eğildi, ama belki de eğilirken o uğursuz küçük çantayı da selamlamıştı. "Bize katıldığınız için teşekkür ederim. Majesteleri, sizi tanıyabilir miyim?"

"Buna gerek yok," diye araya girdi Moreland. "Fairly'nin bir tür aile bağlantısı var. Wellington, seni David, Vikont Fairly ile tanıştırmaktan memnuniyet duyuyorum ve Harrison, sanırım hepimiz seni çeşitli kulüplerin loş köşelerinde bir demirbaş olarak tanıyoruz. Sir Joseph, eğer rakibiniz uygun görürse-ah! Hergele her şeyden sonra postaya gidiyor."

Bir çift dükün kendilerini yıllar sonra ilk kez düelloya davet etmelerinin bir yararı vardı. Moreland sadece tanışma faslını değil, sahanın nerede olması gerektiği ve güneş ufukta belirmeden önce kaç dakika daha beklemeleri gerektiği tartışmalarını da kontrol altına aldı. Wellington her fırsatta Grattingly'nin saniyelerini takip ederek Fairly'yi Joseph'le sohbet etmesi için yalnız bıraktı.

"Gergin misin?" Fairly soruyu sessizce sordu, Grattingly'nin rüzgârının altında olmalarına rağmen, doktorun tamamen aptal olmadığını düşündürüyordu.

"Bir yabancıya böyle bir şeyi itiraf eder miyim?"

"Yapmak zorunda değilsin. Ağzında ve gözlerinde gerginlik var, nefes alıp verişin sık ve daha iyi bir muameleyi hak eden bir binici çizmesinin burnuyla karı itip duruyorsun."

Yusuf dönüp adama baktı. "Tıbbi zekânız gözlem gücünüzle orantılıysa, belki de gerginliğim yersizdir."

"Filo limana yanaştığında Grattingly'nin nefesinin bir cin fahişesininki gibi koktuğunu da söyleyebilirim. Büyük olasılıkla dün geceki taşkınlıklarından dolayı hala içkiden kötü durumda."

"Bu da onu öngörülemez yapıyor."

Fairly başını salladı ve başka bir şey söylemedi.

Moreland karlı zeminde çalkalanarak geldi. "Sanırım her şey hazır, tabii o soytarının yardımcıları onu son dakikada bir özür dilemeye ikna edemezlerse."

Wellington, Joseph'in diğer yanında durdu. "Aileyle görüştüm Joseph. Rakibin, krallığın her tarafındaki haşaratın itibarını zedeleyen bir sansar. Onurun seni nasıl zorluyorsa öyle yap, sansar dostları bile kaybettiğine üzölmeyecektir."

Joseph etrafına baktığında en az üç, Harrison'ın şüpheli geçmişi de hesaba katılırsa muhtemelen dört unvanın, onun adına itibarlarını riske atmak için şafağın soğuk havasına çıktığını gördü.

"Beyler, bir hanımefendinin onurunu savunmaktan hiç bu kadar keyif almamıştım. Kontu kim verecek?"

"Bu onur bana düşüyor," dedi Harrison. "Tabancalar Grattingly'nin ikinci adamında."

Yusuf'un etrafını saran adamlar arasında bir bakış geçti.

Yusuf gıdıklayıcı bir soru sordu. "Biri onları denetledi mi?" Harrison suratsız görünüyordu. "Ben inceledim."

"Evet," dedi Moreland, "yok. Arthur, gel."

Grattingly'nin tabancalarının kadife kaplı açık bir kutuda durduğu katlanır masanın yanına gittiler.

"Çıplak gözle bakıldığında yeterince sağlam görünüyorlar," diye mırıldandı Harrison. "Başka bir çift kullanmak için ikimizin de tekrar çağrılmasına yol açmayacak bir neden düşünemiyorum."

"Bu başka bir çift tabanca mı yoksa dukes mı?"

Joseph cevap vermek üzereyken Moreland'ın ayağı kaydı, Majesteleri Diğer Majestelerine çarptı ve ikisi de öne doğru yuvarlandı. Katlanır masa çöktü ve tabancalar rahat kutularından çıkıp karın içine yuvarlandı.

Fairly usulca, "Aferin," dedi. Joseph ona meraklı bir bakış attığında adam omuz silkti. "Böyle ciddi meseleler için antika silahlar kullanmayı doğru bulmuyorum. Misafir odasının şöminesi üzerinde görünüş iyi ve güzeldir, ama bu bir misafir odası meselesi değil."

İkinciler görüştüler ve Grattingly küfürler savurup Joseph'e alaycı bakışlar atarken, her iki dükkân da arabalarına gidip kutulu düello tabancalarını getirdiler.

İşler bundan sonra hızla ilerledi. Moreland'ın Manton setini minnetle seçen Joseph, rakibiyle sırt sırta yerini aldı ve Harrison saymaya başladı.

Joseph daha sonra karın hayatını kurtardığı sonucuna vardı, tabii eğer Lütufları bunu zaten yapmamışsa. Harrison'ın sesi basamakları çınlatıyordu ama Joseph dönüşü bir kala Grattingly'nin ayaklarının altındaki karın çığırdayarak ritmini kaybettiğini, bir adım atması gerekirken iki adım attığını duydu.

Sırtta yapılan bir vuruşun öldürücü olma ihtimali göğse yapılan bir vuruştan çok daha düşüktü, bu yüzden Joseph Grattingly'yi taklit edip erken dönmedi. Grattingly'nin tabancası sayım bitmeden ateş aldı ve Joseph kurşunun ısıklık çalarak kulağının dibinden geçtiğini hissetti.

Yusuf döndüğünde Grattingly tek dizinin üzerine çökmüştü, sağ kolu hâlâ uzanıyordu ve dumanı tüten tabancası elinde sallanıyordu.

"Faul!" Harrison koçların olduğu yönden seslendi. "Bay Grattingly'ye erken ateş ettiği için faul."

"Kaydı!" Grattingly'nin yardımcısı seslendi ama adamın sözleri inandırıcılıktan yoksundu.

Wellington'ın keskin sesi buz gibi sessizliği böldü. "Atışınızı yapın, Sör Joseph."

Joseph nişan aldı, nefes aldı, yarı yolda nefesini verdi ve atışını yapması gerektiğinde -Grattingly'nin kara kalbine temiz bir kurşun- zihninde Louisa Windham'ın uykulu bir terk edilmişlik içinde göğsüne kıvrılmış görüntüsü belirdi. Joseph'e Grattingly'ye bir ders vermesi için izin vermişti, sadece bir ders vermesi için. Joseph nişanını ayarladı ve ateş etti.

Tabanca Grattingly'nin elinden fırlarken, birkaç metre ötede Moreland, Wellington'dan bir onluk aldı.

"Majestelerine yeni bir tabanca seti borçluyum." Joseph bakışlarını Grattingly'nin elinin doktor tarafından bandajla sarıldığı yerden ayırmadı. Kan akmamıştı ama Grattingly'nin orta parmağı, silah elinden fırladığında yerinden çıkmıştı.

"Bu seti bir düğün hediyesi olarak kabul edin," dedi Moreland. "Kahvaltı için eve geri geleceksin, değil mi?"

Kahvaltı. Yusuf kendini cereyanlı kütüphanesindeki masasında, dirseğinin dibinde soğumaya yüz tutmuş çayıyla, tabaktaki soğuk yumurtasıyla ve resmi tamamlayan soğuk tereyağlı tostuyla hayal etti.

"Kahvaltı fena olmazdı. İnsan bir düellodan sonra ikincisini ve şans eseri tanıştığı dükleri kahvaltıya davet eder mi?"

Moreland'ın beyaz kaşları kalktı. "Arthur, Harrison ve Fairly'yi biftek yemeleri için kulübe götüreceksin. Hindistan ve İspanya'yla ilgili görkemli hikâyelerini dinlesinler. Eminim siz de benim gibi onu birçok kez dinlemişsinizdir."

Wellington'ın pek de iyi niyetli olduğu söylenemezdi ama Joseph müstakbel kayınpederiyle tartışmaya meyilli değildi. Bununla birlikte, soğuk bacağına işe yaramaz hale getirmeden önce kıcını dondurucu şafak havasından kurtarmaya meyilliydi.

Moreland arabacısına işaret etti. "Ben nezaketle ilgileneceğim. Sen en iyisi bir yudum al. Biraz bitkin görünüyorsun ve gereksiz dramatizmle hanımları telaşlandırmamalıyız."

Joseph iç cebinden matarasını çıkardı ve Dük'ün mükemmel tavsiyesini dinledi. Moreland doktora bir şeyler söylemek için uzaklaşırken, Wellington sanki bir işaretle Joseph'in dirseğinde belirdi.

"Demek Noel için bir eş alıyorsun, Carrington."

"Majesteleri şüphesiz düğüne davet edilmiştir. Yine de daveti geri çevirerseniz gücenmem."

Wellington teklif edilen şişeyi görünce başını salladı. "*Reddetmek mi?* Ve sevgili Percival'ı efsanevi evcil hayvanlarından birine mi koyalım? Hiç sanmıyorum. Ayrıca, muhtemelen düğünde Esther Windham'ın dans kartına girebileceğim."

ve insan böyle bir fırsatı kolay kolay kaçırmaz. Genç hanım ithalat işinizi onaylıyor mu?"

Ton olarak bu, Joseph'in sevdiği tüm niteliklere sahip, kaba, doğrudan ve patavatsız olabilen bir adamdan gelen sıradan bir soruydu. Aynı zamanda subaylarının refahını ciddiye alan askeri bir dükten gelen bir soruydu.

"Konu henüz gündeme gelmedi, Majesteleri."

"Hmm." Wellington Joseph'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kadınlar sürprizlerden hoşlanmaz Carrington. Kendi düşesim beni birkaç kez bu konuda bilgilendirdi."

"Bu genel durum için şüphesiz doğrudur, efendim." Ama bazı sürprizlerle ilgili bazı bayanlar için doğru değil.

"Düşesim fikir beyan etmeye heveslendiğinde, nadiren yanılır. Percy'nin Grattingly'ye bakıp bakıp durması bitti. Çocuk ne kadar değersiz bir gösteri yaptı. Sanırım en acemi asker gibi altına işedi, yoksa ceketinin düğmelerini iliklemezdi. Düğünde görüşürüz, Carrington!"

Wellington telaşla uzaklaşırken, Joseph bir yudum daha aldı ve Moreland'ın dükün bakıcılığına geçmesini bekledi.

"Hadi gidelim," dedi Moreland, atının üzerinde sallanarak. "Düşesim benim için kahvaltı hazırlıyor ve ben onu kolay kolay bekletmem."

Moreland mews'a vardıklarında ve seyisler Sonnet'in dizginlerini aldıklarında, Majesteleri yüksek tuğla duvardaki bir kapıyı işaret etti. "Bu taraftan, tabii bu saatte ön kapıya kadar koşturmak istemiyorsanız? Düellonun sonucuyla ilgili haberler, eğer cesur bir ruh Arthur'u bu konuda doğrudan bilgilendirirse, öğlene kadar kulüplere ulaşmış olur. Fairly, Wellington'ın uygunsuz bir sağduyu krizi geçirip geçirmediğiyle ilgilenecektir ve Harrison'ın da gerekirse kürek çekeceğini düşünüyorum."

Yani bir dükün kahvaltı bifteği için bile bir strateji vardı. Bu fikir ürkütücüydü.

Joseph, Moreland'ı takip ederek karlı bir bahçenin yanından geçti, sevimsiz bir kapıdan geçerek loş bir arka koridora girdi. Pişmekte olan ekmeğin kokusu Joseph'in burnuna bir lütuf gibi çarptı.

"Moreland." Moreland Düşesi Esther koridorun köşesini dönerken durakladı. "Ve Sör Joseph. Umarım sabah yolculuğunuz güzel geçmiştir?"

Sabah gezintileri mi?

Bir uşak Joseph'in paltosunu omuzlarından indirirken, düşes de dük için benzer bir hizmette bulundu. Düşes paltoyu uşağa verdi ve bir cevap beklediği belli olan Majestelerini inceledi.

"Tamamen olaysız, canım."

Joseph bakarken ve uşak çekilmeden önce Moreland karısının yanağına bir öpücük kondurdu. "Parkta Arthur'a rastladık. Düğün balosunda ona bir vals ayıracaksın, yoksa sonunu asla duyamam. Sanırım gelin de aynı şeyi yapsa iyi olur, yoksa Joseph, Majesteleri'nin bol bol iç çekip ima ettiği kişi olacak. Fairly selamlarını gönderdi ve Sör Joseph açlıktan ölüyor."

Majestelerinin yeşil gözlü bakışları Joseph'i binici kıyafetleri içinde görmek için döndü. "Erken bir gezinti insanı iştahlandırabilir, özellikle de bu sert havada. Sör Joseph, eğer kendinize gelmek isterseniz, Hans size misafir odasını gösterebilir."

Hans bir anda ortaya çıkan bir başka uşaktı. Joseph kendisinin merdivenlerden yukarı çıkarılmasına izin verdi, ancak Majestelerini izlemek büyüleyici bir alıştırma olmuştu... evlilik kuralları, Joseph karar verdi. Majesteleri bu sabah neler olup bittiğini çok iyi biliyordu, Wellington'ın olay yerine getirildiğini biliyordu...

Takviye kuvvet göndermek muhtemelen Majesteleri'nin fikriydi.

Uşak -*Hans*- evin içinde görkemli bir şekilde ilerlemeye devam ederken Joseph'in solunda bir kapı açıldı.

"Joseph."

Döndüğünde Louisa'nın kapı aralığında silüetini gördü. Sade yeşil kadife bir günlük elbise giymişti, koyu renk saçlarını ensesinde sade bir topuz yapmıştı. Yüz ifadesi şaşkınlıktan gülümsemeye dönüştü; parlak, muhteşem bir gülümseme.

"Leydim, günaydın." O da gülümsemekten kendini alamadı.

Kalçasının ve dizinin ne kadar eğilmeye tahammül edebileceğini hesaplıyordu ki, kadın kendini ona doğru fırlattı. "Lütfen bana zarar görmediğini söyle. Lütfen bana her şeyin çözüldüğünü ve yaralanmadığını söyle."

Uşağın canı cehenneme. Yusuf kollarını niyetine doladı. "Ben zarar görmedim." Boğulma ve sırt üstü yere düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı ama bunun bir önemi yoktu. En ufak bir önemi yoktu.

"Ve her şey yolunda mı?"

Louisa Windham'ın sıcaklığını ve kadınsı bolluğunu bir an olsun kucağında hissederek hissetmez, karanfil kokusu beynine dolarken ve gülümsemesi aklını dağıtır dağıtır anlamaya çalışacaktı.

"Her şey-"

"Kıta'ya gitmek zorunda kalmayacak mısınız? Zorunda kalmayacak mıyız?"

"Minnettarlıkla bir parmağımı soktum, bana söylendi ve onurun talepleri karşılandı.

Fransa'ya gitmek için acele etmeyeceğiz." Ve eğer kanundan kaçması gerekirse, onunla birlikte kaçacağını düşünmüştü - yanlış olsa da ilginç bir düşünce.

"Parmağını mı soktu?" Louisa kıpırdandı, elini Joseph'in dirseğinin kıvrımına soktu ve onun yanında ilerledi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Yusuf lafı dolandırmayı düşünmedi. "Erken ateş etti, ben de ateş ettiğimde silahı elinden aldım. Baban bana düğün hediyesi olarak bir dizi tabanca verdi." Louisa onu koridorda yürütürken durakladı, gülümsemesi daha da akkor haline geldi.

"*Silahı onun elinden mi aldın? Bu, bu... ünlü. Harika. St. Just kıskanacak. Bütün çocuklar kıskanacak. Ben kıskandım. Silahı onun elinden aldın. Seninle gurur duyuyorum, Joseph. Aferin sana. Zekice bir aferin.*"

Sabun, su ve havlulara doğru ilerlemeye devam ettiler -ısıtılmış su, kokulu sabun ve sıcak havlular- bu sırada Louisa Joseph'i şaşkınlık verici bir onay yağmuruna tutmaya devam etti. Ayrıca, sıcak ve doyurucu bir kahvaltı boyunca dokunmasa bile Joseph'in yanında kaldı ve yemek bittiğinde onunla birlikte mews'e yürümek için ısrar etti.

"Seni öpmek istedim," dedi Sonnet'in dışarı çıkarılmasını beklerken. "Bu sabah seni gördüğümde, bütün ve sağlıklıydın. Beni öpmek istedin mi?"

Parlak sabah güneşinin altında Louisa'nın yeşil gözleri çığla ıslanmış bahar çimenleri gibi parıltıyor ve etrafındaki enerji adeta çatırdıyordu.

Ve karısı olacak olan bu muhteşem kadın, *onu* öpmek için bastırılmış bir dürtüyü itiraf ediyordu. Seyisler ahırda meşguldü ve sokak Joseph'in dürüst olabileceği kadar ıssızdı. "Louisa Windham-soon-to-be-Carrington, öpücüklerin için sürekli hazır olduğumu fark ettim. Bu durum beni çocukluğuma geri götürüyor.

Noeller, tatillerimin üzerinde asılı duran heyecan ve... neşe duygusuna. Sanki keyifli gelişmeler her zaman beni bekliyormuş gibi."

Kendi kulağına neşeli gelmiyordu ama nişanlısının gülümsemesini görünce, kahvaltı masasının altında elinin birkaç kez onunkine dolandığını hissedince neşelendiğini hissetmişti. Neşe, rahatlama, sıcaklık...

Ve arzu, tabii ki.

Louisa bir elini onun yakasından aşağı indirdi. "Eğer yarım düzine komşunun gözü önünde olmasaydık, Sör Joseph, kendimi çok neşeli hissederdim. Düğün kahvaltımızdan sonra bir balo vereceğimizi biliyor muydunuz?"

Onun kendisini öpeceğini ummuştı. Onun yerine, parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı ve dudaklarına götürdü. "Eğer balo istemiyorsan, Louisa, muhtemelen buna bir son verebilirim. Eldivenlerin nerede?"

"Seninkiler nerede?" Elini geri almak için hiçbir hareket yapmadı. "Sanırım balo Majesteleri için, tekirleri ve dedikoducuları susturmak için büyük bir jest. Annem ve babam da bir süredir böyle bir etkinliğe, hatta bir ev partisine ev sahipliği yapmadılar."

Onun anlamını çözmeye çalıştı. "Yani bir düğün balosu mu yapmak istiyorsun?" Kadının ifadesi soluklaştı. "Sakıncası var mı?"

"Benimle gel." Onu elinden tutarak -sabah serinliğinde bile sıcacık elleri vardı- ahırın dışındaki bir banka götürdü. Onun yanında yer aldı, bu da onu kucağına oturtmak gibi tuhaf bir dürtüyü görmezden gelmek anlamına geliyordu. "Asıl soru benim bir topa hayır diyip demeyeceğim değil Louisa, sen istiyor musun?"

"Annem ve babam istiyorsa, fark eder mi?"

"Benim için önemli. Eğer sadece dedikoduları yatıştırmak için bir balo düzenliyorsak, alelacele düzenlenmiş olsa da gösterişli bir balo, aynı derecede gösterişli bir düğün kahvaltısı ve St. George's'da geniş katılımlı bir törenin ardından bir balo, o zaman tüm dedikoduları zımnen onaylamış oluruz, değil mi?"

Üst dişleriyle alt dudağını yokluyor, bu da ona kız gibi ve alışılmadık derecede kararsız bir hava veriyordu. "İyi bir seçenek yok, değil mi? Eğer bir sıçrama yaparsak, skandalla yüzleşmeye çalışıyoruz demektir. Eğer bir sıçrama yapmazsak, köşedeki bir delik olayı pratikte bir skandalın habercisi olur."

Louisa'nın endişelendiğini, dedikodu ve skandalların onun huzurunu kaçırdığını gören Joseph, ona söyleyemeyeceği bir şey fark etti, ancak bunu kendine saklamak tam olarak yalan sayılmazdı.

Skandalı önlemek için onunla evleniyordu. Yine de bulabildiği en onurlu şartlarda onunla evlendiği için şanslıydı. Bu yüzden ne zaman onun yanında olsa Noel yaklaşmış gibi hissediyordu, çünkü o hayallerin gerçekleşmesi, ulaşılamaz dileklerin gerçekleşmesi ve umutların yeniden yeşermesiydi.

Sırf onun kokusunu alabilmek için yanağına bir öpücük kondurdu. "O baloyu yapacağız. Wellington şimdiden dans kartında bir yer kapmak için uğraşiyor."

Louisa alnını Joseph'in omzuna dayadı, rahatladığı her halinden belliydi. "İyi bir dansçı ve esprili biri."

Sonnet dışarı çıkarılana kadar orada, sert ve soğuk bankta kaldılar. Joseph ayağa kalktı ve nişanlısından ayrıldı, onu bir daha gördüğünde bunun düğünleri vesilesiyle olacağını düşünüyordu.

Sabahın serin havasına doğru atını sürerken, ülkedeki en büyük kahramandan "iyi bir dansçı ve biraz da nüktedan" olarak bahsedildiği düşüncesiyle gülümsemek zorunda kaldı.

Ama sonra gülümsemesi kayboldu. Wellington'ın Louisa'yla dans etme teklifi bile muhtemelen dedikodu ve skandalı yatıştırmak için yapılmış bir taktikti. Yeni Leydi Carrington, parlak zırhlı şövalyesinin en az on iki piç çocuğunun babası olduğunu öğrense ne düşünürdü acaba?

On

"Bu bir felaket."

"Dişlerini sıkma, sevgilim." Jenny'nin kalemi sayfa üzerindeki hareketinde durakladı. "Felaket nedir?"

Louisa Jenny'nin misafir odasına -gerçekten de bir *misafir* odasıydı, çekilme odası değil- girdi ve kendini kız kardeşinin yanındaki kanepeye attı.

"Yarın evleneceğim. Düğün gecesi yaklaşırken bir kadının başına gelebilecek en kötü, en nezaketsiz, en uygunsuz şey nedir?"

Düğün için Kasabaya gelen Maggie, zarif burnundan bir çift okuma gözlüğü çıkardı. "Biri düğün kahvaltısının menüsüne kuru erik haşlaması mı koymuş?"

Louisa en büyük kız kardeşinin sorusu karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Çocukluğundan beri haşlanmış kuru eriğin Louisa'nın sindirimi üzerinde tahmin edilebilir bir etkisi olmuştu. "Eve durumun böyle olmadığından emin oldu."

"Çikolata yiyeceğiz," dedi Eve, "bol bol çikolata. Herkesin favorilerini de menüye koydum ve Majesteleri hiçbirine itiraz etmedi." Pencerelemin yakınındaki bir hasırın üzerinde beyaz ipekten bir parça nakış işliyordu. Maggie sallanan sandalyeyi şöminenin yanına koymuştu; şömine küçük odayı sıcak tutmaya yetecek kadar ısı yayıyordu.

"Bu senin aylığın, değil mi?" Sophie ocaktaki kilimden öne doğru eğildi ve çaydanlığı kaldırdı. "Bebek doğduktan sonra bana da aynı şey oldu. Ona söylediğimde Sindal ağlamak ister gibi baktı. Doğumdan sonra nihayet iyileşmişim ve sevgili adamın akşam için böyle planları vardı."

Sophie'nin böyle bir itirafta bulunması dikkatlerden kaçmamıştı. "Ona *söyledin* mi?" Louisa çay bardağını aldı ve kız kardeşinin hafif gülümsemesini inceledi.

"Son pastayı al." Maggie tepsiyi Louisa'ya yaklaştırdı. "Ona söylemezsen, leydinin hizmetçisi beyefendinin beyefendisine rahatsız olduğunu söyler, sonra da kocan gelip gerçekten hasta olmadığından emin olmak ister ve sen yine de ona söylemek zorunda kalırsın."

Louisa, Maggie'den Sophie'ye baktı. Maggie beş kız kardeşin en uzun boylusu ve en büyüğüydü; alev kırmızısı saçları ve Hazelton Kontesi'ne çok yakışan bir asaleti vardı. Sophie, Barones Sindal'a yakışır şekilde, her yerde yanında belli bir çekingenlik taşıyan, kıvrımlı bir esmerdi.

Evliyediler ve kocalarıyla bazı şeyler hakkında konuşuyorlardı. "Neden bir koca rahatsızlığın başka bir şey, hastalığın başka bir şey olduğunu anlayamıyor?

başka biri mi?" Louisa sorusunun son derece mantıklı olduğunu düşündü.

Sophie ve Maggie birbirlerine baktılar ama bu, "Biz evliyiz ve bu işlerden anlarız" gibi üstün bir bakış değildi, hatta bir abla-kardeş bakışı bile değildi. Daha çok, "Bu nasıl söylenir?" bakışıydı.

"Sindal ve ben aynı yatağı paylaşıyoruz," dedi Sophie. "Mumlar söndüğünde ve kocanız sizi kollarına aldığı anda bazı konuları tartışmanın ne kadar kolay olduğunu bilerseniz şaşarsınız."

Bir yatağı paylaşıyorlardı, yani *her gece* aynı yatağı paylaşıyorlardı. Jenny'nin başı eskiz defterine biraz daha yaklaştı ve pencerenin yanında, Eve neredeyse nakış kasnağını burnunun ucuna dayamıştı.

"Hazelton ve ben de aynı yatağı paylaşıyoruz. Hep paylaştık," dedi Maggie. "Aylıklar konusu henüz gündeme gelmedi ama çocuk taşımanın da kendine has sonuçları var."

"Ve bunları onunla mı tartışıyorsunuz?"

"Ebeveynlerimiz aynı yatağı paylaşıyor." Eve sessizce konuştu, ağzı sanki karmaşık bir dikişi çözmeye çalışıyormuş gibi kapalıydı. "Bitişik odaları olduğunu biliyorum ama hizmetçilerin düşesin yatak odasındaki çarşafı neredeyse hiç değiştirmedini fark ettin mi?"

Jenny tabletinden başını kaldırarak, "Morelands'da da durum aynı," dedi. "Diğer tüm yatak odalarına düzenli olarak yeni çarşaf serilirken bu yatak odasına serilmediğini fark etmemek elde değil."

Louisa arşıafları fark etmemişti ama anne ve babasının ne zaman emekli olsalar dükün oturma odasına açılan kapıyı kullandıklarını, asla düşesinkini kullanmadıklarını fark etmişti. Düşesin saç fırçasının bir sabah dükün yatağının yanında olduğunu ve annesinin okuma gözlüğünün sık sık dükün komodininden alınabildiğini fark etmişti.

"Onlardan sekiz kişi doğduk," diye gözlemledi Louisa. "Annem ve babam aynı yatakta biraz zaman geçirmeden bunu ayarlayamazlardı."

"Yatak." Maggie bu kelimeyi homurdanarak söyledi ve bir eliyle yuvarlak karnını okşadı. "İlk çocuğumuza bir piknik battaniyesinin üzerinde hamile kaldık. Benjamin çok sık maceracı fikirlere kapılıyor."

"Koçlarla mı?" Sophie, sanki bu sadece bir kocanın tuhaflığıymış gibi sordu.

Maggie elini salladı. "Arabalar, eyer odaları, ardaklar... Bilardo odasının kapısını kapatmaya ya da kendimi kontla özel bir kilerde bulmaya cesaret edemiyorum. Kısa sürede ortaya koyduğu yaratıcılık gerçekten hayret verici."

Bilardo odası mı?

"Tam da mükemmel yükseklikte bir piyanomuz var," diye düşündü Sophie. "Valentine skandala uğrardı. Ve Sindal, 'ılgınlık' teriminin, gözlerden uzak küçük bir bina için en uygun kullanımdan kaynaklandığını iddia ediyor."

Valentine skandala uğrar mıydı? Louisa skandala uğramıştı ama aynı zamanda ilgisini de çekmişti. "Yani kocalarınız bir şey olduğunda onlara karşı çıkmaya kalkışmıyorsunuz..."

Yaratıcı mı?"

Maggie sandalyeyi yavaşça sallamaya başladı. "Aşk mı demek istiyorsun? Oh, belki düğünden sonraki ilk birkaç hafta içinde. Bazı aptalca düşüncelerim vardı."

Sophie basitçe ve kararlı bir şekilde, "Öyle değil," dedi. "Eğer Sör Joseph evliliğın bu kısmına biraz hayal gücü getiremiyorsa, o zaman ona ilham vermek size düşer. Ona ilham verme havasına girdiğimde Sindal'ın gözleri fal taşı gibi açılıyor. Ben de onun gözlerini kamaştırmaya bayılıyorum."

Louisa şaşkınlıkla baktı. Bu kadınları hayatı boyunca tanımıştı; onları seviyordu ve dünyadaki en iyi arkadaşları olduklarını söyleyebilirdi.

Bu tartışma bağlamında, ona tamamen yabancı hale gelmişlerdi. "Eğer bu konularda adab-ı muaşeretin yeri yoksa, o zaman nasıl devam edelim mi?" Jenny, Louisa'nın dile getirmek için yanıp tutuştuğu soruyu sordu.

Maggie sallanmayı bıraktı. "Kocanı seviyorsun. O da seni seviyor. Her şeyi birlikte çözüyorsunuz ve bu da eğlencenin yarısı."

Sophie usulca, "Zevkin yarısı," diye ekledi.

Gizli, hülyalı, tamamen kadınsı, *evli* gülümsemeleri Louisa'nın iki şeyi merak etmesine neden oluyordu.

Eğer aşk karı ya da koca için bir faktör değilse, insan nasıl devam edebilirdi ve kadın bu rahatsızlığını Sör Joseph'e nasıl açıklayabilirdi?

Joseph, Louisa'nın gelinliğinin eteklerini kaydırarak arabanın ön tarafındaki koltuğa, Louisa'nın yanına yerleşirken, "Kardeşin bir tost ustası olarak işe alınmalı," dedi. "Westhaven'ın duygularını hafif ve sıcak bir dokunuşla ifade etme yeteneği var."

Louisa ayağa kalktı ve Joseph'in sağ tarafına geçti, bu da köpüklü orman yeşili eteklerin daha fazla düzenlenmesini gerektirdi. "Ayrıca kısa ve öz konuşma yeteneğine de sahip, ama eminim Valentine ve Aziz Just da bir şeyler söylemeyi umuyorlardır."

"Ve Sindal ve Hazelton, ve Ekselansları Babanız, ve Ekselansları Eski Kıdemli Komutanım, ve Ekselansları Yaşlı Quimbey."

Yusuf çatıya sertçe vururken kadın ona sıırttı. "Bahardan önce kendi düğün kahvaltımızdan kaçabildiğimiz için şanslıyız. Yarın sabah Kent'e doğru yola çıkmadan önce ailemi ziyaret etmemiz bekleniyor."

"Annenin düğün gecesi hayatta kalmanı sağlaması mı gerekiyor?"

Gülümsemesi kayboldu ama uzaklaşmadı. "Belki de sizin hayatta kalmanızdan endişe ediyorlardır, Sir Joseph."

Evlendiklerinden beri ona "Sör Joseph" diye hitap etmesinde farklı bir şeyler vardı. Sanki Naip yerine karısı tarafından şövalye ilan edilen *kendi* Sör Joseph'iymiş gibi. Aynı şekilde kendinden emin bir tavırla eldivenlerini çıkardı ve biraz ona doğru döndü.

"Bu bacak sana acı veriyor."

Adam onun dokunuşunun verdiği zevk ve rahatsızlığa kendini hazırlayamadan, kadın adamın kalçasına doğru emin ve istikrarlı bir baskı uyguluyordu.

"Louisa, yapmak zorunda değilsin... sırf dans etmeyi seven dört kız kardeşin var diye... Tanrı seni cennetine koysun..." İç çekerek vazgeçti. "Ve annen."

"Aziz olan ama cennette olmayan." Louisa biraz daha sert vurdu ve bunun mutluluğu, acı veren, sızlatan mutluluğu Joseph'in gözlerini kapatmasına neden oldu.

"Gladys halamı da unutma. Bu bacak için hiç afyon tentürü düşündün mü Joseph?"

"Almadım, daha doğrusu yaralandığımda bana sınırlarını bilecek kadar afyon verildi. Bunun yerine seninle evlenmeyi denemeliydim diye düşünüyorum."

Ancak o sırada evliydi ve bu düşünce Yusuf'a arabada havada asılı duran bir gölgenin eşlik etmesine neden oldu.

"İltifat etmene gerek yok, kocacığım. İltifat olsun ya da olmasın, ben seninle evliyim."

Kolunu nişastalı yeni karısına doladı. "Ve içten bir takdirden çekinmene gerek yok. İlk karım yaralarımı görmeye dayanamazdı." Louisa'nın elleri durakladı ama onun bedenini terk etmedi. "Özür dilerim Louisa. Konuyu ona getirmemeliydim. Onca zaman içinde şimdi ondan bahsetmek istemezdim."

Ellerinin adamın kalçası üzerindeki kutsanmış okşayışı yeniden başladı. "O bizim çocuklarımızın annesi. Elbette ondan söz edeceksin. Lionel senin mutlu bir şekilde yeniden evlendiğini görse rahatlayacağını söyledi, ama ben onun düğün günündeki tavırlarını sergilediği sonucuna vardım."

Yaptığı şey Joseph'in karısına çok yakın durmaktı, ama tüm kibar sosyetenin önünde buna itiraz etmenin bir anlamı yoktu. Louisa'nın erkek kardeşi Valentine, Joseph'in topallayarak onun yanına gelmesinden çok önce dirseğinin dibinde belirmişti zaten.

"Lionel, Cynthia'nın favorisiydi. Muhtemelen dürüst davranıyordu."

Yusuf bu yorumu yapar yapmaz, rahmetli eşinin adını, hele hele sevgili Lionel'in adıyla birlikte söylememiş olmayı diledi.

"Onu özleyor musun?"

Düğün gününün sıcak ısıltısı dört küçük kelimeyle buharlaşıp gitmiş, yerine yeni bir evliliğin, en azından hanımefendi açısından duygusal olmayan nedenlerle yapılmış bir evliliğin tüm yükünü ve karmaşıklığını getirmişti.

"Dürüst olayım mı Louisa? Bu iki yeni evli arasında pek de iç açıcı bir konu değil."

"Sen bana karşı her zaman dürüst olacaksın, ben de sana karşı dürüst olma cesaretini göstereceğim."

Arabanın lambalarını yakmamıştı, çünkü yolculukları kısaydı, sadece birkaç blok ötedeydi. Karanlık, sadece karısının bacağındaki ellerinin rahatlatıcı dokunuşuna değil, aynı zamanda karanlığın içindeki sesinin güzelliğine de odaklanmasını sağladı.

Louisa şarkı söylediğinde kontralto olurdu. Kadın ses aralığının alt, daha sıcak perdelerinde başarılı olurdu ve sesi, dans pistinde hareket eden vücudu gibi hem esnek hem de zarif olurdu.

Şiir okurken, bu ses güzelliği ve parlaklığıyla ilahi olurdu.

Ve ondan asla bir aldatmaca duymak istemiyordu, bu yüzden yapabildiği ölçüde, az önce ortaya koyduğu meydan okumayı kabul etti.

"Benim-Cynthia-ve ben vatansever bir şehvetle evlendik, sanırım buna böyle de diyebilirsiniz. Ben genç ama varlıklı biriydim, o da gençti ve en azından görünüşte, gösterişli alay kıyafetleri içindeki bir çift geniş omuza vurulmuştu. Ailesi onu benim istekli kollarıma teslim etmekten mutluluk duydu, bunu törenden sonrasına kadar anlamamıştım."

"Takım elbise giymediniz mi?"

Sorunun yavan doğası, açık sözlülüğü Louisa'yı ona sevdirmişti. "Genç insanlar gibi, birlikteliğimizi tamamlamak için yeterince iyi anlaştık ve sonra Yarımada'ya doğru yola çıktım."

Louisa zeki bir kadındı. Eğilip Joseph'in yanağına kondurduğu öpücük Joseph'in onu anladığını gösteriyordu: Joseph birliğine katıldıktan sonra genç karısıyla hiç de iyi geçinememişlerdi.

"Özür dilerim. Ailem de muhtemelen beni sizin istekli kollarınıza teslim etmekten mutluluk duyacaktır ama ben genç değilim ve size rahatsızlık vermek niyetinde değilim."

"Ben de sana."

Yeni evli bir çift için ne kadar mütevazı bir niyet değişimi. Yine de Joseph bunu çekici buldu. Rahatlatıcı.

Ulaşılabilir ve dürüst.

Araba, Joseph'in malikânesine giden sokağa döndü ve Joseph, şehir arabalarının karanlık ve rahat ortamında karısıyla çok daha uzun süre kucaklaşabileceğini fark etti.

"Ben de sana karşı dürüst olmalıyım, kocacığım." "Bunu tercih ederim."

"Bu gece yeminimizi tamamlayacak durumda değilim."

Şaşkınlık ve hayal kırıklığı hissetti ve bir an için onun tüm şefkatine ve pragmatizmine, ocak halısındaki tüm tutkusuna rağmen birkaç

Louisa onları beyaz bir evliliğe mahkum ediyordu.

Ama... tutkusu dürüsttü. Düellodan yara almadan çıkmasına sevinmesi dürüstçe olmuştu. Moreland balo salonundaki düğün davetlileri arasında ona gönderdiği gülümsemeler son derece dürüsttü.

"Neden yeminimizi tamamlayamıyorsun, Louisa?"

Şimdi ellerini onun bacağından, artık zonklamayan bacağından çekti. Atlar yavaşlayarak yürümeye başladı.

"Louisa?"

Yüzünü adamın boğazına dayadı ve tenine karşı yanağı doğal olmayan bir şekilde sıcak hissetti. "...Lanetlenmiş... Lanetlenmiş... kadın... Gelecek hafta."

Yusuf karanlıkta gözlerini kırıştırdı. Daha önce de evlenmişti. Aslında birkaç uzun ve mutsuz yıl boyunca, ama Louisa'nın karanlıkta ona yakın durduğu o garip anda, o evlilik yılları onun anlamını ve sorununu çözmesini sağlamıştı.

Onu kendine yaklaştırdı ve yanağından öptü, oysa gülmek istiyordu - kadere, en kötü hayallerine, hatta biraz da karısının doğanın zamanlamasıyla ilgili mırıldandığı öfkesine.

"Gelecek hafta çok uzak değil, Louisa Carrington ve söz veriyorum beklediğinize degecek."

Başını kaldırdı, yeşil gözlerinde bir meydan okuma parlıyordu. "Ve sizin de, Sir Joseph. Size söz veriyorum."

Ve sonra birlikte güldüler.

Bir düğünün ertesi sabahı için şiir olmalı.

Louisa kocasının tıraşını izledi. Yüzündeki koyu renkli bıyıkları kazırken dikkatli, düzenli ve etkiliydi. Bu erkeksi ritüel boyunca bir fincan çayı dirseğinin dibinde tuttu, çayını yudumlayabilmek için önce ağzının etrafını tıraş etti.

"Çenende bir noktayı atlamışsın, kocacığım." Kocas1. *Kendi kocası.*

Döndü, yüzünde köpük parçacıkları belirdi ve usturasını ona doğru uzattı. Tam bir meydan okuma sayılmazdı ama bir davetten daha fazlasıydı. O an bir tıraş sonesini çağırıyordu.

Louisa ayını -Joseph'in onun için hazırladığı ayı- bir kenara bıraktı ve yataktan kalktı. Adamın elinden usturayı aldı ve çenesine baktı. "Dün gece hassasiyetlerimi korumaya mı çalışıyordun?"

"Rahatsızdınız."

Louisa, Joseph'in yanağındaki son bıyıkları da kazırken ikisi de sessizliğe g        . Adamın omzuna attığı havluyu aldı ve y         silerek temizledi.

"Rahatsız olduğumu biliyorum ama soyunmadan   nce b  t  n mumları s  nd  rm        . Daha   nce de çıplak erkekler g  rd  m." Yine de hiç kendisine sarılmış biriyle uyumamı tı. B  yle bir d  zen... rahattı ve insanı gevezeliğe meylettiriyordu.

"ıplak adamlar g  rd  n m  ?"

Joseph'in sorusunda fazla sıradan bir   ey vardı. Louisa usturayı bıraktı ve geri çekildi. "ocukken her zaman g  zetleyecek bir ya da iki kardeşim olurdu ve sanırım g  zetlenmeyi pek umursamıyorlardı, yoksa y  zmeye gittiklerinde bu kadar g  r  lt   yapmazlardı. Kraliyet Cemiyeti'nin d  zenlediği her sergiye katılıyorum ve Moreland k  t  phanesi oldukça dolu."

Adam onu   pt   ve Louisa, adamın ağzının onunkinin   zerinde olması sayesinde kocasının s  ylediklerine g  l  msediğini anladı. Yine de ona son derece i veli bir   p  c  k verdi, bir anda bitti.

Louisa kocasının kollarında oyalanıp teninin lavanta sabunu kokusunu içine çekerken, evlilik   p  c  klerinin fl  rt   p  c  klerinden farklı olup olmadığını merak etti.

"Korkusuzca yaramaz bir kadınla evlendim," dedi Joseph, elini kadının sa   rg  s  nde gezdirerek. "Ve d  n gece yatağımı payla manı isteyerek dayatmacı davrandığım için endi elendiğimi sanıyordum."

"Cesur olmana gerek yok. Kulaklarını ınlattım."

O da *dinlemi ti*. Uykuya dalmamı tı, kolunu ok  şayıp yuvarlanmamı tı, g  n  n yeterince uzun geçtiğini belli etmeyen yollarla ona bildirmemi tı, çok te ekk  r ederim.

"İlginç bir yetiştirilme tarzınız var. Astronomi, antik tarih ve ekonomi okuyan çok fazla kadın yoktur."

"Hesaplama, yıldızları   lmeyi kolaylaştırıyor. Teleskoplarımı Morelands'tan getiriyorum; kızlarımız burada kalarak çok eğlenecekler.

takımyıldızlarını öğrenmek için uyku saatlerini geçirirlerdi. Gece yarısı pikniklerinden kim daha çok keyif alıyordu bilmiyorum, Majesteleri mi, kardeşlerim mi, yoksa ben mi?"

Saçlarındaki eli kımıldamadan durdu ve başının arkasını kavradı. "Onlardan kızlarımız diye bahsettiğinin farkında mısınız?"

Ve bir soruyla, gerçekten de zor bir zemindeydiler. Şiirsel bir soru değil ama muhtemelen bir evlilik anlaşmazlığı. "Tahmin etmek istemem. Onlara Amanda ve Fleur diye hitap edebilirim, ne güzel isimler."

İki sıcak eliyle yüzünü çerçeveleyecek kadar geri çekildi. "Çünkü sen öyle diyorsun Louisa, onlar bizim kızlarımız. Bu bir düğün hediyesinden çok daha fazlası, çünkü bunu sadece bana değil, aynı zamanda bir anneye çok ihtiyacı olan iki küçük kıza da veriyorsun."

Bu öpücük farklıydı, saygılıydı, şefkatliydi, güzeldi... şiirin ötesindeydi.

Louisa alnını kocasının çıplak göğsüne dayadı ve onuncu kez kadınlık organlarına kötü zamanlamaları için sessizce lanet okudu. "Eğer yakında yola çıkmazsak Kent'e asla varamayacağız."

Yusuf onun poposunu okşadı ve geri çekildi. "Anne babanızın bize kahvaltı servisi yapmasına ya da kız kardeşlerinizin sizi özel inlerine sürüklemesine izin vermeyeceğiz. Yine de en kötü suçluların erkek kardeşleriniz olacağından şüpheleniyorum. Hiç bu kadar çok anaç tavukla karşılaşmamıştım."

Sedir ve baharat kokusunu sürdükten sonra giysileri yerleştirmeye başladı, gardıroptan yatağa kadar gidip geldi. Joseph yatak odasında binici pantolonundan başka bir şey giymeden, istediğiniz kadar rahat bir şekilde dolaşmaya devam etti.

Louisa da memnun olmuştu. Kocasını kaslı ve erkeksi bir yapıya sahipti ve erkek kardeşlerinin anaç tavuklar olduğunu düşünüyordu. Karanlıkta onu dinlemişti ve Louisa bunları isteyebileceğini bile bilmezken ona sarılmış ve sırtını sıvazlamıştı.

Belki de aşk çınlayan bildiriler ve kafiyeli beyitler meselesi değildi. Belki de kan kırmızı güller ve dramatik duygular değildi. Belki de aşk, poponun okşanması ve şefkatli bir öpücük, paylaşılan iyi bir gece uykusu ve düğün yolculuğunun başlangıcına dükal malikanesine hızlı bir mola verecek kadar düşünceli bir adamdı.

"Hayatının geri kalanında ona sahip olacaksın, Carrington. En azından düzgün bir veda edelim."

Joseph, Louisa'nın Aziz Just, Westhaven ve sırayla her bir kız kardeş tarafından bir kez daha kucaklanmasını izlerken, müzisyen kardeş -Lord Valentine- bu gözlemini neşesiz bir şekilde dile getirdi. Garip bir diplomasi gösterisiyle, Majesteleri Joseph ve Louisa'ya iyi yolculuklar diledikten sonra malikânenin içine çekilmişlerdi.

"İlk yirmi beş yıl boyunca kız kardeşinize sahiptiniz lordum ve onun kıymetini bilmek için ayrılmasını mı beklediğinizi merak etmeye başladım."

Kara kaşları Dük'ünkine çok benzeyen bir hareketle kalktı. "Bu kabalık da ne demek oluyor?"

"Neredeyse tüm modern Avrupa dillerini öğrendi ama bu dilleri konuşmak için eline geçen tek fırsat ailenizin diplomatları ağırladığı zamanlar oldu. Senin ve benim kağıt üzerinde bile takip edemediğimiz matematiği kafasında yapabiliyor ama yine de Westhaven ara sıra ekonomi derslerine katılmasına izin verirse şanslı sayılır. Aziz Just için yarım bin yıllık Roma askeri stratejisini özetledi - Sezar'ın mektuplarını orijinalinden ve çevirisinden ezbere biliyor - ve yine de Aziz Just'un Yarımada'dan ona gönderdiği mektuplar kadın şapkalarıyla ilgiliydi. Onun ihtiyacı olan *İlahi Komedya*'nın çevirisi üzerinde çalışmakken siz onun için küçük bagateller besteliyorsunuz."

Lord Valentine gözlerini kırıştırdı ve sonra dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Sanırım işin özüne indiğimizde Lou ile ne yapacağımızı bilemedik. Ben müziğe ne kadar tutkuluysam, onun da o kadar tutkulu olduğunu, ama hemen hemen her türlü entelektüel arayışa yönelebileceğini erken fark ettim. O olmasaydı ilk dönemimde okuldan atılırdım."

Louisa, St. Just'tan gelen küçük bir paketi kabul edip çantasına koyarken sessizliğe gömüldü. Lord Valentine da ona benzer bir hediye vermişti, sanki küçük jestler çeyrek yüzyıllık kardeşçe ihmali telafi ediyormuş gibi.

"Aşağı gönderilmeliydin. Onun mezun olmasına izin verilmeliydi."

"Müfredatın büyük bir kısmını benimle yazışarak işledi. Her derste zorlandım çünkü piyanonun başında çok fazla zaman geçiriyordum. Latince en kötüsüydü. Benim için ve diğer birkaç arkadaş için çevirilerimi yaptı, gerçi hile yapıyordu. Ne hakkında olduğumuzu anladıktan sonra buna bir son verdi ama o zamana kadar..."

Lord Valentine yine sessizleşti, gülümsemesinden eser kalmamıştı.

"O zamana kadar siz ondan kendi kendinize yetecek kadar Latince, Yunanca ya da matematik öğrenmişsiniz."

Kız kardeşleri elbiselerini işlerken ve çıplak eskizler çizerken yıldızları seyrediyordu." "Aman Tanrım. Çıplak mı?"

"Sanırım minyatürler, çünkü ellerindeki tek modeller gözetledikleri kardeşlerdi."

Bu veda atışının ardından Joseph bir adım öne çıkarak Louisa'nın üçüncü bir paketi daha -Westhaven'dan gelen bir paket- çantasına koymasını bekledi. Leydi Genevieve sicimle bağlanmış küçük bir belge paketini uzattı, o da çantaya girdi ve sonunda Joseph karısını seyahat arabasına bindirdi.

"İnsan ailesinden her ayrıldığında bir kaçış hissine kapılıyor, Louisa."

Taraf değiştirdi, böylece yine onun sağında kaldı.

"Kocacığım, çok rahatlatıcı şeyler söylüyorsun. Sophie geçen Noel'de birkaç günlüğüne yalnız kaldığında, huzur ve mahremiyet özlemi çeken tek Windham kardeşinin ben olmadığımı nihayet anladım. Ailemi seviyorum ama onlar sadece çok..."

Pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi. Joseph ona mendilini uzattı, veda ederken onlara sallayacağını düşündü.

"Saçmalıyorum." Elindeki mendili salladı ama sonra gözlerinin kenarlarını kuruladı. "Hepsini birkaç gün sonra Noel buluşmasında tekrar göreceğim, çocukları da. Sanırım aşırı duygusallık affedilebilir. St. Just'u aylardır görmedim, Maggie de hamile, ama Sophie'yi çok göreceğim-"

Onu yanına çekti ve başını nazikçe omzuna doğru itti. "İstediğin her yeri gezeriz, krallığın her yerini, hatta St. Just orayı kırsallaştırmakta ısrar ederse yok olmakta olan West Riding'i bile. Ancak seni baharda Paris'e götürmek istiyordum ve çok sıcak olsa da Lizbon'u da seversin. Roma'yı o kadar sevmiyorum ama Sicilya'da ilginç bulabileceğin her türlü harabe var."

Kızın başı adamın omzundan kalktı. "Kızları alabilir miyiz? Çocukların daha büyük bir dünyaya maruz kalmaya ihtiyaçları var, biliyorsunuz. İnsan her şeyi tozlu bir okul odasında oturarak öğrenemez."

Hayır, olamaz.

Louisa yaz seyahatleri için bir program hazırlamaya başlarken, Joseph de ona belli bir sürenin ötesindeki yolculukların kendisi için zor olacağını anlatmanın bir yolunu arıyordu. Surrey'de bir düzine çocuk vardı.

Kendisinden uzun süre uzak kalmak istemiyordu. Çocukları.
Bizim değil, henüz değil. Muhtemelen hiç olmayacak.

"Eli böyle sargılıyken bir adam nasıl düzgün bir içkinin tadını çıkarabilir ki?" Gratingly kundaklanmış sağ elini salladı. Lionel, Gratingly'nin küçük salonunda soğukla savaşıyor yetersiz ateşten başını kaldırıp zar zor baktı.

"Tanrı aşkına, sen bir parmağın battı diye sızlanırken bir adam nasıl düşünebilir ki? Sör Joseph'in, olması gerektiği gibi postunda bir delik açmayı reddettiği kulüplerin her yerinde yazıyor."

Şaşırtıcı bir ses duyan bir taziye gibi, Gratingly başını Lionel'a doğru eğdi. "Bana o topallayan maymunun Wellington'ın özel nişancısı olduğunu söylememiştin. Aferin Honiton. Bir dostun senin için hayatını tehlikeye atıyor, varlığını ortaya koyuyor ve sen-"

"Planı değiştiren sizsiniz. Wellington'ın ekibinde özel bir nişancı yoktu, ama kabul etmeliyim ki Sör Joseph iyi bir nişancıdır. Sizi onunla düello yapma aptallığından korumaya çalıştım ve onunla buluşmakta ısrar eden sizdiniz."

"Aldığım teşekkür bu mu? Düelloya sebep olan hiçbir kız düzgün bir koca bulamaz. Louisa Windham'ı sana bir tepside sunuyorum, onun skandal davranışlarını engellemeyi beceremediğin halde. Elinin altına yüklü bir çeyiz koyuyorum ve sen bana teşekkür etme zahmetine bile girmiyorsun."

Lionel sessiz kaldı, bu da Gratingly'nin ondan duyacağı en fazla teşekkürdü. Başlangıçtaki fikir basitti: Lionel, Louisa'yı tehlikeli bir durumdan kurtaracak ve hemen ardından onun minnettar evlenme teklifini kabul edecekti. Hiçbir düello düşünülmemişti - ta ki Gratingly konuyu iyice saçmalayana kadar.

Gratingly, "Güzel Louisa'yı sopalayan ben olmalıyım," diye mırıldandı. "Karşılık veren kadınları severim."

Lionel kalitesiz şarabından bir yudum daha aldı. "Karşılık veriyormuş gibi yapan kadınlardan hoşlanıyorsun. Louisa Windham seni bir anda iğdiş ederdi."

Grattingly'nin sandalyesi geri çekildi. "Tanrı aşkına, senin neyin var? Paraya ihtiyacın var. Küçük bir meblağ karşılığında sana aynısını ve iyi doğmuş bir eş elde etmeni mümkün kılıyorum ve teklif edilen şeyi almayı başaramadığında bana kötü davranıyorsun."

"Özür dilerim. Yaklaşan yoksulluk mizacımlı oldukça bozdu, bu içki de yardımcı olmuyor ve Leydi Louisa'nın çeyizinin bir yüzdesini küçük bir meblağ olarak görmüyorum. Ne zamandan beri iyi içki stoklamayı bıraktınız?"

Ve genellikle akşam geç saatlerde Grattingly'nin kasaba evine yerleşen diğer yarım düzine kadar genç adam neredeydi?

Minnettarlıkla büfeye gitti. "Madeira ucuz değil, haberin olsun."

Özellikle konyakla güçlendirilmiş değildi, ama ithal içkilerden daha ucuzdu. "Üst kattaki o güzel hizmetçiyi de son zamanlarda ortalıkta görmedim. Tasarruf etmeye mi çalışıyorsun, Grattingly? İhtiyaçlardan kısın bir avam zihniyetidir bu."

Lionel şarabını bitirdi ve büfede Grattingly'ye katılmadı. Adam kupalarında aptal olduğu kadar acımasız da olabiliyordu -Carrington'a meydan okumasını hatırlayın- ve Grattingly'nin üzerine gitmek Lionel'in kendi sıkıntılarından geçici olarak uzaklaşmasını sağlamaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Ticaret beni kesti," diye tükürdü Grattingly. "Küçük güzel hizmetçi geçen hafta ortadan kayboldu ve yeni yıla kadar başka bir üç aylık görmeyeceğim. Sevgili yaşlı Pater'ın avukatlarından mutlu lanet Noeller."

Lionel, "Genelde Aralık ayında takasların ödemesi yapılır," dedi. "En azından Kalite öyle yapıyor."

"Benim büyükbabam da seninki kadar iyi doğmuş Honiton, ama senin benden fazla paran yok."

Lionel bu yemi yutmaması gerektiğini çok iyi biliyordu ama yine de yuttu.

"İşte orada hata yapmış olursunuz." "Bu da ne demek oluyor?"

"Tabiri caizse tüm yumurtalarını tek bir sepete koymuşsun, Louisa Windham'a kur yapmak ya da onunla evlenmek gibi zor bir işe girişmeden çeyizine el atmayı umuyorsun. Ben senin kadar öngörüsüz değilim ve bu yüzden başka planlarım var."

Grattingly bir sürahide yudum alırken durakladı. Lionel bu manzara karşısında öğürmemek için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Bilmecelerle konuşuyorsun Honiton, hem de hiç eğlendirmeyen bilmecelerle."

"Ah, ama terziler hala benim adetlerimi kabul ediyorlar, değil mi? Ve ben sizden daha becerikli olduğum için, bunu yapmaya devam edecekler, tıpkı nalbant, kömürcü ve rahat bir varoluşa katkıları sıkıcı olsa da zorunlu olan diğer tüm küçük aktörler gibi."

Minnetle geçirdi, sadece ateşin yumuşak tıslamasıyla noktalanmış yavaş, ıslak bir kabalık patlaması. Bu nezaketsizlik, benzer şekilde sarhoş olmuş bir grup gencin yanında ortaya çıksaydı, bir dizi iğneleyici yoruma neden olabilirdi ya da hiç yorum yapılmayabilirdi. Ancak Grattingly'nin tek arkadaşı olarak Lionel'in böyle bir kabalığa maruz kalması, ev sahibinden çok kendisini düşündürüyordu.

"Minnettarım, saat geç oldu. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim ama gitmeliyim."

Lionel ayağa kalktı ve -yanında bir hizmetçi yoktu- eldivenlerini, atkısını, şapkasını ve paltosunu giydi; bu arada Grattingly de onu izliyordu.

"Hizmetçiniz giderken uşağı da yanında götürdü mü?"

"Büyük ihtimalle. Kadife Eldiven'e gitmek istemezsiniz herhalde?"

Yapacaktı -Lionel de bir sonraki adam kadar sövüşlemeyi severdi- ama arkadaşının lekeli kravatını, sürahinin boynuna dolanmış kalın parmaklarını, adamın bir genelevi ziyaret etme düşüncesiyle ağzının nasıl gevşediğini fark etti.

O parmaklar Louisa Windham'ın korsajına sokulmuştu ve o gevşek dudaklar, Grattingly sadece kadını kucaklamak ya da elinin üzerine hoyratça salya akıtmakla yetindiğinde, onun ağzını hedef almıştı. "Korkarım yapamam. Belki başka bir zaman."

Sürahiyle minnetle selamladı. "Keyfin bilir. Ve diğer planlarınızda bol şans."

Şişman parmaklarını sallayarak el salladı ve Lionel oradan ayrıldı. Gece havası soğuktu ama sayısız Londra ocağını süsleyen kömür ateşleri düşünüldüğünde ferahlatıcıydı. Yakındaki bir sokakta bir satıcı neşeyle kızarmış kestanelerden ve Noel bereketinden söz ediyordu ve sokağın sonunda bir Hristiyan çan çalarak yoldan geçenleri Daha Az Şanslı Olanları Hatırlamaya çağırıyordu.

Her nasılsa Lionel'in kendisi de daha az şanslı hale gelmişti ama artık kesilme zamanı gelmiş olan Grattingly-Grattingly'nin seviyesine inmemiştir.

Grattingly'nin onursuz davranışı -ki iyi bir doğum yapmış genç bir hanımefendiyi tehlikeye atıp, ardından gelen düelloda şampiyonuna erkenden ateş etmekten daha onursuz ne olabilirdi- Grattingly'ye, kendi içkilerini karşılayamayacak kadar fakir olan arkadaşlarının bile eşlik etmesine mal olmuştu.

Lionel adımlarını Arlington Kontu'nun Mayfair'de birkaç blok ötedeki malikânesine doğru çevirdi. Kadife Eldiven'deki kadınlar çok hoş, yaratıcı ve zamanları konusunda cömerttiler. Aynı zamanda, hizmet karşılığında iyi para bekleyen profesyonellerdi.

Lionel'in diğer planları meyvesini verene ya da mücevherleri rehin vermek kârlı hale gelene kadar, Mayfair balosundaki bedava yiyecek ve içecek, akşamın daha keyifli ikramlarından öncelikli olacaktı. Kar karanlıkta yağmaya başlarken ve hem satıcı hem de Hristiyan sessizliğe gömülürken, Lionel diğer planlarının cömertçe ve kısa sürede meyve vermesi için küçük bir dua gönderdi.

On bir

Uzun yolculuk günü boyunca Joseph, Louisa'ya geniş seyahat arabasının içinde eşlik etmişti. At değiştirmek için her durduklarında, Louisa'nın sıcak bir fincan içki içmesi için ısrar etmiş, Louisa da bu sırada arabanın zeminindeki tuğlaların ısıtılması için ısrar etmişti.

Mesafe uzun değildi -Louisa çoğu zaman bir günde gitmişti- ama geç başlamışlardı ve donma ve erime yolları berbat hale getirmişti. Karanlık çöktüğünde Joseph ona yola devam etmek yerine geceyi iyi bir pansiyonda geçirme seçeneğini sunmuştu.

"Yarına kadar varamazsak Amanda ve Fleur üzülür mü?"

"Amanda ve Fleur bu saatte mışıl mışıl uyuyor olsalar iyi olur," diye cevap verdi bir hizmetçi yemeklerini oturma odalarındaki küçük masaya koyarken.

"Aksini tespit edersem mürebbiyeleri bunun hesabını sorar."

Bu onun içindeki süvari subayıydı, Louisa yolculukları sırasında kocasının bu yönünü inceleme fırsatı bulmuştu. Joseph ona karşı kibar ve saygılıydı, asla talepkâr değildi.

Başkalarına karşı da kibardı ve asla mantıksız davranmazdı ama Louisa'nın babası ve kardeşleri gibi o da hizmet makamında olanların *itaat* etmesini beklerdi. Louisa da Tanrı'nın huzurunda ona itaat edeceğine yemin etmişti ama yeni bir eş için Tanrı'nın -ve Sir Joseph'in- bir süre uyum sağlamasına izin vereceğini umuyordu.

Yusuf yarım saat sonra, doyurucu bir yemeği ve iki porsiyon erikli pudingi mideye indirmiş olarak tekrar oturdu. "Banyo yaptırayım mı?"

"Dün can havliyle banyo yaptım. Biraz ılık su yeterli olacaktır." "O zaman belki ben de banyo yaparım... sakıncası yoksa?"

Louisa ay fincanını yarısına kadar dudaklarına götürerek durakladı ve kocasının sözlerinde duyduğu hafif imaya dair bir ipucu bulmak için onun bakışlarını inceledi. "Elbette yapmalısın. Sen donarken ben bütün gün arabada sıcak tuğlalarım ve en sevdiğim kitaplarımla oturdum. Çeşitli han avlularına atfedilir."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Niteliklerim mi? Eğer bana bir unvan verilecekse, sanırım bunlar niteliklerdir."

"Bu seni gerçekten rahatsız ediyor mu?"

Günün büyük bölümünde birlikte olmalarına rağmen çok az sohbet etmişlerdi. Joseph burnunu bir tür deftere gömmüş, Louisa ise sosyal felsefe  zerine Fransızca bir kitap okuyor ve dirseğine yapışmış bir hizmetçi olmadan seyahat etmenin tadını çıkarıyordu.

Joseph ateşi yakmak için çömeldi. "Bir unvan sahibi olma ihtimali beni korkutuyor. Kendi işlerimi nasıl d zenleyeceğimi bile bilmiyorum Louisa. Lordlar Kamarası'nda ne işim var benim?"

"Eğer Lordlar Kamarası'ndaki daha fazla kişi bu derece alçakgönüllü olsaydı, daha iyi ve daha çok karar verebilirlerdi."

Kapının alınması bu anı kesintiye uğratırken, hizmetçiler yemekten arta kalanları temizlemek için ortaya çıktılar ve ardından büyükçe bir bakır banyo küveti getirdiler. Daha sonra perdeler getirildi, ardından uşaklar ve hizmetçiler bir kova geçidine katıldılar, ta ki Louisa bir kez daha eşiyle yalnız kalana kadar.

Ayağa kalktı ve adamın kravatının düğümlerini çözmeye başladı. "Kıpırdamadan dur. Suya ne kadar çabuk girersen o kadar sıcak olur."

Kirpikleri eğleniyormuş gibi aşağıya indi ama Louisa kol düğmelerini çözmeye, yeleğinin ve gömleğinin düğmelerini açmaya devam ederken hiç itiraz etmedi.

Joseph'in belden yukarısı çıplak kaldığında, Louisa dizlerini işaret etti. "Sırada botlar var."

Oturdu ve sol bacağını yere paralel bir şekilde uzattı. "Majestelerinin böyle sıradan ev işleriyle uğraştığını hiç düşündünüz m ?"

Louisa bir botunu çıkarmak için eğildi. "Pek bir şey yok. İnsan anne babasının evli bir çift olduğunu kabul ediyor ama onlar da mahremiyetlerine çok düşkünler. Majestelerinin babamın çizmelerini çıkardığını herhalde hayatımda iki kez görmüşümdür. Diğeri."

Yine de Joseph'le olan bu evcimenlik hiç de rahatsız edici gelmiyordu. Belki biraz tuhaf ya da yeni, ama rahatsız edici değil. Louisa iki botunu da

kapının dışında ayakkabı boyacısını aradı, sonra döndüğünde kocasını sadece binici pantolonuyla buldu.

Ve aniden, durum gerçekten de yeniydi.

"Mumları söndürebilirim, Louisa."

Louisa geceliğinin ve bornozunun kollarını yukarı itti. "Kimse karanlıkta banyo yapmaz, kocacığım. Küvete gir."

Louisa'nın emredici ses tonuna gülümsedi, ki bu şanslıydı, çünkü Louisa bir emir vermek *istememişti*. "Belki de düşmelerimde bana yardım edersiniz?"

Hınzır sırtışıandan anlaşıldığı kadarıyla Yusuf soru sormaktan çok meydan okuyordu.

"Elbette." Louisa ona doğru yürüdü ve gülümsemesi gözlerinden bile kayboldu. Ateş ışığında gözleri artık mavi görünmüyordu; sadece karanlık ve dikkatle odaklanmış görünüyorlardı.

"Düşüşlerim mi, *Karıcığım*?"

Ona daha önce böyle hitap etmemiştir -Sevgili Nişanlı Karım aynı şey değildi. Bu sözcük ve ses tonu Louisa'da bir sarsıntı yarattı, sıcaklık ve başka bir şey. Muhtemelen sahiplenme. Bu her neyse, hoşuna gitmişti. Louisa duygularını analiz etmekle vakit kaybetmek yerine Joseph'in pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı.

"Basit bir alçakgönüllülüğün gerektirdiğinden daha fazla düğme var."

"Belki de bu, bir erkeğin gerçekten pantolonunu kaybetmek istediğinden ya da bir kadının onu gerçekten pantolondan çıkarmak istediğinden emin olmak içindir."

"Su gittikçe soğuyor..."

Parmakları kumaştaki bir çıkıntıya dokundu, sağlam, büyük bir çıkıntı. Başını kaldırıp kocasının yüzüne baktığında, adam yine kirpiklerini indirmiş ve sanki onun kendisini soymasını izliyormuş gibi çenesini eğmişti.

Pantolonunu çıkarıp tek hamlede döndü ve sırtı Louisa'ya dönük olarak küvete girdi. Suya girdikten sonra hızlıca abdestini aldı ama Louisa saçlarına durulama suyu döktüğünde bile dışarı çıkmaya isteksiz görünüyordu.

"Orada biraz daha kalırsan su da soğuyacak, sen de kocacığım. Bir buz kütlesiyle aynı yatağı paylaşmaya hiç niyetim yok."

Kenara yaslanmış, gözleri kapalı bir şekilde kaldı. "Belki de soğuk su iyi bir fikirdir Louisa. Gelecek hafta henüz gelmedi."

"Gelecek hafta...?" Giysilerini katlayıp düzenli bir yığın haline getirirken durakladı. "Gelecek hafta ne...? Oh."

Sudan çıktı, tırmandı ve ocağın önündeki tuğlaların üzerinde damlayarak durdu. "Gelecek hafta, ikimiz de yürüyemeyecek hale gelene kadar seni dövdüğümde." Yüzü ateşe dönüktü, böylece Louisa sırtının, bacaklarının ve evet, gergin erkeklik organının ıslak kaslarını hayranlıkla seyretmek için harika bir fırsat yakalamıştı.

Yürüyemeyecek miydi? "Kesinlikle abartıyorsun." Yoksa abartıyor muydu?

Onun dikkatini çektiğinden emin olmak istercesine omzunun üzerinden bir bakış attı, sonra yüzünü ona döndü.

Abartmamıştı. Ateş ışığı ıslak tenini pembe altın rengine boyarken, Joseph Louisa'dan bir metre uzakta, üremeye elverişli bir durumda duruyordu. Louisa bu konuda bir şeyler okumuştı ama hiçbir şey onu çıplak ve tahrik olmuş kocasını gördüğünde kalbinin aniden dört nala atmasına hazırlayamazdı.

"Ne ile evlendiğini görmek gerek Louisa. Beden isteklidir ama mükemmel olmaktan uzaktır."

Ciddiyetle konuştu ve olduğu yerde kaldı, *membrum viril*, tavizsiz duruşunun samimi vurgusuyla göbeği boyunca düz bir şekilde yayıldı. Louisa parmakları kaşınana kadar onun uyarılmışlığını inceledi.

"Bir şey söyle,
karıcığım." "Sana
dokunmak istiyorum."

Yüz ifadesi bir anlığına değişti, okunamazdan emin olmayana, sonra tekrar okunamaza döndü. "Yara izleri hakkında, Louisa."

Gözleri adamın üzerinde, kaslı kalçalarında ve göğsünde, büyük, çıplak erkek ayaklarının merak uyandıran zarif mimarisinde gezindi.

"Saçmalama." Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Daha önce de yara izleri gördüm. Benim de birkaç tane var, ama hiç görmedim... bu işe ne diyorsunuz?"

Parmaklarını adamın uzunluğuna doğru uzattı, adamın etinin hem ne kadar sert hem de ne kadar sıcak olduğunu görünce şaşırdı. "Bunun bir adı olmalı." Onu daha iyi inceleyebilmek için ocak taşlarına doğru eğildi. "Bazı Latince terimler biliyorum elbette, ama insanlar kendi kişilikleri konusunda belli bir yaratıcılıktan yoksun değiller."

Louisa, Joseph'in elinin saçlarına indiğini hissetti, ağır bir şekilde değil, daha çok bir hayır duası gibi. "İstersen bir liste yapabiliriz, Karıcığım. Daha sonra."

"Gelecek haftadan önce, lütfen." Avucuyla kolunu sardı, sonra bir parmağının ucuyla tepenin etrafında gezindi. "Çok yumuşak."

"Düşünme yetimi yeniden kazandıktan hemen sonra listeyi yapacağız."

Sesi sanki ona şiir okuyormuş gibi karanlık ve yumuşak çıkmıştı ama başka bir şey söylemedi, Louisa da bunu onu keşfetmeye devam etme izni olarak algıladı.

"Bu saç farklı, vücudunun başka yerlerindeki ya da başındaki saçlara benzemiyor." Parmaklarını kılların arasında gezdirdikten sonra aşağıdaki yumuşak keseciklerin üzerinde gezdirdi. "Eğer beni tehdit ederse buradaki adamı tekmelemem gerekiyor. Bu Devlin'in sözüydü-tehdit."

Bir anlık dürtüyle burnunu aynı bölgelerde gezdirdi. Joseph keskin bir nefes aldı ama geri çekilmedi. Lavanta kokusu burada da vardı - Tanrı'ya şükür kocası sabun kullanmaktan çekinmiyordu - ama banyodan yeni çıkmış ve nemli olsa bile, onun mahrem kokusunda farklı bir nitelik vardı. Erkeksi, belki de sadece Joseph Carrington.

"Louisa, sakın cüret etme..."

Kitaplardan gelmeyen bazı bilgiler Louisa'ya onun cesaret etmesini istediğini, bunu *arzuladığını* söylüyordu, ancak yapmak üzere olduğu şeyi ondan asla istemeyecekti. Cesareti onu terk etmeden önce, dilini şaftının üzerinde gezdirdi, erkeklik organlarının yavaş ve ıslak bir tadına baktı.

Adam ürperdi ve iç çekti, kadın bunu bir tür teslimiyet olarak yorumladı. Bu kavram çok değerli ve... sarhoş ediciydi. Fiziksel olarak sarhoş ediciydi.

Tekrar yaptı, ereksiyonun küt, kadifemsi ucunu kedi vuruşlarıyla yaladı, onu henüz elleriyle ya da gözleriyle tanımadığı bir şekilde diliyle öğrendi.

"Durmalsın... yakında."

Onun için bu bir emir parodisiydi. Louisa bir elini adamın şaftının dibine doladı ve onu ağzına aldı, bu özgürlüğe izin verilmeden önce onu durdurmasını diye. Louisa'nın kendi bedeni onun için gizemli hale gelse bile, Catullus ve onun gibi yaramazların sözleri nihayet anlam kazanmıştı.

Kocasını birazcık çektiğinde, göğüsleri ağırlaşıyor ve yumuşuyordu. Ağlama dürtüsü ve gülme dürtüsü, Latince adını bile bilmediği hayati organlarındaki bir yerden gelen bir istekle karıştı.

"Louisa..." Joseph'in iki eli şimdi onun saçlarına dolanmıştı ve kalçaları hareket ediyordu, böylece yavaşça sallanıyordu, yavaşça ağzına girip çıkıyordu. Kadın tekrar, daha az nazıkçe Yusufu çekti ve Yusuf da gevşedi.

Onu ayağa kaldırdı, bir kolunu etrafına doladı ve ağzını onunkiyle birleştirdi. Boşta kalan eliyle kendini okşadığını hissediyordu Louisa, bu yakınlık neredeyse dizlerinin bükülmesine neden oluyordu.

"Joseph..."

Dili, kendi üzerinde kullandığı aynı yavaş ritimle kızın ağzına girdi.

Kadın da onu öptü, kollarını ona doladı ve ona karşı ürperene ve göğsü hâlâ yavaş, derin nefeslerle inip kalkmasına rağmen elleri sessizleşene kadar ona sarıldı.

"Yüce *Tanrım*, Louisa. Kutsal..."

Onaylamıyordu. Vücudundaki çalkantıların azalmasından bu kadarını anladı. Ve adam da onu serbest bırakmıyordu. Utangaçlık, yeni ve çıplak kocasıyla bir dönüm noktasını paylaşmış olmanın verdiği başarı duygusuyla savaşıyordu.

"Kutsal..." Onu tekrar öptü, usulca. "Bu... Nasıl oldu da...? *Tanrım*." Bir öpücük daha, daha da şefkatli. "Sana sarılmam gerek. Yatağa, lütfen."

Ona sarılmaya *ihtiyacı vardı* ve bunu açıkça söylemişti. Sanki... sanki kendine engel olamıyormuş ve kızın bunu bilmesini umursamıyormuş gibi *ona* ihtiyacı olduğunu itiraf etmişti.

Louisa itaat etmek için döndü ve adamın elinin kışına doğru indiğini ve yumuşak bir okşamayla bitirdiğini hissetti. Bu okşayıştta şefkat, sahiplenme ve biraz da erkek takdiri vardı.

"Kıçımı seviyorsun."

Karnını havluyla silerken durakladı, tatlı ve erkeksi bir gülümsemesi vardı. "Popona *bayılıyorum*. Ben de senin kışını çok seviyorum."

Dip; cesaret, dayanma gücü ya da yürek için kullanılan bir süvari terimiydi. Louisa geceliğini çıkarıp yatağa tırmandı ve çıplak kocasının kömürleri yakmasını, mumları söndürmesini ve ocak perdesini ateşin hemen yanına itmesini izledi.

"Kocacığım? Ben de senin poponu seviyorum."

Yatağa doğru ilerledi ve şiltenin üzerine tırmandı. "Durumun böyle olduğundan şüpheleniliyordu. Yine de bunu duyduğuma sevindim."

"Bu kadar önemli bir konuda yalan söylemem."

Adamın yine kuru bir karşılık vermesini bekledi ama onun yerine vücudunu ona sardı, parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve omzunu öptü.

Ve bu yeterli bir cevaptı.

"Geriye kaç kişi kalıyor?" Valentine elini Westhaven'ın Surrey'deki kır evinde bulunan emlak ofisindeki şöminenin üzerinde gezdirdi. Ahşap saten gibi pürüzsüzdü ve balmumu ve limon yağıyla parlıyordu.

-Tesisin sahibi olan mutlu evli adam hakkında güzel bir sembolik yorum.

Westhaven, bir dükkân varisine yakışır bir masada oturmuş, bir deftere bakıyor, sonra da gözlüklerini burnuna geri itiyordu. "Yirmi yedi kişi hâlâ kayıp. Sayı azaldıkça ilerlememiz de yavaşlıyor."

Aziz Just bir nefes verdi ve sanki göklere sesleniyormuş gibi yukarı baktı, sonra dudakları büküldü. "Kontesiniz meşgulmüş, Westhaven."

Westhaven, "Anna sanayinin ruhudur," diye söze başladı ama Val ve St. Just'a kocalık takdirlerini sunmak yerine Westhaven'ın bakışları St. Just'ın parmağının çizgisini takip ederek masanın üzerinde asılı duran lambayı işaret etti.

"Bu, bir adamı tüm Yule sezonu boyunca özenle evrak işlerinin başında tutmaya yeter." Westhaven'ın gülümsemesi yavaş ve yaramaz bir sırtıştı.

Lambadan bir dal değil, beyaz meyvelerle dolu bir ökse otu demeti sarkıyordu.

Valentine, geniş masanın başında memnun ve sakin görünen kardeşine baktı. "Giriş holünüzde de bir o kadar asılı, kütüphanenizde de bir o kadar asılı ve mutfak girişlerinde de ökseotu demetlerinin ve balyalarının asılı olduğunu fark etmenin zor olduğundan hiç şüphem yok."

"Anna güler yüzlü personeli sever."

"Neşeli bir kız kardeşi severim," dedi Val, toplanma amaçlarına dönerek. "Victor biz işe karışmadan önce bazı kopyaları yok etmiş olabilir mi?"

St. Just'un gülümsemesi kayboldu. "Bize söylediler ya da en azından Louisa'ya söylediler. Eğer Westhaven hâlâ bulunması gereken yirmi yedi kopya olduğunu söylüyorsa, biz de yirmi yedi kopya bulacağız."

"Valentine haklı." Westhaven masasından kalkıp kapıya vuran sese cevap verdi ve elinde bir tepsiyle karısını içeri aldı.

"Şarkı söyleyin beyler. Mevsimin izin verdiğiinden çok daha ağır meselelerle uğraşıyor gibi görünüyorsunuz."

Val ve St. Just izlerken, Westhaven efsanevi bir sabırla Anna'nın tepsisini masaya koymasını bekledi ve sonra da saldırdı.

"Mutlu Noeller, Kontes."

Öpüşme uzun, kapsamlı ve edepten yoksundu, Val öpüşme boyunca aval aval bakmak yerine Aziz Just'ın bakışlarına karşılık verdi. Aziz Just'un gözlerinde mizah vardı, ayrıca başka bir şey de vardı - onaylama ya da rahatlama. Duygu ne olursa olsun, Valentine bunu paylaşıyordu: Westhaven onun mutluluğunu hak ediyordu, bunun sonucunda kardeşleri yakışksız gösterilere katlanmak zorunda kalsa bile.

Gerçi Anna'nın gülümsemesinden Westhaven'ın davranışını hiç de yakışksız bulmadığı anlaşıyordu.

Val kimseye belli etmeden, "Noel'e daha birkaç gün var," dedi. "Sanırım daha fazla ökseotu kesmeniz gerekecek." Uzanıp buketten bir dut kopardı ve ateşe attı.

"Bizde çok var," dedi Anna, gözleri dans ederek. "İçkilerinizi için. Her neyle uğraşıyorsanız uğraşın, takviyenin zararı olmaz. Westhaven, her zamanki gibi kreşi ziyaret edecek misin?"

Westhaven karısının tepsisinden bir kupa aldı. "Beyler, kuka oynamaya hazır olan var mı?"

"İkinizi de hâlâ yenebilirim," dedi Val. "Birinin delikanlıya bu işin nasıl yapıldığını göstermesi gerekiyor."

Anna bir içkiyi St. Just'a, diğerini de Val'e getirdi, sessizce "teşekkür ederim" diye mırıldandı ve bunu yaparken Val'in yanağını öptü.

Kadın gittiğinde, kocasının bakışları utanmazca onun geri çekilen formuna sabitlenmişken, St. Just konuştu. "Kontesiniz her zaman bir bahar bahçesi gibi kokar, Westhaven. Onun kokusunda bir sıcaklık var."

"Hanımeli," dedi Westhaven, aşık olmuş gibi görünüyordu.

"Bu çok hoş," diye izin verdi Val, "ama yirmi yedi kayıp kitabı ne yapacağız ve Louisa'nın artık bir kocası olduğunu ve oldukça yetenekli bir adam olduğunu düşünürsek, bu daha çok onun görevi değil mi?"

Westhaven'ın yüzündeki büyülenmiş ifade kayboldu ve yerini daha tanıdık bir sert ifadeye bıraktı. "O bizim kardeşimiz, Victor bizi bu iş için görevlendirdi."

ve içimden bir ses Carrington ve Louisa'nın yeni evli çiftler olarak uyum sorunlarına bir de bu sorunu eklemeyen ellerinin dolu olacağını söylüyor."

Val ve St. Just, Westhaven'ın ses tonundaki alt akımı ikisinin de duyduğunu doğrulayan bir bakış daha attılar.

"Bu kadar naz yeter, Westhaven." Aziz Just masanın önündeki sandalyeye yerleşti. Val kanepenin bir koluna oturdu. "Şapkanızın altında sakladığınız ne biliyorsunuz ve size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Westhaven masanın arkasındaki koltuğa kaydı ve Val'den St. Just'a, sonra da masasının üzerinde asılı duran ökseotuna baktı. Konuşurken öpücük dalını inceledi. "Carrington'ın buradan çok uzakta olmayan bir mülkü var. Birkaç dönümlük, mükemmel onarılmış güzel bir yer. Sir Joseph evde yokken gizlice bir ziyarette bulunma fırsatım oldu. Ne bulduğuma inanamazsınız."

Bir kadının bazı Fransız filozoflarını kavraması karşısında şok olmayan, şok *olması* gerekirken dudakları en tatlı gülümsemeyle kıvrılan bir koca, gerçekten de değerli bir kocaydı.

Ancak Joseph Carrington, küçük kızlarına babalık yaparken biraz zorlanıyor gibiydi.

Louisa bu sonuca kızlarıyla tanıştırıldığı anda, daha doğrusu kızlarıyla tanıştırılmaması gerektiği anda varmıştı. Joseph'in çocukları olan Amanda ve Fleur, evin yeni hanımını karşılamak için hizmetkârların arasında beklerken, soğuktan küçük yüzleri buruşmuş bir halde dışarıda bekletilmemeliydiler.

"Peki burada kim var, Sir Joseph?" Louisa karda kalçalarının üzerine çöktü. "Belki de en güzel hizmetçilerinizden bir çift?"

"Fleur ve Amanda, reveranslarınızı yapın." Bunu bir emir gibi söyledi. "Kirli hava tehdit ederken üvey annenizi bu soğukta dışarıda tutmak istemezsiniz."

Birbirinin aynısı reveranslar yaptılar ve bu hareketler bile Louisa'ya soğuk göründü.

"Babanı selamla." Bu emir, göğsü siyah giysili bir geminin pruvası gibi önde giden sert yüzlü bir dadı tarafından verildi.

"İyi günler, baba." İki kez daha reverans yaptı, iki çift göz Yusuf'un üzerinde dehşete benzer bir şeyle eğitildi.

Louisa her bir çocuğa elini uzatarak, "Ne güzel bir davranış," dedi. "Ben Louisa ve bu evin hanımları olarak bana her şeyin yerini gösterme konusunda tamamen size güveneceğim. Gelin, eminim babanız ısınmamıza yardımcı olmak için sıcak çikolata ayarlayacaktır."

Dadı burnundan bir nefes çekti, gözleri Sör Joseph'e kaydı. Neyse ki Joseph kızlarına bakıyordu ve bu çekiciliği göremedi. "Çikolata, değil mi? Sanırım fena olmaz."

Kolunu uzattı ama Louisa iki çocuğun da elini bırakmadı. "Çikolata ve biraz kek," dedi ona gülümseyerek. "Keklere bayılırım."

"Ben de öyle," dedi küçük çocuk, tam da kız kardeşi uyarmak için adını tıslarken.

"Konuşulmadığı sürece yetişkinlere hitap etmiyorsun," diye araya girdi dadı, hatırlatmasında büyük bir onaylamama yükü vardı.

Louisa döndü ve farklı bir uyarı niyetiyle gülümsedi. "Öğütlerinizin iyi niyetli olduğuna eminim hanımefendi, ama kızlarımız üvey anneleriyle ilk kez tanışıyorlar. Bu katı bir disiplin için uygun bir fırsat değil." Louisa iyi bir önlem olarak Fleur'ü kalçasına kaldırdı ve Amanda'nın elini tekrar tuttu. Louisa, Joseph'in lanet olası dadıyı yatıştırmak yerine ona ayak uyduracağını umarak uzaklaştı.

Louisa arkasına bakmadan eve doğru ilerledi. Ayak seslerinin karda çıkardığı düzensiz çıtırtılar Joseph'in gerçekten de kadın arkadaşlarının ilerleyişine katıldığını gösteriyordu.

"Üvey anne nedir?" Fleur meraklı bir çocuğun çok yüksek ses tonuyla sordu. Hemen ardından Louisa'nın elinden kurtulup babasının sırtına yatırıldı.

"Üvey anne," dedi Joseph, "babanızın yeni karısı. Siz ikiniz çılgın davranışlarınızla onu uzaklaştırmazsanız Leydi Louisa artık bizimle yaşayacak."

Sesi bu olasılık konusunda ikna edici bir ciddiyetle çıkıyordu. Fleur'un küçük, tüylü kaşları çatılırken Amanda sessizce Louisa'nın elini tutmaya devam etti.

Louisa şirkete, "Arada sırada biraz vahşi davranışlardan hoşlanırım," diye bilgi verdi. "Ve hiçbir şey ve hiç kimse beni kovamaz. Buna emin olabilirsiniz."

Yusuf hiçbir şey söylemedi ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kütüphaneye girdiklerinde sessizliğini korudu ve kızlarına çikolatalarını dökmeleri için havlamak dışında, çay, sandviç ve elma dilimleri eşliğinde geçirdikleri yirmi dakikaya tahammül etti.

"İkinizin de gereğinden fazla büyüdüğünüzü gördükten ve sizi üvey annenizle tanıştırdıktan sonra, şimdi yukarıya doğru çıkın lütfen."

Joseph'in kızlarına karşı nazik olduğu doğrudu ama Louisa'ya gösterdiği nezaket bu değildi.

"Ben alırım." Louisa ayağa kalktı ve daha sözlerini bitirmeden iki küçük eli parmaklarını kavradı. "Ve sonra, kocacığım, belki bana evin bir kısmını göstermek istersiniz?"

Louisa çocukları onun yanından alırken başını salladı ve hiçbir şey söylemedi.

"Babamın dönmesine sevindim," dedi Amanda. "Onu sen mi geri getirdin üvey anne?"

"Kimse babanıza istemediği bir şeyi yaptıramaz. Bu yetişkin olmanın ayrıcalıklarından biridir." *Teoride*.

"Onun bizi cezalandırmasını sağlıyoruz," dedi Fleur. "Bu bizim için çok kötü."

"Ama çok sık değil," diye ekledi Amanda. Merdivenlere yaklaşırlarken Louisa'nın elini çekiştirdi. "Çok sık değil."

"Öyle değil," diye karşılık verdi Fleur. "Babam yokken hep cezalandırılmak zorunda kaldık. Ekmek ve su cezadır, Manda. Cezadır. Ve bütün o diz çökmeleri yapmak zorundaydık ve ateş yoktu ve neden susmalıydım?"

Amanda parmağını dudaklarına götürerek çılgınca hareketler yapmayı bıraktı ve sefil gözlerini Louisa'ya çevirdi. "Biz kötü değiliz. Kötü *değiliz*."

Bu da ne? Herhangi bir bulmacayı çözmenin ilk adımı, sorun hakkında mümkün olduğunca çok bilgi toplamaktı. Louisa en üst basamakta durdu, döndü ve oturdu. "İkiniz de buraya gelin. Babanız burada değilken nasıl olduğunu anlatın bana."

Her çocuğa bir kolunu doladı ve dinledi. Uzun süre dinledikten sonra onları çocuk odasına götürdü. Orada, ateşin yakılmasını ve harlanmasını, çocukların menülerinin bir sonraki saat içinde kendisine gönderilmesini ve ders planlarının ertesi sabah saat dokuzda kendisine hazır edilmesini emretti. Ayrıca kreş hizmetçisini de uyardı.

kızlarını her gece yatıracak ve muhtemelen gün içinde de sık sık uğrayacak.

Gardıroplarını kontrol edecek, düzenli olarak temiz hava almaları için onları dışarı çıkaracak ve çocukları ara sıra merdivenlerin altında çay içmeye davet edecekti. Aile sofrasında kahvaltı ya da öğle yemeği söz konusu değildi ve - Louisa hafif bir kömür dumanı kokusu taşıyan çocuk odasına göz attı- Sir Joseph'e kızlarının çaydan sonra aile salonunda düzenli olarak izlenmesi konusunda danışılacaktı.

Hizmetçinin gözleri yuvarlandıkça yuvarlanırken, Louisa anne babasına ve kardeşlerine duyduğu özlemin acısını hissetti. Her birinin bu lanet dadının üzerine yağdıracak uygun bir laneti vardı. Yaşlı besom Sör Joseph'in kızlarının gözündeki itibarını korumalıydı, erozyona uğratmamalıydı.

Majestelerinin duruşu en anlamlısı olurdu. Ağırbaşlı, abartısız ve zarif bir küçümsemeye bıçak gibi kesilmiş bir şey.

Louisa bu örneği aklından çıkarmadı ve kocasını aramaya çıktı.

Bir kadının retikülü, Alaaddin'in Harikalar Mağarası'na benzeyen gizemli bir şeydi. Yusuf'un bu olguyla ilgili ilk farkındalığı, annesinin çeşitli çantalarının ve ceplerinin derinliklerinden bir mendilden topaça, parlak kırmızı bir elmaya kadar her şeyi çıkarabileceğine güvenebilen küçük bir çocukken gelmişti.

Onun yetiştirilmesini üstlenen teyzeleri de bu geleneği sürdürmüştü ama onların hazineleri daha çok kitaplar, çikolatalar ya da çikolatalara ilginç tatlar veren çiçekli keselerdi.

Louisa'nın retikülü de daha az büyüleyici değildi.

Alçakgönüllü bir kalem bulmak için o şeyi çekip açmıştı. Bu dürtüyü takip etmek ona kadının mahremiyetini ihlal etmek gibi gelmemişti. Aksine, malikane masasında önünde açık duran defterde bir düzeltme yapmak için bir araç olmuştu.

Ve karısını yanlış okumamıştı, çünkü çantasının dibinde gizlenmiş iki kalem vardı, ama bir erkek saç fırçası ve tarağı aşmak zorundaydı - neden ikisini de taşısın? - çok iyi erotik şiirlerin üç kitabı - neden aynı cildin üç kopyasını taşısın? - iki mendil, biri çılgınca işlemeli, diğeri sadece monogramlı - biri gösteriş için, diğeri fayda için? - bir paket

Kırmızı kurdeleyle bağlanmış mektuplar -kırmızı kurdele eski aşk mektuplarını mı simgeliyordu- soyulmamış bir portakal ve eski en iyi matarası.

Joseph şişeyi açtı ve koku kehanetiyle içinde kendi özel karışımı olan fındık likörü ve rom bulunduğunu, bir hanımefendinin acıkması halinde portakalın ilginç bir tamamlayıcısı olabileceği sonucuna vardı.

Belki de taşıdığı demliğe bakılırsa, bu son erzaklar kendisi için değil kocası için saklanmıştı.

Joseph her iki kalem de dahil olmak üzere içindekileri retiküle geri koydu. Louisa'nın onun için malzeme taşıması fikri, Joseph'in karıştırma işine farklı ve daha az çekici bir hava kattı. Louisa kütüphanede ona yeniden katıldığında, Joseph malikânesindeki masasına yerleşmiş, masasından aldığı bir kalemin ucunu yontuyordu.

"Seni esir almaya çalıştılar, değil mi?" Ayağa kalktı, kalem talaşlarını şöminenin arkasına attı ve karısına baktı. "Midye gibiler, hikâye, masal ve sohbet istiyorlar. Biraz daha büyüdüklerinde onları kabul edecek yatılı okullar var."

Bu fikir onu hasta etmişti ama sözlerini geri alamıyordu ve Louisa onu dikkatle izliyordu.

"Yatılı okul kötü bir fikir olmayabilir."

Kalbi sıkıştı. Göğsündeki organ sanki fiziksel olarak birkaç santim güneye kaymış, ciğerlerini daraltmış ve nefes almasının yanı sıra sindirim süreçlerini de altüst etmiş gibi hissetti.

"Zamanı geldiğinde, bunu Bayan Hodges ile tartışacağız."

"Hayır, konuşmayacağız."

Louisa'nın omurgası askeri bir şekilde dikleşmişti. Joseph'in göğsündeki tedirginlik, bir askerin savaşa hazırlık olarak kabul ettiği türden bir fiziksel hissiyata yayıldı - çoğunlukla korku ve bir adamın yaklaşan kavgada kendini onurlu bir şekilde aklayabileceğine dair küçük bir umut.

"Mürebbiyenin fikrini almaya değer bulmuyor musunuz? Louisa, Bayan Hodges kreş için Cynthia'nın seçimiymiş ve sonuç olarak hem Fleur hem de Amanda mükemmel bir eğitim alıyorlar."

Karısı ondan uzaklaştı, bu da tedirginliğini daha da artırdı. Görünüşe göre fikir ayrılığına düşeceklerdi ve bunu yaptıklarında Louisa'nın gözlerini görebilmek istiyordu. Louisa ona yalan söylemezdi ama gözleri ona dudaklarının veremeyeceği gerçekleri verebilirdi.

"Kızların hafif, Joseph."

"Onlar küçük kızlar." Yine de yaşlıları olan diğer kızlardan daha küçük olup olmadıklarını merak etmişti. Bu yüzden onlara dikkatle yaklaşıyordu. Yine aynı nedenle, onları uyurken izlemek için kreşe uğradı.

"Ekmek ve suyla besleniyorlar, bunu biliyor muydunuz?"

"Ekmek ve su mu?"

"Ekmek, su ve muhtemelen çocuklarınızın beden ve ruhlarını bir arada tutmak için mesai saatleri dışında kileri yağmalamak zorunda kaldıklarını çok iyi bilen mutfak personelinin nezaketi."

"Çocuklarım açlıktan ölmüyor, Louisa Carrington." İstedikinden daha sert konuşmuştu ama Louisa'nın suçlamaları mantıksızdı. "Onları gördün. Neşeli ve canlılar. Yüksek ruh hallerinin ara sıra disiplin uygulamalarına yol açtığından şüphem yok ve ekmek ve su da aynı şeyi uygulamanın eski bir yoludur."

"Günlerce mi? İki hafta boyunca mı? Bu iki küçük kız bu kadar şiddetli bir misillemeyi hak edecek ne gibi bir suç işlemiş olabilir?"

Haftalarca mı? "Haftalarca ekmek ve suya maruz kalmadılar. Size sempatinizi kazanmak için tasarlanmış bir hikaye anlatmalarına izin verdiniz, başka bir şey değil. Genç oldukları için entrikalarını mazur görebiliriz ama kesinlikle teşvik etmeyeceğiz."

Kadın dönüp ona baktı ve Yusuf bir an için onun kendisine sesini yükseltmeye hazırlandığını düşündü. Tartışılan konu bu kadar rahatsız edici olmasaydı, karısını hiddet içinde görmekten neredeyse zevk alacaktı.

Louisa kollarını kavuşturdu. "Aşçı yardımcısını çağır."

Kızın yeşil gözlerindeki altın rengi benekleri görebilecek kadar yaklaştı. "Aşçı genellikle tüm mutfağın kraliçesi değil midir? Eğer kilerin envanterini isteyecekseniz, onun sözü en güvenilir söz olabilir."

Karısı bir adım daha yaklaşarak ona ters ters baktı. "Evinizi aşçı, kâhya ve kahya yönetir Sör Joseph, özellikle de ev kâhyasının yokluğunda. Mürebbiye de benzer bir rütbeye sahip ama personeli yok, bu yüzden gücü çocuk odasıyla sınırlı, gerçi çocuk odası hizmetçileri teknik olarak kâhyaya bağlı. Bazı mürebbiyeler aileyle birlikte yemek yer, aileyle birlikte tatile gider ve gayri resmi olarak diğer personelden üstündür."

"Bunun ara sıra kötü davranan bir çift küçük kızla ne ilgisi var?"

Louisa son nezaket rezervlerini toplar gibi gözlerini kapadı. "Aşçı mürebbiyeye karşı gelmeyecek, tabii bir savaş başlatmak istemiyorsa. Eğer mürebbiye aşçıdan hoşlanmazsa, yemekler uygun olmadığı ya da kötü hazırlandığı gerekçesiyle kreşten defalarca geri gönderilir. Çocuklar hastalandığında, kaçınılmaz olarak olduğu gibi, kötü yemekler suçlanacaktır. Merdivenlerin üstündeki mutfaktan hiçbir şey yeterince hızlı gelmeyecek ve yemeklerde mürebbiye tabağındakileri midesi kaldıramıyormuş gibi büyük bir gösteri yapacaktır."

Bu tuhaf tahminleri tamamen göz ardı edemezdi, çünkü bir ordu kampı da aynı şekilde görünmez bir hiyerarşi duygusuyla işliyor, beklenmedik ve ince silahlarla uygulanıyordu. Wellington'ın buna tahammülü yoktu ama yine de kamp siyasetinin gerçekliğine saygı duyuyordu.

"Devam et."

"Eğer bir bulaşıkçı hizmetçisini sorgularsak, aşçı kızı kovabilir ya da mürebbiyeyle sorun çıkardığı için hayatını cehenneme çevirebilir, ama aşçı yardımcısı farklı bir konu. Bir kere o aşçının yedeği ve bize yalan söyleyemeyeceği ve pozisyonunu koruyamayacağı anlaşıyor."

Louisa yine hızla uzaklaştı. "Eğer aşçı yardımcısını çağırmasan Joseph, mutfağı kendim teftiş edeceğim ve tüm personele çok zor sorular soracağım. Beni bir sandalyeye bağlamadığın sürece durduramazsın ya da-"

"Louisa Carrington, buraya gel." Adamın sesindeki buyurgan tını başını kaldırmasına neden oldu. "İzin verin bunu yeniden ifade edeyim: Sevgili Karım, sana sarılmama izin verir misin?"

Kollarını uzattı, kucaklamasını kabul etmesini istedi. Kızın ilk adımları kararsızdı ama adam onun bakışlarını tuttu ve göğsüne sarılana kadar bekledi.

"Sana bağırarak istiyorum, Yusuf. Bu konuda babama çok benziyorum."

"Devam et ve bağır. Sana sarıldığımda daha iyi düşünüyorum. Belki de sen bağırıldığında daha iyi düşünüyorsundur."

Kadın güçlü bir iç çekti, umduğu gibi rahatlamıştı. Onu kollarına aldığı için kesinlikle rahatlamıştı.

"Lütfen bana kızma, Joseph. Ben böyle olduğumda, başkalarının göremediği sorunları ve çözümleri görebildiğimde, bu diğer insanları kızdırıyor. Zorlukları tespit etmenin ve ne yapılması gerektiğini bilmenin yeterli olmadığını farkındayım. Biri, doğru rotayı, o rotaya sahip olanlara iletmelidir.

Böylece yolu sanki kendileri keşfetmiş gibi görebilecekler. Jenny bana bunu açıkladı, ancak ne kadar denesem de onun amaçlarını gerçekleştirme yeteneğinden yoksunum."

Tutuşunu yumuşattı, çünkü kadın doğru tahmin etmişti: Adam kızgındı ama ona değil. "Peki ya daha az anlayışlı olanlara saygı gösteremiyorsan, Karıcığım? Sessiz kalıp hiçbir şey yapmayacak mısın?"

Bir iç çekiş daha ve ardından bir sessizlik. Sessizlik en azından Louisa'nın Joseph'in sorusunu düşündüğünü gösteriyordu ve bu da onu bir süre daha tutabileceği anlamına geliyordu.

"Eskiden bir gün uyandığımda daha az zeki olmayı dilerdim," dedi, sesi çok yorgun geliyordu. "Bu tabii ki dine küfür, ama insanları kızdırmaktan ve aptal hissettirmekten hoşlanmıyorum ve misilleme olarak bana bu duyguları empoze etmeye çalışmalarından daha da az hoşlanıyorum."

Ses tonundaki teslimiyet adamın kalbini kırdı. Louisa Windham'ın -Louisa Carrington, Tanrı'ya şükür, sıkılmıştı ve belki de çoğu zaman öyleydi. Ayrıca şaşkın ve yalnızdı ve buna tahammül edemiyordu.

"Beni dinle, Karıcığım: Kendimi kızgın ya da aptal hissetmiyorum çünkü sen ev politikasını benden daha iyi anlıyorsun. Senin aklını izlemek, olası her atışın gücünü, yönünü ve yörüngesini tam olarak bilen bir bilardo oyuncusunu izlemek gibidir. Hangi koca böyle bir eşle gurur duymaz ki?" Kadın kıpırdamadı, nefes alış veriş bile durdu ama hiçbir şey söylemedi, Yusuf da tekrar denedi.

"Louisa Carrington, *seninle gurur duyuyorum*." Çocuk odasının durumuyla ilgili bir mankafa olsa da, böyle bir kadının evlenme teklifini kabul ettiği için kendisiyle de biraz gurur duyabilirdi.

Vücudu hafifçe titredi. Joseph onun gözyaşları için kendini hazırladı - gözyaşlarına kesinlikle hakkı vardı- ama sonra elini göğsünün üzerinde yumuşattı.

"Bilardoda çok iyiyimdir," diye mırıldandı kravatına. "Bu sadece fizik."

"Belki bana biraz fizik öğretirsin. Öpücükler için oynayabiliriz." Onu dudaklarından öptü ve sonra göğsüne yaslandı.

Yusuf onun durumunu doğru okuduğunun bir kanıtı olarak kabul etti. Yine de onun gitmesine izin vermek istemiyordu.

"Eskiden bu kadar güvenilir bir nişancı olmamayı dilerdim," dediğini duydu. Bu dileğini unutmuştu; Yarımada'daki diğer sefaletle birlikte zihninin erişemeyeceği bir yere tıkmıştı.

Elini göğsünün üzerinde bir kez daha yavaşça gezdirdi. "Çünkü," dedi Louisa, "hedeflerini vurduğunda dullar ve yetimler ortaya çıkıyor."

Sözleri kalbine, her askerin bir şekilde yaşadığı suçluluk ve üzüntüye yakın bir yere düşmüştü, ancak ses tonu yargılamaktan ziyade üzüntüden ibaretti. Saçlarını okşadı, onun kokusuyla kendini güçlendirdi.

"Diğer subaylar yeni askerleri etkileyebilmem için gösteriler düzenler, hedefler koyarlardı. Subaylar adamlara şöyle derdi: Wellington'ın bizden beklediği beceri seviyesi bu."

"Acımasızlar ama Joseph?" Adamın sabit ve ciddi gözlerini görebilmesi için geriye doğru eğildi. "Ben de seninle gurur duyuyorum. Dükü koruyan kişi, içinde pek çok dul ve yetimin de bulunduğu tüm krallığı korudu. Sadece ünün bile senin nişancılığının Wellington'ı koruduğunu gösteriyor."

Bu sözler onun da kalbine inmiş, suçluluk ve kederin üzerine bir mezarın üzerine konan bir buket gibi uzanmış, çok zor olana huzur ve güzellik katmıştı.

Ona söyleyebileceği her kelime, her şiir yetersiz kalacaktı. Louisa'nın yüzünü çerçeveledi ve içindeki tüm şefkatle onu öptü, Louisa'nın fiziği kavrayışına eşlik eden yürek ve cesaret için bir şükran duası etti.

Evli olmak böyle hissettirmeli.

"Her savaşa tek başına girmek zorunda değilsin Louisa. Eğer çocuk odasında bir sorun varsa, bunu birlikte halledeceğiz."

Her halükârda *bu* kreş. Joseph, Louisa'nın Surrey'deki kuruluş hakkında ne düşünebileceğini düşünmemeye çalıştı. O evde dört ayrı yatakhane vardı.

"Çocuk odasında bir sorun var, Joseph. Bu konuda bana güven." Onun boğazını sıktı. "Annemin doğurmadığı iki çocuğu büyütmenin ne kadar zor olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum."

"Yine de başardı ve biz de başaracağız Louisa." Bir önceki kadar hararetli bir dua daha.

"Aşçıyı çağıracağım." Louisa onun göğsünü okşadı ve geri çekildi. Joseph onun gitmesine izin verdi, ancak Louisa'nın vardığı sonuçları doğrulamaya ihtiyacı yoktu

ev sahipleriyle görüşerek.

Kadın uşakla konuşurken Yusuf karısını kollarında hissetmeyi özlüyordu. Onu kısa bir süre için bile olsa kucağına almak, tartışmalarının yarattığı tüm savaşı sinirlerini, huzursuzluğu ve ciğerlerindeki sıkışıklığı yatıştırmıştı. Karısının, diğer bir düzine çocuğu öğrendiğinde de onu kucağına alma ayrıcalığına sahip olmak istemesi için dua etti.

Eğer onları öğrendiyse.

On iki

"O şerefsizin silahını, hilekâr ve şerefsiz ellerinin arasından çekip aldı!" Naip, Kraliyet Hazretlerine bir kadeh daha konyak doldurmak için acele eden uşağa doğru işaret etti. "Bu lanet olası kirli havayı unutturmaya yeter, Hamburg. Patent mektuplarını aldın mı?"

Hamburg bir yığın şeritli parşömeni karıştırdı. "Carrington için bir vikontluk, Majesteleri, ve West Riding'de onunla birlikte gidecek bir parça arazi."

"Her beyefendinin bir orman tavuğuna ihtiyacı vardır, özellikle de ölü bir atıcı olan bir adamın."

Ekselansları kendilerine sunulan belgeyi inceledi; neyse ki bu belge, kelimeleri okumak için kraliyet hortumuna gözlük takmaya gerek bırakmayacak kadar büyük bir elle yazılmıştı.

Küçük, derli toplu bir vikontluk, ormanlık arazisiyle birlikte. Lütuf... uygun ama etkileyici değildi, zarif bir hükümdarın bahşedeceğinden fazlası değildi.

Tarzı yok.

Alçak haşarat erken ateş ettikten sonra rakibinin silahını elinden vurmak gibi değil.

"Sör Joseph bunca yıldır o baronluk mülkü Hamburg'da kaç çocuğa bakıyor?" Farkında bile olmadan desteklemek, bir Naip'in yüzünü buruşturmasına neden oluyordu.

Hamburg acı çekmiş görünüyordu ama Naibin umduğu bir düzineden oldukça fazla bir sayıdan bahsetti. Bir tür olarak Urchinler tavşanlar gibi çoğalıyor gibi görünüyordu, ki bunu sadece körpe yıllara dayanarak yapmamaları gerekirdi.

"Kuzeninin durumu iyi değil mi?"

"Hiç de iyi değil. Adamın işleri tamamen yolunda ve tek varisi olarak Sir Joseph'e iyi bir miras bırakıyor."

Pekala o zaman. Sir Joseph çok ama çok zengin olacaktı ve kurnaz bir naip, Yarımada'da cesurca hizmet etmiş, şeref meydanında ustaca davranmış, Wellington'ın övgüsünü ve Moreland'ın en çekici kızıyla evlenmeyi hak etmiş sadık tebaasına karşı etkileyici olmayan jestler yapmazdı.

Çok lezzetli bir domuzun nasıl yetiştirileceğini bilmenin yanı sıra yukarıdakileri de başaran bu arkadaşlardan çok daha azı.

"Markizlik biraz fazla olabilir," diye düşündü Naip. "Moreland'a aile adına manevra yapmak için yeterli alan bırakmaz, ki bu da ihtiyar delikanlının hoşuna gider."

"Hayır, Majesteleri."

"Oh, Tanrı aşkına, Hamburg. Sanırsın ki senden lanet olası vebayı Londra'ya geri getirmeni istiyorum."

"Ama geriye sadece bir *kontluk* kalıyor, Majesteleri. Elbette, bir domuz çiftçisi beyefendi için, tabanca kullanma becerisi ne olursa olsun, kesinlikle..." Hamburg gözlerini kısarak uzaklaştı. Birkaç vuruşluk şehit sessizliği geçti, sonra, "Ben hallederim."

"Bir kontluk, bir ormanlık alan ve belki de Naip'in Baconer'ı. Kulağa hoş geliyor. Pastırmacıyla ilgili son kısmı sevdik. Gerçekten de yle. Bizi tatil havasına sokuyor."

"Elbette, Majesteleri."

Hamburg Kraliyet huzurundan geri çekildiğinde, Naip ayağa kalkmış ve Carlton House'da bir öpücük dalının asılabileceği tüm yerleri not ederek ilerlemeye başlamıştı.

"Noel gününe kadar yeşillikleri evin dışında tutma geleneğine uymuyor musunuz?"

Joseph giriş holünün üstündeki öpücük dalına şüpheli bir bakış attı. Louisa onun yanağına bir şaplak attı. "O yeşillik değil. kseotu. Majesteleri bunun personelin morali için iyi olduğunu söylüyor.

Gelenekler, ilerlemeyi engellemedikleri veya sağduyuyla çelişmedikleri sürece desteklenmelidir."

Onu tekrar öptü.

"Bu moral için miydi yoksa gelenek için mi?"

"İkisi de. Surrey'de bir geceden fazla kalacak mısınız?" Louisa canlı ve duygusuz olmaya çalışıyor, evlerinin sorumluluğunun bu kadar çabuk kendisine bırakılmasının Joseph'in kendisine duyduğu güvenin bir işareti olduğunu söylemeye çalışıyordu.

"Bu hava durumuna bağlı. İdare edebilir misiniz?" "İyi olacağız, değil mi kızlar?"

Amanda ve Fleur tünedikleri basamaktan aşağı atladılar. "İyi olacağız baba. Üvey annem süslü bir ağacımız olacağını, altın kâğıttan kar taneleri yapacağımızı ve Sophie Teyze'nin tarifini bulabilirsek stollen pişireceğimizi söyledi."

"Winkling." Joseph'in kaşları çatıldı. "Winkling'in bir hanımefendi uğraşı olarak görülebileceğini sanmıyorum. Belki de bir süre daha Surrey'de kalmalıyım."

"Eğer bu civardaysanız, Westhaven'ın sizi hoş karşılayacağından eminim." Louisa emin olmak için kardeşine bir not göndermişti. "Babanıza hoşça kalın deyin hanımlar, sonra da onu atına kadar geçireyim."

Yusuf beceriksizce diz çöktü ve kollarını kızlara uzattı. Bir çift küçük kasırga gibi Yusuf'un üzerine çullandılar ve vahşi bir sevgiyle boynuna sarıldılar. "Güle güle baba. İyi olacağız ve sana biraz stollen ayıracağız."

İki küçük burnu öptü. "Bütün erikli pudingi yiyeceksin, Leydi Ophelia'yı serbest bırakacaksın ve şüphesiz ben yokken tırabzanları cilalayacaksın. Karıcığım, *gezgin vulgus* evi istila etmekle tehdit ederse bana haber ver."

Kızlar gürültüyle mutfığa doğru ilerlerken Louisa da kolunu Joseph'in koluna geçirip ona fuayeden çıkana kadar eşlik etti. Atı bir seyis tarafından binek yerinde tutuluyordu ve bu durum Louisa'yı biraz hayal kırıklığına uğrattı.

Birkaç öpücük daha çalmak için zaman iyi olurdu.

"Ölümünü yakalayacaksın, Karıcığım." Joseph pelerinini açtı ve onu kıvrımlarıyla sardı, bu da -ne yazık ki onun için- onu göğsüne sarmasını gerektirdi. "Mümkün olan en kısa sürede döneceğim."

"Senin yokluğunda yapacak çok işimiz var."

"Bu evi tatil için hiç bu kadar süslenmiş görmemiştim. Yapılması gereken başka bir şey daha olduğuna inanamıyorum." Louisa onun çenesinin şakağına dayandığını hissetti.

"Kiracılara ve komşulara sepet göndermek istiyorsak yapmamız gereken çok şey var. Bize başka bir mürebbiye bulmaları için ajanslara yazmalıyım ve siz de bana paranıza layık bir hayır kurumu bulma görevini verdiniz. Ayrıca, yazışmalarımı geciktirdim ve her şey başarısız olursa, keşfetmek için kütüphaneniz var. Meşgul olacağım."

"Bense sensiz diyar diyar dolaşarak kıcıımı donduracağım." Gezintilerini düşünürken sesi pek neşeli çıkmıyordu, bu da Louisa'yı çok memnun ediyordu.

"Ben de seninle gelebilirim."

Pelerininin sıcaklığını da yanına alarak geri çekildi. "Sensiz daha çabuk yol alırım ve sanırım sen ve kızlar bensiz geçireceğiniz kısa bir zamandan faydalanacaksınız. Ya Louisa?"

Eldivenlerini çekiştirdi ve sürücüye doğru döndü.

"Kocan mı?"

"Döndüğümde, önümüzdeki hafta olacak."

"İki ya da üç gün değil-" Louisa, adamın sözlerindeki ima aklına geldikçe yanaklarının kızardığını hissetti. Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve bu kez onun dudaklarını öptü. "Güvenli yolculuklar kocacığım, ama hızlı yolculuklar da."

"Gerçekten." Şapkasını kafasına geçirdi ve onu ön merdivenlerin dibinde öylece bıraktı. Louisa, Joseph Sonnet'in sırtına çıkıp atı ona doğru dikkatli bir selam verene kadar olduğu yerde kaldı, sonra da karlı yolda hızla ilerledi.

Evli olmak birçok açıdan zordu, annenizin ya da kız kardeşlerinizin bile sizi uyarmadığı yönlerden. Doğuya doğru bir saatlik hızlı bir yolculukla ulaşabileceğiniz bir araziye kontrol etmekten başka bir şey yapmayan kocanız için endişeleniyordunuz. Kızlarınız için endişeleniyor, babalarının yanında nasıl gülümseyeceklerini ve güleceklerini hatırladıklarını görmek için gün be gün onları izliyordunuz.

Kendiniz için de biraz endişelendiniz, özellikle de hala bulunması gereken iki düzine küçük kırmızı kitap varken ve şimdi kocanızın gözetimi altındayken, bu kitapların geri alınmasını çok daha zor hale getirdiniz.

Louisa eve geri döndü, kızları Sophie'yi ve onu ziyarete götürmeden önce yazışmalarını tamamlamak niyetindeydi.

Sidling'deki baron. Bu amaçla kütüphaneye gitti, kocasının koltuğuna oturdu, gözlüğünü burnuna taktı ve kasabadan getirdiği yazışma paketini çıkardı.

İlk mektup birkaç günlüktü, Valentine'ın Grattingly'nin eğri tabancalarıyla ilgili uyarısıyla aynı gece gelmişti. Mektupta ne iade adresi ne de posta pulu olduğunu gören Louisa mührü kesti.

Onunla evlendikten ve onun hanımı olduktan sonra, şampiyonunuzu iğrenç mısralara olan yatkınlığınızdan habersiz tutmak için ne kadar ödeyeceksiniz?

Dehşet Louisa'nın ortasına yerleşti, Joseph'in ayrılık hatırlatmasının yarattığı sıcaklığı yok eden sıkı, soğuk bir endişe tuğlası. Mektubu buruşturup küçük, sıkı bir top haline getirdi ve sertçe ateşe attı. Yirmi yedi kitap çok fazla değildi ama Joseph'in kütüphanede onunla birlikte olmasını diledi. Mektup ne kadar korkutucu olsa da, sadece Louisa için değil, ailesi için de ne kadar kargaşa tehdidinde bulunsada, Joseph'in yanında olmasını diledi.

Henüz aptallığını ona itiraf edebileceğinden değil. Lütfen Tanrım, önce kitapları bulmasına izin ver, belki sonra... *Kesinlikle* sonra. Ama henüz değil.

"Kadınlar herkesin bildiği gibi beceriklidirler."

Sonnet'in siyah kulaklarından biri, sanki binicisinin konuşma isteğini değerlendiriyormuş gibi geriye doğru fıskı vurdu. Joseph bir saatten fazla bir süre önce arazisinden ayrıldığından beri atıyla tek taraflı bir tartışma yürütüyordu.

"Beni özlemeyecekler. Bu yüzündeki burun kadar açık, eski dostum. Bir yolunu bulurlar. Kızlarımın kindar bir cadının zulmüne nasıl dayandıklarına şahit olun."

Sonnet kulağını bir ileri bir geri salladı, Joseph ise zihnindeki öfke selini sessizce itti. O korkunç kadının çocuklarını yiyecek ve sıcaklıktan mahrum bıraktığını düşünmek... ve daha da kötüsü, baba ve kızlarının karşılıklı saygısını baltalamak.

Suçluluk ve öfke içini parçaladı, bu yüzden atını sallantılı bir şekilde dörtlüla koşturdu. Kışın keskin havasında, Sonnet buna uymaktan çok mutlu görünüyordu.

"Louisa'ya iki değil, on dört üvey çocuğu olduğunu söyleyeceğim. O pragmatik biri ve kendi babası da evlenmeden önce pek aziz sayılmazdı."

Gerçi Moreland'ın sadece iki gayrimeşru çocuğu vardı. İki, on ikiden oldukça azdı. Rakamlarla arası iyi olan Louisa'nın bunu fark etmesi muhtemeldi.

"Sağa yaslanmayı bırak. Eğri bir tabanca kadar kötüsün." Ata bir dizi uçan bacak değişimi yaptırdı ama lanet hayvan hâlâ sağ dizginine yaslanıyordu.

"Surrey bu tarafta, seni aptal. En azından bir sonraki yemeğinizin olduğu yöne doğru çekin. Londra kömür dumanıyla kirlenmiş, düzgün arkadaşlardan yoksun ve karım ve kızlarım olmadan olmak isteyeceğim bir yer değil."

Sonnet kulağını bile oynatmadı, hızını da kesmedi.

Sör Joseph atıyla boğuşmak yerine yine düşüncelere daldı. "Ona bir sabah hediye almadım. Bu benim ihmalkârlığım."

Çeyrek mil sonra: "Çok dikkatsizsin. Evliliğimizi tam anlamıyla tamamlamak niyetindeyim ve böyle bir konuyu taşaklarına ihtiyacı olan bir adama açtığım için özür dilerim."

Gerçi bu eksiklik canavarı pek rahatsız etmiyor gibiydi. "O kadın beni delirtirken ve bu konuda hiçbir şey yapılmazken bir gece daha geçiremezdim. Ondan intikamımı alacağım, bakalım almayacak mıyım?"

Erotik intikam düşünceleri, bir erkek eyer üzerindeyken, hele hele soğuk bir eyer üzerindeyken rahatça takip edilemezdi.

"Ve beni rahatsız eden başka bir şey daha var. Leydi Ophelia'nın bu konuda söyleyecek hiçbir şeyi yoktu: Westhaven'ın elinde bulduğum aynı küçük yaramaz şiir kitabından karımda neden üç kopya var? Bana kalırsa, dikkate değer küçük bir cilt." Çok dikkat çekici bir kitap. Uzun çalışmalar Joseph'e bu kitaba yaramaz demenin hiçbir şekilde doğru olmayacağını söylemişti.

Londra'da karısına bir şiir kitabı bulabilirdi.

Bu düşünce meşgul zihninde, bütün bir orkestranın performansını etrafında organize ettiği obuanın Konser-A akort notası gibi kristalleşti. Kasabaya sapmak ille de evden bir gün daha uzak kalmak anlamına gelmiyordu, ama bir adamın acele etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Londra sağa doğru uzanıyordu. Bir sonraki kavşakta Joseph atını Town yönüne doğru sürdü, bunun üzerine Sonnet sol dizginine yaslanmaya başladı.

"Ne yapıyorsun, üvey anne?" Fleur bir deste iskambil kâğıdını karıştırmaya çalışıyor ama pek başarılı olamıyordu.

"Bizimle eşleştirme oyunu oynamak ister misin?" Amanda, kütüphanedeki ocak halısının üzerindeki oyun alanından sordu.

Louisa, Joseph'in masasında önünde duran kağıtlara baktı. "Kız kardeşim Sophie tarafından bana gönderilen bir listeye bakıyorum."

Fleur desteyi Amanda'ya uzattı. "O artık bizim teyzemiz, değil mi?"

"Artık bir sürü teyzemiz var," diye gözlemledi Amanda. "Bu bir hediye listesi mi?"

Bir bakıma öyleydi. Sophie, Louisa'nın kriterlerine uyan bildiği hayır kurumlarını nazikçe listelemişti: coğrafi olarak çok uzak olmayan, önemli bir himayesi olmayan ve çocuklara adanmış.

"Baban için bir hayır kurumu seçiyorum. Kart oynamayı bitirdiğinizde Sophie Teyze'nin stollen tarifini deneyelim mi?"

Fleur bir anda ayağa kalktı. "Yapabilir miyiz, üvey anne?"

"Alabilir miyiz?" Amanda koro halinde kartları dağınık bir yığın halinde düzenliyordu.

Louisa şöminenin üzerindeki saate baktı ve Joseph'in o anda nerede olduğunu merak etti. Onu özlemişti. Onu özliyordu ve özlemesi *hoşuna* gidiyordu.

Daha önce hiç özleyeceği bir kocası olmamıştı, daha önce hiç yokluğunda evi geçindirmesini bekleyen bir kocası olmamıştı, daha önce hiç bir hayır kurumunu seçmekle görevlendirilmemişti.

Sophie'nin büyük bir hevesle tavsiye ettiği kuruluş, yaklaşık bir saatlik zorlu bir yolculukla doğuya, Surrey'e gidiyordu. Çocuklar, "İngiliz akrabalarının" onlara bakacak imkânı olmayan, Peninsular harekâtının yetimleriydi.

İspanya'da kayıtsız İngiliz ilişkileriyle doğan bir çocuk muhtemelen bir subayın piçiydi. Louisa, Sophie'nin ilk önerisinin etrafında bir daire çizdi. Surrey'e yapılacak bir gezi güzel bir Noel gezisi olacaktı ve Joseph onun seçimini onaylayacaktı - onaylayacağını biliyordu.

Louisa daire içine alınmış önerinin altına bir çizgi çekti ve ayağa kalktı. "Gelin canlarım. Babanız eve döndüğünde onu şımartmak için özel bir bayram ikramı pişirmeye gidiyoruz."

"Bir kitaba ihtiyacım var." Bu, Yusuf'un görüşmelere bu ifadeyle başladığı üçüncü yerdı. "Özel bir kitaba ihtiyacım var, tercihen İngilizce bir şiir kitabı, ama Fransızca ya da İtalyanca da olur, Latince ya da klasik Yunanca da."

Dükkân sahibinin gür beyaz kaşları her konuşmasında başının pembe kubbesine doğru biraz daha tırmanıyordu. Tırmanan kaşlarının aksine göğsünden aşağı akan karlı sakalını okşadı. "Çağdaş bir kitap mı arıyoruz yoksa antik çağlardan kalma bir şey mi?"

"Bilmiyorum. Bu kitap özel olmalı. Çok güzel." Joseph kaşlarını çatarak tavandan yere kadar her yöne dizilmiş ciltlere baktı, kitaplar o kadar çoktu ki tüm dükkâna deri ve kâğıt kokusu yayıyorlardı. "Sözcükler güzel olmalı, ama cilt de güzel yapılırsa fena olmaz."

Dükkân sahibi topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, sonra öne doğru sallandı ve bir parmağını burnunun kenarına koyarak düşüncelere daldı. Tombul bir adamdı, yeşil kadife bir yelek ve dirsekleri parlak yeşil bir sabahlık giymişti. "Bu bir hediye mi o zaman, bayım?"

"Bir kadın için." Adamın kaşları aşağı indi. "Bir *hanımefendi* için. Sofistike edebi hassasiyetleri olan çok zeki bir hanımefendi."

Ve onun hassasiyetleri çok sofistike olduğu için Joseph, Mayfair'in daha iyi caddelerindeki olağan kibar uğrak yerlerine sık sık gitmiyordu. Bunun yerine Bloomsbury'nin dar sokaklarında ve caddelerinde kışını donduruyordu.

"Zor bir durumla karşı karşıyasın dostum, ama aradığın bir kitapsa Christopher K. North senin adamın."

Yaşlı adam bir çırpıda yeşil bir mendil çıkardı, savaştan önce bir kalkanı parlatır gibi gözlüklerini parlattı ve odanın etrafındaki birkaç merdivenden birine çıktı.

"Fransız eserlerinden oluşan güzel bir koleksiyonum var..." Merdiven uğursuzca gıcırdadı ama Yusuf hiçbir şey söylemedi. North'un arkası iyi korunmuştu. Adam kırık bir merdivenden düşecek olsa, gururundan başka bir şeyinin incinmesi pek olası değildi.

"Ya da belki İtalyanca." Merdiven tıkırtılı bir kaymayla birkaç metre yana kaydı ve Joseph'in bu şeyin raylar üzerinde olduğunu fark etmesine neden oldu.

"Ya da Flamanca. Buralarda Flamanca bilen pek kimse yok." Merdiven, alt raflardan birinden çıkıntı yapan bir cilde takıldı.

Küçük kitabı çıkarıp yere, Yusuf'un ayaklarının dibine fırlattı.

"Canım benim." Kuzey, merdivenin üzerinde süzülerek Joseph'in yanına geldi. "Bunun geçen hafta Moreland'a gittiğini sanıyordum. Korkarım o cilt satılık değil."

Joseph ve bu küçük kırmızı kitap eski arkadaşlardı ve görünüşe göre kitap Joseph'in evlilik yoluyla akrabalarıyla da iyi ilişkiler içindeydi.

"Satılık değil mi?" Yusuf kitabı yerden aldı. "Bu dizeleri toplayan birini tanıyorum."

Merdivenden gelen tahta gıcırtiları ve mal sahibinden gelen inilti arasında North aşağı indi. "Bir kopyaya rastladığımda onu yerine koyacağım. Bulabildiğim her şeyi kapıp götürün bir dük var. Bu kitabın epey bir takipçisi var. Rakibim Bay Heilig, bir kontun kopyaları için kendisini rahatsız ettiğini söylüyor ve Knightsbridge'de bir tanıdığımız da bir kontun ve bir baronun düzenli olarak bu şiirleri sorduğunu iddia ediyor."

Joseph kitabı rastgele bir sayfaya açtı ve en sevdiği sayfalardan birini buldu; burada yaşlı Catullus metresine onu dokuz kez üst üste boşalttığına dair çığınca iddialarda bulunuyordu.

Belki de adam bunu yazdığında o kadar da yaşlı değildi. Belki de ilk kez aşık olmuştu, alev alev yanan bir ateşin önünde, bakışlarında daha fazla merak ve tutku taşıyan bir kadınla uzanıyordu...

Sir Joseph etrafındaki kitapları görmeyi bıraktı. North'un doğru kitabı bulmanın zevkleri hakkındaki neşeli vaazları sessizliğe gömüldü ve yerini Louisa'nın merak dolu ve cinsel coşku kokan sesi aldı.

"Biri bunu tekrar tekrar yapabilir mi? Art arda mı? Arka arkaya dokuz kez?" Çantasındaki üç cilt.

Westhaven'ın kütüphanesindeki kopya, Joseph'in dikkatinden aceleyle çıkarılmıştı.

Çevirilerin katıksız zekâsı ve en bayağı kavramlar için seçilen terimlerin tuhaf masumiyeti.

Arada bir masumane ifadeler kullanılsa da, kelimelere yansıyan tutku.

Yusuf küçük kitaba baktı. "Ah, benim sevgili, en zeki karım." "İlham alıyoruz, değil mi?" North gözlüklerini parlatmaya geri dönmüştü.

"Bu bir deha eseri, diyorum. Diğerleri takdirlerinde o kadar *liberal* değiller, kelime oyunu yapmıyorum. Üzgünüm, almanıza izin veremem."

Joseph adama Moreland'ın evlilik yoluyla babası olduğunu söylemeyi düşündü, ama North görünüşe göre geveze biriydi ve bunlar gerçekten de açık saçık şiirlerdi.

"Moreland sana ne kadar ödüyor?" Bir rakam söylerken North'un gözleri kısıldı.

"Size bu miktarın on katını ödeyeceğim ve sizi temin ederim ki bu kitabın ailemin elinden çıkmasına asla izin vermeyeceğim."

North onu inceledi, bir esnafın sevecenliğinin tüm kalıntıları yok olmuştu. "Bu hediye için kimin için alacağınızı söylemişsiniz?"

"Ben yapmadım."

North kollarını göğsünde kavuşturdu, duruşunu genişletti ve sakallı çenesini kaldırdı. "Bu dizeleri kimin için temin ediyorsunuz, sayın bayım?"

Dükkân sahibi bir anda neşeli, müphem, hafif beceriksiz bir ihtiyardan, ani bir onaylamama rüzgârıyla dikkatsizleri yok etmeye hazır kuzey rüzgârının vücut bulmuş haline dönüşmüştü.

"Bunu hanım eşime vermek istiyorum. Zevkleri bilgili ve sıra dışıdır ve bu kitaptan tüm günleri boyunca keyif alacaktır. Bunu onun için bulduğum için *beni* de çok sevecektir."

Yaşlı adamın yüzündeki kuzey rüzgârı kayboldu ve yerini gözlerindeki parıltıya bıraktı. "İtiraf etmeliyim ki benim karım da ara sıra bu küçük kitabın bir kopyasını dükkândan ödünç alıyor. Kendimi tehlikeye atarak ödünç vermeyi reddediyorum. Onun şerefine, bu kitabı hanımefendi eşiniz için size hediye ediyorum."

Joseph, bir kartvizitin arkasına Surrey'deki mülkünün yönünü karaladı ve kitapçıdan, ileride ortaya çıkabilecek küçük kırmızı kitabın kopyaları konusunda kendisini uyaraacağına dair bir söz aldı.

"En erken Noel gününe kadar Surrey'de olamayacağım," diye açıkladı Joseph, "ama faturalarınızı bu adrese yönlendirirseniz ödemenin tamamını yeni yıldan önce almış olursunuz."

Kitapçılar görünüşe göre garip bir gruptu. Yusuf birbiri ardına silik küçük dükkânları ziyaret ederken, tatil kadifesi giymiş neşeli bir ihtiyar ellerine küçük kırmızı ciltler sıkıştırıyor ve bir göz kırpma ya da gülümsemeyle, bir sonraki dükkânın tam tarifini vermeden önce ona ve hanım eşine sezonun iyi geçmesini diliyordu.

Sabah Surrey'e gitmek üzere yola çıktığında Joseph'in heybesinde bir düzine kopya vardı ama Kent'teki evine vardığında -Westhaven Kontu'nun arabasına gizlice girerek- heybesinin yine boş olduğundan emin olmuştu.

On üç

Birkaç gün içinde Louisa'ya o kadar çok içgörü gelmişti ki, beş yıl önce vazgeçtiği bir taktiğe başvurdu: Günlük tutmaya yeniden başladı.

Ailesi on çocuğu nasıl yetiştirmişti? Elbette, Majesteleri ara sıra bağırırdı. Elbette, Majesteleri ergen isyanını tek bir kaş kaldırarak bastırmayı ve sessiz bir gülümsemeyle cesaretlendirmeyi öğrenmişti.

Elbette, anne ve babası yakın müttefiklerdi, bu kadar çok çocuk sevgi ve bakım gerektirdiğinde mantıklı bir alternatif yoktu.

Ve bu gerçekten şaşırtıcı bir hatırlamaya yol açtı: Louisa'nın ilk hayali, Greenwich'teki gözlemevini yönetmek istemeden önce, Kraliyet Cemiyeti'ne katılmayı arzulamadan önce, Cambridge'deki akademisyenler için ders vermeyi hedeflemeden önce -hepsi mahvolmuş hevesler- ilk hayali kendine ait büyük bir aileye sahip olmaktı.

Detaylar her zaman belirsizdi; çocuk odasında yatmadan önce anlatılan hikâyeler, küçük çocuklarının onun için yazdığı küçük masallar, teyze ve amca ziyaretlerinden anneme gönderilen mektuplar -her zaman kitaplar, her zaman yazılar- ama çoğunlukla her zaman aile.

Büyük, sevgi dolu bir aile.

Hiçbir kadının gerçekçi bir şekilde arzulayamayacağı şeyler için bu basit, yavan hayali ne zaman bir kenara atmıştı?

Louisa sadece Joseph'in kızlarını onunla birlikte büyütmek, sadece saygılı bir eş ve yardımcı olmak değil, aynı zamanda daha fazla çocuğun yetiştirilmesinde onun ortağı olmak istiyordu.

Çocukları.

"Fleur ve Amanda bizim çocuklarımız," dedi Louisa Limerick adındaki tombul kediye. Canavarın kürkü çoğunlukla siyahtı ama kürkünü muhteşem kılacak kadar kırmızıyla kaplıydı.

"Merhum annelerini de her gece dua ettiğim insanlar listesine ekledim," dedi Louisa. "O kızları günlerim boyunca seveceğim ama onlarla baloya geç geliyorum." Kedi Joseph'in masasının köşesindeki yerinden kalkıp başının üstüyle Louisa'nın çenesinin alt tarafına vuracak kadar yaklaşırken Louisa sustu.

"Onları bebekken hiç kucağıma almadım, uyumaları için hiç sallamadım. İsimlerini seçerken hiçbir şey yapmadım. Onlarla birlikte yerde volta atmadım ya da dişleri çıkmadan önce bile bana gülümsediklerini görmedim."

Louisa gün batımından sonra kocasından kuryeyle gelen ince mektuba bir göz attı:

Bir günlüğüne Londra'ya gittim. Sabah Surrey'e gidiyorum, evimin hanımlarını özleyorum. Bir sonraki görüşmemize kadar sıcak kalın.

Sevgile

r,

Joseph

Aşk. Aşk, Majestelerinin düke karşı sık sık sergilediği uzun süreli sabırdan, Maggie'nin her gece kontuyla aynı yatakta yattığını itiraf ederken takındığı utangaç gülümsemeye kadar pek çok farklı anlama gelebilirdi. Aşk, Westhaven'ın karısına karşı gizleyemediği için için yanan tutkusu ya da Valentine'ın baronesinden kazandığı sessiz bakışlar olabilirdi.

Joseph'ten gelen, kısa bir mektupta yer alan tek ve süssüz bir kelimeydi, ama Louisa'ya ilk kez kalemını kağıda dökerek bu kelimeyi iletmesi ne kadar da yerindeydi. Kalemını böyle bir amaç için kullanmanın cesareti vardı. Herkes gibi Louisa da yazılı bir kelimenin ne kadar uzun süre akılda kalabileceğini biliyordu.

Ve bu kelimeyi *onun için*, ona yazmıştı.

Tanrım, *Joseph'ten bir bebek -on bebek- istiyordu.*

"Sadece birkaç gündür evli olduğum bir adamı özleyorum, kedi. Sence bu ne anlama geliyor?"

Kediyi kenara çekti, günlüğünü açtı, Joseph'in sabahlığını omuzlarına doğru çekti ve bir çakı bulmak için çekmeceyi karıştırdı.

Sadece bir defter bulmak için. Joseph'in Kent'te başından sonuna kadar incelediğini gördüğü defterin aynısı. Joseph'in Kent'teki masasında bile görmüş olabileceği bir defter.

Kasaba, cildine kırmızı kitap ayracı şeritleri dikilmiş kalın yeşil bir cilt. Kapağında altın harflerle kabartılmış bir adres vardı.

Kedi masanın üzerine yerleşti, ön patileri Louisa'nın açık günlüğünün üzerinde duruyordu.

"Yapmamalıyım."

Ancak Joseph soracak olursa içindekileri ona göstereceğinden hiç kuşkusu yoktu. Genel olarak mali durumları konusunda açık sözlüydü ve masa çekmecesini sır saklanacak bir yer değildi.

Çekmecede duran kitaba daha yakından baktı. "Bu adres..." *Tanıdıktı.* Yorgun beynini daha önce nerede gördüğünü bulmak için zorladı, akıcı, kadınsı bir dille yazılmıştı... "Bu, Sophie'nin bugün listesinin başına koyduğu yetimhaneye aynı adres, Surrey'deki."

Kedi mırıldanmaya başladı, yumuşak bir gümbürtü yakındaki ateşin çatırtı ve çıtırtılarına hoş bir kontrpuan oluşturunuyordu. Louisa kediyi rahatsız etmektense kitabı durduğu yerden kaldırdı ve kucağında açtı.

Kayıtlar beş yıldan fazla bir süre öncesine dayanıyor ve aylık yüklü bir depozito karşılığında çekilen sayısız ev harcamasını kaydediyordu. Ev kalabalıktı, uşaklar ve hizmetçilerle doluydu. Kömür için yapılan harcamalar, yiyecek, yatak, giysi, ayakkabı, fotokopi kitapları, külotlu çoraplar için yapılan harcamalar gibi muazzamdı...

Pinafores?

Pinafores?

"O adam." Louisa bir sayfayı çevirdi ve parmaklarını kayıtlarda gezdirirken omurgasında sıcak bir şeyler dolaştı. "O sevgili, lanet olası..." Bir önceki Aralık ayının kayıtlarına bakarken durakladı. Her Windham kızı bir Noel pudingi yapmak için nelerin gerektiğini iyi bilirdi ve ev halkı için tedarik edilen şekerlenmiş meyveler ve şekerli bademlerin miktarı şaşırtıcıydı.

"Atlama ipleri -çocuklar bunlara bayılır- bebekler, topaçlar, portakallar, iki tam kriket seti -muhtemelen biri erkekler, diğeri kızlar için- pazen ve kuş tüyünden yorganlar ve ayakkabılar. Yüce Tanrım, burası bütün bir ayakkabıcı atölyesini meşgul ediyor olmalı."

Defteri kapattı ve bulduğu yere geri koyacaktı ki sayfaların arasından tek bir yaprak düştü. El yazısı Joseph'in düzgün, kalın yazısı değil, elinin tersiyle karaladığı bir yazıydı:

Şeref sahasında hayatta kaldığınızı varsayarsak, yeni eşinizin İspanya'da yaptığınız zinadan haberdar olmaması için ne kadar ödemeye razı olurdunuz?

"Bu da ne böyle?" Sayfayı başparmağı ve işaret parmağı arasında tuttu, sanki zehirli bir koku taşıyordu. Tekrar okumak, kelimelerin iletlediği iğrenç duyguları değıştirmek için hiçbir şey yapmadı.

"Biri kocamı tehdit ediyor." Kedi yanıt olarak gözlerini kıstı.

"Aptalın biri, muhtemelen geçen hafta bana o iğrenç mektubu gönderen aynı aptal, *kocamı* tehdit etmeye çalışıyor."

O iğrenç küçük kâğıdı deftere, defteri de çekmeceye geri koydu, sonra ayağı kalkıp yürümeye başladı. Ayaklarında Joseph'in yün çorapları odanın her köşesindeki cilalı ahşap zemin üzerinde kayıyordu.

"Bu küstahlığa inanamıyorum... Joseph'in düellolarla, yetimlerle ve benimle evlenmekle yeterince işi var... bu cüret... bu küstahlık..."

Kediyi kucığına aldı ve onun ağır, tüylü bedenine sarıldı. "Devam etmek istediğimiz gibi başlamalıyız, kedi. Bu tehditler ve sırlar işe yaramayacak. Noel için sevgili kocama tam bir dürüstlükten başka bir şey vermeyeceğim ve zorluklarımızı uygun bir çift olarak çözeceğiz."

Özellikle de sevgili kocası bir sonraki ilçedeyken ve Noel'e daha birkaç gün varken, bu gerçekten de kulağı hoş bir duygu gibi geliyordu.

Westhaven kendisini oldukça zeki bir adam olarak görüyordu, ama kalemini kağıda dökmesine neden olan koşullar onu fazlasıyla şaşırtmıştı.

Gayle, Westhaven Kontu, Lord Hazelton Kontu, Rosecroft Kontu, Lord Valentine Windham ve Wilhelm, Baron Sindal'a...

Beyler,

Araba evime gizlice bırakılan küçük bir kitabın on iki kopyasını içeren isimsiz bir hediye aldım. Önümüzdeki Salı günü Morelands'de sizinle daha ayrıntılı görüşeceğiz.

Westhaven

"Kocacığım, hiç mutlu görünmüyorsun."

Westhaven başını kaldırdığında kontesinin emlak ofisinin kapısından kendisine baktığını gördü. "Mutluyum ama aynı zamanda şaşkınım da."

"O zaman bunun aileyle bir ilgisi var, değil mi?" Anna omzunun üzerinden bakmak için odayı geçti, bu da sevgili, tatlı, güvenilir hanımefendinin elbette onun kucağına çekildiği anlamına geliyordu. Ne de olsa kapı kapalıydı ve Westhaven'ın oğlu ailevi kurumların en kutsalı olan Uyuma Saati'nin tam ortasıydı. "Şaşkınlığım Louisa'nın kitaplarıyla ilgili," diye karısının nefis kulağının hemen altındaki hassas bir noktaya bilgi verdi. "Dolaşımdaki nüshaların sayısı yarı yarıya azaldı, ancak bu gelişme için kime teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Belki de Noel Baba Louisa'nın kitaplarının işler."

Anna kollarını onun boynuna doladı ve burnuna hanımeli ve tatlı kadın kokusunu getirdi. "Bir fikrim var," dedi güzel kokulu, sıcak ve kıvrımlı kontes. Kulağına birkaç kelime fısıldadı, kaşlarını çatmasına neden olan kelimeler.

"Tanrım, karıcığım, beni hayrete düşürüyorsun. Eğer hayırseverimizse, ona muğlak ifadeli ama anlaşılır bir şey göndereceğim. Böyle ilgi çekici bir şey onun da hoşuna giderdi."

Kadın eğilip Lord Hazretlerine bir şeyler daha fısıldadı ve Lord Hazretleri bir kez daha hayretler içinde kaldı; öyle hayretler içinde kalmıştı ki, karısını kollarına alıp ayağa kalktı, kanepeye yatırdı ve kapıyı kilitledi.

Sonnet, Joseph onu yolda çevirirken hızını artırdı, bu da iğdişin sahibinden daha iyi durumda olduğunu kanıtlıyordu. Mantıklı davranıp Surrey'de bir gece daha oyalanmaktansa, Joseph kendini ve atını eve dönmek için zorlamış, ağaran ayın kar üzerindeki aydınlığından yararlanmıştı.

Surrey'lerin evine Noel günü döneceğine söz vermişti - ki bu gerçekten de hassas bir girişim olacaktı - ya da Boxing Day'de. Boxing Day daha olasıydı ama Noel ziyareti bir gelenektir ve bundan vazgeçmek zorunda kalırsa çok özleyecektir.

Seyisler atı aldılar ve Yusuf'u arka terasta bir dakika durup içeride kendisini nelerin beklediğini düşünmesi için bıraktılar.

Kapıda beklemek güzel bir an yaşattı, her şeye rağmen lanet olasıca soğuktu. Dünya gümüşü beyazdı, sadece bir kış gecesinin olabileceği gibi hareketsizdi ve son derece sessizdi. Huzurluydu.

İçeride huzur olmayabilirdi. Joseph içeride, çiçeği burnunda karısına, Surrey'deki meseleler daha fazla tehditkâr yazışma olmadan ilerlese de, eğer kötü bir not herhangi bir gösterge ise, bir tehdit *olduğunu* açıklamak zorunda kalacaktı. Ailenin huzuruna ve muhtemelen çocukların güvenliğine ve refahına yönelik bir tehdit.

"Joseph?" Louisa, Joseph'in eski sabahlıklarından birine sarınmış bir halde arka kapıda belirdi. "Hemen buraya gel, kocacığım. Böyle soğuk bir gecede yıldızları seyrederken öleceksin."

Terası geçti ve onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi.

Soğuk dudaklarını tatlı ve kesintisiz bir sıcaklık karşıladı. İçini çekti ve kollarını ona dolayarak başını omzuna koydu. "Umarım yolculuğunuz olaysız geçmiştir?"

Olaysız. Majesteleri de düşese her şeyin yolunda olduğunu anlatmak için aynı kelimeyi kullanmıştı. Yine de Joseph karısını selamlayıp kolunu omzuna atarak eve kadar eşlik ettiğinde her şey pek de olaysız değildi.

Joseph'in burnunu tarçın ve taze ekmek kokuları karşıladı, bu kokular sıcacık evine yayılıyordu. Louisa onu zemin kata doğru yönlendirirken, ana girişin iki yanında duran ve kırmızı kurdeleyle süslenmiş bir çift uzun mumdan gelen balmumu kokusu da koku buketine katıldı.

Ev, ön koridordaki sunum merdiveninin tırabzanlarına kadar yeşilliklerle süslenmişti. Çelenkler pencerelere asılmış, portakal dallarıyla değiştirilmiş ve ökse otu dalları stratejik yerlere sarkıtılmıştı.

"Kocacığım, seni duygusallıkla sıkma riskini göze alarak söylüyorum, seni özledim." Konuşurken onu evin geri kalanından bile daha sıcak olan kütüphaneye götürdü. Boğucu değildi ama... rahattı.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Louisa tekrar Joseph'e yapıştı. "Paltonu çıkarmana bile izin vermedim."

Kollarını ona doladı ve onu güvende, sıcak ve hoşnut bir şekilde kucaklamaktan duyduğu haz neredeyse başlı başına bir olaydı. Göğsünde,

Bir şeyler çözüldü; zihninde bir şeyler rahatladı. "Ben de seni özledim, Karıcığım. İyi misin?"

Burnunu adamın boğazına dayadı. "Ben iyiyim."

Çok geç, sorunun sonuçları Yusuf'un yorgun beyninde kendini sıraladı. Kütüphane kapısını kilitleme dürtüsüne direndi. "Peki ya kızlar?"

"Gelişiyorlar. Eğer uslu dururlarsa sabah kahvaltıya gelebileceklerini söyledim."

"Tabii ki."

"Büfede sizin için bir tepsi var."

Onun gitmesine izin vermek istemiyordu, karnındaki boşluğu doldurmak için bile. Yanağına gizlice bir öpücük kondurdu ve onu elinden tutup odanın diğer ucuna götürmesine izin verdi.

"Genelde kileri yağmalarım, Louisa. Evden uzakta olduğumda senin ya da çalışanların beni beklemesini beklemiyorum."

Onunla birlikte büfenin önünde durdu ve ceketinin düğmelerini çözmeye başladı. "Saatlerce şiir okuyabilirim Joseph ve gece yarısı evde olmasaydın, Morelands'a Westhaven'a bir güvercin yollattırdım."

"Kardeşin ne yapabilir ki?"

"Surrey'de. Sizi mülkünüze kadar takip edebilir ve güvercinle iyi durumda olduğunuzu ya da haydutlar tarafından saldırıya uğradığınızı haber verebilir." Ceketini çıkarmış, Joseph'in omuzlarından gerçek bir ağırlık düşmüştü. "Anladığım kadarıyla onu aramak için duraklamamışsınız?"

"Ben yapmadım." Gerçi mülküne görünmeden girip çıkmak, İspanya'da düşman hatlarının arkasına sızma düşüncelerini yeniden canlandıran bir egzersiz olmuştu. "Louisa..."

Kravatını açmaya başladı, elleri hızlı ve becerikliydi ve boynundaki kumaştan kurtulmak iyi hissettirmediyse lanet olsun.

"Gel yemek ye." Ocağa yöneldi, tepsiyi alçak masanın üzerine koydu ve bir çift yastığı yükseltilmiş ocak taşlarının üzerine attı. "Topallıyorsun, biliyorsun."

Yapmamaya çalışıyordu.

"Soğuk hava benim arkadaşım değil." Büfeden bir çay servisi almak için arkasını döndü ama Yusuf onu belinden yakaladı. "Beni beklemene hiç gerek yoktu."

Söylemek istediği, söylemek için kendine meydan okuduğu şey basit ve gerçektir: *Seni seviyorum*.

Bu onun sevme tarzıydı, bu pragmatik rahatlık ve arkadaşlık sağlama. Bunun romantik bir yanı yoktu, büyük ya da dünyayı sarsan bir yanı da yoktu ama Yusuf'un kelimelerle ifade edebileceğinden çok daha derin bir ihtiyacı karşılıyordu.

Belki Louisa'nın üslubu ve çok dilli yeteneği sayesinde doğru kelimeleri bulabilirdi ama Joseph'in tek yapabildiği karısına sarılıp basit açıklamalar yapmaktı.

"Teşekkür ederim, karıcığım. Misafirperverliğiniz çok takdire şayan."

Yakında, tehdit mektupları ve yıllar önce İspanya'da alınan kararlar hakkında zor tartışmalar yapmak zorunda kalacaklardı, ama henüz değil.

Louisa onun kucağında sessiz kaldı, eli dalgınca göğsünü okşuyordu. "Senin yokluğunda kendi yatağıma dönmedim."

Ne kendi sabahlığını ne de kendi çoraplarını kullanıyordu; bu da Yusuf'a olağanüstü bir zevk veriyordu. Onu bıraktı ve kapitone poposunu okşadı. Joseph kükreyen ateşin önüne yerleşmeyi başarırken o da çay servisini getirdi.

"Bacağın ağrıyor. Biraz laudanum getireyim mi?" Tepsiyi yere bıraktı, Joseph'in botlarını çıkardı - hayal bile edemeyeceği bir mutluluktan bu - sonra çaydanlığın üzerindeki kapitone örtüyü kaldırdı.

"Bu ısıtıcı yeni mi?" Elbette bacağı ağrıyordu ama sıcak bir evde olduğu için daha az ağrıyordu.

"Bunu çeyizim için işledim. Eve ve Jenny daha güzel işler yapıyorlar ama kendi evim için isteyecek kadar beğendiğim ilk şey bu oldu."

Fark etmesine memnun olmuş gibiydi ama bu, tek boynuzlu at ve bakire kızın ortaçağdan kalma görüntüsünü taşıyan, gördüğü tek sıcaktı. "Ben de beğendim. Çok orijinal."

"Tuhaf demek istiyorsun." Ona çay doldurmak için öne doğru uzandı, koyu renk saç örgüsü omzunun üzerinden düştü.

"Güzel, yani." Saç örgüsünü omzunun üzerinden geriye attı. "Eşsiz, sıradışı, türünün tek örneği."

"Bir sandviç al."

Sandviçi ve sonraki iki sandviçi aldı, Louisa ona çay ikram ederken ve dalgın bir şekilde elini kalçasında gezdirirken memnun bir sessizlik içinde yemeye devam etti.

Karnını doyurduktan sonra, Morelands'tan temin edildiğine ve karısı tarafından teker teker yedirildiğine şüphe olmayan üzümlerle yemeği tamamladığında, Louisa'nın yemeğini bitirmesini beklediğini fark etti.

"Tatil boyunca Morelands'a uğramamız bekleniyor mu?" Bu yavan soruyu sorarken kolunu karısına dolamıştı, içini huzurlu bir dinginlik kaplamıştı.

"Götürebiliriz. Sophie'de çok iyi iş çıkarmış olmalarına rağmen kızları henüz oraya götürmedim. Sindal, onun yanında bir müttefikiniz olduğunu söylememi istedi. Hazelton'ın da aynı teklifi yapacağını umuyorum."

"Umarım seninle bir müttefikim vardır." Aslında umutsuzca umuyordum.

Louisa'nın güzel yeşil gözlerinde meraklı bir şey titreşti. "Bundan asla şüphe etme." Başını Louisa'nın omzuna yasladı ve Joseph kendi haline bırakılsa ocağın üzerinde uyuyakalabilirdi. "Kızlar Noel için sana bir baston verecekler."

Bir bastona ihtiyacı vardı. Bir baston, sıcacık ocaklardan ayağa kalkmasını daha az onursuz bir teklif haline getirebilirdi. "Midillileri bulamadım ama sanırım bu iş kolayca halledilebilir."

Sessizliğe gömüldüler, bu sırada arkalarından bir kütük kıvılcım yağmuru eşliğinde düştü. "Kocacığım, şimdi benimle yatağa gelir misin?"

Sorduğu sorunun ne anlama gelebileceğini merak ederek gözlerini kırıştırdı. Kaçabilir ve Surrey defterini güncellemek için günlük kayıtları yaparak zaman geçirebilirdi. Ona yorgun *olduğunu* söyleyebilirdi - atından indiğinde de yorgundu, çok yorgundu. Ya da ayağa kalkmak için mücadele edebilir, karısını yatağa yatırabilir ve evlilik yeminlerini tamamlayabilirdi.

"Yatağa gelebilir miyim?" Çiçek, taze pişmiş ekmek ve karanfil kokan saçlarını okşadı. "Ayaklarıma giden yolu bulabilmem koşuluyla memnuniyetle."

Kadın onu akıllıca ayağa kaldırdı ve o daha ne olduğunu anlamadan Yusuf yataklarının yanında, kapı kilitli ve karısı gömleğinin düğmelerini çözüyordu.

"Bunu anlıyorsun, bu da aşkını daha güçlü kılıyor / Çok geçmeden terk etmek zorunda olduğun o kuyuyu sevmek için."

Ekselansları, Bard'ın melankolik ama şefkatli duygularından başını kaldırdığında, düşesin en sevdiği sonenin okunuşuyla pek de perçinlenmediğini gördü. Bunun yerine, masanın üzerinde duran ve her biri diğerinin aynısı olan küçük kırmızı kitap yığınının kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Çok zararsız küçük şeylere benziyorlar." Majesteleri bu gözlemi yaparken Shakespeare'i bir kenara bıraktı ve güzel kokulu yeşil bir çelengin altındaki pencere kenarında duran yarım düzine sürahinin yanına geçti. "Birçok şiir kitabı arasında sadece bir başka şiir kitabı."

Majesteleri kristal bir kadeh kaldırdı ve Dük'ün içkisini tazelemesine izin verdi. "Bu şiirlerden bazıları muhteşem." Sesi hüzünlüydü, bu da onun kalbini parçaladı.

"Westhaven'ın notu düşündüğüm şeyi ifade ediyorsa, neredeyse hepsini ele geçirebiliriz, Esther. Victor'un tüm aileyi bu göreve atayacağını bilmeliydim."

Majesteleri içkisinden bir yudum aldı, gece içkisi kışın kırsal kesimde derinleşen pençesine karşı bir tavizdi. "Böylece hiç kimse kızımızın aptallığını ya da dehasını ortaya çıkaramayacak."

Bu yüzden üzgünüm.

"Kendinizi suçluyorsunuz. Madam, size Louisa'nın tuhaf davranışlarının, Montagu denen o Leydi Mary bilmem kimden gelen birkaç eski mektubu ele geçirmesinden kaynaklanamayacağını söylüyorum. Victor'un kışkırtmalarının ve diğerlerinin sataşmalarının bunda büyük payı var."

"Louisa, Konstantinopolis'i, Percy'yi ve o sefil, lanet olası şiirleri gezmekle ilgili o kitabın tamamını okudu. Kitabı ona ödünç vermemeliydim."

Majesteleri asla yemin etmezdi. Duygularını şimdi açığa vurması, bir anne olarak çaresizliğinin bir ölçüsüydü ve belki de kocası tarafından desteklense de sürahinin içeriğine önemli bir giriş yapmış olmasının bir işleviydi.

"Leydi Mary'nin şiirleri çok güzel, bazıları." Yaramaz ve sevimli. Majesteleri içkisinden bir yudum aldı, ki bu gerçekten de güzel bir içkiydi. "Louisa'nın erkek kardeşleri, ondan kendileri için çeviri yapmasını ve üniversitede formlarının yarısını doldurmasını bekledikleri için hesap vermeleri gereken çok şey var. Genç erkekler uygarlığın yüz karasıdır."

"Bir zamanlar genç bir adamdın." Kadın ona öylesine duru bir onaylama bakışı gönderdi ki, Majesteleri konyağı daha sık içmek için aklına bir not aldı ve yaşlı ozana beddua etti.

"Ve sen, canım, hâlâ bir eşe çok ihtiyacı olan kibirli genç bir subayı kendine aşık etme sağduyusuna sahip o narin kıza benziyorsun."

Sahanlıktaki sekiz günlük saat çalmaya başlarken sessiz bir anı paylaştılar.

"Çekilmeliyiz, Percival. Noel yaklaşıyor ve daha yapacak çok iş var. Çocuklar bize katılacak, sonra da Noel arifesinde açık ev var, bunun için de yarın bir sürü fırın işi yapılacak."

"Ev oldukça şenlikli görünüyor, canım. İnsan daha misafirperver bir ev isteyemezdi. Yarın Louisa'yı ziyaret edecek misin?"

Grace bardağını düşündü. "Önce Louisa'nın aramasını bekliyorum. O ve Joseph'in çözmesi gereken bazı şeyler var."

Bakışları, majestelerinin ateşe atmayı çok isteyeceği, ancak bunun işe yaramayacağı lanet kitaplara kaydı. Victor her kitabın yazarına iade edilmesi gerektiği konusunda çok netti. Birkaç yıl boyunca, Majesteleri kızını çok utandırmadan böyle bir şeyi nasıl başaracağını tam olarak bilememiştir.

Westhaven görünüşe göre bu ikilemi çözmüştü. Birkaç kitap daha ele geçirebilirlerse, Louisa'nın küçük zorluğu nihayet aşılabılırdi ve yeni evliliğine yıkıcı bir gölge düşürmeden.

Şimdi o an geldiğinde Louisa tuhaf bir tereddüt hissetti ve her zaman dikkatli olan Joseph onun bocalayan kararlılığını sezmiş olmalıydı.

"Louisa?" Adam yatağın yanında durmuş ona bakıyordu, yüzünde yorgunluk ve Louisa'nın bakmaya kıyamadığı ciddi ve samimi bir ifade vardı. Yatağa uzandı ve elini alnına götürdü.

"Başın mı ağrıyor, karıcığım?" Olduğu yerde, yatağın yanında duruyordu.

Yapmak istediği, yapması gereken şey kocasını soymakken başını iki yana salladı.

"Neden o güzel yüzünü gölgeliyorsun?"

Başını kaldırdı. "Kim o?"

"Yaşlı John Wilmot, 2. Charles zamanında Richmond Kontu. Ben yıkanırken neden çarşafı ısıtmıyorsun?"

Elbette bir mısra şiir söyleyecek ve sonra pratik konulara dönecekti. Louisa yine de öneriyi kabul etti, çünkü kendisinin de yeni önerileri vardı. Birkaç dakika içinde evlilikleri geri dönülmez bir gerçek haline gelecekti ve şüpheler onu sarmıştı.

Ya bu işte iyi değilse, bu işte... *bu* işte? Ya Joseph'in ilk karısı, Louisa'nın asla rekabet edemeyeceği bir emsal olan evlilik yakınlıkları konusunda onun tam eşiyse? Ya Louisa kocasına oğul veremezse, ki zaten bu davanın amacı da buydu?

Yusuf'un bakır ısıtıcıyı kömürle doldurduğunu ve uzun sapından tutarak kendisine doğru uzattığını fark etti.

Louisa yataktan kalktı ve onu aldı. "Teşekkür ederim."

"Buranın batısında daha çok kar var," dedi Yusuf gömleğinin düğmelerini açmayı bitirirken. "Yine de daha soğuk hissetmedim."

Louisa örtüleri geri çekti ve ısıtıcıyı çarşafların üzerinde gezdirdi. "Peki ya yollar?"

"Fena değil. Sonnet ayak konusunda titiz değildir." Sırada kol düğmeleri vardı ve onları da bir tepsi içinde çamaşır makinesinin üzerine bıraktı. "Sence kızlara midilli almalı mıyım?"

"Ben olsam baharı beklerdim. Eğer ılıman günler olursa çocukları önden götürebiliriz. Şimdilik bir köpek yavrusu işimizi görür."

Gömleğini çırparak çıkardı ve pantolonunu kalçalarının üzerinden aşağı iterken durakladı. "Lanet bir köpek. Gürültü yapıyorlar, pis kokuyorlar ve evin içine her türlü pisliği bırakıyorlar. Bir köpek almamızı mı öneriyorsun?"

"Kızlar iyi paylaşamıyorsa muhtemelen iki tane."

"Beni yeterince iyi paylaşıyorlar." Joseph tek bir dikiş bile atmadan şömineye doğru ilerledi ve Louisa'nın ateşin yanında ısınması için bıraktığı ibriği aldı. Louisa sinirlerini korumak için mahremiyet perdesinin arkasına geçti ve diş tozunu kullandı.

Tanrı aşkına, kocası çok güzel bir numuneydi. Topallaması bile onda bir şekilde erkeksi görünüyordu.

Louisa bir leğene atılan bezin sesini duydu.

"Babana bölgede yeni yavruleyen bir hayvan olup olmadığını sorabilirim. Yarın aileni aramak için çok mu erken?"

Yarın. Yarın Louisa'nın evliliği gerçekten de tamamlanmış olacaktı. O gün geldiğinde sosyalleşmeye nasıl odaklanacaktı?

gerçeklik onun tüm farkındalığını mı doldurdu?

"Yarın uygun olur. Kızlar Majesteleriyle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Daha fazla ıslak, sıçrama sesi. Louisa perdenin arkasından bakınca Joseph'in bir ayağını ocağın üzerine koymuş, göğsünde bir fanila gezdirdiğini gördü. Islak teni ateş ışığında altın gibi parlıyordu ve çıplak sırtının ve yanlarının çizgileri...

Louisa bir adamın şiirsel *olabileceğini* bilmezdi. Oh, Elgin mermerlerini görmüştü, kardeşlerini ergen olarak görmüştü, ama Joseph...

"Çarşafı soğuyacak, karıcığım. Seni yatağa götürelim."

Louisa kendini üzerine bırakırsa çarşafı kendiliğinden yanacaktı, ama beklentiden mi yoksa utançtan mı, bunu söyleyemezdi.

Öz disiplinine güvenerek yatağa doğru ilerledi. "Açıktaki kalan kişiliğin hakkında çok gerçekçisin, Joseph Carrington."

Kaslı omuzlarını silkti - daha fazla şiir. "Bayan gibi bir kadınla evlendiğime inanmıyorum ve biri sabahlığıma çalmış."

Louisa bakışlarını kocasının çenesine odaklamaya çalıştı. "Başkaları da var."

"Bu benim favorim... *Şimdi*. Eğer onu senden almama izin verirsen daha da çok sevebilirim."

Yatağın yanında durduğu yerde ona doğru ilerlerken, yardım edemedi ama onun tahrik olmaya başladığını fark etti.

"Louisa, bu gece samimi olmamıza gerek yok ama daha fazla gecikmenin de bir anlamı yok."

"Elbette yakın olacağız." Kelimeler kulağa tam olarak sakın ya da davetkâr gelmiyordu. Aslında ciyak ciyak bağırmıştı.

Adam onu düşündü, ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Yatağa o zaman." Kızın poposunu okşadı. "Ben diş pudrası için geldim."

Gerçekçi davranıyordu ama Louisa aynı zamanda düşünceli olduğundan da şüpheleniyordu. Sabahlığının kuşağını çözdü, bornozu yatağın direğine astı, yorganın altına girdi ve kocasının dişlerini fırçalamasını dinledi.

Bu sese aşınaydı, tıpkı onun her sabah tıraş olurkenki görüntüsünü öğrendiği gibi. Tıpkı Yusufun odanın içinde çırılçıplak dolaştığını, mumları söndürdüğünü ve ateşi yaktığını defalarca gördüğü gibi.

"Çamaşır suyum kokladın, Louisa. Birisi benim çamaşır suyum ısıtmayalı ya da koklamayalı ne kadar zaman oldu biliyor musun?" Yorganı kaldırdı ve yatakta ona katıldı. "Seninle evlenmenin fiziksel sağlığım üzerinde olumlu bir etkisi olacağından şüphelenmeye başladım."

Hareket etmeye devam etti, yatağın kendi tarafına yaslanmadı ama Louisa'nın yanına doğru manevra yaparken yatağı salladı. "Merhaba kocacığım."

Kadın sırt üstü yatıyordu. Adam kadının boyuna yapışmış, belli bir kısmı kalçasını dürtüyordu.

"Selamlar Karıcığım, her ne kadar geceliğinizdeki işlemlere hayran olsam da, en kısa zamanda bu giysiye veda edeceğim."

İki eliyle yüzünü kapattı. "Bu kadar neşeli olmak zorunda mısın?"

"Neşeli bir mevsim bizi bekliyor." Adam kadının ellerini çözdü ve burnunu öptü. "Ah neden o tutulmuş elin, Güneş'in canlandırıcı gözünün güneş ışığını reddediyor?"

"Aklında Wilmot denen adam var."

"Hayır, yok. Aklımda tamamen başka bir şey, başka biri var." Nazikçe konuşuyordu ama düşündüğü şey onun için mutluluk vericiydi. Louisa bunu onun sesinde duyabiliyordu.

"Joseph, konuşmamız gereken şeyler var."

Geceliğinin üst fiyonkunu çözdü. "Bunları çıplak olarak tartışabiliriz." İkinci bir fiyonk serbest kaldı. "Bunları yarın tartışabiliriz." Bir üçüncüsü, bir dördüncüsü. "Bunları yarın çıplak olarak tartışabiliriz, ama Louisa, sen benim yasal olarak evlendiğim karımsın ve seni en üst düzeyde memnun etme zamanım geldi, ki bunu yapmaya hevesle hazırım."

Bunlar uzun zaman önce ölmüş bir kont tarafından kaleme alınmış satırlar değildi. Louisa'nın daha fazla fiyonku çözüldü, ta ki çözülecek fiyonk kalmayana kadar. Joseph yorganı Louisa'nın omuzlarına kadar çekti ve bir elini çıplak karnının üzerinde gezdirdi. "Surrey'deki soğuğu hissetmedim Louisa, seninle geçireceğim bu anların neler getirebileceğini düşündüğüm sürece hissetmedim."

Cennetteki Tanrı. "Joseph, ne *yapmam* gerekiyor?"

Kara kaşları aşağıya doğru inerken ona bakmak için geri çekildi. "İstediğin her şeyi yapabilirsin, bir istisna dışında." Kızın köprücük kemiğini öptü, dilinin ucunu da dahil etmiş olabilecek küçük, tatlı bir tadımlık. "Bunu düşünerek yapmıyorsun, Louisa Carrington. Veba üzerime olsun eğer

Böyle bir zamanda rasyonalizasyona tutunabiliyorsun. Tüm düşünceleri, dilleri, şifreleri ve küfürleriyle o müthiş aklını bir kenara bırak ve ben seni severken bırak o lanet şey dinlensin."

Kelimeler *-seni severken-* Louisa'nın boynuna doğru mırıldandı. Bağlamdaki anlamı romantik olmaktan çok biyolojik olsa da, kulağa hoş geliyordu. Bununla birlikte, aklının boşta kalmasına izin verme fikri yeni ve belli belirsiz rahatsız ediciydi.

"Bana hala ne olduğunu söylemedin-"

Kocasını onu öptü ve böylece kadın zihnini bir kenara bıraktı, sadece kocasının onun üzerinde kaydığını, ona bindiğini ve onu çıplak, lavanta kokulu boyuyla çevrelediğini algıladı.

"Sen çok hoş, sıcak bir eşsin. Sanırım sen de beni öpebilirsin. Sadece bir öneri."

Bir elini kızın başının altından geçirdi ve öpüşmeye yeniden başladı ama şeytani bir tavırla kızın yüz hatlarının envanterini çıkarıyor, böylece kızın da onu öpmesine engel *oluyordu*.

Ayak parmaklarını kıllı, kaslı bir baldırın arkasına doğru çekti ve Joseph'in teninin ayağının alt kısmına değmesinden zevk aldı. Adam öpüşmesine ara verdi. Ayağıyla okşamayı tekrarlardı ve aynı zamanda, ağzını onunkiyile birleştirmek için yukarı doğru yükseldi.

Hırladı. Kadın gülümsedi ve adam da dilini yavaş ve ıslak bir şekilde alt dudağında gezdirerek karşılık verdi.

Duygular ve niyetler Louisa'nın farkındalığında yığıldı, çarpıştı ve dağıldı.

Joseph'in ereksiyonu, vücutlarının arasında sert ve sıcak.

Louisa'nın geceliği yorganın arasında kayboldu. Bir inilti, ardından bir iç çekiş.

Ve onun ağırlığı, o güzel, kutsanmış, son derece büyüleyici ağırlığı, Louisa'yı yatağa bastırıyor, kanındaki uyarılma yükselirken onu sabitliyordu.

"Kocacığım, ben istiyorum..." Başının arkasındaki saçlarından bir tutam çekti ve ona doğru bastırdı.

"Öp beni, Louisa." Dudakları Louisa'nın dudaklarını kapladı ve Louisa'nın dili yağma ve zafer niyetiyle adamın ağzına hücum etti.

Adamın büyük ve sıcak eli kadının göğsüne yerleşti ve ortaya çıkan hisler o kadar enfesti ki -rahatlık, zevk, şok, beklenti- Louisa öpücüğü tamamen bıraktı.

Göğüs ucuna en hafif, en harika baskıyı uyguladı. Louisa onun kalçalarını sıkarak karşılık verdi. "Bu... bu... tekrar, lütfen. Daha fazla, Joseph."

Vücudu bunu hatırladı, Joseph'in alay etme, yatıştırma ve memnun etme yeteneğinin zevkini ve mucizesini hatırladı - aynı zamanda meme ucunu nazikçe ısırdığında ve horozuyla seksini dürtmeye başladığında olduğu gibi şok etmek için.

"Louisa?" Burnunu göğüs kafesinden yukarı çekerken soruyu ona yöneltti. "Karın mı?"

"Evet, Joseph. Lütfen, evet. *Şimdi*."

Kollarını düzeltti, bu da vücutlarının sadece onunla birleşeceği yerde temas etmesi anlamına geliyordu.

"Senin ağırlığını istiyorum..." Louisa onu tekrar yanına çekmeye çalıştı ama o kararlıydı.

"Bir dakika içinde."

Sözcükler sıkıydı, neredeyse acımasızdı ve Louisa'yı Joseph için acil talebin kendine hakim olma rezervleri olduğu konusunda uyarıyordu. Gözlerini kapadı ve bir elini onun kalbinin üzerine koydu. Diğer elini bileğine doladı ve tuttu.

"Nefes al, Louisa."

Evet, nefes almak, birkaç dakikadır ihmal ettiği bir şeydi. Derin bir nefes aldı ve iç çekerek bıraktı. Joseph kendini tam onun cinsel organına yasladı. Bir sonraki sert nefes verişinde kalçalarını ileri doğru itti ve üçüncüsünde, garip ve zevkli hisleri beraberinde getirerek onun sıcaklığına nüfuz ediyordu.

"Koca..."

Kıpırdamadan durdu, vücutları zar zor birleşmeye başlamıştı. "İyi misin?" "Seni çok istiyorum. Daha fazla, *lütfen*."

Ama lanet olası, sevgili adam acele etmeyecekti. Louisa'nın tırnakları adamın kalçalarına saplanmıştı, nefesi kesilmişti ve vücudu kocasıyla bu birleşmeyi tamamlama arzusuyla sessizce kükrüyordu.

"Joseph Carrington... bana eziyet ediyorsun."

Kendini ön kollarına doğru indirdi. "Seni seviyorum." Elini tekrar başının altına soktu ve onu daha da yaklaştırdı. "Benimle gel, Louisa. Bekleyeceğim... Kutsal *Tanrım*."

Kalçalarını görkemli, kıvrımlı bir şekilde döndürdü, onu eldivenledi ve geri çekildi. "Böyle mi?"

"İsa merhamet etsin. Aynen böyle."

Sesi kulağına sert geliyordu, sert ve... huşu içinde? Hareketlerini yavaşlattı, vücutlarının yumuşak kontrpuanı giderek daha düzensiz hale gelen nefes alışlarıyla tezat oluşturunuyordu. Adam tempoyu artırmadı. Güzel, uzun dakikalar boyunca Louisa kocasıyla birlikte hareket etti, onun ritmini öğrendi, aynı anda birkaç yönden gelen zevk saldırısına nasıl dayanacağını öğrendi.

"Louisa, yapabileceğimden emin değilim..."

İçinde bir şey sıkıca toplandı, sonra daha da sıkılaştı. Bir elinin parmaklarını onunkilerle yastıkta birleştirdi ve yaydan fırlayan bir ok gibi, zevk varlığını delip geçti. Duyguları, düğünden önce onunla bildiklerinden çok, çok daha derindi. Çok daha samimi, çok daha...

Zihni düşünce üretmiyordu. Vücudu kontrolü ele aldı ve kocasına bu mutluluğu uzatması, sonra da ona katılması, ikisini de birbirlerinin kollarında yaşayacakları zevk dışında her şeyden ayırması için yalvardı.

Adamın kendi tamamlanışıyla savaşmayı bıraktığı, itişlerinin biraz daha vahşi, biraz daha şiddetli ve her ikisi için de zevkli hale geldiği anı hissetti.

Onu bu şekilde sevmek, onun tarafından sevilme, tarifin ötesindeydi, şiirin ötesindeydi. Her şeyin ötesinde.

On dört

Tutku dindiğinde ve Joseph Louisa'nın kucağında sessizce yattığında, daha fazla zevk vardı. Louisa'nın elini Joseph'in kaslı sırtında gezdirmenin, nefes alış verişini onunkiyle eşleştirmenin, parmaklarını Joseph'in ipeksi saçlarında gezdirmenin zevki.

"Gitmeliyim." Yumuşak, muhtemelen şaşkın bir hırıltıya Louisa'nın kulak memesine sürülen birkaç diş eşlik etti.

Poposunu okşadı ve yanağından öptü. "Henüz değil." Hâlâ samimiyetten o kadar bunalmışken, ondan kurtulma fikri ona keder gibi gelirken olmazdı.

Birkaç dakika sonra onun şakağını öptü. "Louisa, biri bize lanet olası bir fanila bulmazsa ortalığı karıştıracağız."

"Düşüncelerim karmakarışık." Ve buna hiç aldırmadı -başka bir yenilik. Kadın kollarını adamın boynundan indirdi ve adam gevşedi, aleti yumuşak, nemli bir okşayışla kadının bedenini terk etti.

"Bu kadar üzgün görünmeyin leydim. Gece daha yeni başlıyor."

Adamın kasıla kasıla leğene doğru gidişini, bezi sıkışını ve cinsel organının olduğu bölgeye hızlıca abdest alışını izledi. "Kendine karşı hiç hassas değilsin."

"Olmama gerek yok. Sen başka bir meselesin." Yatakta onu incelerken tam anlamıyla korsan gibi görünüyordu. "Bir kumaş, madam?"

"Ne için?"

"Kocanızın tohumunu harcamasının yarattığı karmaşayla başa çıkmak için."

Şiirsel bir yanı yoktu ama açık sözlülüğünü onaylıyordu. Kocasının kendisiyle mahrem konuları bu şekilde konuşmasını istiyordu; açık açık, tek bir

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Bir bez çok makbule geçerdi. Bu örtülerin altında beni sıcak tutacak bir koca daha çok makbule geçer."

"Buralarda bir yerde mutlaka bir kocası vardır." *Kasıla kasıla* yatağa döndü. "Bütün örtüleri çalmayacağına söz verirsen muhtemelen seni bir süreliğine misafir edecektir."

Onun kalbini çalmak istiyordu. "Kumaş, lütfen." Nemli bir şey gerçekten de mahrem bir yerde kendini hissettiriyordu. Bu his ne kadar da merak uyandırıcı ve *evliydi*.

Joseph yumuşak, kuru bir fanila uzattı ve Louisa kendisiyle ilgilenirken yatağa tırmandı.

"Sanırım bu civarda kalmaya niyetlisiniz, karıcığım?" Adam karanlığın içinde ona bakıyordu. Louisa örtüyü komodinin üzerine attı ve Joseph'in kendisini fazla göstermeden onu görmeye çalıştığını hissetti.

"Önümüzdeki kırk yıl boyunca bu yatağı seninle paylaşmayı planlamıştım, Joseph Carrington. Eğer bu fikir çekici gelmiyorsa-"

Bir anda onun üzerine atladı. "*Altmış*," diye hırladı. "En az altmış ya da yetmiş. Yüz yaşına kadar yaşayan insanlar var, gerçi bu evlilik mutluluğu çok daha fazla ve beş otuz biraz zorlama olabilir. Yarımada'da aldığım yaraları biliyorsun."

Louisa yorganı onun üzerine örttü. "Saçma sapan bir adamla evlendim."

İçini çekti ve alnını onunkine dayadı. "Gülünç bir vahşi. İyi misin Louisa? İlk karşılaşma için belki de akıllıca olandan daha tutkulu olduk."

"Hayır, iyi değilim."

Geri çekildi, bakışlarında gerçek bir endişe, hatta panik okunuyordu. "Karıcığım, çok özür dilerim. Hizmetçileri uyandırıp size sıcak bir banyo ısmarlayacağız. Çok rica ediyorum-"

Elini adamın ağzının üzerine koydu. "Yine saçmalıyorsun, Joseph Carrington. Sadece iyi değilim. Çok memnunum. Kesinlikle çok memnunum."

Ve aşıktı. Kesinlikle kocasına da aşıktı ama bu pek uygun, ağırbaşlı ya da bahsetmeye değer bir şey değildi.

Büyük bir iç çekişle ona yaslandı. "Ben de çok memnun oldum."

Birkaç dakika sonra Louisa kocasının göğsü olan yastığın üzerinde uyuklarken aklına bir düşünce geldi.

"Wilmot'un o şiirinde başka şeyler de var mı?"

İlk başta Yusuf'un cevap verecek kadar uyanık olduğundan emin değildi. Yine de eli yavaş bir okşayışla saçlarının üzerinden geçti, sonra parmakları yüz hatlarını tek tek çizdi.

*"Sen benim hayatımsın ve eğer geri dönersen
Hayatım binlerce ölümden ibaret. Sen benim
yolumsun - Sensiz, Aşk, seyahat etmiyorum ama
başıboşum.*

*Sen benim ışığımsın, senin görkemli görüşün
olmadan gözlerim sonsuz geceyle kararır.
Aşkı, sen benim yolum, hayatım ve ışığımsın."*

Adam sustu, eli Louisa'nın saçlarını okşuyordu. Louisa eğildi ve onu öptü, karanlıkta ona hem şiir hem de zevk veren bir adama aşık bir şey söylememek için.

Ve Louisa, kocasının ona sunduğu ölçülü, dolgun duygu dizelerinde, saçlarını okşayan elinin şefkatinde, kocasının -koyu, aksak, zaman zaman gülünç kocasının- bile biraz aşık olabileceğine dair bir umut buldu.

"Masamda utanç verici bir kadınsılık var." Joseph önce karısını, sonra Amanda'yı, sonra da Fleur'u oturttu ve her birinin yanağına bir öpücük kondurdu. Onun bakış açısına göre, çocuklardan masada düzgün davranmalarını beklemek hem onların hem de kendisinin yemeğini mahvedebilirdi, ama bu sabah karısı Leydi Ophelia ile masada yemek yemek isteseydi, Joseph domuzu kendisi getirecekti.

"Babam ne dedi?" Fleur sorusunu fısıldamak için Louisa'ya yaklaştı, bunu yaparken babasına kararsızca baktı.

Louisa, "Kahvaltıda ona katılan o kadar çok güzel bayan varmış ki, keşke daha yakışıklı olsaydım diye düşünmüş," diye açıkladı.

Kastettiği tam olarak bu değildi, yoksa öyle miydi?

"Babam yakışıklı." Amanda onun yakışıklı olmayabileceği fikrinden rahatsız olmuş görünüyordu.

"Çok gözlemcisin, Amanda. Louisa, ben kızlarımız için tabak hazırlarken sen de ikimize birer fincan koyabilirsin."

Ama çocuklar ne yedi? Bu soruya içerlemişti ve cevabı bilmediği için de içerlemişti. Başka bir baba, daha gerçek bir baba bilirdi.

Büfeyi incelerken ilham geldi.

"Orucunuzu nasıl açmak istersiniz hanımlar? Tereyağlı tostumuz, kendi beyaz peynirimizle omletimiz, çiroz, biftek, portakal, jambon, pastırma -kendimi söylemem gerekirse, ülkedeki en iyi domuz pastırması- ve bunlar krep mi Louisa?"

"Öyle. Çay, kızarmış ekmek, yumurta ve belki bir portakalla başlayalım."

Küçümsüyordu ama kızlar için de bunların seçileceğini bilmek sevindiriciydi. Joseph herkese servis yaptı - uşak gizemli bir şekilde yerinde yoktu - ve masanın başına oturdu, çocuklarının beceriksiz görgü girişimlerini görmezden gelmeye niyetliydi.

"Tostumun üzerine tarçın alabilir miyim lütfen?" Fleur'un çocuksu sopranosu, Joseph'in tostunun her tereyağlı parçasına tarçın yağdırma çabasını böldü.

"Elbette." Adam tarçını ona uzatabilirdi ama kadın tabağını kaldırdı.

Bütün yemek bu şekilde geçmişti; kıl payı atlatılan kazalar, tökezlemeler ve her biri bir şekilde kendini düzeltmiş gibi görünen çapraz işaretlerle. Yine de kahvaltı tam olarak bir çile olmamıştı... Joseph'in beklediği anlamda değil.

"Dün bütün gün ata bindikten sonra, bacaklarınızı biraz esnetmek istemez misiniz diye merak ediyorum, kocacığım." Louisa peçetesiyle dudaklarını sıvazladı. Fleur ve Amanda da ölçülü bir hassasiyetle onu taklit ettiler.

Kocası. Sanki cevap vermesi gereken tek hitap şekli buymuş gibi ona böyle sesleniyordu.

"Genelde öyle yaparım," dedi Joseph. "Bugün ata binmenin bir cazibesi yok -yine kar yağacak gibi görünüyor- ama hayvanlara kısa bir ziyaret güne iyi bir başlangıç olur."

Bir süvari kendi atına bakardı. Joseph ilk kez, düzgün bir İngiliz beyefendisinin kendi çocuklarına sadece dolaylı olarak baktığını düşündü.

Amanda babasına beklenti dolu bir bakış fırlattı. "İzninizi isteyebilir miyim?" "Elbette. Çizmelerinizi giyin ve pelerinlerinizi getirin."

"Olabilir miyim-?" Fleur başladı.

Joseph elini salladı. "İkiniz de gidin." Bu bir hataydı, yanlış bir adımdı, çünkü Fleur'un küçük yüzü düştü ve Louisa'nın dudakları düzleşti.

Birden fazla kadının merhametine kalmak sinir bozucu.

"Yine de ikinizin de yakında kahvaltı masasını tekrar şereflendireceğinizi umuyorum. Bir yemekten ne zaman bu kadar keyif aldığımı bilmiyorum."

Her yerde onu gülümsemeler karşıladı, gerçi bu yakın bir şeydi. Kızlar kapıya doğru yürüdükten sonra koridordan gürültüyle merdivenlere indiklerinde, Joseph karısının çay fincanını ve kendisinininkini doldurdu - matarası henüz elinde değildi.

"İşaretlerimi istiyorum, lütfen."

Louisa her iki fincana da şeker ve krema karıştırdı. "Hepimiz oldukça iyi idare ettik ama bu bir sınav değildi Joseph."

"O zaman neydi?"

Fincanı eline yaklaştırdı ve parmak eklemlerini okşadı. "Bu kahvaltıydı. Kahvaltı konusunda kendilerine güvendiklerinde, ara sıra öğle yemeği de ekleyeceğiz. Saçlarını toplamayı hayal ettikleri zaman, aile yemeği hiç de zor olmayacak."

Karısı yakışıklı, hatta güzel bir kadındı. Sabah ışığında teni pırıl pırıl parlıyor, yeşil gözleri ışıltıyor ve güneş koyu renk saçlarında ateşli ışıltılar yakalıyordu.

Ama aynı zamanda... sevimliydi. Çocukları fark etmek ve anlamak için zaman ayıran bir kadın gibi sevecen, bütün gece yeni kocasına sarılmış bir kadın gibi sevecen. Korunuyor olma hissi

-

Yusuf çayından bir yudum aldı ve bunun korkakça bir oyalama olduğunu anladı.

Çay fincanını yere bıraktı ve pencereden dışarı, soğuk, gri kar manzarasına baktı. "Onlar benim değil Louisa. Hiçbiri benim değil."

"Onlar bizim." Kadın adamın elini tekrar okşadı ama adam avucunu yukarı çevirdi ve kadının parmaklarını kendi avucunun içine hapsetti.

"Ben onların babası değilim. Amanda düğünden sekiz ay sonra doğdu - İspanya'daydım ve eşim doğumu bana hemen haber vermedi ama ben kilise kayıtlarını gördüm. Ebeyi sorguladım ve Amanda'nın tam zamanında doğduğunu öğrendim. Ebe aynı zamanda Amanda'nın doğum gününü de doğruladı ki karım bu konuda neredeyse iki aylık bir farkla yanılgıya düşmüştü."

Louisa elini çekmedi. Onu bunun için seviyordu. Bunun için ve birçok şey için.

"Ya Fleur?"

"Fleur ortaya çıktığında karımı bir yıldır görmemiştim. İzinsiz olarak İspanya'da bu kadar uzun süre kalmamalıydım -Wellington bu konuda ikna edilebilirdi- ama daha kolaydı..."

Louisa Joseph'in elini oldukça sıkı tutuyordu. Bu his onu kapana kısılmış gibi hissettirebilirdi, ama bunun yerine rahatlatı. "Kendini mi suçluyorsun, Joseph?"

"Elbette kendimi suçluyorum. Cynthia benimle evlenmek için yanıp tutuşuyordu, sadece kısa bir süre tanıdığı, sosyal açıdan kendisinden aşağı bir adamla. Durumunun farkına varmalı ve onu evlenmekten kurtarmalıydım."

Louisa'nın gözleri kısıldı. "Ona bakacak bir ailesi vardı. Bunlar Lionel'in kızları mı, Joseph?"

Başını iki yana salladı. "Honiton bunu reddediyor ve Fleur'a hamile kaldığında İskoçya'daydı. Babalarının kim olduğunu bilmiyorum ve karımı bu konuda hiç sorgulamadığım için bana söyleme fırsatı olmadı."

"Peki o zaman." Louisa çayından ölçülü bir yudum aldı ama elini Joseph'in elinin içinde tutmaya devam etti.

"Özür dilerim. Yeminlerinizi bana söylemeden önce sizi bu konuda bilgilendirmeliydim."

Bunu neden yapmadığını ise çok yakından incelemek istemiyordu.

Louisa çay fincanını tabağının tam ortasına yerleştirdi ve kaşlarını çatarak birleşen ellerine doğru baktı. "Bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum, Joseph. Onlar senin karından doğdular. Yasal olarak, sahip olacakları tek baba sensin. Onları seviyorsun. Onlar da seni seviyor. Başka ne fark eder ki?"

Kadının sözlerinin anlamını kavradığından emin olmak için zihninde gözden geçirdi, çünkü anlam bol miktarda vardı.

"Ben onların sahip olacağı tek babayım." Louisa'nın elini dudaklarına götürdü ve avucunu öptü. "Ve sen de ihtiyaç duyacakları tek annesin."

"Aynen öyle. Biraz daha çay?"

Daha fazla çay içmek istemiyordu. Karısını üst kata çıkarmak ve onunla yeniden sevişmek istiyordu. Yıllardır kalbinde taşıdığı bir ağırlığı hafiflettiği için ona teşekkür etmek istiyordu; gıcırdayan, güvenilmez dizinin üzerine çökmek istiyordu-

Merdivenlerin yukarısında bir kapı çarptı. "Başka çay yok, teşekkürler. Planladığımız geziyi ertelemek için eldivenlerimizi ve atkılarımızı giysek iyi olur."

Kadın belli belirsiz gülümseyerek başını salladı ve Joseph'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Onunla birlikte kapının yanında durdu, iki çift küçük, çizmeli ayağın ana merdivende gürültü çıkardığını fark etti.

"Louisa, teşekkür ederim."

Ona doğru baktı. "Davranışları bu meydan okumaya oldukça uygundu, kocacığım. Tek yaptığım bir davetiye çıkarmak ve birkaç hatırlatmada bulunmaktı."

Kadının onu kasten mi yanlış anladığını, yoksa bir yabancının çocuklarını büyütüyor olmalarının onun için gerçekten çok mu önemsiz olduğunu bilemiyordu. *Sen onları seviyorsun, onlar da seni seviyor. Başka ne önemi olabilirdi ki?* Bir kez daha denedi.

"Bunun için de teşekkür ederim."

Adam ona eşlik etmeyi teklif ettiğinde elini koluna doladı ve onu kahvaltı salonundan çıkarmasına izin verdi. Dışarıda kar tehdidi vardı ve gökyüzü kurşuni bir griydi ama Joseph Carrington'ın kalbinde güneş bulutları yarmaya çalışıyordu.

Louisa, Fleur'ü tahta bir çitin üzerinden atlattı ve onun peşinden tırmanarak yere atladığında kocasının kendisine ters ters baktığını gördü.

Öfkelendiğinde bile yakışıklıydı ve mavi gözleri şaşkınlık ve tereddütle doluyken, kendi kanından olmayan çocuklara bir yuva sağladığını itiraf ettiğinde daha da yakışıklıydı.

"Endişelenmemelisin." Çocukları kovalamak için tepinmeye başladığında onu geri tuttu.

"Gölet donmuş olmayabilir Louisa ve bu yaşlarda uyarıların bir anlamı yok."

"Kızları göz ve kulak mesafesinde tutacağız ama kastettiğim bu değildi." Bir kolunu onun koluna dolayarak karda ilerlemesini engelledi. "Gerçek bir tüccarın evinde, yuvada guguk kuşu gibi bir şeye asla müsamaha gösterilmez."

"Fark etmediyseniz diye söylüyorum, ben bir tüccarım, kaliteli domuz eti satıyorum."

"Yakında baron olacaksınız, bir dükün kızıyla evlendiniz ve unvanlı aileler arasında bu tür şeyler normal karşılanır."

Sanki konuğtukları konu kafasında yeni canlanıyormuğ gibi ĖaĖkınılıkla ona baktı. "Tanrı beni herhangi bir baronluktan korusun ve bu yuvada iki guguk kuşu olurdu. Bir kocaya değil, bir dosta ihtiyacı olan bir kadınla evlendim. Askercilik oynamak için onu terk ettim ve siz bunun sonuçlarından endişe edilmemesi gerektiğini söylüyorsunuz."

Askercilik oynamak mı? "Cynthia'nın ölümünden beri bu konuda kendine eziyet ediyorsun, değil mi?"

Sessiz kaldı, bakışları birbirlerini kartopu yağmuruna tutmaya çalışan ve neşeyle çığlık atan Fleur ve Amanda'nın üzerindeydi.

"Hiçbir karımı yüklerini tek başına omuzlaması için bırakmamalıydım, Louisa. Evliliğin anlamı bu değil. Olamaz da."

"Kesinlikle öyle olmamalı." Yine de, yarattıkları yüke rağmen, Louisa ona o küçük kırmızı kitaptaki şiirlerden bahsetmeyecekti. Henüz söylememişti. İçinde bulundukları koşullar üzerinde hiçbir sorumluluk ya da kontrol sahibi olmayan çocukların hayatlarıyla kıyaslandığında, bir yığın yaramaz şiirin pek bir anlamı yoktu.

Bu ilginç düşüncüyü daha sonra özel olarak inceleyecekti.

"Hayatımı bir çocuğa borçluyum." Joseph'in bakışları Fleur ve Amanda'ya yapışmıştı ve Louisa kelimelerin ondan kopup geldiğini hissetti.

"Anlat bana."

Onu vicdanlı bir hizmetkârın kardan temizlediği bir banka götürdü ve oturdu, bakışlarını Joseph'in yanına oturmak için kendini alçaltması gibi garip bir iş yerine çocuklardan ayırmadı.

"Anlatacak pek bir şey yok. Sık sık bir generalden diğerine emir taşırdım ya da Portekiz'e sevkıyat yapardım. İspanya... zordu. Napolyon'un sarayının her yerde casusları vardı, topraklar her seferde el değiştiriyordu ve halk civarda hangi silahlı otorite varsa onunla yer değiştirmek zorunda kalıyordu. Sivilleri karıştırmamaya çalıştık ama bir ordu yemek yemeli. İçmeli. Bir yerde uyumalı."

Fleur bir kartopu yuvarlayıp Amanda'ya nişan aldı ama top Amanda'nın başının üstündeki bir çam ağacının dallarına çarpıp uçtu. Ortaya çıkan kar yağışı Amanda'yı küçük kız kardeşinin peşine düşürdü, ikisi de çalıların ve ağaççıkların etrafından dolanırken kanlı bir cinayet çığlığı atıyorlardı.

"Kıyıda siparişler getiriyordum -tartışmasız tehlikeli bir teklif- o sırada rotam üzerinde sık sık bulunan bir köye uğradım.

Oradaki iyi rahibeler manastırlarının dışında bir yetimhane işletiyorlardı ve her yerde erkeklerin işlerini yapan çocuklar görülüyordu. Bahçelerde çalışıyorlar, sulama hendeklerini kazıyorlar ve kantinde yemek servisi yapıyorlardı. Açlıktan ölüyordum, oradaki yemekler ucuz ve besleyiciydi ve o yolculukta yolumun üzerinde olduğu için Vera Cruz'da durdum."

Her kız bir çalının arkasına sığınmıştı ve hava, kaç tane kartopu yaptıkları ve her birini nereye nişan alacakları konusundaki alaylarıyla çınlıyordu.

"İyi bir kısrığa binmiştim ama pek de güzel görünmüyordu. Lanet olası at beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı, tek bir yanlış adım bile atmadı ama seyis Sebastian bineğimin nalının gevşek olduğu konusunda ısrar etti. Ona nalbantı bulmasını ve ben yemek yerken nalı sıkıca takmasını söyledim. Akli başında hiçbir İngiliz'in oyalanmadığı bir bölgeden geçmem gerekiyordu ve gece çökmeden birliğime katılmayı çok istiyordum."

Louisa eldivenli parmaklarını kocasının elinin etrafında sıktı -ne zaman parmaklarını onunkilerle birleştirmişti?

"Sebastian'a göre nalbant siesta yapıyordu. Sonra adam aletlerini bulmak zorunda kalmış, sonra da karısıyla büyükannesi *abuela* arasındaki bir tartışmayı çözmesi gerekmiş. Biz konuşurken büyükanneler İspanya'yı bir arada tutuyor, bu konuda bana güvenin. Sebastian birbiri ardına gecikmeler üretirken ben öğleden sonramın yarısını boşa harcadım."

Fleur Amanda'yı kara gömmeye söz verdi; Amanda da Noel Baba'nın ne getirdiğini görmek ve yaşlı beyefendinin küçük kız kardeşinin nasıl bir şeytan olduğunu bilmesini sağlamak için zamanında kendini kazıp çıkarmaya söz verdi.

"Birliğime vardığımda hepsi katledilmişti."

Louisa bir kolunu kocasının sırtına doladı ve başını onun omzuna koydu.

Çok mantıklıydı. Hayatını bir çocuğa borçlu olan bir adamın bu lütfat kat be kat fazlasıyla, pek çok çocuğa karşılık vermesi mantıklıydı. Louisa, Joseph'in bunu kendisine açıklamasını, yapabileceği harika iyilikleri kendisiyle paylaşmasını bekledi ama Fleur ve Amanda karda gülüp oynarken Joseph soğuk bankta bir buz heykeli gibi kıpırtısız oturuyordu.

Louisa, alçalan gökyüzü ve giderek soğuyan rüzgâr onu çocukları toplayıp içeri dönmeye zorlayana kadar kocasının yanında kaldı.

"Siz kadınlar ve sessizliğiniz." Joseph Leydi Ophelia'nın kulağının arkasını kaşıdı ve karşılığında keyifli bir domuz homurtusu duydu. "Neredeyse ona iki değil, küçük bir alay piç çocuğumuz olduğunu söyleyecektim."

Kulaklarını çevirdi ve Leydi Opie de mecburen koca başını yana kaydırıldı. "Bir yolculuğa çıkmalıyım, karımın yanında daha fazla zaman geçirmek beni haysiyetsiz, gurursuz bir adama dönüştürmesin."

Sır yok.

Sır saklamayan, Louisa'dan sır saklamayan bir adam olmak istiyordu, ama tüm kartlarını evlilik masasına koyarsa ve Louisa'nın pragmatik, cömert kalbi bile aşırı yorulursa nasıl bir tatil geçirirlerdi?

"Yaratıkların en acınası haline geldim, aşık bir adam." Durum gerçekten de korkunçtu, çünkü Louisa'nın arkadaşlığına duyduğu coşku ve yakın ilgisine duyduğu arzunun yanı sıra -aşık olmanın genç erkek versiyonu- aynı zamanda... saygı, şefkat, koruyuculuk ve doğasına yabancı bir sahiplenme de hissediyordu.

"Bir de Noel için ona ne almam gerektiği meselesi var, Kasaba'daki son alışveriş çılgınlığım başka öncelikler yüzünden tamamen raydan çıktı." Joseph arkadaşına baktı. "Evcil bir domuz yenilik olur. Eğer senin soyun da senin kadar büyürse, o zaman midilli almaktan kurtulabilirim."

Görünüşe göre Leydi Ophelia alınmıştı. Joseph'in elinin altından çekildi ve kaleminin samanına gömüldü.

"Çöküşe geçmeyin. Belki aşk sizi baharda yeniden bulur leydim. Hepimiz ara sıra dans ederiz."

Kadın onu görmezden geldi. Joseph tabağına biraz daha yem koydu, ona iyi günler diledi ve eve geri dönmeyi düşündü. Hanımlar Morelands'ı ziyarete gitmeye hazırlanıyorlardı ve Joseph onların böyle bir zorlukla kendi refakatçisi olmadan yüzleşmelerine izin veremezdi.

Noel'e daha birkaç gün vardı. O tatili kalbinde sırlarla geçirmek istemiyordu ama Surrey'deki durumu açıklamak için doğru zamanın gelmesi gerekiyordu.

Yine de Louisa'nın kızlarının bir başkasından olduğunu öğrendiğinde gözünü bile kırpmadığını düşünmek onu cesaretlendiriyordu. Yuvadaki bir ya da iki guguk kuşu karısını zerre kadar korkutmamıştı.

On dört guguk kuşu tamamen başka bir mesele olabilir.

Fleur, Louisa'yı eve doğru çekeştirirken, "Leydi Opie'yi ziyaret ediyor," dedi. "O babamın en iyi arkadaşı. Sonnet de onun arkadaşı ama Sonnet bir iğdiş ve bazen huysuzlaşıyor. Leydi Opie asla huysuzlaşmaz."

"Ophelia müthiş bir hanımefendi," diye cevap verdi Louisa. Domuz kocaman olmasına rağmen tüm cüssesine rağmen sakindi. "Hanımefendi ve Sonnet için bir Noel hediyesine ihtiyacımız var mı?"

Amanda, Louisa'nın diğer elinin üzerinde dolanırken, "Oh, bu hoşlarına gider," dedi. "İkisi de havuç yiyor ve kök mahzenlerinde tonlarca havucumuz var. Babam havuç sevmez."

"Böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin?"

"Biz öyle bir şey bilmiyoruz," dedi Fleur. "Ama *biz* havuç sevmiyoruz ve babamın da sevmediğini düşünüyorsanız, onları menülerimize koymayacaksınız."

Amanda iri mavi gözlerini Louisa'ya çevirdi. "Bu Sonnet için de daha fazla şey ifade edecek."

"Siz bir çift sürtüksünüz. Majesteleri size tapacak ama hiçbir şey sizi ara sıra havuç yemek zorunda kalmaktan kurtaramayacak. Kaderinizi asaletle kabullenmelisiniz."

Louisa'nın ailesinden bahsedilmesi pek çok soruya ve "Ya *Dewk* ve *Duch-ess* onlarla yaşamamızı isterlerse?" sorusuna yol açtı ama Louisa düğün sonrası ilk ziyaretini ahıra giderken giydiği eski ve rahat elbiseyle ailesine yapacak değildi.

Çocukları, Sonnet ve Leydi Ophelia için uygun hediyelerin listesini yapmaları için kreşe gönderdi, günün postasını aldı ve kütüphaneye doğru yola çıktı.

Sadece kütüphane kapısının önünde durmak için.

El yazısı mektubun niteliğini ele veriyordu. Louisa rahatsız edici notu yığının en altına karıştırdı, kütüphane kapısını arkasından kilitledi ve Joseph'in masasına gitti.

Mektubun üzerindeki mührü kesmeden önce Surrey defterinde bulduğu kötü notu çıkardı ve el yazısını karşılaştırdı.

"Birisi arıyor için bedevil Biz İkisi de. Birisi ile
berbat bir el yazısı."

Notu açtı ve Yusuf kapıyı kilitli bulup telaşlanmasın diye hızlıca taradı.

Kocanız bir fahişenin hayal gücüne sahip bir kadınla evlendiğini öğrenince şaşırmayacak mı? Tüm kibar toplum şaşırmayacak mı? Ve düşünüsenize, biraz para sizi bu utançtan kurtarabilir... ya da belki de çok para.

Louisa her ne kadar istese de notu ateşe atmadı. Bunun yerine notu cebine koydu ve kapının kilidini açtıktan sonra Joseph'in masasına geri oturdu.

Verimli düşünmek Louisa'nın hayatında ilk kez ağır bir işti. Westhaven'ın son hesaplamalarına göre kitaplardan geriye sadece bir düzine kadar kalmıştı ama o lanet şeyin tek bir kopyası bile Louisa'nın geleceğinin -ve büyük olasılıkla evliliğinin de- sonunu getirebilirdi.

Çok geçmeden, onu sinirlendirip çaresiz bırakmayı amaçlayan birkaç nottan sonra, bir para talebiyle karşılaşacaktı. Parası vardı - Joseph'in ev için ayırdığı pay cömertti ve yıllardır toplu iğne parasından biriktiriyordu - ama para sorunu çözmeyecekti, çünkü her zaman başka bir talep ve sonra bir başkası olacaktı.

Bu zorluk iki çözüm gerektiriyordu. Birincisi şantajcının kimliğini tespit etmek ve onu ortadan kaldırmaktı. Birincisinden daha kolay olmayan ikincisi ise kitabın her bir kopyasını bulmak ve hepsini yok etmektir.

Ve her iki çözümün de gerçekleşmesi için bir mucizeden daha azı gerekmiyordu.

"Belirli bir kitap arıyorum."

Christopher North müşterisini değerlendiren bir bakışla süzdü: düzgün giyinmişti, ancak kol ağzları yıpranmıştı, adamın paltosunun bir dirseğine yakın dikişi sökülmeye başlamıştı ve pahalı botlarının parmak uçları yıpranmış ve bakımsızlık gösteriyordu.

Kaliteli ama kalitesiz.

"Envanterimi bildiğim için kendimle gurur duyuyorum, efendim. Hangi kitabı arıyorsunuz?"

"*Aşıklar İçin Şiirler*. Dikişli kırmızı deriden küçük bir cilt, çok güzel ve sizde olduğunu biliyorum, çünkü iki hafta önce benzer nitelikteki bir kutu kitapla birlikte kendi kopyamı da rehin verdim."

Genç soylu kitabın adını yanlış anlamıştı. Eğer bir adam nadir bulunan bir şiir kitabı kadar değerli bir şeye sahip olacaksa, hem de çok iyi bir şiire, en azından kitabın gerçek adını bilmeliydi.

"Korkarım küçük bir yanlış anlamaya maruz kalıyorsun dostum." North müşterisine gülümsedi, ancak adam mevsimsel neşenin zerresine sahip değilmiş gibi görünüyordu. "Ben bir kitapçı dükkânının sahibiyim. Ben kitap satıyorum. Bir rehin dükkânım yok ve eğer kendimi bir rehin dükkânının sahibi gibi gösterseydim-"

Adam iri bir eliyle havada bir kesik attı. "Bana ticari detayları anlatma. O kitabı geri istiyorum, şimdi lütfen."

Sizlere de yeni yılınızı kutluyorum.

"Kitap başka bir müşterinin eline geçti ve onu geri getireceğinden şüpheliyim."

North sesini sempatikleştirmeye çalışsa da, kalbinin derinliklerinde o küçük cildin tam da olması gereken yerde durduğunu biliyordu. İyi bir kitap satıcısının bu konularda bir içgüdüğü vardı.

"Diğer müşteriyi tarif edin. Şehirli bir adam mıydı? O kitaba ihtiyacım var." "Kitap bir hediye mi olacak?"

Adamın gözleri, eğer North çok yanılmıyorsa, kurnazca bir mizaha bürünmüştü. "Bir bakıma, bu bir hediye olacak. Başka bir kopyasını bulmak için on blok içindeki tüm kitapçıları denedim ama kimsede satacak bir tane bile yok. Adamımın size getirdiği kutunun içinde olduğunu biliyorum. Bana bu diğer müşterinin nerede bulunabileceğini söyleyin - bir isim çok yardımcı olur, ya da yüzüğünden veya arabasından bir arma - ve sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim."

Adam bilgi için ödeme yapmayı teklif etmiyor, sanki bir şey satın alacakmış gibi dükkânı inceliyormuş gibi bile yapmıyordu. Bayan North'un böyle bir kişiye söyleyecek birkaç sözü olurdu.

"Korkarım aradığınız beyefendi ne bir mühür yüzüğü takıyordu ne de bir arma görebileceğim bir arabayla geldi." Sir Joseph'in

Tabii ki, kartını ve tam yönünü bıraktı, North'un bu sefil örneğe ikisini de ifşa edeceğinden değil.

"Peki ya bir isim? Eğer bir kitap satın aldıysa, o zaman size ya özel bilgilerini ya da biraz hazırını vermiştir."

"Ödemeyi nakit olarak yaptı ve tatil için paslanmaya gittiğinden başka bir bilğim yok." North dükkânın karşısındaki Bayan Channing'e gülümseyerek baktı, her ikisi de düzenli müşterileriydi ve her ikisi de birkaç dilde hevesli okuyuculardı.

"Başka ne satın aldı?"

North, adamın yüzündeki çatık kaşlardan ve eldivenlerini kalçasına vuruş şeklinden bu müşterinin sadece kararlı değil, çaresiz olduğu sonucuna vardı. Kitap böyle birinin eline geçmemeliydi. Bayan North bile bir parça yalan söylemenin gerekli olduğunu kabul ederdi.

"Benzer türde üç cilt İspanyol şiiri, *Gulliver'in Seyahatleri*'nin üç kopyası ve Surrey'deki at yarışlarının tarihiyle ilgili bir kitap seçerek çok bilgili bir beyefendi olarak göründü."

Genç züppe tüm bu anlatılanlar içindeki tek gerçek pırıltısını yakaladı. "Surrey mi?"

Şansa lanet olsun. "Bir son dakika alışverişi. Düşünceleriniz bu yöndeysen, beyefendinin bir Korintli olmadığı açık." Yine de tecrübeli bir atlı gibi görünüyordu.

Kaşları çatıldı ve düşünmeye başladı. "Neden böyle bir sonuca vardınız?"

North'un vardığı sonuç, bu sıkıntının dükkânından gitmesini istediğiydi. Bolca güler yüzlü bir ifade takındı. "Hangi Korintlinin *Gulliver'in Seyahatleri*'nin üç kopyasına ihtiyacı olur ki?" Sağlam bir mantık yürütme ve çok iyi bir doğaçlama. North iyi bir ölçü için bir tutam da doğruluk kattı. "Üstelik adamın hafif bir topallama sorunu vardı. Binicilik sporuyla daha fazla sakatlanma riskini göze almanın ona pek cazip geleceğini sanmıyorum, üstelik şiirden de hoşlanıyor. Hangi Korintli İspanyolca şiir söyler ki?"

Kaşları çatılmıştı ama adam kendi kendine mırıldanırken yüzündeki hilekâr ifade geri gelmişti. "Topallıyor, şiir okuyor, İspanyolca biliyor, Surrey'de bir evi var ve *Gulliver'in Gezileri*'nin üç kopyasını satın aldı. Mühür yüzüğü ya da arması yok."

"Ve size verebileceğim bir isim ya da yön yok." Bu bir gerçektir, ama yine de North bu gerçeği ortadan kaldırmak için yeterince şey yapmamış olabileceğini hissediyordu.

Sör Joseph'in kokusunu aldı. "Size başka şiir ciltleri de gösterebilir miyim, efendim?"

Şişko eldivenlerini çekiştirmeye ve atkısını omzuna atmaya başlamıştı bile, gençlerin erkekçe bir zarafet olarak gördükleri türden bir kılık kıyafet gösterişiyle. İşbirlikçi bakışının yerine şimdi North'un hazımsızlık çekmesine neden olan bir gülümseme takınmıştı.

"Beni ciltler dolusu şiirle rahatsız etmene gerek yok, ama *o* kitabın başka nüshalarını bulursan, onları benim için saklayacaksın."

Kapı, üzerine takılı kızak çanlarının neşeli tıngırtısıyla çarparak kapandı ve North'a Sör Joseph ve hanımının tatillerini dükkândan çıkan işe yaramaz sınırlayıcının ziyaretine maruz kalmadan geçirmelerini ummak kaldı. North da aynı şeyi sağlamak için elinden geleni yapmıştı - Bayan North da aynı fikirdeydi.

Gülümsemesini Bayan Channing'e çevirdi ve ellerini onlara uzattı. "Sevgili hanımlar, dükkânımı şereflemdirmeniz ne güzel bir gün. Böyle güzel bir Noel öğleden sonrasında ilginizi çeken nedir?"

On beş

Bir adam en sevdiği domuzunun megrimlere kurban gitmiş olabileceğinden endişeleniyorsa, gerçekten üzücü bir duruma düşmüş demektir. Leydi Opie her zamanki cana yakın halinden uzaktı ama yine de kilosu yerindeydi, hatta olağanüstü bir kilosu vardı ve hiçbir şeye ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu.

Joseph onu samanların arasında umutsuzca dolaşırken, Sonnet bitişikteki padoktan ona doğru hışımlla yürüdü. Joseph çite doğru yürüdü ve iğdişin kıllı çenesinin altını kaşdı. "Utanmaz dilenci. Sanırım sen de havuç istiyorsun?"

Atı ziyaret etmek Louisa'nın ailesine yapılacak ziyareti beş dakika daha erteleme fırsatı verdi ve Joseph eyer odasında saklanan havuç stoğuna yöneldi.

Majesteleri Joseph'in başıboş çocukları hakkında ne diyecekti? Moreland evlenmeden önce bir aziz değildi -çok az dük oğlu öyleydi- ama evlatlıklarını ikiyle sınırlamış ve her ikisini de kendi çatısı altında büyötmüşü.

Joseph iyi görünömlü bir havuç seçmişti ve Sonnet'in eyerinin koltuğuna bırakılmış küçük, katlanmış bir mektup gördüğünde ucunu çiğniyordu.

"Lanet olsun." El yazısını tanıdı. Lanet şey herhangi bir şeyisin görüp eve getirebileceği bir yerde duruyordu.

Adres yok, sadece adı var - dikkat çekici bir şekilde onursal unvanı da yok.

Carrington-

Bir düzine piç doğuran son adam en azından bir taç giydi ve soyuna unvanlar verdi. Seninkine ne miras bırakabilirsin ki?

skandal ve kötü şöhret? Ve düşünsenize, biraz para sizi bu utançtan kurtarabilir... ya da belki de çok para.

"Kanlı, kanlı..." Notu acımasızca avucunun içinde buruşturdu ve bir dizi küfür savurma isteğiyle savaştı. Daha fazla not, daha fazla tehdit olacaktı ve çıkar için masum çocukları sömürmeye çalışan sümüklü korkak sonunda kendini gösterdiğinde, en azından bir düello daha olacaktı.

Ahırdan çıkarken bu düşünce Joseph'i duraksattı. Nişan aldı ve havucu doğrudan Sonnet'in büyük, tüylü ayaklarına düşecek şekilde fırlattı.

Yusuf'un hatırı sayılır kişisel servetinin boyutlarını bilen ve Surrey'deki evin yapısı hakkında az çok fikir sahibi olan tek bir kişi vardı. Bu kişinin de paraya ihtiyacı vardı ve Joseph'e kin beslemek için tartışılabilir bazı gerekçeleri vardı.

Yarın Noel arifesiydi ve Joseph tatilini Lionel Honiton'ı kovalayarak ve o sefil herifi dantelli, minicik hayatının bir santimine kadar döverek geçirmeyecekti, ama Joseph sessizce Honiton'ın Yeni Yılının gerçekten de unutulmaz bir şekilde başlayacağına yemin etti.

"Karıcığım, o not seni rahatsız ediyor gibi görünüyor."

Louisa başını kaldırdığında kocasının özel oturma odalarının kapısından kendisini izlediğini gördü. "Sophie'den." Odayı geçti ve notu kocasına uzattı. "Sidling'de bir pişirme günü olacağını söylüyor, hem yarınki Graces'in açık evine hazırlanmak hem de kardeşlerimi Morelands'ta ayak altından kurtarmak için."

Ve Louisa kardeşlerini görmek istiyordu, onları görmeyi çok istiyordu ama aynı zamanda kocasının kucağına sokulmak ve ruhunu ona açmak istiyordu.

Notu taradı. "Kardeşlerinin mutfakta herhangi bir yardımı olduğuna inanamıyorum."

"Rothgreb dostlarını çalışma odasında toplayıp baharatlı yumurta likörü içirecek ve masallarını dinletecek."

Joseph'in ifadesindeki bir şeyi okumak zorlaştı ve kapı aralığında kaldı. "O halde benim refakatime ihtiyacınız olmayacak?"

Bu bir soruydu, ama zar zor. Louisa onu bileğinden tutup odaya çekti. "Tabii ki refakatçinize ihtiyacım olacak. Kız kardeşlerim beni

Bahara kadar mahkum, evlilik hayatı, kızlarımız ve ilk çocuğumuza ne isim vereceğim hakkında beni sorguluyor."

"Kız kardeşleriniz çok korkutucu."

Louisa parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve sırf evli oldukları ve öpebildiği için onun ağzını öptü. "Çok şehvetli. Babam bunu ondan aldığımızı iddia ediyor ama Majesteleri'nin özel olduklarını düşündüğünde ona nasıl baktığını gördüm."

"Louisa Carrington, yeni evli kulaklarımı utandıracaksın."

Şaka yapıyordu ama "skandal" kelimesi sarsmıştı. "Benimle Vim ve Sophie'lere gel Joseph. Kızlar Morelands'a gidemedikleri için hayal kırıklığına uğrayacaklar ama kar taneleri ve yıldızlar kesip dilek tutmakla meşgul olacaklar."

"Pahalı kağıtları israf etmekten bahsediyorsun."

Bu söz onun karakteristik özelliği değildi. "Bir sorun mu var Joseph?"

Adam tereddüt etti ve Louisa bir an için onun kitapları, şiirleri ve tüm bu karmaşayı bildiğinden emin oldu.

"Ailenizin topluca hücumla geçmesi aklıma bir Fransız süvarisinin hücumunu getiriyor. Sanırım yine de meydan okumak gerekiyor ve Rothgreb beni ezmelerine izin vermeyecektir."

"Kız kardeşlerimin kocaları da yapmaz, ve bu arada, dün gece hırpalanmaktan hoşlandığını düşünmüştüm." Onu hırpalamaktan kesinlikle zevk almıştı. Kapıyı kapattı ve kilidi sessiz bir tıkırtıyla çevirdi, yüz ifadesi değişti aniden çok odaklanmış. "Sen Ara o a ezmek, Louisa Carrington? Kızaran bir kızın tatlı, şefkatli okşamalarına "Yeni karını hırpalamak mı?"

Yeleğinin düğmelerini açmaya başladı ve Louisa'nın kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Öğrenmen gereken çok şey var, karıcığım." Joseph'in çizimleri iki gümbürtüyle yere çarptı. "Sana öğretmek benim için bir zevk olacak."

"Joseph, daha sabahın yarısı olmadı, tamamen giyinik durumdayım."

"İhtiyaç d u y u l m a s ı halinde bunu hemen halledebiliriz." Gömleği başının üzerinden düştü ve Louisa bir düşmanın odanın öbür ucuna uçarak pencere kenarına düştüğünü gördü.

"Sir Joseph Carrington, ciddi ciddi düşünmüş olamazsınız-oof!"

Onu kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı. "Düşünmüyorum, benim

Aşk. Tefekkür o için alimler ve
Tövbekar

okul çocukları." Onunla birlikte kasılarak yatak odalarına girdi ve onu yatağın üzerine bıraktı, ardından yarı çıplak boyuyla üzerini örttü.

Bir saat daha geçmeden Sidling'e doğru yola çıkmadılar; bu süre içinde hem Sir Joseph hem de yeni karısı iyice, şefkatle ve harika bir şekilde hırpalandılar.

Louisa kendini Joseph'in sağ tarafına yasladı ve arabanın soğukunda vücut ısısının Joseph'in bacağını biraz olsun rahatlatmasını umdu. Onu odalarında çekiştirmek -çekiştirmek ve hırpalamak- Joseph için pek akıllıca bir davranış sayılmazdı.

"Ailem yakınlarda olduğu sürece mutfağı her zaman tuğlalarla ısıtmalıyız. Önümüzdeki iki hafta içinde büyük olasılıkla çok sayıda ziyaret gerçekleşecek."

"Garnizona adam gönderelim mi?" Bir kolunu Louisa'nın omuzlarına doladı ama Louisa onun sesindeki hoşnutsuzluğu duydu.

"Aileye alışık değilsin, değil mi?"

Sessiz bir iç geçirdi, muhtemelen sorgulanmaya alışık olmayan bir adamın tepkisiydi, hele de bir eş tarafından. "Ailemi erken yaşta kaybettim ve sonra Fleur ve Amanda adını verdiğim iki bakire teyzem tarafından büyütüldüm. Aile sevgili, düşkün, yaşlı akrabalar ve ben Windham'larda bunlardan bir tane bile göremiyorum."

"Birkaç on yıl verin."

Louisa onun şakağını okşadığını hissetti ve bu da kendi iç çekişine neden oldu. Joseph baş başa kaldıklarında şaşırtıcı derecede sevecendi.

"Vakfedecek bir hayır kurumu aramaya başladın mı, Karıcığım? Eğer bu anlaşmadan cayarsam Westhaven önümüzdeki beş yıl boyunca burnunun ucuyla bana bakar."

"Öyle yapıyor, değil mi? Dalgın dalgın burnunun dibine bakar. Eğer Anna'ya bakıyorsa, koltuğunda kayar ve *neredeyse* gülümser."

Ardından aile ağacı gözden geçirildi: Anna ve Westhaven, Emmie ve St. Just, Sophie ve Sindal, Valentine ve Ellen, Maggie ve Hazelton ve -henüz evlenmemiş olan- Joseph'in dans ettiği Eve ve Jenny. Tony Amca, Gladys Teyze ve kuzenlere başlamak için açık evden önce yeterince zaman vardı.

Joseph, Louisa'yı arabadan indirirken, "Ve umudunu yitirmiş bir umut ileri atılıyor," diye mırıldandı.

Louisa ona merakla bakarak, "Yitik umut, kuşatmadan sonra gedik açılmış bir duvara giren ilk asker bataryasıydı," dedi. "Bu korkunç bir benzetme, Joseph."

"Sanırım öyle." Kızın elini kolunun üzerine sıkıştırdı. "Ama hücumdan sağ kurtulanlar genellikle sahada terfi eder ve ganimetten ilk payı alırdı."

Sidling Malikânesi'ne yaklaştıklarında Louisa, "Sanırım ganimetin tadını çoktan çıkardık," diye gözlemledi. "Ne olarak terfi edeceksiniz?"

"Evlilik yoluyla kardeş."

Bu konuda pek umutlu görünmüyordu ama Louisa kabul etmeliydi ki, eski evin içindeki Windham kalabalığı gerçekten de etkileyiciydi. Kız kardeşleri onu mutfağa doğru çekmeye çalışmadan önce neşeli bir yaş için sarıldı, öptü ve öpüldü ve sarıldı.

Westhaven, Louisa'nın elini daha kaçırma olayı tam olarak gerçekleşmeden ele geçirdi.

"Sör Joseph'in hanımıyla konuşmam gerekiyor, sevgili yaşlı kardeşine bir dakikasını ayırabilir mi acaba?"

Westhaven çok *sevimliydi*. Asla yaşlanmayacaktı, onun ima ettiği zararsız anlamda değil. Louisa kolunu onun koluna doladı. "Kocam cezasını çekmesi için çalışma odasına sürüklendiğinden beri, ateşin önünde diğer sevgili yaşlı adamların arasında, size bir dakika ayırabilirim."

Westhaven ona küçük, ısıtmasız bir salona kadar eşlik etti. İşlemeli yastıklar, kış güneşinin ışıkları ve gülümseyen insanların çerçeveli çizimleriyle dolu rahat bir oda - muhtemelen aile salonu.

"İyi görünüyorsun Louisa. Umarım evlilik sana iyi geliyordur?"

Kardeşçe bir sorgulama ama Louisa, Westhaven'ın gerçekten endişeli olduğunu ve bunu belli etmemeye çalıştığını da anladı.

"Sör Joseph ile evlenmek bana çok uygun geliyor. Ne kadar iyi anlaştığımızın bir kanıtı olarak, en kısa zamanda gerekli torunları Majesteleri için üreteceğimizi umuyorum." Kolunu onunkinden kurtardı. "Beni daha fazla sorgulamana gerek var mı Westhaven, yoksa kız kardeşlerimden aynı muameleyi görürken ben de gidip payıma düşen sopayı kapabilir miyim?"

Westhaven'a hiç yakışmayan bir hareketle kızın burnuna dokundu. "Henüz değil. Size bir hediyem var." Westhaven bir sandalyenin arkasına uzandı ve bir

keten çuval.

"Hediyeleri süslü kâğıtlara ya da kumaşlara sarma modası giderek yaygınlaşıyor, Westhaven." Çuvalın ağzı kırmızı bir fiyonkla bağlanmıştı; kardeşinin mevsimlik giysilere yönelik bir jesti olduğuna şüphe yoktu.

"Aç şunu Lou. Hepimizden ve sanırım Victor'dan da mutlu Noeller."

Birkaç Noel önce veremle olan savaşını kaybeden kardeşinden bahseden Louisa, Westhaven'ın yüzünü inceledi.

"Bana bir şey almanıza gerek yoktu, biliyorsunuz. Eğer ailem olmasaydı, iki yüz ciltlik potansiyel skandal hâlâ serbest olacaktı. Bu haliyle, sadece yirmi yedi-"

Başını yavaşça bir o yana bir bu yana salladı.

Ailesini görmenin verdiği tatil neşesi ve Westhaven'ın tiyatrosuna duyulan hafif kızgınlık karışımı, Louisa'yı anın daha da anlamlı hale geldiği hissiyle baş başa bırakarak kayboldu.

Kurdeleyi bir sandalyeye fırlattı ve çuvalın içine baktı. İçinde bir kısmı yıpranmış, bir kısmı bozulmamış ve hepsi de potansiyel felaketinin başlığını taşıyan küçük kırmızı ciltler vardı.

Louisa Windham Carrington hem antik hem de modern diller de dahil olmak üzere birçok dili anlıyordu. Astronomi, matematik, doğa bilimleri ve ekonomi konularında bilgili kişilerle yazıştırdı. Cambridge'deki en iyi akademisyenlerin çoğundan daha fazla Latince okumuştı ve Oxford'daki edebiyat dahilerinden daha fazla şiir okuyabiliyordu.

Ama kardeşi için sadece iki kelimesi vardı: "Teşekkür ederim."

"Biri hariç hepsi orada," dedi Westhaven. "Bir tanesinin nehrin dibinde olduğunu, kıtada değerli bir süvarinin yanına gömüldüğünü ya da yaşlı bir huysuzun tavan arasında tozlanmaya başladığını varsayabiliriz. Sorunların sona erdi, Lou. Yıllar sürdü, her kardeşin ve hatta bazı akrabaların çabaları gerekti ama Tanrı'ya ve Meleklerine şükürler olsun ki hepsini bulduk."

Gülümsemesi sevecen, muzaffer ve şefkatliydi ve Louisa onun kendisine sarılmasına izin verirken, minnettarlık, aile sevgisi ve sadakatle dolu çok güzel bir anı paylaştıklarını kabul etti.

Louisa son küçük kırmızı cildin gerçekten de belirsiz bir nehrin dibinde çürümekte olduğunu düşünseydi, tüm bunlar çok iyi bir işaret olabilirdi.

Ancak bunun tam tersinin doğru olduğunu biliyordu. Şeytani kitabın o son ve en önemli kopyası, Louisa'nın vals yaptığı bir adamın bembeyaz ellerindeydi. Louisa'nın her türlü nezaketi gösterdiği ve mümkün olan her şekilde durdurulması gereken bir adamın.

"Tatillerden çok keyif alıyoruz," dedi Naip, bir ağız dolusu erikli pudingin etrafında çalışan gıdılarıyla. "Hava kötü, doğru, ama iyi yemekler ve iyi dostlar bol. Şu menüye bir kez daha bakayım."

Tombul parmaklarını kıdemli uşağına doğru salladı, o da gerekli belgeyi -beş sayfalık bir şeydi- ateşten birkaç metre ötedeki hassas bir yazı makinesinden aldı.

Ekselansları tepsisinden başını kaldırıp baktı. "Humbug, açlıktan ölmek üzere olan bir çamur kuşu gibi pudingime bakıyorsun. Kötü biçim, eski dostum."

Hamburg bakışlarını tavanda neşeyle oynayan meleklerle yöneltti.

"Sekiz tatlının -oh, bu olmaz- olduğunu mu düşünüyorsunuz? Tatlılar arasında çikolatalı hiçbir şey yok. Dostlarımız çikolataya çok düşkündür."

Ekselansları'nın arkadaşları kadınlardan oluşuyordu, özellikle de bir kadın. Hamburg uşakla bakışarak, mutfaklar çoktan hazırken menünün değiştirilmesi konusundaki ortak görüşlerini teyit etti.

Noel yemeğini hazırlamaya başladı.

"Belki Ekselansları konuklara damla çikolata hediye edebilir ya da tatlı yemeklerinin arasında ikram edebilir?"

Daha fazla erik pudingi kraliyet gırtlığında kayboldu. "Sanırım bunu yapabiliriz. Gittiğinizde Mortenson'u bana gönderin. Masraflar konusunda sızlanıp duracak ama Noel'deyiz, ne var bunda? Dükkân sahipleri yıllarca bizim müşterimiz olmakla övünecekler."

"Onlarca yıldır." Tatlılar söz konusu olduğunda bu geleneğin büyüklüğü göz önüne alındığında.

"Humbug, bizim gözümüze girmeye mi çalışıyorsun?"

Evet, öyleydi, çünkü güneş yakında batacaktı ve Hamburg Senior, Yuletide coşkusunu frenleyecek biri olmadığı sürece her gece mevsimin ruhuna ya da ruhlarına girmeye inanıyordu.

"Elbette hayır, Majesteleri."

"Tercih edilen bir cevap değil, yine de dürüst olduğunuzu kabul ediyoruz. Ancak çok vicdanlı davrandınız ve bu yüzden erdeminiz için cezalandırılmalısınız."

Sadece kraliyet ailesinde iyi bir adam erdemi yüzünden cezalandırılabilirdi.

"Ekselanslarına hizmet etmek için yaşıyorum."

Naibin gülümsemesi alaycıydı. "Hizmet etmekten Şikâyet etmek için yaşıyorsunuz, bu yüzden biz de sizin bu eğiliminizi hoş göreceğiz. Noel günü Sr Joseph Carrington'ı korkutacak ve ona onurlandırıldığını bildireceksin. Kutsal doğum gününde sadık hizmetkârımıza özel bir sevgi beslediğimizi açıkça belirtmek isteriz, özellikle de sevgili dostumuz bir alay serseriyi kilise hayır kurumlarından uzak tutacaksa."

Hamburg, kendisine rağmen, kraliyet fonunun iyi doldurulmuŐ bir sandalyeden kaldırılıŐını izledi. "Patent mektupları..." Naip odayı taradı. "Ah, Şu Şöminenin zerinde." Parmaklarını Őıklattı. "Lütfen."

Meny getiren uşak, hükümdara ilgili Şeritli belgeleri uzattı.

"Anladığımı kadarıyla Kraliyet Hazretleri bunu
Noel Günü m?"

"Boxing Day aynı etkiyi yaratmazdı, değil mi? Boks Günü'nde ticaret ve düşük siparişler ödüllendirilir."

"Tabii ki. Noel o zaman."

"İŞte. Gördünüz mü? Tamamen periŐan haldesiniz ve bunun için yüksek ve güvenilir makamınıza teşekkür etmelisiniz. Sr Joseph muhtemelen gelinini Kent'teki aile konağına götürmüŐtür. Eğer Şimdi gidersen, Moreland'ın yıllık açık evinde bir sıçrama yapma Őansın olur. Yine de ikiye dikkat et. Majesteleri hiçbir misafirin susuz kalmasına izin vermez ve içki çok lezzetli olsa da aynı zamanda katır gibi teper."

Sanki Moreland Dükü, Carlton House'un bir uŐağıyla punç içiyormuŐ gibi. Naip daha fazla erik pudingi mideye indirmeye koyulurken uşak başını hafifçe salladı. "Arabalardan birine binebilirsiniz. Dördü bir arada iş görür. Yollar bozuk olduğunda altı elli sıkıcı olabilir. İki posta arabası, tam donanımlı, ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"Tabii ki. Elde dört, iki postilyon." Bu da yolculuğu tamamen farklı bir teklif haline getiriyordu. Kraliyet arabaları hiç de konforlu değildi ve Kent o kadar da uzakta değildi. Galler Prensi'nin arabası drtnala yola çıktığında *herkes* durup baktı.

"Defolun gidin." Kraliyet eli yavaşça çırpıldı. "Mutlu Noeller, Humbug ve Crenshaw'ın sana seyahat ederken üşümemen için küçük bir hediyesi var."

Peruklu ve uşak kıyafetli, iri yarı genç bir adam kapının yanında durmuş, elinde şişelerle dolu olduğu anlaşılan tahta bir kutu tutuyordu.

"Ekselansları, ben sadece Kent'e gidiyorum."

"Kışt. Menümüzü değerlendirmek için huzur ve sessizliğe ihtiyacımız var." "Mutlu Noeller ve teşekkürler."

"Mutlu Noeller, Humbug, ve dikkat et arabacıyı sarhoş etme. Sığırlarımıza değer veririz."

Joseph'i kurtaran tek şey habercinin zamanlamasıydı. Haberci, Louisa merdivenlerin yukarısında tuvaletinin son rötuşlarını yaparken gelmişti. Her iki durumda da yirmi dakika sonra, Joseph'in yaşlı Hargrave'in ölümünü öğrendiği anda Louisa'nın da haberi olacaktı.

"Sonunda acı çekmedi efendim, yani lordum."

"Efendim yapacak. Henüz resmi bir şey yok." Tanrı'ya dua edin de yasal işlemlerin çözülmesi aylar sürsün. Bir unvan genellikle askıya alınmazdı ve Joseph kesinlikle süreci aceleye getirmeyecekti.

Yaşlı adam daha resmi bir hitap şeklini reddettiği için Joseph'le tartışacakmış gibi görünüyordu ama Joseph'in yüzüne bir kez baktı ve bu konuda başka bir şey teklif etmedi.

Joseph, "Elbette tatil için buraya hoş geldiniz," dedi. Adam yaşlanmış bir jokeye benziyordu; boyu bir metreyi pek geçmiyordu, pısırtıktı ve aynı zamanda çocuksuydu. "Aşçı sizi tıka basa doyuracak ve eminim punç kâsesi birkaç gün önce hizmetkârların salonuna konmuştur."

"Bir kadeh içki fena olmazdı, efendim. Yaşlı Bay Sixtus Hargrave Carrington bana sizin için bir mektup ve bir mesaj verdi."

Joseph katlanmış, zımparalanmış ve mühürlenmiş, dışına ismi karalanmış tek bir kağıt parçasını kabul etti.

"Teşekkür ederim. Mesaj neydi?"

Küçük adam kırmızı bir kulağını çekiştirdi. "Sana mutlaka 'Mutlu Noeller' dememi söyledi, çünkü onunki muhtemelen elli yıldır geçirdiği en iyi Noel'miş."

yıl."

"Peki ya dul eşı?" Yule mevsiminde eşini kaybetmek kolay bir şey olamazdı.

"Cenaze töreninde etrafını saran bekarları görmeliydiniz, efendim. Dayanacaktır ve Bay Carrington da onun eğlencesini kıskanmaz. Yaşadığı sürece onun yanında oldu. Daha fazlasını beklemezdi."

Yusuf başını salladı ve kaşlarını çatarak mektuba baktı. "Seninle mutfağa gidiyorum ve haberleri bizzat getirdiğin için teşekkürlerimi sunuyorum."

Küçük adam veda ederken başını salladı ve Joseph'i Sixtus Hargrave Carrington'ın son mektubuyları baş başa bıraktı. Joseph mührü isteksizce kesti, çünkü akrabasıyla ilgili henüz okunacak bir şey olması, Hargrave'in ölümlü dünyadaki işinin tam olarak bitmediği anlamına geliyordu.

Sevgili Joseph,

Siz bu satırları okurken ben göksel alemde naiadlar ve ilham perileriyle birlikte dolaşıyor, formum bir kez daha sizin henüz keyfini sürdüğünüz gençlik dinçliğine kavuşmuş durumda. Tanrı en büyük Noel dileğimi yerine getirdi ve acılarıma bir son verdi - siz de hastalıktan kırılanda ve yıllarca her türlü saygınlığınızdan mahrum kalana kadar zamanlaması nedeniyle O'nu suçlamaya kalkışmayacaksınız.

Sorunsuz bir şekilde aranızdan ayrılmamın, sizin de ifade ettiğiniz gibi, bu unvanın size yüklenmesi anlamına gelmesinden üzüntü duyuyorum, ancak baronluğun beklediğinizden daha fazla nimetle birlikte geldiğini göreceğinizi düşünüyorum.

Penelope'ye karşı nazik ol, lütfen. Tüm gençliğine rağmen bana iyi bir eş oldu. Benim isteklerime ve kendi isteklerine uygun olarak iyi bir şekilde bırakıldı. Vefatımın yasını tutarken servet avcılarının onun cömert doğasını sömürmesine izin vermeyeceğinize inanıyorum.

Baronluk merkezi, birkaç yıl önce ziyaret etme fırsatı bulduğum çok güzel bir yer. Kendi gözlerinizle görmek için orman tavuğu mevsimini beklemeyin. Son dileğim, Joseph, yeni aldığı eşini de alıp kuzeye, artık aile koltuğun olan yere bir yolculuk yapman. Baharda Yorkshire muhteşemdir, yeni bir evlilik için mükemmel bir tamamlayıcıdır.

Bu konuda bana güven, sevgili oğlum. Unvanını gurur ve onurla taşı, ben de öyle olacağım,

Sevgi dolu ilişkiniz,

Sixtus Hargrave Carrington

Çok acımadıysa ne olayım.

Joseph'in yaşlı adamın şamatalı, saygısız kahkahalarını bir daha asla duyamayacağını düşünmek, eski ve pek de ünlü olmayan bir ailenin iki kalıntısı arasında artık bayram mektuplaşmalarının olmayacağını düşünmek acı veriyordu. Amanda ve Fleur'un da, kan bağı olmasa da, bir şekilde aileden geriye kalanları kaybettiklerini düşünmek acı veriyordu.

Ve yüzyıllar boyunca Carrington'ların nesilden nesile dikkatle haritasını çıkardıktan, yaşlıların yaştan yaşa ailenin hangi kolunun unvanı yeniden canlandırabileceğini ve o mutlu günün ne zaman gelebileceğini haritalandırdıktan sonra, sadece bir Carrington'ın ayakta kaldığını bilmek acı vericiydi - makul olandan daha fazla parası olan topal bir domuz çiftçisi.

"Joseph?" Louisa hiç ses çıkarmadan kütüphaneye girmişti. Joseph ona elini uzattı, altın süslemeli kırmızı kadife elbisesi, bileklerinde ve göğsünde beyaz danteller vardı.

"Canım benim." Kız onun elini tuttuğunda, adam onu kendine doğru çekti, kucakladı ve yanağını saçlarına yasladı. "Sen bir hayal gibisin."

Kollarını onun beline doladı. "Sen de oldukça güzel giyinmişsin, bu da büyük şans. Annem ve babam bizi teftiş edecekler, bu yüzden düzgün bir şekilde toparlanmış ve güler yüzlü olmalıyız."

"Neşeli." *Ne fikir ama.* "Sixtus Hargrave Carrington öldü." Evlilik ne zamandan beri bir adamın geri zekâlı ağzını kontrol edemediği anlamına geliyordu? "Tatil bitene kadar sana söylemek istememiştim."

Ona daha sıkı sarıldı. "Kaybın için üzgünüm ve bu unvanı üstlenmekten korktuğunu biliyorum Joseph, ama bunun bir yük olmasına gerek yok."

"Dehşet." Bu terimi düşündü. "Bu çok güçlü bir ifade değil. Yerime oy vermeliyim, tüm nezaket davetlerini gözden geçirmeliyim. Kasabaya vardığımda tüm yaratılışa kartlar bırakmalıyım. Kızlarım şimdi ortaya çıkmalı-"

Onu sessizlik içinde öptü. Ağzını onunkinin tam üzerine koydu ve o da onu öpene kadar vazgeçmedi.

Yusuf onun iç çekişini boğazında hissetti.

"Lordlar Kamarası'ndaki olayların gidişatına yön verebilecek bir konumda olacaksın Joseph. Sen doğuştan bekçisin ve sadece kendi ayrıcalıklarını korumak ve Katoliklere baskı yapmakla ilgilenen yaşlı bir marki yerine bu sorumluluğu alman daha iyi olur."

"Ama Town, Louisa?"

"Orada ailemiz olacak. Maggie'nin kocası sık sık orada kalıyor. Sophie'nin kocası yakında yatırım yapacak. Majestelerinin etkisi sizi istediğiniz komiteye sokacak ve sen ve ben yıllardır görülen en parlak siyasi akşam yemeklerine ev sahipliği yapacağız."

Yusuf'un ruh halindeki kasveti bir ışık huzmesi delip geçti. "Bu seni hiç korkutmuyor, değil mi?"

"Benim çene çalmak gibi bir yeteneğim yok Joseph, ama politikacıların da yok. Senin de benim de aklımız var ve senin sağduyun herkesinkine eşit. Bir yolunu buluruz." Aklına güveniyordu ve güvenmesi de gerekirdi. Joseph kendi entelektüel yeteneklerinden hiçbir şekilde emin olmasa da, bu konuda karısından emindi.

Ona sınıksıkı sarıldı, karanfil ve narenciye kokusunu içine çekti ve bu kadının eşi olmayı kabul ettiği için sessizce cennete şükretti.

Sonra da Surrey'deki bakmakla yükümlü olduğu kişileri geri çağırdı.

Bir baron, birden fazla piç skandalını sıradan bir domuz çiftçisinden daha kolay atlatabilir miydi?

"Evde kalalım mı Joseph?" Louisa sınıksıkı sarılmıştı, Joseph çoğu erkeğin coşkuyla kutlayacağı bir kadere ağıt yakarken, Joseph'in bedeni tamamen başka bir şeyi kutlamaya başlamıştı. "Yas tuttuğumuzu iddia edebiliriz ve bu doğru olur."

"Kimsenin tatiline gölge düşürmek istemem." Yine de onu serbest bırakmadı. "Kuzenim yaşlıydı, kendi ölümünü memnuniyetle karşıladı ve uzun, neşeli bir hayatı oldu. Bu arada bir servet daha edindik. En iyisi şu hayır işini hallet Louisa."

Kıpırdamadan adama yaslandı, eli adamın sırtında kayarak durakladı ve sonra yolculuğuna devam etti. "Biraz geç mi kalacağız Joseph?"

Önce sorusunu anlamadı ama Louisa yumuşak, dostça bir öpücük kondurdu dudaklarına ve temelini biraz sıktı. Aklına Louisa'nın sırtını duvara dayadığı, eteklerini yukarı sıyırdığı ve Joseph'in sikiğinin onun tatlı sıcaklığına gömüldüğü bir görüntü geldi.

Bunu yapabilecek kadar uzun boyluydu.

Bacağı, ona sunmak istediği durgun birleşmeye asla dayanamazdı.

"Çekmeceler kapalı." Elini onun göğsünün üzerinden kaydırdı. kucakladı ve kapıyı kilitledi. Gülümsemesi bütün bir kadın Noel'i gibiydi.

Joseph bir sandalyeye oturup düşmelerini çözmeye başladığında neşesi daha da arttı.

"Beni burada tek başıma bırakırsan biraz geç kalacağız, Karıcığım, senin eğlenmen için parçalarımı rüzgârda sallıyorum."

Parçaları arayanları kabul etmeye tam olarak hazır değildi ama Louisa çekmecelerini çıkarıp masanın üzerine fırlattığında, kapı tokmağı kesinlikle yukarı kalkıyordu.

"Ben de bunu merak ediyordum." Oturduğu yerden ona baktı. "İnsan nasıl...?"

"Başlangıç olarak bir dizini kalçalarımın iki yanına koyacaksın, sanki kucağıma oturuyormuşsun gibi. Bunu biraz öpüşmenin ve büyük olasılıkla evlilikle ilgili bazı yakınlaşmaların takip etmesini bekliyorum."

Louisa eteklerini toplayıp sandalyeye tırmandı ve tam da Joseph'in önerdiği gibi pozisyon aldı. "Ya da belki," diye fısıldadı kulağına, "birbirimize şiir okuyabiliriz."

Ona gülümseyerek baktı, bir okuma koltuğunda, ateşin yanında doğaçlama bir çiftleşme düşünmekten hiç hoşlanmıyordu. Bakışlarında muziplik ve şefkatin yanı sıra bir parça kararlılık da vardı.

"Sevgili karım, sen şiirsin."

Bu kulağa çok saçma gelebilirdi ama kadifeden bir bulut ve Louisa Joseph'in kucağında hafiflerken, bildiği gerçek buydu. Louisa onun üzerinde şiir gibi hareket ediyor, onun içinde şiir gibi nefes alıyor ve ona herhangi bir kelimenin verebileceğinden çok daha samimi bir rahatlık veriyordu.

Birleşmeleri telaşsız ve derin bir teselliydi. Joseph, Louisa en az iki kez ve muhtemelen üçüncü kez -son birkaç mutlu ürperti hakkında emin değildi-onunkini bulana kadar kendi tamamlanmasını erteledi ve sonra tohumunu karısının vücudunun derinliklerine dökerken farkındalığının zevkle dolmasına izin verdi.

Sular çekildiğinde, yüzü Louisa'nın güzel kokulu göğsüne yaslanmıştı, parmakları saçlarını hafifçe okşuyordu ve Joseph'in vücudu kendini *hiç olmadığı* kadar iyi hissediyordu... *hiç olmadığı kadar iyi*.

"Seni Graces'in açılışına katılmaktan caydırmadım, değil mi?" Dudaklarını Yusuf'un şakağına dayayarak konuştu, bu pozisyonları Yusuf'a muhtemelen istemediği bir korumacılık hissettirdi.

"Ailen düğünden beri bizi görmedi Louisa. Seni yakında onlara göstermezsem üzülürler."

Ona hava atmak *istiyordu*. Tüm krallığın karısına hayran kalmasını istiyordu ama yine de iç çamaşırlarını almak için onu aceleyle uzaklaştırmadı. Louisa ayağa kalktığında Joseph ona mendilini uzattı ve kendine çeki düzen vermek için acele etmedi.

Adam sandalyeden beceriksizce kalkarken Louisa yüzünü ona döndü. "Saçlarım korkutuyor mu?"

Ne kadar sıkıcı, karısına yakışır bir soruydu ama Yusuf önceki evliliğinde kendisine böyle bir şeyin bir kez bile sorulduğunu hatırlamıyordu. Yine de bu soru Joseph'in hoşuna gitmişti. Bir haftadır evliydim ve Louisa daha şimdiden Joseph'in bu kadar kişisel bir konuda kendisine karşı dürüst olacağına güvenebileceğini düşünüyordu.

Ona karşı dürüst olacağını varsayması hoşuna gitmişti. Eğer onun güvenine layık olsaydı, bu daha da hoşuna giderdi.

Morelands'e giden araba yolculuğu, aksi takdirde olabileceğinden daha yavaş ilerledi çünkü hafif bir kar yağışı, donmuş yolu tanımlayan çukurları gizliyordu. Louisa, "şık bir şekilde geç kalan" her çiftin benzer bir sporla kendilerini oyalayıp oyalamadığını merak etti.

Ama bu spor değildi. Joseph ona karşı çok... *şefkatliydi*, dokunuşları saygılıydı, öpücükleri tenine bir lütuf gibiydi.

Sevgili karım, sen şiirsin. Bu sözler, bir yiğidin leydisine attığı gül gibi yüreğine indi ama dikenli bir güldü.

"Ne düşünüyorsun Louisa?"

Elini onun elinin içine soktu ve o da parmaklarını sıktı. "Sanırım unvan sahibi bir adam, unvansız komşusundan daha fazla kamu denetimine tabi tutuluyor ve yine de denetimin üstünde kalıyor."

"Seni deliler gibi sevdikten on beş dakika sonra felsefe yapmıyorsun, Louisa Carrington. Gururum buna izin vermez."

"*Seni* deliler gibi sevdikten on beş dakika sonra, Joseph Carrington."

Onun parmaklarını öptü. "Aramızda bir espri bile yok. Kıskanılacak bir durum."

Geçici bir süre için de olsa. Louisa kocasına Noel'de gerçeği söyleme niyetini hatırladı ve şimdi Noel neredeyse gelmişti. Cesareti tükenmeden önce bir soru yöneltti.

"Joseph, yarın kısa bir yolculuğa çıkmaya hazır mısın?"

Arabanın lambalarını yakmamıştı, bu yüzden Louisa sorgusunu yapmak için karanlığın nimetine sahipti. "Noel günü mü Louisa? Nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz. Noel yemeği için oraya kolayca gidip dönebiliriz."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Louisa cevap verip vermeyeceğini merak etti ama sonra elini okşadı. "Hava müsaade ederse. Yine de Boks Günü'nde size kendimi sunamam ve umarım bana bu sürprizi sağlamak için toplu iğne paranızı dilenmemişsinizdir."

"Yapmadım." *Gerçi* çeyiz parasını onun özel hayır işlerine harcamayı teklif etmesinin, küçük kırmızı bir şiir kitabıyla ilgili daha zor meseleleri açmasına izin vereceğini umuyordu.

"Bu yolculuğa kızları da götürelim mi, sevgili karıcığım?"

"Sanmıyorum. Yavru köpekleri almak isteyeceklerdir ve iki yavru köpek, iki küçük kız ve bir seyahat arabası bir yana, hem bir yavru köpek hem de bir seyahat arabası içeren iyimser bir deneyim hatırlamıyorum."

Araba Morelands'ın yoluna dönmek için yavaşladı. "O halde seninle baş başa kalmak hoşuma gidecek, Louisa Carrington. Tatilin şerefine sana küçük bir hediye vereceğim, çok küçük bir hediye."

"Bununla yıldızları görebilir miyim?"

Karanlıkta onun kıkırdadığını duydu. "Onları daha önce görmedin mi, kollarımda onların arasında uçmadın mı?"

"Hayali bir adamla evlendim, hayali bir baronla."

"Öyle bir şey yok, Louisa. Naip resmi bir şey yapana kadar sessiz kalacağımıza söz vermiştin."

Azarlama rahattı, Joseph'in Louisa onu kütüphanede bulduğu zamanki kadar yük altında olduğunu ima eden hiçbir şey yoktu. Bu sır konusunda ona güvenmesi, mahremiyetini bu şekilde koruyacağına inanması... bir hediyeydi. Kısa sürede gelişen bir evlilik bağının, başka bir erkeğin onunla asla kuramayacağı bir bağın habercisiydi.

Onu bu yüzden seviyordu. Onu, karısının çocuklarını büyüüttüğü ve babalıklarını bile araştırmadığı için seviyordu. Hem babası hem de erkek kardeşleri bu görev için tartışmasız daha uygun olan bir hanımefendinin onurunu koruduğu için onu seviyordu. Onu Leydi Ophelia ile tanıştırdığı ve kızlarına bakire teyzelerinin isimlerini verdiği için seviyordu.

Onu kendisi olduğu için, krallığın en mutlu domuzlarını yetiştirdiği için, bir unvanı boş ve bencil bir hayat yaşamak için bahane olarak değil, ağır bir onur olarak kabul ettiği için seviyordu.

"Neden iç çekiyorsun, Louisa?"

"Erdemlerinizi sıralıyorum. Liste çok uzun."

Araba, Moreland malikânesinin önündeki büyük dairesel araba yolunda yavaşladı. Yol boyunca meşaleler sıralanmıştı ve yağın kar, aydınlatmanın altında çok sayıda küçük yıldız gibi görünüyordu.

"Şansım varken seninle evlenmek gibi büyük bir sağduyuya sahip olduğumu listenin en başına yaz, olur mu?"

Ciddiydi. Sırf bu yüzden Louisa bir şekilde cesaretini toplayıp ona aptalca bir öfke nöbetinin yeni baron ve ailesini kötü bir skandalın ortasına düşürebileceğini söyleyecekti.

Yarın, cesareti yarın bulacaktı.

On altı

"Louisa'nın muhteşem göründüğünü sanıyordum. Tanrı aşkına, St. Just, geri kalanımız için biraz domuz pastırması bırak." Hazelton Kontesi Maggie kardeşine ters ters baktı, o da mecburen bir şerit çıtır domuz eti uzattı ve bir hanımefendi edasıyla ısırdı.

"Mags, onun parmaklarını ıskaladın," dedi Valentine diğer tarafından. "Sana katılıyorum. Lou muhteşem bir görünüme sahipti, ancak bakışları eşinin üzerindeydi ve o zaman kesinlikle ıslıl ışıldı."

Westhaven Kontesi Anna, kocası çayını doldururken, "Evlilik hepinizin Windham'ı olmuş," dedi. Westhaven çaydanlığı yere bıraktı ve tüm aç, dedikoducu kardeşlerinin önünde onun elini okşadı.

"Biri benim fikrimi soracak olsaydı-" diye başladı. "Ki sormadık," diye belirtti Sophie.

"İyi formda olanın Sir Joseph olduğunu söyleyebilirim. Louisa'yı daha önce valsde bu kadar yetkin bir partner olarak gördüğümü sanmıyorum."

Valentine, St. Just'un tabağındaki pastırmayı aşırıırken durakladı. "Muhteşem görünüyorlardı. Diğerlerinin çok iyi yararlandığı uzun boylu, esmer ve yakışıklı olma özelliği onda da var."

Valentine'in karısı Ellen, çay fincanını masaya doğru kaldırarak selam verdi ve lord hazretleri de bunu bir portakal dilimiyle onayladı.

Maggie, "Sör Joseph'in bizim gibi bir gecede ev halkının misafirperverliğinden yararlanmak yerine geç gelip erken ayrılmak zorunda kalması güzel bir şey," dedi. "Ama sonuçta yeni evliler."

Valentine, "Bunun konuyla pek ilgisi yok," dedi. "Westhaven, Anna'ya gözlerini dikip bakmayı bırak d a şu çaydanlığı gönder." Çaydanlık çalışmaya başladığında

masaya doğru ilerleyerek devam etti. "Lou bugün Sör Joseph'i kendi seçtiği hayır kurumunda bir tura çıkaracaktı ve bunun için erken bir başlangıç yapmaları gerekiyordu."

"Buralarda Majesteleri ve Sophie'nin cömertçe bağışlamadığı değerli bir hayır kurumu var mı?" Westhaven sordu.

Baron Sindal Vim, Sophie'nin yanından, "Burada değil," dedi. "Louisa bize Surrey'de olduğunu söyledi, o kadar da uzak değil, ama kar yolculuğu sıkıcı hale getirebilir."

Westhaven kontesi süzmeyi bırakmadı ama çay fincanını dudaklarına götürürken durakladı. "Surrey'de bir hayır kurumu mu?"

"İngiliz akrabalarının yanlarına almayı uygun görmediği Yarımada yetimleri için bir yuva." Sophie daha fazla açıklama yapmak yerine çaydanlığın içine baktı. "Boş. Umarım hepiniz bugün hediyeleriniz arasında bir parça kömür bulursunuz."

Sindal ona çay fincanını uzattı.

"Kız kardeşimiz bizi kınamak için yaşıyor," dedi Aziz Just, tostunun üzerine bolca tereyağı sürerek. "Onu az sayıdaki zevkinden mahrum etmemeliyiz."

"Peki siz benim engin ve çeşitli zevklerim hakkında ne biliyorsunuz?" Sophie sordu ama sonra kaşlarını çatarak Kont'a baktı. "Westhaven, insan kahvaltı ederken bu bakışı hiç de cesaret verici bulmuyor. Anna, öp onu ya da uygun bir ökseotu bul ve adama biraz tatil teklif et."

"Surrey'de Yarımada gezisinden gelen talihsiz çocuklara hizmet veren tek bir hayır kurumu biliyorum." Westhaven sandalyesini geriye itti. "Sör Joseph'in de aynı kuruluştan haberi var ama korkarım Louisa kocasının bu kuruluşla olan yakın ilişkisinden henüz haberdar edilmedi. Acele edersek belki Louisa ve Joseph'i yola çıkmadan yakalayabiliriz."

Birkaç yumuşak küfür, "oh olsun" ve mırıldanılan "Tanrı yardımcımız olsun" arasında masadaki hava aniden değişti.

Rosecroft Kontesi Emmie, elini St. Just'un koluna koyarak, "Kardeşinle git," dedi. "Zaten bugün Louisa'yı ziyaret edecektik."

"Hanımlar" -Westhaven'ın bakışları masayı taradı- "belki de arabada takip edersiniz. Valentine, St. Just, sizinle on dakika içinde ahırda buluşuruz."

Genel bir sandalye kavgasının ardından masada sadece iki kişi kalmıştı: En büyük onuru Leydi Sophie'yle evlenmek olan yakışıklı, sarışın Baron Sindal ve Leydi Maggie'nin evlenme teklifini kabul eden, karanlık ve çekici Hazelton Kontu.

Hazelton, "Carrington'ı ayaktakımıyla tek başına başa çıkması için bırakamayız," dedi. "Sportmence olmaz."

"Ve daha da kötüsü, yıllarca kardeşlerimizin anlattığı hikayeyi dinlemek zorunda kalacaktık, kahramanlıkları her yorumda daha da artacaktı."

"Buna izin veremem." Hazelton'ın kara kaşları yukarı kalktı. "İnsan kimi kurtardıklarını merak ediyor, Joseph'i mi Louisa'yı mı?"

"Yoksa ikisi birden mi?"

Her iki adam da ayağa kalktı, ceplerini tarçınlı çöreklerle doldurdu ve doğrudan ahırlara yöneldi.

Araba ağır ağır ilerlerken Yusuf kolunu karısına doladı. "Bana hâlâ nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"

"Bu bir sürpriz." Gülümsemesi kendini beğenmiş, bu sürpriz her neyse ondan ve kendinden memnun bir ifadeydi.

"Sürprizlerin tadını çıkarmaya geliyorum."

Louisa başka bir şey söylemedi ve onun yanına sokuldu. Noel sabahına hoş bir sürprizle başlamıştı, elini adamın gelişmekte olan ereksiyonunun etrafına sarmış, adam da kaşıkla ona sarılmıştı.

Ve sonra *onu* şaşırtmanın, onu nazikçe ve ah, çok yavaşça arkadan almanın zevkini yaşadı...

"Bu gülümseme de neyin nesi Joseph Carrington?"

Hiçbir şeyi özlemiyordu. Böylesine canlı bir zihnin etrafında olmak sürekli bir zevkti. "Noel sabahı mutlu anılar."

"Çok tatlı yavrulardı, değil mi? Acaba isimleri ne olacak?"

Yavru köpekler mi? Evet, yavru köpekler. "Westhaven ve Rosecroft'a verdiğim oyun arkasındayım. Yeni eşeğe Valentine adını verebiliriz."

Bu, karısının kıkırdamasına neden oldu. "Yolda bir sığa olduğunu nasıl bilmezsın? Eşekle ne işin var Joseph? Kraliyet ailesine mensup ve eski bir süvari subayının sahip olması gereken türden asil bir hayvan değil bu."

"İsa bir eşeğe bindi. Bir yaratığın bundan daha büyük bir tavsiyeye ihtiyacı olabilir mi? Ayrıca Clarabelle kızlara karşı nazik ve sabırlı. Bu bahar onu sürmeyi öğrenebilirler ve yazın midillilere binmeye hazır olurlar."

Kendisinden krallığın asilzadesi olarak bahsetmesine aldırış etmedi ama onun neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyordu. En küçük adımlarla onu Sör Joseph değil, Joseph, Lord Wheldrake olacağı güne hazırlıyordu. Bu güzel ve soğuk Noel sabahında, bu düşünce birkaç gün önceki dehşetin yakınından bile geçmiyordu.

Birkaç dakika sessizlik içinde kırlarda sallandıktan sonra Joseph, Louisa'nın parmak eklemlerini dudaklarına götürdü. "Senin seçtiğin şövalye olmak hoşuma gitti Louisa. Eğer bir unvana sahip olacaksak, sadece bir baronluk sana layık görünmüyor."

"Saçma adam. Baronluklar ülkedeki en eski unvanlar arasındadır. Eş ve anne unvanları daha eski olduğu için onlarla yetineceğim."

Sir Joseph karısını hareket halindeki bir arabada tatmin etmeyi düşünüyordu. "Daha gidecek çok yolumuz var mı Louisa?"

Erken kalkmışlardı, çünkü kızlar şafaktan önce kalkmış, yatak odasının kapısına vuruyor ve kahvaltı boyunca kıkırdıyorlardı.

"Çok uzak değil. Joseph, bir seyahat otobüsünde evlilikle ilgili yakınlaşmalar olabilir mi?"

Ona bakmak için başını çevirdi. Gözlerindeki bakış, sorunun teorik olmadığını gösteriyordu. "Beni kışkırtıyorsun, Karıcığım. Beni fena halde baştan çıkarıyorsun, ama bu işi bir an önce bitirip yatağımızın sıcaklığına ve rahatlığına geri dönmek ve boş zamanlarımızda senin kaprislerini tatmin etmek istiyorum."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bana Noel hediyesi vermedin kocacığım. Belki de onun yerine hükmen mağlup sayılırım." Kadının eli adamın düşlerini okşadı ve Yusuf da buna karşılık olarak onu öptü. Anlaşıldığı üzere, arabacı kısa süre sonra kendi inisiyatifiyle atları havalandırmak için durdu, ancak arabadakilerin ona yola devam etmesi için işaret vermeleri oldukça uzun sürdü.

"Kimsin sen?"

"Ben senin Gayle amcanım ya da daha resmi bir eğilimin varsa Westhaven." Fleur *resmi eğilimin* ne olduğunu bilip bilmediğini anlamak için Amanda'ya baktı.

"Üvey annemle akraba olmalı. Onun gibi konuşuyor," dedi Amanda. "Leydi Ophelia'nın yepyeni domuz yavrularını görmeye gidiyorduk. On iki tane var ve onlara Mutlu Noeller dilemeye gittiğimizde babamız sürüde bir tane bile bücür olmadığını söyledi ve annemiz onu hiç azarlamadı çünkü bugün Noel. Ahıra gitmek istemiyorsan yavrularımızla oynayabilirsin. Bunun adı seninle aynı."

"Lou bunu ödeyecek," dedi diğer adam. Westhaven kadar uzun boyluydu ama saçları daha siyahtı ve hafifçe gülümsüyordu. "Bağka bir gün tanıĞacağımız Leydi Ophelia'yı tebrik ederiz. Ailenizin nereye gittiğini biliyor musunuz diye sormaya geldik. Hizmetçiler bilmediklerini iddia ediyor."

Fleur Amanda'ya baktı ve söylemeyeceklerini görsel olarak doğruladı. Üvey anne bunun bir sır olduğunu söylemişti.

"Bu tam bir zaman kaybı," dedi Westhaven'lı adam. Yolculuğa çıkmadan önceki Papa'ya benziyordu, sabırsız ve kararlıydı.

Yine uzun boylu bir adam kreşe girdi, ilk ikisine benziyordu ama babam gibi biraz daha kaslıydı. "Merhaba hanımlar, ben amcanız Devlin. Westhaven öfkesi ve huysuzluğuyla sizi korkuttu mu?"

Bu adam çok eğlenceli görünüyordu, hoş bir gülümsemesi ve nazik yeşil gözleri vardı. "Annem ve babam Noel'de amca almakla ilgili bir şey söylemediler."

Amanda gözlemledi ama o da büyük amcaya gülümsüyordu.

En büyük amca - hepsi de babam kadar uzundu.

"Çünkü biz bir sürpriziz," dedi diğer siyah saçlı adam. "Ben senin Valentine amcanım ve seni şımartmak için arabada bekleyen bir sürü teyzemiz var. Westhaven dün yaramazlık yaptığı için Noel Baba'nın başını ağrıttığı için biraz keyifsiz."

"Yaramazlık yapmadım."

Gülümsemelerine bakılırsa, diğer iki amca bunun oldukça komik olduğunu düşünüyordu. "İşte senin sorunun," dedi Devlin Amca. "Güzel bir gün olduğunu düşünüyorum

bir çift bayanın seyahat arabasında teyzelerine katılmaları için."

Gayle Amca -onu Fleur'un yavru köpeğiyle aynı isimle çağırmak adil görünmüyordu- bunu düşünüyor gibiydi. "Ne amaçla?"

"Barışı korumak için. Emmie ve ben çocukların yanında asla büyük silahlarımızı çekmeyiz," dedi Devlin Amca, ki bu hiç mantıklı değildi.

"Askercilik oynamayı sever misin?" Fleur sordu.

Amanda bu fikirden etkilenmiş görünüyordu. Fransızların peşinde dört nala tepelere tırmanıyor ve tırabzanlardan aşağı iniyordu.

Devlin Amca'nın kaşları çatıldı; tıpkı babamınki gibi harika kara kaşları vardı. "Aslına bakarsanız, ara sıra, eğer çok iyi bir arkadaş olursam, kızım bir asker oyununda ona katılmama izin verir."

"Ben de bu işe pek yabancı sayılmam," dedi Valentine Amca. "Yıldırım hücumunda ustayımdır ve ara sıra oyuncak bebekleri bile esir aldığım olmuştur."

"Bayan Wolverhampton tutsak olmaktan hoşlanmazdı," dedi Fleur, "Valentine Amca alay ediyordu, değil mi?"

Westhaven, "Belki siz beyler başka bir gün yeğenlerimizle askercilik oynamak için bir randevu ayarlayabilirsiniz," dedi. Sesi dişleri ağrıyormuş gibi geliyordu, Fleur bunun çok fazla şeker yemenin mevsimsel tehlikesinden kaynaklanabileceğini biliyordu.

"Sen de oynayabilirsin," diye izin verdi Fleur, çünkü bugün Noel'di ve insan çocuk odasına giren amcalara karşı nazik olmalıydı.

Amanda günün havasına girerek, "Wellington olmana izin vereceğiz," diye ekledi.

"Bu da bana Blucher'ın paralı askerleri olmak kalıyor," dedi Devlin Amca, "her zamanki gibi günü kurtarıyorum."

"Oh, bu harika." Valentine Amca artık gülümsemedi. "Bırak da küçük kardeşin yine o cehennemlik Fransız olsun, olur mu? Bakalım kızının doğum günü için bir vals yazabilecek miyim, St. Just."

Gayle Amca'nın kaşları o kadar da çatık değildi. Aslında gülümsemek ister gibi görünüyordu ama buna izin vermeyecek kadar büyümüştü. "Belki siz hanımlar birkaç asker toplar ve bir ya da iki oyuncak bebek getirirsiniz. Annenizi ve babanızı bulmak için kısa bir yolculuğa çıkacağız, böylece Noel'i onlarla paylaşabiliriz."

Fleur onun sürçmesini fark etmişti, belli ki Amanda da fark etmişti ama Amanda'nın daha önce yaptığı sürçmenin aynısıydı ve Fleur herkesin yapmasına izin vermekten son derece mutluydu. Gayle Amca babalarının yeni karısından üvey anneleri olarak değil, anneleri olarak söz etmişti.

Noel'de yeniden ve gerçekten bir anneye sahip olsalardı bu ne güzel bir şey olurdu. Amanda bebeklerini getirdi, Fleur en sevdikleri

ve amcaları onları kreşten çıkardı, üç yetişkin adam da lanet olası Fransız olma sırasının kimde olduğunu tartışıyordu.

"Percival, Galler'in bu tatilde bize katılmasını bekliyor muyduk?"

Majesteleri pencereye geldi ve -çocukların hepsi Louisa'nın yanına koşuşturduğu için- bir elini karısının ince beline doladı.

"Tanrım, bu onun arması, değil mi? Devlet odalarını hazırlasan iyi olur, canım..." Majesteleri sözlerini yarıda kesti, çünkü arabada bir uşak zarif arabanın basamaklarını indirdi ve ortaya atkı ve fularlara sarınmış ufak tefek bir adam çıktı.

"Naip değil o zaman," diye mırıldandı Majesteleri. "Lordlar Kamarası'ndaki eksantrik yurttaşlarından biri mi bu Percy?"

Kadının devlet işlerinden, sanki içki içen bir salon hizmetçisiyle aynı dikkati hak etmiyormuş gibi bahsetme tarzı vardı. Majesteleri de zaman zaman onun bu bakış açısını paylaşırdı, örneğin bu devlet işleri bir adamın Noel Günü karısıyla yaşayabileceği küçük huzur ve sessizliğe engel olduğunda.

"Ne olduğunu biliyorsam ne olayım. Prinny ve ben tam olarak kucak kucağa değiliz."

Bir uşak, Ekselansları'nın Bilmem Ne Komisyonu'nun Bilmem Ne Komitesi'nin Özel Bilmem Nesi olan Saygıdeğer Bay Bilmem Kim Hamburg için bir kart okudu.

Majestelerinin kulakları bazen eskisi gibi duymuyordu. "Onu içeri al Porter ve mutfakta bir tepsi hazırlayacak kadar ayık birini bulabilirsen tatil tepsisini gönder."

Grace'in dudakları kıpırdadı. "Eğer açılıştan arta kalan bir punç varsa, boşa gitmemeli."

"Canım, seni temin ederim ki boşa gitmiyor. Her yıl Morelands'ta kutladığımız bayramların coşkusunu göstermek için her sonbaharda ilginç durumda bir sürü hizmetçimiz oluyor."

Düşes kirpiklerini indirirken aşağıdaki ana salondan bir telaş duyuldu. "Çocuklarımızdan dördü sonbaharda doğdu, Moreland. Yule mevsimine dair pek çok güzel anım var."

Bu kadınla evli olmak büyük bir zevkti, tam anlamıyla bir zevkti ve her on yılda bir bu zevk daha da artıyordu. Ama elbette, evin çocuklardan, torunlardan, yeğenlerden ve komşulardan arınmış olduğu birkaç saat içinde, lanet olası Naip, lanet olası bir bayram tebriği göndermek zorunda kalacaktı.

Uşak, önce düşesi sonra da dükü derin bir selamla selamlayan Hamburg'u anons etti.

"Üzümleriniz, Süzmeleriniz, Lütuflarınız," diye telaffuz etti. Küçük adam baykuş gibi gözlerini kırıştırdı, sonra evin ön tarafında, Moreland parkının karlı genişliğine bakan devasa pencereleri olan sevimli bir oda olan ana salona baktı.

"Bay Hamburg, mevsimin ve günün kutlu olsun." Majesteleri, Prinny'nin adamına birçok lordu devirmiş olan gülümsemesini sundu ve Hamburg gerçekten de ayaklarının üzerinde hafifçe doğruldu. "Belki de oturmalıyız?"

Hamburg göz kırpmaya devam ederken Majesteleri oturdu. Birkaç dakika sonra, "Evet, Majesteleri." dedi.

Pembe kadife kaplı, yıldızlı küçük bir sandalyeye doğru yürüdü, sabahlık paltosunun kuyruklarını açtı ve neredeyse koltuğuna yığılacaktı.

"Kızınız Leydi Louisa'yı ve onun yavrularını bulma umuduyla geldim." Hamburg'un kaşları, alnının pembe genişliği arasında aşağı doğru indi. "Kocası, çünkü Sör Joseph'e Naip'in kendisinden haberler getirdim. Haberler" -adam düşese kaşlarını oynattı ve tombul parmağını tavana doğru uzattı- "büyük bir sevinç!"

Porter tekerlekli arabasıyla kapıda belirdi, ki bu Majesteleri'nin gözünde asla kötü bir haber değildi.

"Gidecek çok yolunuz yok Bay Hamburg," dedi Majesteleri nazıkçe. "Yine de yanınıza biraz yiyecek alacak kadar uzun süre kalabilir misiniz? Bu havada Kasaba'dan buraya gelmeniz kolay olmamıştır."

"Değildi, güzel kadınınım."

Benim iyi kadınınım mı? Majesteleri, küçük serserinin hangi komisyondan geldiğini umursamıyordu, kimse Moreland Düşesi'ne iyi kadının diye hitap edemezdi... Esther'in bundan eğlenmiş görünmesi dışında.

"Yollar," diye devam etti Hamburg, konuşurken poposunu ovmak için öne doğru eğilerek, "yollar içler acısı. İyi hanlar ve onların sağladığı güzel içkiler olmasaydı, bu asma adada seyahat etmek mümkün olmazdı.

mümkün değil, Majesteleri'nin en çok değer verdiği hayallerini desteklemek için bile."

Majesteleri konuklarına bir fincan çay uzattı. "Peki sizi Kent'e getiren şey bir hayal mi, Bay Hamburg?"

"Başka bir şey değil. Teşekkür ederim. Buna en az iki şeker koydunuz mu? Doğru düzgün tatlandırılmamış çaya dayanamıyorum."

"Üç," dedi Majesteleri ciddiyetle. "Yeminim üzerine."

Dük gerçekten ama gerçekten eğlenmeye başladı, çünkü düşesi de eğleniyordu. Büyük Neşe Müjdesi de muhtemelen eğleniyordu ve Noel bunun için değil miydi?

Hamburg çayından bir yudum aldı. "Pekala, o zaman sorun yok. Yine de bir adamın biraz yemeğe ihtiyacı olabilir. Kışın ortasında ortalıkta dolaşmak, insanların çoraplarına baronluk bulmaları gereken yerde kontluk bırakmak kesinlikle açlık verici bir iş. Gördüğünüz gibi ne bir baronluk ne de bir vikontluk işe yarar. Kekleri tercih ederim, hanımefendi."

Hanımefendi mi? Majestelerinin gözleri parlamaya başladı.

Majesteleri düşesin yanına oturdu. "Hamburg, Sir Joseph Carrington'ın kont ilan edileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Biz söyleyiz, biz böyleyiz," dedi Hamburg çay fincanını yere vurarak. "Cehennem gibi bir gün boyunca, Biz, Biz, Biz... Tuvalet mi gidiyoruz? Nefesimiz kesiliyor mu? Geceleri soğuk ve yalnız yatağında uyanık yatıyorum -aslında yanıma birkaç sıcak tuğla alıyorum- ve acaba kışımızı kaşıyor muyuz, yoksa uşakları mı *çağırıyoruz* diye *uykularım* kaçıyor..."

"Kek ister misiniz, Bay Hamburg?" Grace bastırılmış bir kahkahayla neredeyse titriyordu, Hamburg ise uzun uzun iç geçirdi.

"Lütfen hanımefendi. Kekler çok işe yarar. O arabanın içi çok soğuk. Bir adam, kendisine gösterdiğimiz ilginin kırıntılarıyla idare etmeli."

Majesteleri kocasına bir fincan çay ikram etmedi ama içinde iki kek bulunan bir tabak uzattı. Ekselansları, Prinny'nin habercisinin söyleyeceklerini duymayı kekleri yemeye tercih etmesini Hamburg'un sürükleyici performansının bir ölçüsü olarak değerlendirdi.

"Sör Joseph'i büyük talihinden haberdar etmek mi istiyorsunuz?" Majesteleri sordu.

"Sorarım size, Noel Günü'nde beni başka ne uğraştırabilir ki? Başka türlü olamazdı ve ben hizmet etmek için yaşıyorum. Güzel.

Kekler, efendim. Eşinizin mutfağını takdir ediyorum."

Esther, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve Majesteleri'nin Porter'ın Good Tidings'i kapıdan çıkarıp Naip'in gezici ruh dükkânına geri götürmesini engelleyen tek şey de bu oldu.

"Sör Joseph'in evi Ti- Hamburg'u bulmak için sadece kısa bir yolunuz var," dedi Majesteleri. "Zamanlaman da çok iyi, çünkü tüm Windham kardeşler orada toplanmış durumda ve Louisa ile kontu için büyük bir yaygara koparacaklar."

Majesteleri, Hamburg'un başının üzerinden, kan çanağına dönmüş gözleri önde, omuzları geride ve peruğu hafifçe yamuk bir şekilde salonun kapısında duran Porter'a baktı. Porter başıyla onayladı ve odadan çıktı.

"Biraz daha çay, Bay Hamburg?"

Hamburg boş fincanına baktı. "Burada içilecek punç hakkında uzun uzun konuştuk. Açık evinizi kaçırdım. Bunun için özür dilerim ama handa bir hizmetçi vardı, *biz* - o kadar da değil, sadece arabacı, seyisler, postacılar, uşaklar ve ben - dinlenmek için durduk..."

Bu kadar kel olan bir adamın utanca yenik düşmesini izlemek ilginç bir doğa olayıydı. Renk boyundan yanaklara ve kaşlara doğru yayıldı ve Hamburg'un tüm kafası, Majesteleri'nin Kızlık Allığı olarak adlandırdığını duyduğu pembenin hoş bir tonuna bürünene kadar devam etti.

"Burada, Kent'te güzel taverna hizmetçilerimiz var," dedi Majesteleri.

"Ama yollar berbat!" Hamburg itiraz etti. "Bu konuda bir şeyler yapmalıyız, bana sorarsanız - ki o asla yapmaz. Tanrı aşkına, mor yeleğin somondan daha güzel olup olmadığını öğrenmek istemiyorsa tabii. Adam şişman, size söylüyorum. Bir pazar domuzu kadar şişman ve kalçaları iğrenç bir şekilde gıcırıyor. İnsan onları duymuyormuş gibi davranmak zorunda kalıyor ve bu da son derece yorucu." Homurdanmalar, mırıldanmalar ve kraliyet mensubuna yönelik aşağılamaların ortasında,

Hamburg çayını ve kekini bitirdikten sonra cebine bir kek doldurdu ve bu sırada çok iyi arkadaşı olan hanımefendiye neşeyle gülümsedi.

Porter'a arabacıya Sir Joseph'in malikanesinin yerini tam olarak nasıl bulacağını açıklaması söylendi ve ardından Hamburg eşarplarına yeniden sarıldı ve arabaya bindirildi.

"Percival," dedi Majesteleri, mırıldanan Hamburg'a el sallayarak yoluna devam ederken, "o punç şişesini çantasına tıktırmak nazik bir davranış mıydı?"

Majesteleri bir metre ötedeki ökseotu dalını gördü ve kadının yanağına bir öpücük kondurdu. "Adam acı çekiyor, *hanımefendi*, eminim ki ona

tıbbi tot?"

"Noel'de ilk içki arkadaşımı edindim. Böyle nadir bulunan iyi bir arkadaştan hiçbir şey esirgeyemem." Grace neredeyse sırtıyordu, sonra kaşları çatıldı. "Percival, çocuklar zaten Louisa ve Joseph'lerde, rahatsız etmeyelim, değil mi?"

"Biz konuşurken kızak hazırlanıyor canım ve tüm yolları ve kestirmeleri bildiğimiz için Hamburg'un aracını kolayca geçeceğimizden eminim."

"Bu harika bir davranış, Percival. Sadece muhteşem."

Ve sonra, onu böyle bir gösteriye kışkırtacak bir ökseotu dalı bile olmadan, Moreland Düşesi, Majesteleri'nin yanağına okkalı bir şaplak attı. Beş dakika sonra, ayaklarında sıcak tuğlalar, kucaklarında cüppeleri ve düklerin ceplerini ısıtan bir ya da iki şişe punçla bekleyen kızağa bindirildiler.

"Görünüşe göre Prinny'nin arabası bu sabah erken saatlerde gelmiş. Bütün seyisler bunun dedikodusunu yapmaktan bir kova su doldurmaya vakit bulamıyor. Daha ne kadar yolumuz var?"

Westhaven, Westhaven'ın en iyi yaptığı şeyi yaparken, Aziz Just atı için kovayı tuttu: burnundan aşağıya doğru düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı.

"Uzak değil. Sir Joseph'in çiftliği, kuş uçuşu benimkinden sadece birkaç mil uzakta. Kendi atımı sulayabilirim."

St. Just sıranın aşağısına doğru ilerledi. "Genel subaylar yürüyüşün dikkat gerektiren herhangi bir yönüyle ilgilenmekte serbest olmalıdır. Bayanlar nasıl?"

"Bir koçtan hiç bu kadar kıkırdama duymamışsınızdır. Sanırım şişelerini kırdılar."

Valentine, Aziz Just'tan kovayı aldı, kalan suyu kara boşalttı ve kendi bineğini sulamadan önce bir yalaktan taze su içti. "Arada bir ısırmayı hak edecek kadar soğuk. Bu kabile kapılarına dayandığında Louisa ve Sör Joseph'e ne diyeceğimizi düşünen var mı?"

Westhaven, "Kan Dökmek Hiçbir Şeyi Çözmez ile başlayacağız," dedi, "Çocukların Önünde Değil ile devam edeceğiz ve Bir Fincan Çayın Fena Olmayacağını söyleyerek bitireceğiz."

Aziz Just Valentine ile bakıştı. Atlar akıllıca sessiz kaldılar.

"Westhaven," diye başladı St. Just, "Sir Joseph, Louisa'nın onuru için düello yaptı, bu da genellikle kan dökülmesiyle sonuçlanır. Söyledikleriniz doğruysa, orada en az bir düzine çocuk olacak ve küçük canavarlar duymamaları ya da görmemeleri gereken şeyleri duyma ve görme konusunda uzmandırlar. Çay tepsisi biraz abartılı - misafirperverliğini dayattığımız kişi Louisa."

"Ama kocasının bir piç koleksiyonu olduğunu öğrenince çok üzülecek," dedi Westhaven, elini atının omzuna atmak için uzanırken. "Carrington üzülecek çünkü Louisa üzgün. Biz onların ailesiyiz. Yardım etmemeye çalışamayız."

Valentine kovayı bir kenara koydu. "Sör Joseph'in Louisa'yı Kent'e götürürken ortaya attığı, ona değer vermeme meselesi yüzünden kendimizi suçlu hissediyoruz."

Westhaven bir elini çenesinde gezdirdi. "Adamın haklı olduğu bir nokta vardı."

Kimse bu düşünceli gözlemi detaylandıramadan, St. Just eyerine atladı.

"Adamın bir karısı var ve o bizim kız kardeşimiz - Noel'de kalbi kırılmak üzere olan bir kız kardeş, o yüzden gidelim."

Tüm ilçeler arasında ağaçlandırmaya en elverişli olanı Surrey'di. Tarlalar, malikâneler ve otlaklar bol miktarda temsil ediliyordu, ancak krallığın diğer bölgeleri ekilmediği takdirde bozkıra veya çimenliğe dönüşebilirken, Louisa'nın Surrey'e dair algısı ağaçların burayı seve seve ele geçireceğini ve ilkel orman İngiltere'sine geri döndüreceğini gösteriyordu.

"Londra yolunu yarılacağımızı bilseydim-" Louisa elini onun kalçasında gezdirirken Sir Joseph sözünü kesti.

"Koca mı? Ne diyordun?"

"Londra'nın yarısına kadar yolculuk edeceğimizi bilseydim, düğmelerimi bu kadar çabuk iliklemene izin vermezdim."

"Gideceğimiz yere varmak üzere olmasaydık, şu anda senin düğmelerini tekrar açıyor olacaktım." Bunu da kastetmişti, evlilik durumunun bir başka nezaketi. "Kardeşlerimin toplum içinde nasıl davranacaklarını merak ediyorum."

"Çoğu zaman öyle olmaz." Sir Joseph dudaklarını Louisa'nın şakağına dayayarak konuştu, sesini tembel bir şefkat kaplamıştı. "Westhaven ince işlerin ustasıdır, St. Just'ın elleri kontesinin üzerinden nadiren ayrılır ve Lord Valentine görsel okşamada çok başarılıdır. Kız kardeşleriniz daha ketum ama eşlerine karşı daha az şefkatli değiller."

Araba sallanarak ilerliyordu ve Louisa kocasıyla yakında zor bir tartışma yaşayacaklarını biliyordu. İyi geçecekti. Bu konuda kararlıydı ve bir sonraki sorusunu soracak kadar iyimserdi.

"Joseph, geniş bir aileye sahip olmaktan kaçınır mısın?"

Belli belirsiz bir şekilde onu kendine yaklaştırdı. "Doğum risksiz değildir, Louisa."

"Yine de bunun için yaratılmışım ve annem hiç zorluk çekmedi, Sophie de çekmedi. Çocuk istiyorum, Joseph. Büyük bir maddi güvencemiz var ve çocuklarımıza her türlü avantajı sağlayabiliriz. Bağışlamak istediğim hayır kurumunu seçerken bana yol gösteren de bu düşünce oldu." Doğruldu. Louisa'yı tam olarak karşı sıraya oturtmadı, ama tam bebek sahibi olmaktan söz edince onu yanına çekecekken, geri çekildi şimdi kendi içine.

"Bugünkü konumuz bu mu? Seçtiğin hayır kurumunu denetlemek mi?" Sesi memnun olmuşa benzemiyordu.

"Öyle ve bir de beni adil bir şekilde dinlemenizi istediğim konular var."

Karşı sıranın üzerinde mecazi bir hizmetçi kadın gibi duran şapkasını incelemeye koyuldu. "Geniş bir aile mi istiyorsun Louisa? Benden bir sürü bebek mi istiyorsun? Büyüyecekler, biliyorsun, çılgık atan, trabzanlardan kayan, midilli çalan küçük insanlara dönüşecekler, hepsinin ayakkabıları, kitapları ve yavru köpekleri olmalı. Bir alay gibi yiyecekler ve giysileri için hiç düşünmeyecekler - hizmetçiler ilk eteği çevirmeden önce büyüyecekler. Dizlerinin derisini yüzecek, köprücük kemiklerini kıracak ve oyuncak bebeklerini kaybedecekler. Altı yaşındaki bir kız bebeğini kaybettiğinde nasıl bir travma yaşar biliyor musunuz? Missus Whatever-Hampton Her Damned Name Is'in yedek bir versiyonu var, ama Amanda onu buldu ve yedeğinin asla olmayacağını söyledi, çünkü ölen şey doğru kokmuyordu-bunu eğlenceli buluyor musunuz?"

"Seni sevimli buluyorum."

Kaşları aşağı indi. "Kadın aklını asla anlayamayacağım."

"Yine de seninle ilgili bir şeyi anlamaya başlıyorum." Bir eliyle onun çenesini kavradı, keşke gerçekten de düğmeleri çözecek zamanları olsaydı. Bu, pek çok konudan biri olan, düğmeleri çözülmemiş bir konuydu. "Önce dul annen, sonra da bakire teyzelerin tarafından büyütüldün. Normal bir aile hayatına çok az aşinasınız-kardeşleriniz, kuzenleriniz, amcalarınız, büyükanne ve büyükbabalarınız, hiç olmadı."

Başını çevirdi ve avucunu öptü; eldivenlerini giymeye henüz fırsat bulamamıştı. "Söylediklerin doğru karıcığım, teyzelerim nihayet üniversiteye gitmeme izin verdiğinde, bir grup lordun arasında sıradan bir adamdım. O zamana kadar kitaplar ve hayvanlar tercih ettiğim yoldaşlarımdı."

"Wellington'ın ekibinde de durum aynıydı."

Araba yavaşlayıp bir virajı dönerken birkaç dakika sessiz kaldı. "Sana istediğin tüm bebekleri vereceğim Louisa, memnuniyetle, şevkle, ama senin benimle konuşman gereken konular olduğu gibi, benim de seninle konuşmam gereken konular var."

Bu iyiydi. Louisa, nerede olduklarını gördüğünde sorunlarının kolayca çözüleceğini umuyordu. Araba daha da yavaşladı ve Louisa en yakın penceredeki perdelerden birini kaldırdı.

"Ağaçların üzerindeki karlarla birlikte burası çok güzel. Westhaven'ın bu çevreden neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

Sir Joseph eldivenlerini ona uzattı. "Kardeşinizin holdingine yakın mıyız?"

"Hiç de uzak değil."

Joseph'in gözlerinden bir şey geçti, kasvetli bir şey. "Louisa, burayı görmeden önce..."

Araba hızla durdu, uşak basamakları indirdi ve Louisa eldivenlerini giydi. "Buradayız ve bu benim seçtiğim hayır kurumu, Joseph. Bu konudaki fikrimi değiştirmek için hiçbir şey yapamazsın, tek bir şey bile."

Bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, sonra Louisa'yı arabadan çıkardı ve aşağıya uzattı. Louisa elini onun elinden çekecekken, adam parmaklarını onun avucunun etrafına kapattı. "Louisa, bu ev hakkında bilmediğin şeyler var. Bunları sana anlatacak kişi benim."

Etrafına bakındı, burayı daha önce hiç görmemişti. "Çok güzel, değil mi?" Bakışları Tudor döneminden kalma devasa konutun üzerinde gezindi.

ahırın hala sazdan bir çatısı vardı. Tirizli pencereler alt katları süslüyordu ve kuzey duvarında saygıdeğer bir sarmaşık büyümesi vardı.

"Baharda burada saksı saksı sardunyalar görebiliyorum," dedi Louis, Joseph'in sessizliğinden hoşlanmamıştı. "Ve burada çok zaman geçireceğimizi görebiliyorum. Bir şey söyle, Joseph. Lütfen bir şey söyle."

Çok mutlu olması gereken bir günde çok ciddi görünüyordu. "Louisa, özür dilerim. Asla bilmediğinden emin olmak istedim, ama sonra açıklamak istedim. Belki de her zaman açıklamak istedim, ama sonra-"

Evin ön tarafında bir kapı çarparak açıldı, kapı camındaki çelenk çarpmanın etkisiyle zıpladı, koşum zilleri neşeyle sallandı. Küçük ve o kadar da küçük olmayan bir ayak gürültüsü, mutlu çığlıklardan oluşan bir koro ile birlikte takip etti.

"Bu babam! Noel ziyaretini kaçırmayacağını biliyorduk! Babam bizi görmeye geldi!"

Louisa kendini sersemlemiş, kafası karışmış ve biraz da dengesi bozulmuş hissetti. Bir düzine çocuk Joseph'in durduğu yere üşüştüğünde, meraklı gözlerini ona dikti. "Baba?" diye seslendi mutlu gürültünün içinden.

Kollarını yakınına toplayabildiği kadar çocuğa doladı ama neredeyse meydan okurcasına bakışlarını ondan ayırmadı. "Baba?" Louisa göğsünde garip bir şeyler dönerken sessizce tekrar sordu.

Yusuf bir kez başıyla onayladıktan sonra çocukları selamlamak için eğildi.

On yedi

Yolda çıkan bir kargaşa Timothy Grattingly'nin bir kitabı aldığı rafa geri itmesine neden oldu.

Burada ciltler dolusu şiir vardı, ama hiçbirisi küçük, kırmızı ve şimdiye kadar yazılmış en bayağı erotik şiirlerle dolu değildi. Önemli değil, bu kitap Oxford'daki akademisyenler arasında oldukça popülerdi ve görünüşe göre Sir Joseph'te de bir kopyası vardı. Bu ironi iyi baharatlanmış bir Noel kokteyli kadar lezzetliydi.

Grattingly pencereden dışarı baktı ve Sör Joseph ile leydisinin geldiğini gördü; adamın piç çocukları etrafını sarmış, Louisa Windham şaşkın şaşkın bakıyor, Grattingly'nin atını gezdiren seyis de önsezi gibi bir şeyle leydiye bakıyordu.

Görevliler Grattingly'yi küçük bir salona kapatmaya çalışmışlardı ama o, Sör Joseph'in Noel'de yapacağı tahmin edilen ziyareti beklerken bir kitabın vakit geçirmesini sağlayacağı konusunda ısrar etmişti.

Ve Grattingly bekledi, bekledi ve *bekledi*. Şimdi, nihayet, bir giriş ya da duruma göre bir çıkış yapma zamanı gelmişti. Grattingly kütüphaneye son bir kez baktı ve kendini binadan dışarı attı.

"Ne dokunaklı bir kavuşma." Ön merdivenlerden inerken biraz alay etmekten kendini alamadı.

Önce kadın toparlandı. "Bay Grattingly, burada hoş karşılanmıyorsunuz ve eğer tatil duygusunun kocamı düğünümüzden önce başladığınız işi bitirmekten alıkoyacağını düşünüyorsanız, en iyisi atınıza binin ve yolda dört nala giderken bir kez daha düşünün."

"Louisa-" Carrington kendini piçlerinden kurtardı, adamın yüzünde son derece rahatsız edici bir ifade vardı.

"Beni çocuklarınızla tanıştırmaz mısınız, Sir Joseph? Eşinizin yaramaz şiirleri gibi aynı derecede ilginç bir konuya geçmeden önce her birinizle tanışmış olmakla övünmek isterim."

Ah, bu Carrington'ın kara kaşlarının aşağı doğru seğirmesine ve Leydi Louisa'nın çenesinin yarım santim kalkmasına neden oldu. İkisi de sorulara, suçlamalara ya da inkârlara başlayamadan, U şeklindeki yolun dibinde üç atlı belirdi.

"Çok daha iyi. Küçük sohbetimiz için bir dinleyicimiz olacak, tabii çok yakın bir zamanda bazı değerli eşyalarınızı ve paranızı vermek istemezseniz? Leydi Louisa'nın yüzüğü güzel bir teklif olabilir. O yüzük ve küpeleri elimdeyken, tabii biraz da nakitle birlikte, birçok şiiri unutabilirim ve bir düzine gayrimeşru dölle karşılaştığımı da unutabilirim. Ne kadar dinç bir adamsın, Carrington. Honiton'a, askerliğinizin Kraliyet'in sadık halkına bazı ilginç eklemeler yaptığından bahsettiği için teşekkür edebilirsiniz."

Honiton da haftalar önce Surrey'deki bu konumdan bahsetmişti, ancak Gratingly bunu paylaşmaya gerek görmedi.

Hem Carrington hem de karısı arabadan aşağı bakarken, çocuklar Sör Joseph'in işaretine sessizce kulak verip kenara çekildiler. Bir at arabası üç atlıyı dönüşte araziye kadar takip etti.

Daha iyi ve daha iyi. Minnettarlıkla çocuklara gülümsemekten kendini alamadı. "Mutlu Noeller, benim için."

Louisa panikle miyordu. Joseph karısına bir bakışta bunu anladı ama bu hiç de güven verici değildi.

Onun yerine *düşünüyor*, planlar yapıyor ve kaşlarının arasında hafif bir çatıklık oluşuyordu; bu da zihinsel atlarını yeni koşturduğu ve ölümlülerin günlerce ulaşamayacağı sonuçlara doğru dörtlüye gittiği anlamına geliyordu.

Ve yine de... takviye kuvvetler yoldaydı. O devasa seyahat arabasının arkasındakilerin erkek kardeşleri olduğunu mutlaka biliyor olmalıydı. Ve arkasında

Yolcu arabasının yanından Yusuf'un tanımadığı başka bir araç geçiyordu, ama birbiriyle eşleşen dört gri araba etkileyici yaratıklardı.

"Minnettarlıkla." Yusuf yaklaşan atlıların kendisini duyması umuduyla sesini yükseltti. "Silahsızım, yoksa karımdan ve çocuklarımdan önce sizi vururdum."

"Neşelenirdik," diye araya girdi Louisa. "İçtenlikle ve uzun uzun."

Yusuf gözlerini Gratingly'den ayırmaya cesaret edemiyordu ama onun destek gösterisi yürek ısıtıcıydı.

Başını minnetle eğip Louisa'yı düşündü ve Joseph'in parmakları bir silah, herhangi bir silah için kaşınmaya başladı. "Tek başına İspanya'nın bir ucundan diğerine giden bir adama olan sadakatin dokunaklı. Moreland kanının bir fonksiyonu olmalı."

"Öyle olmalı." Bu sessiz yorum, atından inip kız kardeşinin arkasında duran Devlin St. Just'tan gelmişti. Gratingly, Moreland'ın gayrimeşru çocuklarından birine hakaret ettiğini bilmeyecek kadar aptaldı ya da belki de Gratingly'nin Noel Günü ölmek gibi bir dileği vardı.

"Sör Joseph." Westhaven, Joseph'in sağında durmak üzere ilerledi. "Bu adam izinsiz mi giriyor? Hem de tatil gününde? Bu çok büyük bir terbiyesizlik olurdu, değil mi?"

Lord Valentine Joseph'in solundan yaklaştı. "Neredeyse bu çocukların önünde ailemizi tehdit etmek kadar kötü bir davranış."

Gratingly eldivenlerini kalçasına vurarak, "Ne etkileyici bir kılıç çingiraklı sürüsünüz siz," dedi. "Sör Joseph tam da değerli eşyalarımı toplayıp bana Mutlu Noeller dilemek üzereydi ki, ben sadece onun buradaki muhtelif eşyalarının varlığından değil, karısının müstehcen şiirlere olan eğiliminden de bahsetmeye başlayayım. Bu bir aliterasyon örneği olurdu, *değil mi* Leydi Louisa?"

Joseph, "Leydi Carrington, eğer karıma doğrudan hitap edecek kadar aptalsanız," dedi. Ve sanki bu küçük drama yeterince seyirci yokmuş gibi, griler tarafından çekilen arabanın arkasından bir kızak yola çıktı.

"Adı her ne olursa olsun," diye alay etti Gratingly, "seninkiyle birlikte oluklara sürüklenecek, Carrington, eğer kör bir şey üretmez ve şimdi üretmezsen."

"Joseph." Louisa'nın bakışlarında bir dünya duygu birikmişti. Bir avuç kar toplamış ve onu sert, yuvarlak bir top haline getiriyordu. "Belki de Bay Gratingly o arabanın üzerindeki armayı görmemiştir."

"Yaptığınız aptallığı Naip'in kendisinin öğrenmesi umurumda değil. Senin yüzünden aşağı gönderildim, Louisa Carrington. Diğer arkadaşların çevirilerini senin yapman sorun değildi ama yardıma ihtiyacım olduğunda lanet olası kardeşin bana artık yardım etmeyeceğini söyledi. Gerçi senin Catullus'undan bazılarını zaten görmüştüm ve o yaramaz küçük kitap çıktığında, o şiirleri kimin yazdığını çok iyi biliyordum."

"Naip burada *değil*," dedi burnundan soluyan küçük pembe kafalı bir adam. "Ama ben buradayım, o yüzden bu saçmalığa bir son verelim ve ben de müjdem veririm vermez yoluma gideyim."

"Kim bu-?" St. Just grilere ve arkalarındaki arabaya kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Ve Noel Baba'nın kendisi," dedi Valentine, bir kızak arabada toplanan geçit törenini tamamlarken dudakları kıvrıldı. "Daha doğrusu Hazretleri."

Moreland Dükü düşesini kızaktan indirirken, "Bu Bay Hamburg," diye anons etti. "Kraliyet'in hak eden ve sadık bir tebaasına vermek üzere patent mektuplarını taşıyor." Majesteleri dudaklarını büzdü. "Ve bu sen olamazsın, Grattingly. Defolun gidin, ailemi rahatsız ediyorsunuz ve düşesim sizi sevmiyor."

"Kesinlikle öyle, Timothy Grattingly. Zavallı annen senin yüzünden toplum içinde yüzünü gösteremiyor," dedi Majesteleri, profili Joseph'e tıpkı Louisa'nınki gibi görünüyordu.

Joseph, "Minnettarlıkla," dedi, "mümkün olan tüm aceleyle, tercihen Kıta'ya giden bir gemiye binmek üzere yola çıkacağız."

"Şimdi bunu neden yapayım ki?" Grattingly bakışlarını topluluğun üzerinde gezdirerek şöyle dedi. "Tabiri caizse bunu aile içinde tutabiliriz Sör Joseph ve umarım başka hiç kimse İspanya'dayken askeri görevlerinizi ne kadar özenle yerine getirdiğinizi öğrenmez - zaman zaman üniformanızı giyme fırsatı bulduğunuzu varsayıyorum."

"Bay Grattingly," diye bağırdı Louisa. "Yorucu olmaya başladınız. Çocuklar?" Merdivenlerde toplanmış endişeli yüzlerden oluşan sessiz düğüme döndü ve elindeki kartopunu elden ele savurdu. "Hanginiz Sebastian?"

En uzun boylu çocuk öne çıktı. "Ben Sebastian Carrington." Sesinde orta ergenlik döneminin *kambur* boğukluğu vardı ama düzgün konuşuyordu.

"Kocamın hayatını kurtaran adamla tanıştığıma memnun oldum," dedi Louisa. "Doğum tarihin nedir, Sebastian?"

Tanrı çocuğu korusun, on beş yıl önceki bir tarihten bahsetti.

Louisa, Grattingly'ye bir bakış fırlattı. "Kocamın üniversiteye giderken Endülü's'e uğradığı sonucuna mı varacağız, Bay Grattingly? Yasal olarak reşit olmadan önce kendi eğlencesi için İspanya'da yazladığını mı?"

"Çoğu daha genç," diye tükürdü Grattingly, "yeterince genç. Bana Sir Joseph'in yasal olarak babaları olduğu söylendi, peki ya tüm o iğrenç, kirli, bayağı şiirler ne olacak *leydim*? Eminim sadık şövalyeniz bu saçmalıkları kibar toplumun kulaklarından uzak tutmak için cömertçe ödeme yapacaktır?"

Joseph'in gözleri önünde Louisa'nın kendine güveni sarsıldı. Kocasının İspanya'daki kararlarını savunurken muhteşem, kendinden emin ve sarsılmazdı. Edebi yeteneğinden bir kez bahsedilince, dona tutulmuş narin bir bitki gibi soldu.

Ve Sör Joseph buna izin vermezdi.

"Sadık bir şövalye, hanımına bulabildiği en güzel dizeleri sunar," dedi Yusuf. "'Sana olan özlemimi gidermek için gereken öpücük sayısını nasıl öğrenebilirim?'"

Louisa başını kaldırdı. Muhteşem yeşil gözlerinde şok okunuyordu. "Joseph mi? *Biliyor musun*?"

Tüm şiiri, tüm şiir kitabını haykırmak istedi ama bir dizeyle yetindi: "'O kadar çok öpücük ki, hiçbir davetsiz göz onları sayamaz, hiçbir dedikoducu dil onların toplamını doğru bir şekilde belirleyemez, benim için değerli olmaları bir yana."

"Joseph, biliyor muydun? Biliyor muydun?" Bir gülümseme onun inanmazlığını kırmaya çalışıyordu. Louisa'nın kardeşlerinden biri kıkırdadı, bir diğeri neşeyle küfretmeye başladı ve görünüşe göre dükün boğazına bir şey takılmıştı.

Grattingly, "Hepsini ezberlemiş olması bir şeyi değiştirmez," dedi ama Yusuf'un kulaklarına, ifadesinde hafif bir titreme geldi. "Ben de *biliyorum*. Biliyorum ve o kitap var olduğu sürece, onu kimin yazdığını bildiğim sürece, size söylediğimde parayı teslim edeceksiniz Sör Joseph."

Westhaven Joseph'in sağından konuştu. "Hukuk okuduğum dönemleri hatırlamıyorum, ama şantaj yapmaya çalıştığına inanıyorum, Grattingly - pek başarılı olmasa da. Kitapların çok azı basıldı ve Sör Joseph'in çabaları ile Windham ailesinin çabaları arasında, kirli pençelerinizi alabileceğiniz her kopyayı geri aldık. Şimdi, Mr.

Hamburg'un daha önceki yorumları beni rahatsız edici bir merak içine soktu ve bu çocuklar biraz üşüyor olmalılar."

"Biz iyiyiz," dedi küçük bir kız.

"Ariadne, sus," dedi Yusuf, ama en küçük kızının cesaretinden gurur duyduğu için ona gülümsedi.

Bakışlarını minnetle Louisa'ya çevirdi. "O lanet kitabın son kopyası da sende mi?"

Louisa'nın bakışları buzı kırabilirdi ve Joseph onunla hiç bu kadar gurur duymamıştı. Onu göğsünde sallamak ve merdivenlerde onunla dans etmek istiyordu, yüksek sesle gülmek istiyordu ve yine de...

"Benim karım alçaklarla sohbet etmez, Gratingly. Ne korkaklarla ne de savaşın yetim bıraktığı çocukların talihsiz durumlarını istismar edecek kadar korkak biriyle ilişki kurar." Joseph, Lord Valentine ile göz göze gelen St. Just'a bir bakış fırlattı.

Valentine, Aziz Just ile birlikte Gratingly'ye doğru ilerlerken, "Bugün çorabında kömür var," dedi. "Ya da yargıç seninle ve acınası suç girişimlerinle işini bitirdiğinde belki de çok uzun bir atlama ipi."

Gratingly'ye yaklaştıklarında Joseph Louisa'ya elini uzattı, Louisa ile tatillerinin ve hayatlarının neredeyse mahvolmasından sorumlu olan sefil ahmak arasına girmeyi iliklerine kadar istiyordu.

Ama Gratingly'nin çaresizliğini ya da bu çaresizliğin ne kadar hız kazandırabileceğini hesaba katmamıştı. Gratingly dönerek uzaklaştı, ürkmüş seyisten atının dizginlerini kaptı, eyere atladı ve yolun kıvrımına doğru yola koyuldu.

Joseph ise sadece izleyebiliyordu. Silah yok, bıçak yok, yay yok.

"Joseph!" Louisa kartopunu onun ellerine vurdu. "Üzerindeki ağaçlara doğru!"

Joseph Gratingly'ye odaklanmışken, Louisa belli ki yörüngeleri, açıları ve seçenekleri hesaplıyordu. Fleur'un talihsiz kız kardeşinin üzerine kar yağdırdığı görüntüler Joseph'in zihninde canlandı. Nişan almasına gerek yoktu; sadece cephanesini dallara doğru fırlattı, böylece Gratingly'nin atının yüzüne büyük miktarda kar yağdı. Louisa, Joseph'in eline bir kartopu daha sıkıştırırken, Valentine ve St. Just atlarına atladılar.

İkinci kar yağışı Gratingly'nin atının şaha kalkmasına ve Gratingly'nin utanç verici bir şekilde kara yuvarlanmasına neden olurken, Joseph sessiz bir özürle

hayvana doğru üçüncü bir kartopunu sertçe fırlattı. "Ben de deneyebilir miyim?"

Westhaven'ın nişancılığı Grattingly'ye daha fazla kar yağdıracak kadar iyiydi ve St. Just ile Lord Val adamı yoldan geri yürüttüklerinde, Louisa bile bir sırasını alıp o kötü adamı kar yağmuruna tutmuştu.

Louisa kocasına gülümseyerek, "Nişancılıktan hoşlanmaya başlayabilirim," dedi.

Yusuf onu kendine doğru çekti ve içini dolduran sarılma isteğine güçlkle karşı koydu. "Harika bir aklın ve iyi bir kolun var, Karıcığım."

"Harika bir şövalyem var. Bildiğine inanamıyorum." "Ve sen biliyordun. Sizi çocuklarla tanıştırayım."

"Çocuklarımız." Kadın onu öyle nazikçe, öyle mutlu bir şekilde düzeltti ki, Yusuf'un kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı.

"Karım her zaman haklıdır. Çocuklarımız."

"O kadar hızlı değil." Küçük pembe kafalı adam karda hızla ilerliyordu. "Sen bunları alacaksın, ben de en yakın hana gideceğim, Tanrı şahidim olsun. Oradaki sefil herifi tanımıyorum" -çenesini Grattingly'ye doğru salladı- "ama Naip'e o herifin bir konta ve kontesine ne kadar şövalyece davranmaya çalıştığını söyleyeceğim."

"Bir *kont* mu?" Joseph başını eğdi ve en az Joseph kadar şaşkın görünen Louisa'ya baktı.

"Siz, lordum, Kesmore'un ilk kontu olarak yaratıldınız. Buyurun." Hamburg bazı kâğıtları Joseph'e doğru itti. "Naibe belgeleri Noel günü gereken tüm şatafat ve törenle teslim ettiğimi söyleyeceksin, yoksa seni de benim kadar çok komiteye sokarım."

Yusuf elindeki parşömene baktı. "*Bir kont mu?*"

Düşes sessizce, "Bay Hamburg, size teşekkür ederim," dedi ve bu nedense adamın bir pembe kulağından diğerine kadar ısıldamasına neden oldu.

Joseph belgeyi Louisa'ya uzattı, o da hızlıca taradı ve Noel dileklerinin hepsi gerçekleşmiş gibi gülümseyerek geldi.

"Bunun için üzülmemelisin, kocacığım. Bu sadece bir kâğıt parçasındaki birkaç satır ve muhtemelen iyi bir avantaja dönüştüreceğiniz daha fazla mülk. Bırak Naip ne derse desin. Sen her zaman benim mükemmel, nazik Noel şövalyem olacaksın."

Son aylarda Yusuf'un kayıtsızlığı artmıştı. Yarası iyice iyileşmişti ve bir önceki kıştan beri lanet olası dizi onu hiç rahatsız etmemişti. Karısının ailesinden, çocuklarından ve Naip'in temsilcisinden oluşan tüm ordunun önünde, Joseph bir an sevgili karısının önünde eğilirken, bir an sonra kendini karda diz çökmüş halde buluyordu.

Hantal bir iniş yaparken, sanki büyük, kasıtlı bir romantik jest yapıyormuş gibi her taraftan alkışlayan eldivenli ellerin sesini duydu. Çocuklar tezahürat yapıyor, erkekler ıslık çalıyor ve küçük Fleur'un -nereden gelmişti o?

"Oh, Manda, bak! Tam da Noel için istediğimiz şey, birlikte oynayabileceğimiz bir sürü arkadaş!"

İki iri yarı uşak, küfürbaz Timothy Grattingly'yi, yargıç getirilinceye kadar damadın odasında hapsedilmek üzere zorla götürdüler.

"İyi ki kurtulduk," diye mırıldandı Majesteleri, Louisa'ya anne korumacılığıyla bir bakış fırlatarak.

Louisa, kocasının, kardeşlerinin ve hatta -şüphelendiği kadarıyla- anne babasının yıllardır yorulmak bilmeden onun çıkarlarını koruduğunu ve bu çocukların, bu güzel kara gözlü çocukların Sir Joseph'in koruması altında olduğunu bilmenin mutluluğuyla sarhoş olmuş bir aptal gibi annesine, herkese gülümsemekten başka bir şey yapamadı.

"Kalk, Şövalye," dedi kocasına gülümseyerek, "binici pantolonun ıslanmasın ve karın seni bu iyi insanların önünde cezalandırmasın."

"Buna izin veremem," dedi Aziz Just, Joseph'i ayağa kaldırarak. "Mutlu eş, mutlu hayat."

"Esther, yemin ederim çocuğa asla böyle bir şey söylemedim," diye söze başladı dük ama gülümsüyordu, düşes de öyle.

"Hayır Percy, o tavsiye benden geldi."

Louisa kocasının yanına sokulurken, hanımlar düşesin sözlerine neşeyle karşılık verdiler. "Eve gidelim mi? Morelands'tan buraya kadar geldikten sonra hepinizin yiyecek ve içeceğe ihtiyacı olduğuna eminim."

Louisa ailesinin kendisinden önce eve girmesini beklerken Joseph sessizce ona küçük bir gümüş şişe uzattı. Bu şişenin üzerine çiçek açmış bir gül işlenmişti ve kocası onun tercihlerini önceden tahmin etmemiş olsaydı, Louisa'nın isteyebileceği sıcaklık ve rahatlık karışımını tam olarak içeriyordu. Joseph'in kolunu Louisa'ya dolaması, Tanrı'ya ve tüm meleklerle şükürler olsun ki onun diğer ihtiyaçlarını da anladığını gösteriyordu.

Kocasının yanında dururken gökten kar taneleri yağmaya başladı ve Louisa bir kadının daha önce hiç bu kadar iyi bir Noel geçirmediğine karar verdi.

"Hiç ama hiç gitmeyecekler sandım." Joseph kütüphanenin kapısını kapattı; Surrey'lerin evinde doğaçlama Noel partisini düzenleyebilecek kadar büyük olan tek odaydı bu. "Karıcığım, lütfen buraya gel."

Louisa sessizlik için minnettar, ailesi için minnettar ve evlendiği adam için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettar bir şekilde onun kollarına girdi.

"Sizi seviyorum Lord Kesmore. Sizi çok seviyorum ama gerçekten konuşmalıyız."

Bir an için ona sarıldı, sonra Louisa onun kucağının sıkılaştığını hissetti. "Ve Tanrı adına, Leydi Kesmore, sizi seviyorum. Muhteşemdin, nefes kesiciydin. Neredeyse lanet bir şiir yazabilirdim-"

"Kocacığım, beni eziyorsun. Oturabilir miyiz?"

Onu bırakmadı. Bunun yerine onu kolunun altına aldı ve şöminenin yanındaki büyük okuma koltuğuna kadar eşlik etti. Koltuğun yanında Lord Lionel ve yeni gelini Leydi Isobel Honiton tarafından gönderilmiş kocaman bir meyve sepeti duruyordu.

Yusuf sandalyeye yerleşti. "Bu sandalye sekiz çocuk ve bir yetişkin alıyor. Geçen Noel bir yarışma yapmıştık."

Louisa kocasının kucağına çekildi, kendini bulmak için çok güzel bir yerdi. Louisa eteklerini düzeltmeye çalışırken, "Sekize kadar sayabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Bu senin hatan kocacığım." Bir süreliğine sayamamak, şifreleyememek ya da hesaplayamamak ne kadar da harikaydı. Louisa kendisine bir Noel hediyesi daha verdiği için kocasını öptü.

Joseph, Louisa'nın başını omzuna doğru çekip saçlarını okşadı ve Louisa'yı o gün -belki de hayatında- hiç olmadığı kadar memnun bıraktı.

Bir ayrıntı dışında. "Şiirler hakkında, Joseph. Kardeşim yanlış söyledi."

"*Times*'ı uyarın. Westhaven Kontu yanlış konuştu. Başka biri olsa buna açık bir fedai, hatta belki de yalan derdik. Asla kardeşinin Noel günü yalan söylediğini söyleme."

Joseph dikkat dağıtıcı ve son derece sevimli bir şekilde Louisa'nın boynuna sokuluyordu, bu yüzden Louisa kelimeleri çabucak söyleyebildi. "Yalan söylemedi ama yanlış. O lanet kitabın bir cildi hâlâ duruyor. Grattingly'de yoksa nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Victor, el yazmamı yayınlatıp yayınlamayacağımı görmek için bana meydan okudu, edebiyatçılarla tamamen posta yoluyla anlaşılabilirliğini asla hayal etmemiştim. Aynı çevirilerden bazılarını Valentine ve Oxford'daki arkadaşları için kullandığımda anonim olarak yayınlamanın beni pek de korumayacağını bilemeyecek kadar aptaldım. Özür dilerim. Victor onun cesaretini kırdığımı fark ettiğinde dehşete kapıldı."

Joseph burnunu sokmaktan vazgeçmedi. "Victor seni hafife almaması gerektiğini bilmeliydi. Bu çok güzel bir şiir Louisa ve yüreği kadar zekâsı da güzel bir kadının eseri. Neden buradaki küçük çocuklardan en azından bazılarının benim olabileceğine inanmadın?"

Louisa konu değişikliğini biraz zorlukla takip etti, çünkü Joseph burnunu Louisa'nın çenesinde gezdirmenin yanı sıra göğsünü okşuyor, dolgunluğunu avuçluyor ve genel olarak Louisa'nın konuşma yeteneğinde kargaşa yaratıyordu.

"O sırada evliydin ve sen yeminini tutan bir adamsın." "Sadakatsiz bir eş bile mi? Toplumun bunu sizin gördüğünüz gibi göreceğinden şüpheliyim.

"O zaman

Aslında, yapmayacaklarını biliyorum."

"Cynthia senin merhametine sahipti. Genç, yalnız ve zayıf olduğu için onunla oyun oynamazdın."

"Louisa Carrington, sizin gibi bir kontesle ne yapacağım ben?"

"Bebek yapmak mı?"

Gülümsemesi hem şefkatli hem de ışıltılıydı; Louisa'nın gördüğü en hakiki gülümsemeydi. Louisa onun elini elbisesinin içine sokacağını düşünürken, adam onun yerine yeleğine uzandı ve küçük kırmızı bir cilt çıkardı.

"Kardeşin Bartholomew Portekiz'e izne gittiğinde benden bunu saklamamı istedi. Sarhoşların kağıt oyununda bahse girerse ya da hafif parmaklı bir içki arkadaşına kaptırırsa kendini asla affetmeyeceğini söyledi."

Louisa titreyen parmaklarıyla küçük kitabı aldı.

"Son cilt *sende* miydi? Başından *beri bu sende miydi*? Ve bu Bart'ın mıydı?" Kitabı göğsüne bastırdı ve yüzünü Yusuf'un omzuna yasladı.

"Senin olduğunu bilmeden satın almıştı ama kardeşlerinden biri ona söylemiş olmalı. İçindeki notların bazıları onun, ama geri kalanı benim. O şeyi tüm Yarımada'ya taşıdım, Leydi Opie'ye okudum ve sana okumayı dört gözle bekliyorum. Sen bir dahisin Louisa Windham Carrington ve bu şiirler de öyle."

Louisa uzun zamandır, yaratıcılığının ve öğrendiklerinin bu basılı kanıtını, iyi bir eğitimin utanç verici, aptalca bir ifadesi, çok ileri gitmiş bir ergen isyanı olarak görüyordu. Joseph böyle görmüyordu ve Louisa onun değerlendirmesine tamamen katılmasa da -bazı şiirler gerçekten de bayağıydı- kitaba ilişkin kendi nitelemesine de bağlı kalamazdı.

"Bu benim sana hediyem," dedi Joseph, kitabı Louisa'nın elinden nazikçe alarak. "Mutlu Noeller, sevgili karıcığım."

Onu tatlı ve nazikçe öptü, bir şey başlatacak kadar değil ama Louisa'nın kalbinde hız kazanan düşünceleri durduracak kadar da değil.

"Joseph, yapamam... yapamam..." İç çekti. "Bu elbiseden yeterince hızlı çıkamıyorum. Kesmore Kontu'yla sevişmek istiyorum."

"Ve Kesmore Kontesi'yle sevişmek istiyor, ama Louisa, bu tatilde senden bir isteğim daha var."

Sesi ciddi değildi ama şakacı da değildi. Louisa kocasına baktı. "Kapı kilitli mi, kocacığım? Bu tür bir istek mi? Ne de olsa çok iyi bir adam oldun, benim harika Noel şövalyem ve bir porsiyon erikli puding sadece ödül değil-"

Parmağını dudaklarına götürdü. "Kapı kilitli ama senden yapmanı istediğim şey o kitabı yeniden basman."

"Ne?"

Louisa geri çekilmeye çalıştı ama güçlü bir adamın kucağında oturmak - güçlü ve kararlı bir adamın kucağında- birkaç porsiyon yumruk yemiş bir kadına fazla bir koz vermiyordu.

"Gerekirse gerçekten müstehcen teklifleri düzenle, seni rahatsız eden erotik dili cilala, ama tüm aşk şarkılarını, soneleri, baladları ve kasideleri bırak, Louisa. Büyüleyiciler ve yeteneğinizi tüm dünyanın bilmesini isterdim. Artık evlisin, bir dahi değilsin.

ve eğer bir şey varsa, o şiirleri yorumlamanız olgunlaşmanız için sadece daha güzel olacaktır."

Tartışmak için ağzını açtı ve sonra kapattı.

O haklıydı. Louisa artık sadece evli değildi, mutlu bir evliliği vardı, onu seven, onu sevdiğini söylediğinde gözlerini kaçırmayan bir adamla evliydi.

Onunla gurur duyan bir adam.

"Yapabilirim." Yüksek sesle konuşmak istememişti.

"Kontesim bana kont olabileceğimi söylüyor. Hemen hemen aynı şey, olayları perspektif içinde tutma ve doğru ilişkileri sürdürme meselesi."

Louisa onun bunu yapmasını, eserlerini yayınlamasını, tüm toplumun önüne çıkarmasını ve edebi yeteneği olanlar arasında yerini almasını istediğini hissetti.

"Bir takma ad kullanacağım," dedi, şiirleri yeniden işleme, zaman ayırma ve onları tam olarak, harika bir şekilde doğru hale getirme fikrinden keyif alıyordu. Yaratma zevkini özlemişti, umutsuzca özlemişti. "York'ta bir yayıncı kullanacağım -birkaç tane iyi yayıncı var- ve geçen sefer yaptığım gibi yazışacağım. İşe yarayabilir."

"Bu tamamen size kalmış bir şey, ancak bu girişimdeki ve diğer birkaç girişimdeki ortağınız olarak, yayınlarda kendi adınızı ya da adınızın yaygın versiyonunu kullanmak isteyebileceğinizi düşünüyorum."

"Joseph, beni bu konuda desteklediğin için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar gururum okşandı..." Gururu okşanmak Louisa'nın damarlarında dolaşan rahatlamayı, sevinci anlatmaya yetmiyordu ama kocasının yüzündeki ifade karşısında sustu.

Gülümsüyordu, yaramaz, sevimli, hınzır bir gülümseme - Hakiki Makale gülümsemesinden bile daha iyi. "Bu kitabı *bana* ithaf et aşkım ve herkesten hak ettiğin övgüyü al. Louisa Windham'ın yetenekleri takdir edilmedi ama ben onun şövalyesi olduğum sürece Kesmore Kontesi de öyle olacak."

Ve böylece bir sonraki Noel'de Louisa yastığının altında kırmızı deriyle ciltlenmiş küçük bir cilt daha buldu; harika bir adama adanmış, büyüleyici dizelerle dolu güzel bir kitap. Louisa'nın kocası yanında yatıyor, Louisa'nın şiirlerini seslendirirken duymaya bayıldığı sesiyle sevgi sözcükleri okuyordu, ta ki bebek mızızlanmaya başlayana ve şiirle ilgili tüm düşünceler -en azından o küçük kitaptakiler- geçici olarak bir kenara bırakılana kadar.

Ama sadece geçici olarak.

Yazarın Notu

Joseph, bir kış sabahı erken saatlerde Hyde Park'ta Serpentine kenarında gezerlerken Louisa'ya William Wordsworth'un aşağıdaki şiirini okur:

*Westminster Köprüsü üzerinde
bestelendi, 3 Eylül 1802*

*Dünya'nın daha adil gösterecek bir şeyi yok:
Görkemiyle bu kadar dokunaklı bir
manzaradan geçebilen ruhu donuk olurdu:
Bu Şehir şimdi bir giysi gibi giyiyor
Sabahın güzelliğini; sessiz, çıplak,
Gemiler, kuleler, kubbeler, tiyatrolar ve
tapınaklar tarlalara ve gökyüzüne açılır;
Dumansız havada ıslıl ıslıl ve pırıl pırıl. Güneş
hiç bu kadar güzel batmamıştı.
İlk ihtişamında, vadide, kayada ya da tepede;
Hiç görmedim, hiç hissetmedim, böyle derin bir
sükuneti! Nehir kendi tatlı iradesiyle süzülüyor:
Yüce Tanrım! Evler uykuda gibi
görünüyor; Ve tüm o güçlü kalp hareketsiz
yatıyor!*

Noel öncesi kendini biraz kasvetli hisseden Louisa, Blake'in baca temizleyicileri hakkındaki bazı satırlarını zihninden geçirir:

Baca Temizleyicisi

*Karların arasında küçük siyah bir şey,
Ağlayarak, "ağla! ağla!" keder notalarında!
"Annen ve baban nerede? Söyle?"*

"İkisi de dua etmek için kiliseye gittiler. "Çünkü

kırda mutluydum,

Ve kışın karları arasında gülümsedi,

Bana ölümün giysilerini giydirdiler, Ve

bana kederin notalarını söylemeyi

öğrettiler.

"Mutlu olduğum, dans ettiğim ve şarkı

söylediğim için bana zarar vermediklerini

düşünüyorlar,

Ve sefaletimizi cennete çeviren Tanrı'ya, Rahibine ve

Kralına şükretmeye gittiler."

Leydi Mary Wortley Montagu, pek çok açıdan zamanının ötesinde bir kadın olmakla birlikte, belki de en çok İstanbul'dan dönerken çiçek aşısını yanında getirmesi ve aşağıdaki satırları kaleme almasıyla hatırlanmaktadır:

Çarşılarınızın

Arasında Çarşılarınızın arasında mışıl mışıl

uyursunuz

Ne de biz aşıkların tuttuğu nöbetleri hayal edin

Bütün gece uyanırken adını iç çekiyorum,

Şefkatli ses her siniri alevlendiriyor, Hayal gücü

bana tüm cazibelerini gösteriyor,

Bereketli ipek saçlar ve balmumu kollar, Ve

tüm güzellikler yatar,

...çarşılarınızın arasında

Ah, Lindamira, kalbimi görebiliyor musun?

Ne kadar sevgi dolu, ne kadar gerçek, ne kadar

sahtekarlıktan uzak, En sıcak bakışlar açıklamakta

yetersiz kalır

Hevesli arzu, eriyen zonklayan acı Kanımda ve

ruhumda hissettiğim, Ne senin inanabileceğin ne

de benim açığa vurabileceğim,

Her metaforun daha az hale getirmesi gereken

Ve yine de (sanırım) iyi ifade edebilirim

...çarşılarınızın arasında.

Joseph, yeminlerini tamamladıkları gece Louisa'ya aşağıdakilerden birkaç satır aktarır:

Metresine

Yazan: John Wilmot, Rochester

Kontu Neden o güzel yüzünü gölgeliyorsun? Ah neden

O tutulan elin inkar mı ediyor

Güneşin canlandırıcı gözlerinin ışığı mı?

Senin ışığın olmadan bana ne ışık kalır? Sen

benim hayatımsın, yolumsun, ışığım sende;

*seviyorum, hareket ediyorum ve senin
ışınlarınla görüyorum.*

Sen benim hayatımsın ve eğer geri dönersen

Hayatım binlerce ölümden ibaret. Sen benim

*yolumsun - Sensiz, Aşk, seyahat etmiyorum ama
başıboşum.*

Sen benim ışığımsın, senin görkemli görüşün

olmadan gözlerim sonsuz geceyle kararır.

Aşkı, sen benim yolum, hayatım, ışığımsın.

Majesteleri düşesine Shakespeare'in aşağıdaki sonesini (No. 73) okur ve Joseph de hikâyenin başlarında Louisa'ya aynı soneden birkaç dize aktarır:

Yılın o zamanı içimde görebilirsin Sarı

yapraklar, ya da hiç, ya da az, asılı kaldığında

Soğuğa karşı titreyen dalların üzerinde,

Yıkık dökük korolar, tatlı kuşların öttüğü, Birinde

görüyorsun böyle bir günün alacakaranlığını

Gün batımından sonra batıda solan gibi;

Kara gecenin alıp götürdüğü, Ölümün ikinci

benliği, her şeyi huzur içinde kapatan. Bende

öyle bir ateşin parladığını görüyorsun ki,

Gençliğinin külleri üzerinde yatıyor,

Son nefesini vereceği ölüm yatağı gibi,

Beslendiği şeyle tükenmiş.

Bunu anlıyorsun, bu da sevgini daha güçlü

kılıyor,

Çok geçmeden terk etmek zorunda

olduğun o kuyuyu sevmek için.

Aeneas'ın bu sözüne ilk kez üniversitede rastlamıştım: "*Fortran et haec olim meminisse juvabit.*" Bu teşvik saygıdeğer bir kitapta yer alıyordu.

restoran / lokanta / su deliği (mekanın birçok enkarnasyonu oldu), umarım bugün de kalır. İfadenin anlamı şu: Bir gün, geriye dönüp baktığımızda buna bile gülümseyeceğiz.

Catullus'a gelince... Sevgili kız kardeşim Gail uzun yıllar Latince öğretmenliği yaptı ve siz bu satırları okuduğunuzda karşılaştırmalı edebiyat alanında doktora yapıyor olacak. Bana Catullus'un tercüme edilmiş şiirlerini ödünç verdiğinde, eserlerinin çoğunun neden üniversiteden önce, en azından okul ortamında çalışılamayacağını anladım. *Yaramazlık* hafif kalır.

Ancak onun daha nazık ve coşkulu eserlerinden birkaçını okuduğunuzda siz de Louisa gibi onun dehasının sadece düzgün ve ağırbaşlı olanlarla sınırlı olmadığını anlayacaksınız.

Umarım bu hikayeyi beğenmişsinizdir - yazarken kesinlikle keyif aldım ve size ve sizinkilere en mutlu tatiller diliyorum.

Grace Burrowes

Grace Burrowes'un yeni İskoç Viktorya dönemi
serisini izleyin

Damat Ekose Giydi

Aralık 2012'de Sourcebooks
Casablanca'dan Çıkacak

"Servet sahibi olmayan, bekâr, makul derecede iyi görünümlü bir kontun zengin bir eşe ihtiyacı olduğu herkes tarafından kabul edilen bir gerçektir."

Ian MacGregor, Eulalie Teyze'nin gerekçelerini nefesinin altında tekrarladı. Sözler eski moda bir sağduyunun tınısını taşıyordu ama yine de bir şekilde böyle bir kontla da alay ediyordu.

Muhtemelen karısının da. Ian, çatık kaşlı eskortlarının kolunda trenden inen titrek, mızımız, sarışın kadın ikilisini incelerken, kontesinin ne isteksiz olması ne de idare etmesi için sessiz bir dua gönderdi, ama bunun dışında, en gerçek anlamıyla

-özel olmak için.

Karısı çirkin ya da güzel olabilirdi. Okuldan yeni mezun olmuş biri de olabilirdi, gençliğinin ilk günlerini geride bırakmış bir hanımefendi de. Utangaç ya da şamatacı, güzel ya da sade olabilirdi. Hangisi olduğu önemli değildi, yeter ki kesin, kesinlikle ve kesinlikle *zengin* olsun.

Ve eğer Ian MacGregor'un gelini iyi ve gerçekten zengin olacaksa, aynı zamanda -Tanrı ona ve ona bağlı olan herkese yardım etsin- *İngiliz* olacaktı.

Ailesinin, klanının ve sahip oldukları toprakların iyiliği için, güçlü bir İngiliz kadınla evlenmeyi düşünebilirdi. Bu, bir eşte kendi tercihlerinin -pragmatizm, sadakat, nezaket ve mizah duygusu- dilenmesi anlamına geliyorsa, lordun kaderi böyleydi.

Ian, kişisel pişmanlıklarının mahremiyetinde, bir eş olarak şehvetli bir doğaya ve bir koca olarak uzun boylu, siyah saçlı, yeşil gözlü bir İskoç'a olan düşkünlüğünü itiraf etti

bu da yanlış olmazdı. Kardeşleri Gilgallon ve Connor'ın Ballater istasyon avlusundaki kalabalığın arasından geçmesini beklerken, Ian bu pişmanlığı zihninin bu tür hüznünlü düşünceler için ayrılmış geniş deposuna sakladı.

Gil, savaşta hangi topal ata bineceğini seçen bir adam edasıyla, "Ben uzun boylu sarışını alacağım," diye mırıldandı.

"O zaman ben küçük sarışından yanayım," diye homurdandı Connor, sesi de aynı derecede teslim olmuş gibiydi.

Ian stratejiyi anlamıştı. Erkek kardeşleri Bayan Eugenia Daniels ve küçük kız kardeşi Hester Daniels'a eşlik edecek, Ian ise mükemmel bir centilmen olduğunu gösterecekti. Böylece görevi, kenarda sessizce duran iki refakatçiye kollarını uzatmak oldu. Biri modaya uygun olsa da hafif leylak rengi, diğeri ise buruşuk gri renkte giyinmiş ve biri siyah püsküllü bej, diğeri gri iki şal takmıştı.

Ian yüzüne yapmacık bir gülümseme yapıştırarak kardeşlerinden uzaklaştı. "Lordum, hanımlarım, *fâilte!* Aberdeenshire'a hoş geldiniz!"

Yaşlı bir adam sarışın kadınların arasından sıyrıldı. Adamın gür bıyıkları, müreffeh bir göbeği ve son moda gündüz kıyafetleri vardı. "Willard Daniels, Altsax ve Gribbony Baronu."

Baron hafifçe eğilerek Ian'ın üstün rütbesini biraz tereddütle de olsa kabul etti.

"Balfour, hizmetinizdeyim." Ian toplayabildiği kadar içten bir samimiyetle el sıkıştı. "Size ve ailenize hoş geldiniz Baron. Beni kadınlarınızla ve oğlunuzla tanıştırsanız, kardeşlerimi onlara tanıtırım ve yolumuza devam edebiliriz."

Ian müstakbel kontesini üstü kapalı bir şekilde değerlendirirken nezaket kurallarına uyuldu. Daha uzun boylu olan sarışın -Eugenia Daniels- Ian'ın evleneceği kişiydi ve kızarak, boş kafalı bir görgü kuralıyla selamını kekeledi. İsteksiz *görünmüyordu*, bu da onu etkilemek için yeterli cazibeyi bulabilirse onunla evlenebileceği anlamına geliyordu.

Ve yapabiliirdi de. Britanya Adaları'nda bilinen en büyük kıtlıktan on yıl sonra, güçlü bir sırt ve cazibe deposu ona kalan tek şeydi, bu yüzden Tanrı adına, her ikisini de ailesinin yararına acımasızca kullanacaktı.

Connor ve Gil de benzer şekilde sahte bir sevinç gösterisinde bulundular, ancak Con'un bu davranışı o kadar inandırıcı değildi. Con her şeyi yapmaktan mutluydu

Gün boyunca hiç konuşmadı, gülümsemedi bile, ama Ian onun da bu maskaralığın çaresizliğini anladığını biliyordu.

Daniels refakatçilere doğru belli belirsiz bir hareket yaptı. "Baldızım, Bayan Julia Redmond. Yeğenim, Augusta Merrick." Son sözleri söylerken arkasını döndü, bakışları trenden bir yığın sandığı indiren adamların üzerindeydi.

Tanrıya şükür Ian arabaya ek olarak bir de at arabası getirmeyi akıl etmişti. İngilizler şıklıklarına çok önem verirlerdi. Baronun oğlu, Majestelerinin süvari birliğinden Albay Matthew Daniels, bagajların arabaya aktarılmasını denetlemek için tanışma faslından izin aldı.

"Hanımlar." Ian yaşlı kadınların her birine bir kolunu salladı. "Sizi hemen yola çıkaracağım."

"Çok nazıksınız," dedi kısa boylu kadın koluna girerek. Bayan Redmond güzel bir kadındı, minyonda, mükemmel bir teni, iri kahverengi gözleri ve lavanta rengi ipek yazlık başlığının altından görünen zengin kestane rengi bukleleri vardı. Ian onu otuzunun biraz güneyinde bir yere yerleştirdi. Bir kadın için hoş bir yaş. Con buna oyalanabilir bir yaş derdi.

Ian diğer kolunu ikinci kadına uzattığında, onun bir elinde kapalı bir şapka kutusu, diğerinde ise bir retikül tuttuğunu fark etti.

Bayan Redmond eldivenli elini şapka kutusuna uzattı. "Oh, Gus, bana Ulysses'i ver."

Şapka kutusu hoşnutsuz bir hırıltı çıkardı.

Ian o kadar da içkili olmayan bir içki için ani bir özlem duydu, çünkü artık sadece zengin İngilizleri değil, onların hazımsız kedigillerini de ağırlamaya başlamıştı.

"Kendi evcil hayvanımı kendim taşıyacağım," dedi uzun boylu kadın, Bayan Merrick. Kiralık ev sahibi olan bir adamın isimlerle arası iyi olmalıydı. Sanki kedisinin zorla elinden alınmasından korkuyormuş gibi şapka kutusunun üzerine biraz daha sıkı eğildi.

"Belki çantanızı taşımama izin verirsiniz, böylece size arabaya kadar eşlik edebilirim?" Ian kolunu tekrar ona doğru kaldırdı, kibarlık olsun diye yaptığı hafif bir jestti bu.

Kadın başını boynunun üzerine eğdi, tam olarak doğrulmadı ve bir çift menekşe rengi gözle ona baktı. Bu renk, eğilmiş duruşuyla, kısılmış ağzıyla, saçlarının solmamış siyahıyla, eski moda kömürlü elbisesinin solmuş gri ipeğiyle tamamen zıttı.

ve hatta gözlerindeki sabırsızlık ifadesiyle.

Yüce Tanrı bu huysuz besom'a bile bir kemik atmıştı, ama bu güzel gözler bu kadının bağlamında fayda kadar yükü de. Kadının geri kalanını bir şekilde aşağılıyor, onunla alay ediyor ve sayısız eksikliğini daha da belirginleştiriyorlardı.

Herkesin içinde giydiği iki şal omuzlarından yarı yarıya kayıyordu.

Elbisesinin etekleri platformun tahtalarından modaya uygun olandan iki santim daha uzaktaydı.

Kedi şapka kutusunda hoşnutsuzca miyavlıyor.

Sağ eldiveninin ucundan gizlice sokulan parmak.

Bu şaşırtıcı gözlere bakan Ian, duruşuna ve kıyafetine rağmen Bayan Merrick'in muhtemelen kendisinden daha genç olduğunu fark etti, en azından kronolojik olarak.

"Gel, Gussie," dedi Bayan Redmond, Ian'ın etrafından dolaşarak retiküle uzandı. "Arabayı bekleteceğiz, bu da Willard'ın işini zorlaştıracak ve ben Lord Balfour'un evini görmeyi çok istiyorum."

"Ve bunu sana göstermek için sabırsızlanıyorum." Ian cesaretlendirici bir gülümseme sundu.

Windham ailesinin destanına
devam edin

Leydi Eve'in Düşüncesizliği

Sourcebooks Casablanca'dan
Şubat 2013'te Çıkacak

"Başarmaya çalıştığınız şey, lordum, tartışmasız bir şekilde imkansız."

Earnest Hooker, Deene Markisi'nin isteklerini yargılamak üzere otururken masasındaki dosyaları karıştırdı. Ardından gelen sessizlik birkaç dakikadan daha uzun sürdüğünde, avukat boyun bezini yeniden ayarladı, boğazını temizledi ve hokkasını devasa masasının ortasındaki kurutma kağıdının kenarına bir santim daha yaklaştırdı.

İki yardımcısı, büyük aile geleneğine uygun olarak bağırıp çağırmasını ve bir şeyler fırlatmasını bekledikleri müşteriye dikkatli bir mesafeden izliyordu.

Yeni Deene Markisi Lucas Denning, Marie'nin üniversiteden geldiğinde ona verdiği altın saati çıkardı. Zamanında kurulamadığı için durmuştu ama Deene onun saatine bakmayı ihmal etmedi.

konuşmadan önce saat.

"İmkânsız mı Hooker? Bir hukuk adamının bu kadar abartılı konuşmasının nedenini merak ediyorum."

Hooker dosyalarıyla uğraşmayı bıraktığında bir memur endişeyle diğerine baktı.

"Lordum, bir adamı meşru çocuklarının arkadaşlığından mahrum etmek istemezsiniz." Hooker'ın tombul, bembeyaz elleri ticaretinin aletleriyle oynamaya devam etti. "Bir kız çocuğundan bahsediyoruz, doğru, ama en basit anlamıyla bile babasının mülkiyetinde olan bir kız çocuğundan. Mahkemeler kimsenin kaprislerini tatmin etmek için var değildir ve onlardan o çocuğu babasının gözetiminden alıp *sizin gözetiminize* vermelerini bekleyemezsiniz. Kendi çocuğunuz yok lordum, karınız yok, çocuk yetiştirme deneyiminiz yok ve

Henüz kendi verasetinizi görmediniz. Adam bunamış olsa bile, mahkemeler kızı size teslim etmeden önce muhtemelen başka olasılıkları değerlendirecektir."

Deene saati kapattı. "Annesinin son arzularını duydum. Bu da bir şey sayılmalı. Wellington beni haberlerde yeterince sık yazdı."

Diğer adamlardan biri öne çıktı, daha az çenesi ve daha az saçı olan Hooker'ın daha ihtiyatlı, kurumuş bir versiyonuydu.

"Lordum, sadece ölüm beyanlarına dayanarak mı hareket ediyorsunuz, bu sizi Chancery'ye götürecek ve kız reşit olmadan önce davanın görülmesi için şanslı olacaksınız. Demir Dük'ün bir adamın savaş yeteneklerini onaylaması iyi hoş da, çocuk yetiştirmenin, özellikle de küçük kız çocukları yetiştirmenin Korsikalılarla savaşmakla pek de ortak bir yanı olmaması gerektiğini düşünün."

Bu yumuşak cevapta bir hakaret gizliydi, ama gerçek de vardı. Londra'daki her sokak süpürücüsü Chancery Mahkemesi'ne başvurmanın anlamsızlığını bilirdi. Kâtip bu kurumun gecikmeleri ve kendine has özellikleri konusunda abartıya kaçmamıştı.

"Özür dilerim lordum." Hooker ayağa kalktı, Deene ise oturmaya devam etti. "Markizliğe tüm yasal girişimlerinde hizmet etmek için sabırsızlanıyoruz, ancak bu konuda korkarım ki size dürüstçe devam etmenizi tavsiye edemeyiz."

Deene ayağa kalktı, ailelerini barındırdığı ve beslediği işe yaramaz şifrelere burnunun ucuyla bakabilmekten küçük bir memnuniyet duyuyordu. "Yine de savunmaları hazırlayın."

Bir şeyleri yok etme, Hooker'ın aptal dosyalarını ateşe atma, şömine demirini kapma ve onunla yatma dürtüsü, neredeyse öz disipliniyi yenerek odadan çıktı.

"Lordum?"

Üçüncü adam Deene'i odadan çıkarken takip etme cüretini göstermişti, bu da Deene'in uzun zamandır inkâr ettiği hüsrân gösterisi için harika bir bahane olacaktı ki - markinin öfke nöbetleri olmazdı - Deene adamın iyi yapılmış bir çift deri eldiven taşıdığını fark etti.

"Teşekkür ederim." Deene eldivenleri adamın elinden kaptı ama adam şaşkınlıkla eldivenleri bir süre daha tuttu ve kısa bir halat çekme savaşı yaşandı.

"Lord hazretlerinin bir dakikası daha var mı?"

Kâtip eldivenleri bıraktı. Bu alışveriş Deene'in öfkelerini geçirecek kadar tuhaftı, çünkü Hooker & Sons ile Deene Markisi arasında cenaze törenleri günün emriydi ve nesiller boyu da öyle olmuştu.

"Konuş." Deene eldivenini çekti. "Belli ki meslektaşlarının paylaşmaya yanaşmadığı bir hukuk bilgeliği kırıntısını patlatmaya hazırsın."

"Yasal bilgelik değil, lordum." Adam omzunun üzerinden arkalarındaki kapalı kapıya baktı. "Basit bir sağduyu. Dava yoluyla kızı babasından alamazsınız ama başka yollar da var."

Evet, vardı. Çoğu yasadışı, tehlikeli ve etik dışı ama cazipti.

Deene ikinci eldiveni çekti. "Eğer onu bir düelloya kışkırtırsam, Dolan'ın ışıklarını söndürme şansı bile var, efendim, kuzenimin ve tek varisimin iddia ettiği gibi bu ona çok kötü hizmet edecek. Benim de hoşuma gideceğinden şüpheliyim."

Bu adam diğer ikisinden oldukça gençti, az beslenmiş, bilgin bir havası vardı ve burnunu süsleyen tel çerçeveli bir gözlük takmıştı. Adam sanki sözlü tartışmaya hazırlanıyormuş gibi doğruldu.

"Ben cinayeti savunmuyorum lordum, ama her insanın, her erkeğin kendisini motive eden düşünceleri vardır. Kızın babasının sosyal konumunu ve servetini göz önünde bulundurduğu belirtiliyor."

Kaba bir şekilde. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona, kız için size eziyet etmek istediğinden daha çok istediği bir şey teklif ederseniz, kızıdan ayrılabilir. Sorun yasal değil. Çözüm de yasal olmayabilir."

Genç adamın söylediklerinde bir anlam varsa bile Deene bunu çözemeyecek kadar öfkeliydi.

"Teşekkür ederim. Önerdiğiniz gibi *yasal olmayan* alternatifleri değerlendireceğim. İyi günler."

Aşk Hikayelerine Aşık Mısınız?

*İşte tam size göre bir çevrimiçi
romantizm okurları kulübü!*

Nerede yapabilirsin:

- Harika yazarlarla tanışın
- Yeni arkadaşlarla parti
- Yeni kitapları herkesten önce alın
- Harika yeni okumalar keşfedin

Hepsi inanılmaz derecede BÜYÜK tasarruflarla!

DiscoveraNewLove.com

**adresindeki partiye
katılın!**

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı Grace Burrowes, hem ilk kitabı *The Heir* hem de *The Duke's Obsession* üçlemesinin ikinci kitabı *The Soldier* ile en çok satanlar listelerine girdi. Her iki kitap da *Publishers Weekly* ve *Booklist*'ten büyük övgüler ve yıldızlı eleştiriler aldı. *The Heir* ayrıca *Publishers Weekly* tarafından 2010'un En İyi Kitabı, *The Soldier* ise *Publishers Weekly* tarafından 2011'in En İyi İlkbahar Romanı seçildi. Windham kardeşlerin hikâyeleri üzerinde sıkı bir şekilde çalışmaktadır - ilk ikisi, *Lady Sophie's Christmas Wish* ve *Lady Maggie's Secret Scandal*, üçüncü Windham kardeşi Valentine'in hikâyesi olan *The Virtuoso* ile birlikte çoktan raflarda yerini almıştır.

Grace Maryland kırsalında yaşıyor ve avukatlık yapıyor. Okuyucularından haber almayı çok seviyor ve kendisine graceburrowes.com adresindeki web sitesi aracılığıyla ulaşılabilir.

Praise for RITA-nominated *Lady Sophie's Christmas Wish*:
"AN EXTRAORDINARY, PRECIOUS, UNFORGETTABLE
kutsal gün hikayesi.
 -A7/äæ\/- /drz z-us, æ ø ø cy, 'I "oE IN of lHe Ä tonsl\.
 c HiSE gCiCgJ 9oflÄAfgE, IT Ba'E
 201 I Rwics*ers" Choicr A-anJs

'TIS THE SEASON FOR SCANDAL...
 Years ago Lady Louisa Windham acted rashly on a dare
 from her brother, and that indiscretion is about to come
 to light. She knows her reputation will never survive
 exposure. Just as she's nearly overwhelmed by her dilemma,
 Sir J c-seph La "rringron oP'm hint it to her as a solucion. .

Ittit Sir ji "r{h hüs .set rots iis well. :in'l æs lde iuø]
 íOlln9 file ClllllrJLÜ Yv'i tÜ LTtCİ I OtÉt'Y

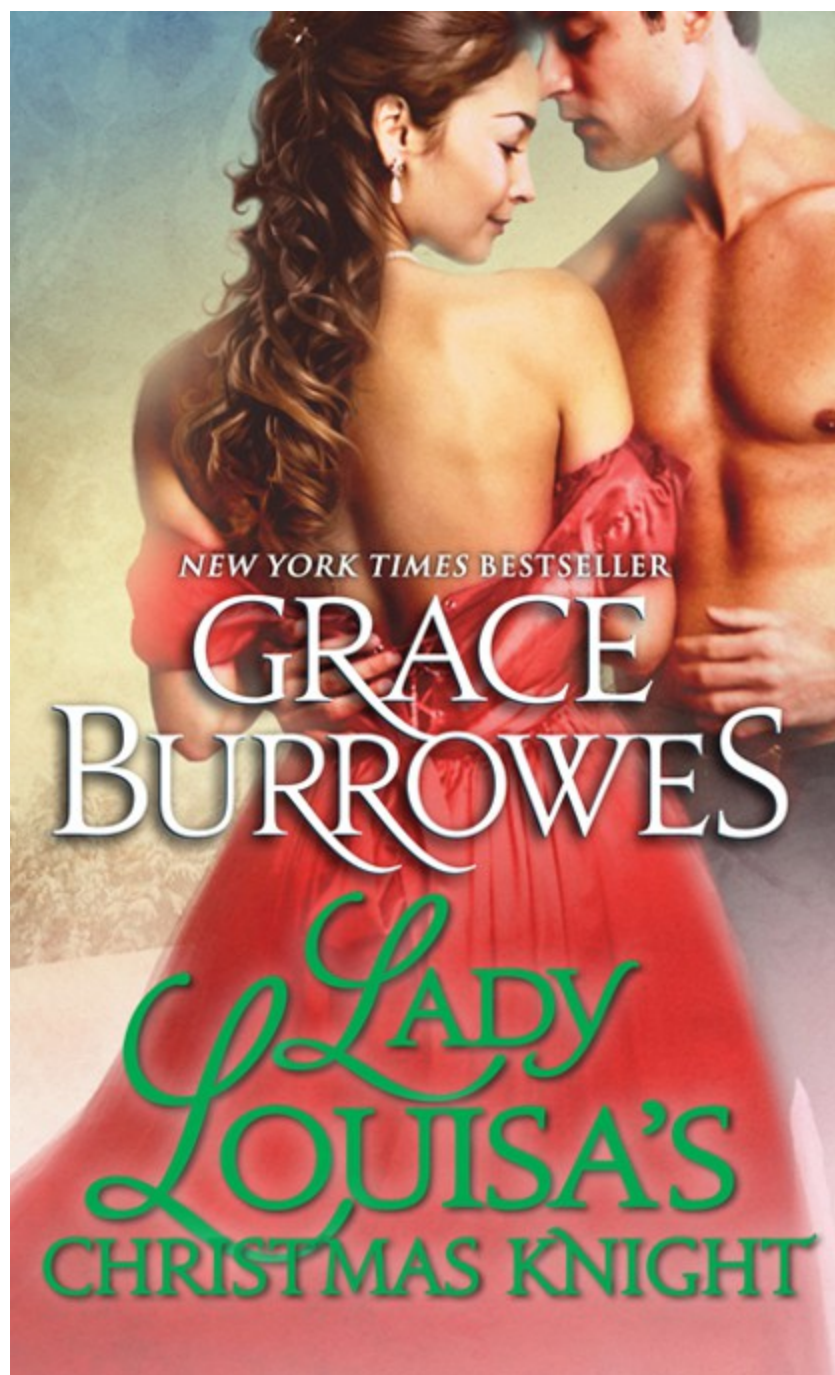
decepi iyonları, her ikisinin de rhcni üzerinde elm yapmak için beç;jn...

More praise for *Lady Sophie's Christmas Wish*:
"MY CHRISTMAS WISH FOR YOU IS THAT SANTA BRINGS YOU
THIS BOOK...A JOYFUL SENSUAL READ."
—USA Today Happy Ever After

"SuPBE&tEL¥ SEXY. ElclCE'IONALLY I bt \rOEVINGs
 4ND GRACP.D 9 ITU 9/P.IJ.-6 RT 3-FB I D f4lÆCUE...
A FASCINATING, ENJOYABLE READ.

"BURROWES CONTINUES TO WRITE OUTSIDE THE USUAL
REGENCY BOX WITH STRONG CHARACTERS AND HUMOR
SIMILAR TO AMANDA QUICK'S."
—Booklist

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GRACE
BURROWES

Lady
LOUISA'S
CHRISTMAS KNIGHT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.